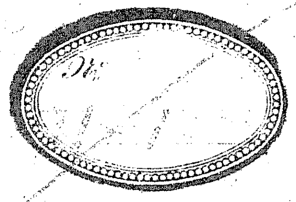

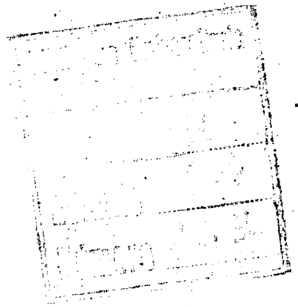

R-11557

FRANCISCI VERGARAE DE GRAECAE LINGVAE GRAMMATICA LIBRI QVINQVE.

Del Coll.o de la Comp.a de Jhs de Granada

Opus nunc primum natum & excuſum.

LIBER Primus habet exempla inflexionum partium orationis declinabilium, & ſpecies indeclinabilium.

SECVNDVS Agit de omnium accidentibus. In quo præcepta imprimis declinandi coniugandiq; traduntur.

TERTIVS Eſt de conſtructione octo partium orationis.

QVARTVS De literis & ſyllabis. et de earum accidentibus. In quo de Orthographia agitur: item de Proſodia copioſius, hoc eſt de tonorum atq; ſpirituum ratione, deq; ſyllabarum quantitate.

QVINTVS Dialectorum, Cõmunis videlicet, Atticæ, Ionicæ, Doricæ, atq; Aeolicæ idiomata: et Poetarum proprietates recenſet.

Adiecta ſunt per Autorem tribus libris mediis SCHOLIA non pœnitenda. Item poſt Epiſtolam Nuncupatoriam Admonitio quædam ad lectorem præfationis vice, de operis ordine, ſimulq; de eius perdiſcendi modo, et de Græcanici ſtudii ratione. Deinde ſequuntur Precatio Dominica, Duæ ſalutationes ad beatam virginem, Symbolum Apoſtolorum, & octo Beatitudines iuxta Matthæum Cap. V.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA

FRANCISCVS VERGARA PERQVAM REuerendis ac Magnificis viris. D. Rectori et Collegis Inſignis Collegii diui Ileſonſi, Scholæ Complutenſis moderatoribus. S. P. D.

LVCVBRATIONES MEAS DE Græcæ linguæ Grāmatica, ſub veſtro potiſſimū nomine in publicū exire volui viri præſtantiſſ. cū ꝙ omnis ingenii ſtudiiꝗ; mei fœtus priuatim vobis debeatur: tum ꝙ veſtro primū impulſu cōceptæ, vr̄a deinde benignitate & pfectæ ſunt, & nunc demū edūtur. Profecto ſi qd vllius eruditionis in me eſt, id ſcholæ veſtrę libēs acceptū fero. In qua à puero ad hanc vſq; ætatē educatus, diſcipulū primū egi, poſtea pręceptorē. Qđ ipſum facile mihi de vobis pſuadet: patrocinū illud, qđ prouehēdis literis præſtare cōſueuiſtis, clientis alūniq; veſtri laboribus nō negaturos. Theologica certe philoſophicaq; profeſſio vnà cū iſto ſplendido adminiſtrādæ reipub. literarię munere vos obſtringūt, ad linguarū ſtudia promouēda, quibus vtiq; penitiora diſciplinarū arcana reſerātur. Habetis exēpla mādataq; domeſtica optimi illiꝰ Mecœnatis FRANCISCI preſbyteri Cardinalis Archiepiſcopi Toletani veſtri muſæi cōditoris. Quē ſcitis hoc per ſe annixū, deinde etiā priuatis ſanctionibus impoſterū cauiſſe, vt linguarū profeſſio ex hoc gymnaſio per Hiſpaniā propagaretur. Suppetunt adhuc pręclara alia teſtimonia à vobis ipſis profecta. Quorū eſt celebre Collegiū nuper diuo Hieronymo p vos dicatū. vbi tres linguæ, quas dn̄s ac magiſter noſter Ieſus Chriſtus in cruce pendens ſuo ſacroſancto ſanguine conſecrauit, excolūtur. Hic tyrones philogloſſi, auſpicato ſacri nominis ſymbolo, pro ſcripturarū ſynceritate adipiſcenda tuēdaq;, ſub ſalutiferæ crucis ſigno: aduerſus elingues & deprauatores ſedulo dimicāt. Nimirū id Hieronymi ſanctiſſimi viri exēplo conati, vt linguarū adminiculo diuina volumina proxime intimeq; ſcrutētur. Salaria quoq; pręceptoribꝰ & collegis linguarum cādidatis per vos aucta ſatis oſtēdunt, quāti eas faciatis. Nō eſt huius loci referre, quāta dexteritate negociemini, vt res theologica, liberaliūq; artiū et medicinæ, ac iuris Pōtificii ſtudia, maiora indies incremēta ornamētaq; ſuſcipiant. Veniā ad græcas literas, quas quū apud vos æque excultas optaretis, à me efflagitaſtis, vt de illis aliquid cuderē diſcipulis prælegēdū: mei

muneris eſſe dictitantes, qđ gymnaſio vr̄o deeſſe videbatur ſupplere. Prodiiſſe iāpridē ex eo grāmaticæ latinæ & hebraicæ inſtitutiones abſolutiſſimas. græcas à me expectari: quæ eidē & ornamēto & vtilitati eſſe poſſent. Ego vero tātę expectationi impar, dū merito prouinciā detrecto, autoritate vr̄a acrius impellor, donec preſſus tandē oneri ſuccūbo. Non hic referā propriæ imbecillitatis impedimentū: nō tēporis anguſtiā, intra quā opus exegi: non codicū quorundā græcorū, qui adiumēto eſſe poterant, egeſtatem: non nauſeā, ex inamœnis ſparſiſq; præceptorū ambagibus ſubinde emergentē. Tantū in ſumma teſtor vigiliis ſummis, laboribus improbis, tædiiſq; moleſtiſſimis, mihi cōſtitiſſe hoc quidqd eſt operis. Qđ tamē ſi vobis probabitur, erit cur & mihi ipſi nūc gratuler, operā hanc non fruſtra collocatā: & impoſterū pollicear, vr̄o calculo ſtudioſis cōmendatū iri. Obſtrepant licet ac rūpantur alieni laboris fuci, hoc eſt inertes quidā atq; inuidi oſcitatores, qui quidqd aut ignorant, aut aſſequi nō potuerunt, cōtinuo improbant, arrodunt, & perditū volūt. E quidē vt nō inficias eo, multa inueniri poſſe in his libris cēſoria animaduerſione digna: ita inuidiæ morbo infectos, ab eorū cenſura repellendos iure cōtendo. Zoilos cenſores nolo, Ariſtarchos facile patior. Atqui, hęc (inquit Ariſtarchus cēſor) à te pręter miſſa ſunt, quę addita oportuit: illa rurſus otioſe adiecta. hęc triuialiter aut alioqui nō apposite dicta: illa præter aliorū ſententiā ordinēue tradita. Hic me purgaturus, primū omniū diſpici in ſingulis poſtulabo: num quæ prætermiſſa videtur, cōmodiori loco reſeruata, aut alioqui de induſtria omiſſa ſint. nēpe quo præcepta minus impedirētur. Quandoquidē ſimplicius in genere tradi ſolent, quæ frequētius accidūt. Deinde num aliqua rudiū atq; imperitorū interſit, multis explicari. num etiā triuiali ſtilo & craſſa minerua quędā pręcipi. num ab aliorū ſententia ſiue ordine merito diſceſſum ſit. Præterea num alii vel ſępius in eiuſcemodi, vel grauius peccauerint. Poſt id examē, ſi multa inuēta ſint quæ iure dānentur, hic vos citabo primū. quorum autoritate imperioq; ad maturandā editionem impulſus ſum. Deinde Ariſtarchi iudicis appellata conſciētia, Flaccū aduocabo, qui pro me reſpōdeat. Quandoq; bonus dormitat Homerus. Et iterū. Verū opere in longo fas eſt obrepere ſomnū. Qđ ſi inſolens hoc aut alienū patrocinū videatur: Martialem adducā. vt mihi diſticho adſit, quo cuidā Auito eius epigrāmata carpenti ad hunc modū ſeſe purgat. Sunt bona, ſunt quædā mediocria, ſunt mala plura. Quæ legis hic. aliter non fit Auite liber. Nullum ſane

opus quantũuis preſſum in vulgus editur, cui non aliquid etiam ab impe
ritioribus deeſſe iudicetur ad eius abſolutam effigiem. Agnoſco me ho=
minem errori obnoxium, ſed paratum ad eum corrigendum: quoties re
cte admonitus fuero. Idcirco ſtudioſos ſtudiorumq; profectui beneuo=
lentes oratos velim: vt errata quæcunq; in hiſce libris deprehenderint, ad
incudem, hoc eſt ad meipſum perferenda curent. Cũ Zoilis vero, Momis,
Democritis, Sycophantis & Miſoglottis non eſt animus verbum com=
mutare. Meretur hoc improbitas: vt etiam quum bene monet, ſpernatur.
Vobis vero doctiſſimi viri animum iſtum nunquàm non gratulabor.
Quos identidem oro hortorq;, vt pergatis philoſophicas ac theologi=
cas diſertationes exacuere. linguarum quoq; ſtudia, & quas non ſine cau
ſa bonas vocant literas, prouehere: deq; illarum ſtudioſis bene mereri. et
vt paucis cuncta complectar, illuſtria tanti patroni facinora æmulari.

Valete.

Ex Luciani epigrammate diſtichum.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἐστι νόημα.
Ἀλλ᾽ ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ᾽ ἑτέροισι γέλως.

Idem latine.

Editur humana eximium nil mente. Sed illud
Quod tu miraris, ridiculum eſt aliis.

Alterum ex Martiale, In inuidum

Qui ducis vultus, et non legis iſta libenter:
Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.

Idem græce. Εἰς φθονερόν.

Ὅςις ταῦθ᾽ ὁράας χαλεπῶς, ἀέκοντί τε θυμῷ.
Αὐτὸς μὲν πᾶσιν, σοὶ δέ τις οὐ φθονέοι.

Ex Horatio.

Vos exemplaria Græca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

AD LECTOREM DE ORDINE OPE-
ris et de ratione ſtudii Græcanici.

IN REM TVAM FORE EXISTI=
mo bone Lector, ſi noſtri operis ordinẽ, ſimulq;
perdiſcẽdi eius, inq; reliquo græcitatis ſtudio pro
ficiendi rationem, initio tibi aperiam. Primũ igi
tur, quoniam hæc latinis hominibus parabam, in
multis illorũ præceptores imitatus ſum: et quæ=
dam è grãmatica latina iam cognita, aut ſaltem pe
tenda, præterii. Deinde quia Hiſpanis meis im=
primis conſultum cupiebam: apud quos Antonii Nebriſſeñ. Grãmatica
latina ſola in ſcholis merito regnat: hanc in quibuſdam æmulari ſtudui.
Quæ itaq; formulas declinationum & coniugationum in libro primo ſeci=
ſum poſitas vides, illius imitatio eſt. Scholia quoq; eiuſdem exemplo ad=
didi: ne parerga quæuis cum præceptis generalibus implicarem. Parer=
ga iſta (inquis) cur non omiſiſti? Quia quædam à prouectioribus deſide
rantur: alia etiam aliis ad ſenſum artiſue cognitionem opitulantur. Neq;
enim omnia parerga dicenda ſunt. Hoc quoq; ab aliis qui græcę grãmati
cæ inſtitutiones ediderunt, aliis rationibus factitatum animaduertimus.
Theodorus Gaza quæ libro primo τῶν εἰς τέσσαρα rudibus tenuiter deli
niarat, ſecundo plenius deſcribit & fuſius. Quod itidem Cõſtantinus Laſ
caris facit. Alii nuper tractatuũ, coronidum, appendicum, & id genus ti=
tulis, ea ferme diſcreuerunt, quæ à nobis in ſcholia ſeiũcta ſunt. Adiecimus
præterea in primo libro poſt inflexionum formulas, variorũ exemplorũ
ſyluam. vt in promptu eſſent ad exercitationem. Quædam etiam ex rece=
ptis non ſine cauſa mutauimus. Alia diſcentium compendio conſulentes,
ſtrictius quã antea habebantur propoſuimus. Quorũ rationes quia in li=
bri ſecũdi ſcholiis magna ex parte redduntur, nunc omittimus. Secundus
præcepta habet declinandi & coniugandi. in quo nõnulla aliter quã hacte
nus diſpoſita ſunt. ſed præſertim verborũ anomalorũ negociũ. quod à ne=
mine exacte aut cõmode tractatũ video. Tertius deinceps ſequitur de con=
ſtructione. vbi præceptis diſtincte propoſitis claſſicorũ authorũ loca ſere
ſubiiciũtur. propterea ꝙ, vt Seneca inquit, lõgũ iter eſt per præcepta, bre=
ue & efficax per exempla. Quartus de orthographia & proſodia tractat.
Huius prima cap̃. quæ literarũ rudimenta continent, ideo poſt librum de

conſtructione collocauimus: ꝙ is proprius videbatur ad agendum de lite-
ris locus, vbi de orthographia & ſyllaba alia multa dicenda erant. ſed quo-
rum plæraq; non niſi poſt priorum cognitionem attingi deberent. vt pu-
ta de ordine & cognatione literarum, de recte ſcribēdi ratione, de tonis, de
ſpiritibus, & de ſyllabarū quātitate. Quintus vltimo loco habet dialecto-
rum & poetarum differentes vſus. quos quidam inepte cōmunibus per-
miſcent. Nunc autē præcepta hæc, aut alioqui ſimilia ꝑdiſcendi expeditā
rationē, iis qui præceptoris ope deſtituti ſunt, ſi à me expectēt, haud graua
bor exponere. Non ego exigā à græcitatis candidato ingenioſam ſolertiā,
non animū cōnſtantē, & ab impudenti oſtentatione ac ſordidis negociis li
berum, non bonarū literarū amorem, non latini ſermonis peritiam. non
eruditionis aliquantū, non certū temporis internallū in ſingulos dies rudi
mentis deſtinatū, non moderatū deinde exercitium, non deniq; librorū ſu
pelectilem. Quanquā horū multa nitenti ad faſtigiū euadere omnes neceſ
ſaria iudicant. Et alioqui taliū defectu euenire iampridē animaduertimus,
vt rari apud nos ad vtriuſq; linguæ meſſem perueniant. Sed nos viam indi
camus: viaticum ſibi quiſq; iuxta propriam facultatem parabit. itineris
quoq; tempus, vt integrum aut cōmodum fuerit, præfiniet. Principio
igitur feſtinationem & curā à tyrone requiro: ſed ita lentas, vt ſuo quæq;
ordine ſtudeat cognoſcere, cognita iugi exercitatione retinere. Nam (vt
exemplo quod frequens video vtar) in primis elementis orthographiæ to
norum ve rationem ſcrupuloſe inquirere: aut de ſingulorū vocabulorū ſi
gnificationibus inter declinandū admodū ſollicitū eſſe: ambages quærē-
tis eſt, ne recta ad ſcopum perueniat. Quando itaq; à literis neceſſario eſt
incipiendum, primum omniū vnà cum figuris, receptas earum ac diph-
thongorū prolationes dignoſcet: apicum item & aliorū ſcripturæ ſigno-
rum ductus officiaq;. Hæc docebunt elementariæ tabellæ, quales per nos
ſeorſum editæ ſunt. Neq; interim aut literarū nexus, aut ſyllabarū compen
dia ſpernet. Imò ea è variis typis ære & manu ſcriptis expiſcabitur. Minu
ta ſunt hæc: ſed quæ primo neglecta, longo poſt tempore torquent. Mox
ad initia libri primi & ſecundi accedens: vbi de articulorū inflexione & ac-
cidentibus agitur: ſecundi præcepta cum primi exemplis conferet. Idem
continuo in nominibus faciet, in quibus declinandis aliquandiu immora-
bitur. Qui tamen ad ſyntaxin properabit, quintæ declinationis multipli-
ces formas & contractorum atq; heteroclitorū varietates ſummatim attin

gere poterit: donec nomina quæ poſtea incident, regulis per otium accō
modet. Poſt id pronomina ſuccedent, latinis non admodū diſſimilia. De-
inde verba barytona. Quorum exemplū τύπτω penitus addiſcendum.
In temporū formationibus, literarum deſignatiuarum vbiq; oportebit
meminiſſe. Exercitiū quoq; in formandis infleciendiſq; ſingularum con-
iugationum verbis frequens eſſe debet. Quorum alteram ſyluam ea de cau
ſa libro primo appoſuimus. Poſt barytona verba, circūflexa ordine ſequū
tur, in quibus non multum eſt quod torqueat, cognita barytonorum for-
matione. Tertiū genus deſinentiū in. μι. curioſe rimabitur, non contentus
quatuor illa exempla libro primo ante reliqua explicita nouiſſe. Deinceps
anomala omnia aggredietur, quib9 memoria reperēdis aſſidue exerceri cō
uenit. Crebro enim ea in orationē incidētia, negociū faceſſunt inexpertis.
Impſonaliū vero deductio minimi eſt negotii: et participia inter verba for
mata, regulis de inflexione nominū ſubiacent. Accidentia vero ſpecieſq;
partium indeclinabiliū ex eorundem priorum librorū calcibus attinget.
Ab his conſtructionum præceptiones ſuſpenſa manu verſabit: ſi modo
integrum ſeſe authorum lectioni ſeruare volet. Alioqui non inutiliter in ter
tio libro conſiſtet. Authorum teſtimonia in eo citata cum latinis interpre-
tationibus è veſtigio adiectis, pro græca lectione, proq; latina verſione eſ
ſe poterunt. vnde citius phraſeon & ſyntaxeon formas colliget, quàm ex
authorum longis ſparſiſq; periodis. Cum his, aut ſaltem poſt hæc deguſta
ta, libellum aliquem facilem aſſumet. vt puta Aeſopi fabellas, ſapientum
γνώμας, Apophthegmata quæpiam, qualia collegit Arſenius. Iſocratis
præcepta moralia, Luciani breuiores Dialogos. aut eius generis aliquid
quod feſtiua breuitate, vel ſententiæ vtilitate arrideat. ſed non ſine latinæ
interprætationis auxilio. Qui à ſacris potiſſimum libris auſpicari in ani-
mum induxit: habet vetus teſtamentum per ſcholæ noſtræ parētem mul
tiplici lingua excuſum, adiectis interlinealibus ſcholiis, quæ voces græcas
totidem latinis ſigillatim interpretantur. Habet etiam noui nouam Eraſmi
tranſlationē cum copioſis annotationib9. Exordietur autē, ſi me audiet, vel
à. D. Luca, vel à ſapientiæ aut Maccabæorum voluminibus. ꝙ hæc He-
braiſmum minus redoleant: pluſq; græcanicæ phraſeos retineant, quā cæ-
teri. In excutiendis igitur verbulis, præceptorum depoſitum à ſeipſo ex-
poſcet. hoc eſt ſingularum dictionum rationem grāmaticam. Obliquus à
quo recto naſcatur, quaq; forma in genitiuū exeat. quod nomen contra-

ctum, quodq; heteroclitum, quæ certa ſubſtātiuorum genera, & quales adiectiuorum deſinentiæ. Quod deriuatiuū, & vnde veniat. Eadem ferme à memoria repetet in pronominibus participiis & articulis. Præpoſitionum vſus compoſitioneſq; initio perfunctorie, poſtea diligentius tractabit. Aduerbiorum & coniunctionum ſignificatis apta latina perquiret. Verbum vero (quod omnium primum ac præcipuū in omni oratione eſt) accurate ſemper obſeruans, ſit ne anomalum an regulare, & in. ω. barytonum circumflexumue, an in. μι. deſinat, iuxta libri ſecundi præcepta, quæ diu præmeditata habere oportet, per reſolutionem rimabitur. Deprehenſum qualecunq; thema ad dictionarii indicem adducet, vt ſi is legitimū indicet, coniectura ad ſimilia confirmetur: ſin adulterinum, ad aliud explorandum redeat. Tandem inuentum, conducet in margine libri adſcribere. Ad quæ inueſtiganda plurimū habent adiumenti libelli quidam nuper editi, in quibus id genus minutiæ aperte demonſtrantur. Quū his adminiculis tantū profecerit, vt inflectendi fontes riuoſq; facile inueniat: ad ruminādos ſyntaxeos canones regredietur, orthographiā interim non contēnens. Longioribus poſtmodum epiſtolarū aut librorum clauſulis aſſueſcet, authorū iucunde ac leniter fluentium, quales Xenophon, Iſocrates, Lucianus, Heſiodorus, Baſilius, Chryſoſtomus, & Libanius: nunc adhibita latina interpretatione, quæ nitida ſit & facilis: eademq; viciſſim depoſita, vt ſeipſum quid poſſit aliquando experiatur. Iam inde ipſe quoq; aliquid interpretari audeat. Nec pigeat verſionem ſuam qualemcūq; fruſtulatim, & per ſingulas clauſulas cum aliena componere. Neq; protinus animū deſpondeat, quū ſe offendiſſe, aut minus apte græca reddidiſſe, ex collatione intellexerit. Quando diſciplina nulla eſt (vt inquit Iunius Columella) in qua nō peccando diſcatur. Hic lexicum græcolatinum neceſſario conſulendum erit, quod tamen expediet antea euoluiſſe, vt quæſita citius inueniantur. Quū ad eum modum periculum ſui carptim fecerit, libros iam integros, ſi animus ferat, ſed frugiferos, aggrediatur, Ariſtotelis videlicet Politica, Ethica, Oeconomica, & de animalibus, Herodiani hiſtoriā, Plutarchi vitas ac moralia, & ſimiles, adhibita latina interpretatione quæ fidelis apta & elegans ſit, quales habentur Gazę, Politiani, Laurentii Vallę, Guarini, Budęi, & Eraſmi. Quod ipſum diſcipulis quoq; cōſuluerim. Nempe vt quā citiſſime à præceptore ad priuata exercitia ſe cōferant. Præſtabit aliquādo duas horas in his collocare, q̄ decē in publica auditione. Nullos certe min⁹ pro-

ficere videas, quā annoſos iſtos gymnaſiorū hoſpites. Q̄d audis, vt ab alieno profectū ingenio, min⁹ auide excipis, vtcūq; exceptū, citi⁹ excidere pateris, q̄ quod paulatim ipſe proprio marte collegeris. Hoc placet & mente penitus recōditur. Nō prohibeo præceptoris viuā vocē, ſi ea cōtingat. Sed nolim te huic ita fidere, vt aut nunquā, aut ſero ad mutos magiſtros ab illo demigres. Quū iam roboris aliquantū collegerit tyro, magis ardua tentabit, vt Thucydidē à Valla verſum, Platonem à Marſilio, Demoſthenē, & rhetoras, ſophiſtas, medicos, ac mathematicos q extāt. Pauſaniā quoq; Athenæū, D. Gregoriū, & alios. Ad quorū multa loca intime pnoſcenda in cōſiliū adhibebit, G. Budæi vnici Gallię decoris cōmētarios in linguā græcā accuratiſſimos iuxta atq; doctiſſimos. Quib⁹ mea quidē ſentētia, nihil vnq̄ prodiit vtriuſq; linguę ſtudioſis æque frugiferū. Hic authorū quāplurima loca enarrata reperiet. Locutiones quoq; vtriuſq; linguę inuicē appoſite reſpōdētes. Particularū indeclinabiliū vſus varios, aptaſq; latinas ſignificationes. Verborū etiā, & cęterarū orationis partiū ſyntaxes. Tūc tonorū & orthographiæ canones exactius iam & accuratius diſcutiet. Quorū in Etymologici authore multi ſunt ex occaſione diſperſi. Sed apud Gazā lib. iii. cōplures reperiet ex profeſſo collectos. Choeroboſcū de orthographia citatū ſolūmodo video, ſi legere cōtigiſſet, locupletior fortaſſe ea pars in hoc opere prodiiſſet. Inde eī Theodorū hauſiſſe auguror. Frequens quoq; lectio nōnulla eiuſmodi memoria infiget, ſed efficaci⁹ deſcribēdi mora, deſcriptaq; cū archetypo cōferēdi cura. Ad ſcriptores cęteros Ionica vſos dialecto, ex qb⁹ præter poetas, Hippocratē habem⁹ & Herodotū, itē ad Doricos, quales imprimis extāt Archimedes Geometra, & ex poetis Theocrit⁹, ambo Syracuſani, nō pri⁹ accedet, q̄ cōmunis & Atticę ꝓprietates in prōptu habeat, q crebrę mutationes cōmunib⁹ regulis obſtrepētes à recto tramite nouitiū auocent. Tūc poetas quoſlibet adire poterit, ſi prius pſuaſum habeat: multa in illis eſſe propria vocabula, multas quoq; aliena cōmuniaq; variādi formas, dialectis itē omnib⁹ plæroſq; vti: ſed tamē vnā aliquā præcæteris vnicuiq; eſſe familiarē. Verſionē igitur comitē ſibi parabit, q̄ verbū verbo reddat. Quales habem⁹ Muſęi, Batrachomyomachiæ & Gregorii Nazīazeni. Poſtea q̄ ſenſum fideliter exprimat, qualis eſt Iliadis p Laurētium Vallā, Nā Odyſſea ſemel p Volaterranū, & iterū per neſcio quē latina facta, infœlix eſt & infida. Deinde in Euripide verſu latino reddito exercebitur, mox ad eūdē modū in Homero, Heſiodo, Theocrito, Callimacho,

Orpheo & epigrāmatis. Itē in Ariſtophane & Sophocle, ac poſtremo in Pindaro. Ad hos oēs intime ꝑcipiendos ſcholia gręcanica cōſulet. In Theocritū, Pindarū, & Ariſtophanē ex multis cōſarcinata circūferūtur. In Homerū cōmendari audio Euſtathii cōmētaria. In Iliada abſq; titulo excuſa ſcholia vniꝰ authoris eſſe videtur. Qđ genꝰ cōmodius faciliuſq; aſſumētis illis iudico. Extat & in Odyſſeā cōmētarioliꝰ Didymo inſcriptꝰ, ſed plus iuſto cōpendioſus. Ad hęc poetarū, imprimiſq; Homeri, ſtudioſis multū opitulabit̃ Heſychii lexicon ad cognoſcēdas vocū ſignificationes. Etymologicū itē, & Barini epī Nucerini Cornucopię, ad verborū & quarūuis dictionū inclinatione difficiliū indagationē. Aratus & Nicāder aptos atq; eruditos interpretes nacti ſunt. De cæteris iudicabūt adulti. Nos ad inſtitutū reuertimur. Cōueniet etiā grāmaticos veteres adire. Apolloniū inquā, Herodianū, Tryphonē, Hepheſtionē, Phrynichū, Moſchopulū, Thomā magiſtrū. Georgiū Lecapenū: quē qdā Syngeli nomine citare ſolēt. Ammoniū, Porphyriū, Ioānē cognomēto grāmaticū vel Philoponū, Choeroboſcū, Dionyſiū, Theodoſiū, Methodiū, Heracliū, Planudē, Baſiliū: ſi tamē libelli inſcriptio nō mētitur. Et ſi q alii extāt. Nā quorūdā ex his noīa tātū ad me ꝑuenerūt, alioꝶ etiā nō multo ampliꝰ. Addā ex latinis Priſcianū nō ingratū futurū vtriuſq; linguæ ſtudioſis. Eidē catalogo iūgēda lexica Heſychii & etymologici iā dicta, & Pollucis, Suidę, atq; Harpocrationis. Barini itē epī, cuiꝰ modo meminimꝰ, recēs illud & copioſū aliis oībꝰ pręſtās: imò ea oīa, & qdqd vſpiā eſt grāmaticę obſeruationis, ferme cōprehēdēs. His ergo & cōmentariis ducibꝰ pręter poetæ ſenſum, tropos adhuc exqret, & dictionū ac ſentētiarū ſchemata. Sed dialectorū proprietates diligētius. Quæ oīa docte & ad vnguē Plutarchus exeqtur in Homero. Verba ꝑterea poetica ab illis q̄ cōmunia, quæq; dialectorū propria ſunt, ſeponere ſtudebit: dum lexicū aliqđ excuditur, vt in dies prodeūt locupletiora, qđ ea ſegreget indicetve. Interim nōnihil ad hæc iuuabūt ꝑ nos in lib. v. cōgeſta. Nā q̄ Phrynichus, Moſchopulꝰ, Thomas, Corinthus, Philoponꝰ, & Plutarchꝰ de hiſce græce tradūt, pluſculū opæ reqrunt. Qui diutiꝰ in poetis īmorari volet, loca quæpiā gratiora ſibi deliget, q̄ oratione latina priꝰ, mox etiā verſu exprimat. Syllabarū deſtinatā quātitatē cognoſcere ſataget, quæq; recepto ac frequēti vſu indifferēter, q̄ itē licētia poetica præter regulā aſſumātur. Hæc docet lib. iiii. pars extrema, recte ne an cōtra, et plene an ieiune, aliorū eſto iuditiū. Mirū vero in tot veterū ac nouorū librorū excuſionibꝰ, nullū huic

negocio parē editū. Niſi forte ī aliis regionibꝰ iāpridē verſatꝰ, nōdū in Hiſpaniā extremū Europę angulū ꝑuenerit. Equidē tale qdpiā diligēter diuq; q̄ſitū, nuſq̄ hactenꝰ inueni. Res eſt operoſa adeoq; lubrica ſyllabarū quātitas, ac proinde à paucis, idq; ſuſpenſa manu tractata, à plæriſq; etiā in totū ꝑtermiſſa. Quo minꝰ induſtria nr̃a erit exagitanda, etiā ſi ſtudioſorū voto nō reſpōdeat. imò vt laude omnino indigna cēſeatur, at veniā ſaltē, q̄ πρωτοπείρῳ cōcedi ſolet, ſuo iure merebit̃. His atq; aliis exercitamētis, quū id aſſecutꝰ ſit φιλέλλην, vt tā ſolutū q̄ etiā aſtrictū ſcribēdi genꝰ cōfidēter fœliciterq; experiatur: iuditio ſuo libere fruetur, relictis tādiu verſionibꝰ, donec aut dignꝰ vindice nodꝰ incidat: aut locꝰ lepore figura elegātia ve īſignis, ad par pari latine reddēdū inuitet. Eādē ad hæc orōnis formā copia ſubinde verſans, ex bonis gręcis latina bona facere ſerio iā nitetur. Latinos interpretes, fidos quidē faciles atq; elegātes, nūc imitabit̃, nūc vincere cōtēdet, diuerſos vero caſtigabit. In trāſfundēdis vice verſa latinis ī græcanicā phraſin, ſi qd hic opę impēdere libeat, nō abſimile erit exercitiū. Ad qđ expediet q̄ Gaza è Cicerone, & q̄ Sophroniꝰ ex Hieronymo, in gręcū ſermonē trāſtulerūt, inſpicere. Hæc erūt pręludia eiꝰ q gladiatorio animo in gręca exēplaria graſſari ſtatuit: vt aut ea ad Romanos traducat, aut ipſe illorū opibꝰ potiatur, aut deniq; ab ſcribarū atq; interpretū vitiis in priſtinā ſynceritatē aſſerat. Nā hos habet nūc ſcopos græcę linguæ peritia. Cuiꝰ præſtātiā atq; vtilitatē ꝓdicare idcirco ſupſedeo: ꝙ multi id tā prioribꝰ ſeculis, q̄ hoc etiā nr̃o effecerint. Satis cōſtat latinā à græca ortā inſtitutā atq; auctā eſſe. Græcos itē latinis diſciplinarū fermè oīm præcipuos magiſtros & fuiſſe olim, & nūc eſſe. Atq habemꝰ (inqs) eorū optima quæq; latine verſa, et q̄ vtilia reſtant, nō defuturos q propediē interpretētur, ſperare licet. quādo Europæ bona pars, græca cū latinis cōiūgere iāpridē conatur. Hęc cauſificatio, qua multi ſuæ ſiue negligētiæ, ſiue ignorātiæ patrocinātur, verę doctrinæ ſititores nihil mouet. Nouerūt eñ quāto gratiꝰ puriꝰ ac copioſius de ipſis fontibus q̄ de riuulis aut lacunis hauriat̃. Sæpe in eos ſe interꝑtes q̄rūtur incidere, q cœnū pro aqua, & ſcorpios pro piſcibꝰ exhibeāt. Qꝫ ſi interpres tuus nomē & fidē cōmuni cōſenſu maxime ſit cōſecutꝰ: at ſaltē interpres eſſe nō deſiit, ac proinde neq; ſuſpectus. Poſtremo q aut ꝓpriis cōpendiis ſeruiēs, aut alioqui bonū quo priuatus es non ſentiens, gręcā linguā contēnis: inciuiliter atq; adeo inuide feceris, ſi alios ad eam aſpirantes ob id reuocare ſtudeas, ne ſit qui te eruditionis nomine antecellat.

Εὐχὴ κυριακή. Precatio Dominica.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμὸς πρὸς τὴν ἁγιωτάτην παρθένον. Salutatio ad ſactiſſimā Virginē.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία. ὁ κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἕτερος ἀσπασμὸς πρὸς τὴν αὐτήν. Altera ſalutatio ad eandem.

Χαῖρε δέσποινα μῆτερ ἐλέους, ζωὴ, γλυκύτης, καὶ ἐλπὶς ἡμῶν. χαῖρε. πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες, πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τῇ τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. Ἄγε δὴ συνηγόρε ἡμῶν τοὺς εὐσπλάγχνους σου ὀφθαλμοὺς ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐπίστρεψον, καὶ Ἰησοῦν τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου, μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην ἡμῖν ἀνάδειξον, ὦ ἐπιεικὴς, ὦ εὔσπλαγχνε, ὦ ἡδεῖα παρθένε Μαρία.

Σύμβολον τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Symbolum ſanctorū Apoſtolorū.

Πιστεύω εἰς θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ εἰς Ἰησοῦν χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἕνα μόνον κύριον ἡμῶν, συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου, παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, θανόντα καὶ ταφέντα, κατελθόντα εἰς ᾅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἀνελθόντα εἰς οὐρανούς, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντοκράτορος. ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Πιστεύω εἰς πνεῦμα ἅγιον, εἰς ἁγίαν ἐκκλησίαν καθολικὴν, ἁγίων κοινωνίαν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, σαρκὸς ἀνάστασιν, ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Μακαρισμοὶ, η. Beatitudines octo.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ θεοῦ κληθήσονται. Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ᾽ ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας, τοὺς πρὸ ὑμῶν.

FRANCISCI VERGARAE De Græcæ linguæ Grāmatica LIBER. I. continens octo partium orationis definitiones, & declinabilium inflectendarum formulas, atq; indeclinabilium ſpecies.

De numero partium orationis & ſingularum definitionibus.

PArtes orationis octo ſunt. Ὄνομα Nomen. Ἄρθρον Articulus. Ἀντωνυμία Pronomen. Ῥῆμα Verbū. Μετοχὴ Participiū. Πρόθεσις Præpoſitio. Ἐπίῤῥημα Aduerbiū. Σύνδεσμος Cōiūctio. Quinq; priores ſūt declinabiles: reliquę tres indeclinabiles. Ὄνομά ἐστι μέρος λόγου πτωτικὸν σημαντικὸν ἄνευ χρόνου. ideſt. Nomē eſt pars orationis caſualis ſignificatiua ſine tēpore. Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν τοῖς ἄλλοις προτασσόμενον. Articul9 eſt pars orationis caſualis, quæ aliis præponitur. Ἀντωνυμία ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος λαμβανομένη. Pronomen eſt dictio, q̄ pro nomine ſumitur. Ῥῆμά ἐστι λόγου μέρος προσώπων τε διακριτικὸν, καὶ χρόνων διαφόρων προσημαντικὸν, κατὰ διαφόρους μετασχηματισμούς. Verbū eſt pars orationis perſonarū diſtinctionem habens & diuerſorū temporū conſignificationē, iuxta diuerſas vocis trāſfigurationes. Μετοχή ἐστι μέρος λόγου μετέχον τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος. Participiū eſt pars orationis, partem accipiens à nomine & partē à verbo. Πρόθεσίς ἐστι λέξις ἄκλιτος ταῖς πτωτικαῖς προτιθεμένη. Præpoſitio eſt dictio indeclinabilis, quæ declinabilib9 pręponitur. Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον. Aduerbiū eſt pars orationis ſine caſu, q̄ de verbo pręd icatur. Σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα τὰ τοῦ λόγου μέρη εἰς τὸ κατάλληλον. Cōiūctio eſt dictio partes orationis ad cōgruitatē coniūgens.

Inflexio articulorum. Præpoſitiui.

	Singulares.				Duales.		Plurales.			
	Nts.	gts.	dts.	acts.	Nts. et acts.	gts. et dts.	Nts.	gts.	dtūs.	actūs.
Maſcul.	Ὁ.	τοῦ.	τῷ.	τόν.	τώ.	τοῖν.	Οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τούς.
Fœmini.	Ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.	τά.	ταῖν.	Αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τάς.
Neutri.	Τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.	τώ.	τοῖν.	Τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.

Poſtpoſitiui.

Maſcul.	Ὅς.	οὗ.	ᾧ.	ὅν.	ὥ.	οἷν.	Οἵ.	ὧν.	οἷς.	οὕς.
Fœmini.	Ἥ.	ἧς.	ᾗ.	ἥν.	ἅ.	αἷν.	Αἵ.	ὧν.	αἷς.	ἅς.
Neutri.	Ὅ.	οὗ.	ᾧ.	ὅ.	ὥ.	οἷν.	Ἅ.	ὧν.	οἷς.	ἅ.

Pro vocatiuo aſſumitur ὦ aduerbium in omnibus numeris.

Exempla primæ declinationis nominum parium.

Ἑνικὰ Singularia, Ὁ Αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκὰ Dualia. Τὼ καὶ ὦ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. Πληθυντικὰ Pluralia. οἱ καὶ ὦ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας.

Ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δ. τὼ καὶ ὦ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. Π. οἱ καὶ ὦ χρῦσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τὰς χρύσας.

Ὁ μαθητὴς. τοῦ μαθητοῦ. τῷ μαθητῇ. τὸν μαθητὴν. ὦ μαθητά. Δ. τὼ καὶ ὦ μαθητὰ. τοῖν μαθηταῖν. Π. οἱ καὶ ὦ μαθηταὶ. τῶν μαθητῶν. τοῖς μαθηταῖς. τὰς μαθητάς.

Sic. ὁ ἀνδρέας. κλεινίας. νεανίας. τραυματίας. ὁ τελώνης. ἀτρείδης. ὁ ἐκκλησιαστὴς. εὐαγγελιστὴς. γεωμέτρης. βιβλιοπώλης. παιδοτρίβης. σκύθης. πέρσης.

Exempla ſecundæ declinationis nominum parium.

Ἡ καὶ ὦ τράπεζα. τῆς τραπέζης. τῇ τραπέζῃ. τὴν τράπεζαν. Δ. τὰ καὶ ὦ τραπέζα. ταῖν τραπέζαιν. Π. αἱ καὶ ὦ τράπεζαι. τῶν τραπεζῶν. ταῖς τραπέζαις. τὰς τραπέζας.

Ἡ καὶ ὦ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. Δ. τὰ καὶ ὦ τιμά. ταῖν τιμαῖν. Π. αἱ καὶ ὦ τιμαὶ. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς.

Ἡ καὶ ὦ ἐνέργεια. τῆς ἐνεργείας. τῇ ἐνεργείᾳ. τὴν ἐνέργειαν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἐνεργεία. ταῖν ἐνεργείαιν. Π. αἱ καὶ ὦ ἐνέργειαι. τῶν ἐνεργειῶν. ταῖς ἐνεργείαις. τὰς ἐνεργείας.

Sic. ἡ δέσποινα. δίκελλα. μέλισσα. δίαιτα. μοῦσα. τύπτουσα. ἡ ἀγάπη. σωφροσύνη. καλή. ἐπιστολή. γνωρίμη. ἡ γέφυρα. σφαῖρα. λήδα. μάρθα. ἀλήθεια. περιφέρεια. σοφία. δικαία.

Exēpla tertiæ declinationis nominū pariū.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε. Δ. τὼ καὶ ὦ λόγω. τοῖν λόγοιν. Π. οἱ καὶ ὦ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους.

Ἡ διάμετρος. τῆς διαμέτρου. τῇ διαμέτρῳ. τὴν διάμετρον. ὦ διάμετρε. Δ. τὰ καὶ ὦ διαμέτρω. ταῖν διαμέτροιν. Π. αἱ καὶ ὦ διάμετροι. τῶν διαμέτρων. ταῖς διαμέτροις. τὰς διαμέτρους.

Τὸ ὦ γυμνάσιον. τοῦ γυμνασίου. τῷ γυμνασίῳ. Δ. τὼ ὦ γυμνασίω. τοῖν γυμνασίοιν. Π. τὰ ὦ γυμνάσια. τῶν γυμνασίων. τοῖς γυμνασίοις.

Sic. ὁ ἄγγελος. καλός. γνώριμος. δίκαιος. δῆμος. χριστός. ἀετός. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἡ ἄμπελος. νῆσος. τὸ σύμβολον. μυστήριον. καλόν. γνώριμον. δίκαιον. ξύλον.

Exempla quartæ declinationis nominum parium Atticorum.

Ὁ καὶ ὦ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. Δ. τὼ καὶ ὦ μενέλεω. τοῖν μενέλεων. Π. οἱ καὶ ὦ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεως. τοὺς μενέλεως.

Ἡ καὶ ὦ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. Δ. τὰ καὶ ὦ ἅλῳ. ταῖν ἅλων.

Π. αἱ καὶ ὦ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως.

Τὸ ὦ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. Δ. τὼ ὦ εὔγεω. τοῖν εὔγεων. Π. τὰ ὦ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς.

Sic. ὁ νικόλεως. ἀνδρόγεως. ἀπολλὼς. νεὼς. κάλως. ἡ ἕως. κῶς. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως. ἵλεως. Τὸ ἀνάπλεων. ἵλεων.

Exempla quintæ declinationis nominum impariū ſimpliciū.

Ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἴαν. Δ. τὼ καὶ ὦ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας.

Ἡ καὶ ὦ τρυγὼν. τῆς τρυγόνος. τῇ τρυγόνι. τὴν τρυγόνα. Δ. τὰ καὶ ὦ τρυγόνε. ταῖν τρυγόνοιν. Π. αἱ καὶ ὦ τρυγόνες. τῶν τρυγόνων. ταῖς τρυγόσι. τὰς τρυγόνας.

Τὸ ὦ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. Δ. τὼ ὦ σώματε. τοῖν σωμάτοιν. Π. τὰ ὦ σώματα. τῶν σωμάτων. τοῖς σώμασι.

Ὁ καὶ ἡ τὶς. aliquis. τινὸς τινὶ τινά. Δ. τινὲ τινοῖν. Π. τινὲς τινῶν τισὶ τινάς. Τὸ τὶ. aliquid, τινὸς τινὶ. τὶ. Δ. τινὲ τινοῖν. Π. τινὰ τινῶν τισὶ τινά.

Ὁ καὶ ἡ τίς. τίνος. &c. quis cuius? Τὸ τί. quid? &c.

Ὁ καὶ ἡ ὅστις. quicūq;. οὗτινος. ᾧτινι ὅντινα. Δ. ὥτινε οἷντινοιν. Π. οἵτινες ὧντινων οἷστισι οὕστινας. Τὸ ὅ, τι. quodcūq;. οὗτινος ᾧτινι. ὅ, τι. Δ. ὥτινε οἷντινοιν. Π. ἅτινα. ὧντινων. οἷστισι. ἅτινα.

Ὁ καὶ ἡ ὁστισοῦν. quiuis. οὑτινοσοῦν. ᾡτινιοῦν ὁντιναοῦν. Δ. ᾡτινεοῦν οἱντινοινοῦν. Π. οἱτινεσοῦν. ὡντινωνοῦν. οἱστισιοῦν. οὑστινασοῦν. Τὸ ὁ, τιοῦν. quoduis. οὑτινοσοῦν. &c. Π. ἁτιναοῦν. &c.

Ὁ καὶ ὦ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. τῷ τύπτοντι. τὸν τύπτοντα. Δ. τὼ καὶ ὦ τύπτοντε τυπτόντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ τύπτοντες τυπτόντων τύπτουσι τύπτοντας.

Sic. τὸ τύπτον τύπτοντος. &c. Π. τὰ τύπτοντα. &c.

Ὁ καὶ ὦ τυφθεὶς τυφθέντος τυφθέντι τυφθέντα. Δ. τυφθέντε. θέντοιν. Π. τυφθέντες. έντων. τυφθεῖσι. έντας. Τὸ τυφθὲν. έντος. &c. Π. τὰ τυφθέντα. &c.

Sic. ὁ παιὰν. σωτὴρ. θώραξ. ἄραψ. ἀνδριάς. τύφας. Ἡ εἰκὼν. θυγάτηρ. κύλιξ. λαίλαψ. λαμπάς. αἰδώς. Τὸ πρόβλημα. μέλι. ἄσυ. σῶφρον. τύψαν. νέκταρ. κέρας. &c.

Exēpla primæ declinationis cōtractorū impariū.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος. ένους. τῷ δημοσθένεϊ. ένει. τὸν δημοσθένεα. θένη. ὦ δημόσθενες. Δ. τὼ καὶ ὦ δημοσθένεε. ένη. τοῖν δημοσθενέοιν. ενοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ δημοσθένεες. ένεις. τῶν δημοσθενέων. ενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας. ένεις.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. ἀληθέϊ ἀληθεῖ. ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθές. Δ. τὼ τὰ καὶ ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ἀληθέοιν ἀληθοῖν. Π. οἱ αἱ καὶ ὦ ἀληθέες ἀληθεῖς. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. ἀληθέσι. ἀληθέας ἀληθεῖς.

Τὸ ὦ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. ἀληθοῦς. τῷ ἀληθέϊ. ἀληθεῖ. Δ. τὼ ὦ ἀληθέε. ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν. ἀληθοῖν. Π. τὰ ὦ ἀληθέα. ἀληθῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι.

Τὸ ὦ τεῖχος. τοῦ τείχεος τείχους. τῷ τείχεϊ. τείχει. Δ. τὼ ὦ τείχεε. τείχη. τοῖν τειχέοιν. τειχοῖν. Π. τὰ ὦ τείχεα. τείχη. τῶν τειχέων. τειχῶν. τοῖς τείχεσι.

Contractiones. εο. ου. | εϊ. ει. | εα. η. | εας. εις. | εε. η. | εες. εις. | εοι. οι. | εω. ω.

Sic ὁ Διογένης, Σωκράτης, Ἀριστοτέλης. ἡ τριήρης. Ὁ καὶ ἡ πλήρης. εὐσεβὴς ἀμαθής. τὸ πλῆρες. εὐσεβές. ἀμαθές. τὸ ψεῦδος. κάλλος. βέλος. τέμενος.

Exempla ſecundæ declinationis cōtractorū imparium.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος καὶ ὄφεος καὶ ὄφεως. τῷ ὄφιϊ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν. ὦ ὄφι. Δ. τὼ καὶ ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν καὶ ὀφέοιν καὶ ὄφεων. Π. οἱ καὶ ὦ ὄφιες ὄφις, καὶ ὄφεες ὄφεις. τῶν ὀφίων καὶ ὀφέων καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας ὄφις καὶ ὄφεας ὄφεις.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος καὶ πόλεος καὶ πόλεως. τῇ πόλιϊ πόλι, καὶ πόλεϊ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. Δ. τὰ καὶ ὦ πόλιε, καὶ πόλεε πόλη. ταῖν πολίοιν καὶ πολέοιν καὶ πόλεων. Π. αἱ καὶ ὦ πόλιες πόλις, καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολίων καὶ πολέων καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας πόλεις.

Τὸ ὦ σίνηπι. τοῦ σινήπιος καὶ σινήπεος καὶ σινήπεως. τῷ σινήπιϊ σινήπι, καὶ σινήπεϊ σινήπει. Δ. τὼ ὦ σινήπιε, καὶ σινήπεε σινήπη. τοῖν σινηπίοιν καὶ σινηπέοιν καὶ σινήπεων. Π. τὰ ὦ σινήπια σινήπι καὶ σινήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων καὶ σινηπέων καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι καὶ σινήπεσι.

Contractiones. ιϊ. ι | ια. ι. | εϊ. ει. | εα. η. | εε. η. | εες. εις. Sic ὁ ἔχις. μάντις. ἡ λέξις. ἀνάστασις. ἀποθέωσις. φρόνησις. ὄψις. πίσις. τὸ πέπερι. σίμμι.

Exempla tertiæ declinationis contractorū imparium.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέος καὶ βασιλέως καὶ βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ. λεῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ. Δ. τὼ ὦ βασιλέε βασιλῆ καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν βασιλήοιν. Π. οἱ καὶ ὦ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας βασιλεῖς καὶ βασιλῆας.

Cōtractiones. εϊ. ει. | εε. η. | εα. η. | εες. εις. | εας. εις. Sic ὁ γραμματεὺς. γονεύς. ἱερεύς. ἀλεξανδρεύς. φωκεύς. θησεύς. ἀχιλλεύς. ὀδυσσεύς. ὀρφεύς.

Exempla quartæ declinationis contractorum imparium.

Ἡ Λητὼ τῆς λητόος λητοῦς. τῇ λητόϊ λητοῖ. τὴν λητόα λητώ. ὦ λητοῖ. Δ. τὼ καὶ ὦ λητὼ ταῖν λητοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ λητοὶ τῶν λητῶν ταῖς λητοῖς τὰς λητούς.

Ἡ αἰδὼς τῆς αἰδόος αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Δ. τὼ

καὶ ὦ αἰδὼ ταῖν αἰδοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς τὰς αἰδούς.

Cōtractiones. οο. ου. | οϊ. οι. | οα. ω. Sic ἡ πειθώ. κλειώ. διδώ. σαπφώ. φειδώ ἠώς.

Exempla quintæ declinationis contractorū imparium.

Τὸ ὦ κέρας. τοῦ κέρατος καὶ κέραος. κέρως. τῷ κέρατι καὶ κέραϊ κέρᾳ. Δ. τὼ ὦ κέρατε καὶ κέραε κέρα. τοῖν κεράτοιν καὶ κεράοιν κερῷν. Δ. τὰ ὦ κέρατα καὶ κέραα κέρα. τῶν κεράτων καὶ κεράων κερῶν. τοῖς κέρασι.

Τὸ ὦ κρέας. τοῦ κρέατος καὶ κρέαος κρέως. τῷ κρέατι καὶ κρέαϊ κρέᾳ. Δ. τὼ ὦ κρέατε καὶ κρέαε κρέα. τοῖν κρεάτοιν καὶ κρεάοιν κρεῷν. Π. τὰ ὦ κρέατα καὶ κρέαα κρέα. τῶν κρεάτων καὶ κρεάων κρεῶν, τοῖς κρέασι.

Contractiones. αο. ω. | αϊ. ᾳ. | αε. αα. α. | αω. ω. Sic τὸ γῆρας. γέρας.

Formula inflexionis contractorum parium.

Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ. Δ. τὼ καὶ ὦ νόω νώ. τοῖν νόοιν νοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ πλόος πλοῦς. ὁ ῥόος ῥοῦς. ὁ ἁπλόος ἁπλοῦς. ὁ διπλόος διπλοῦς. ὁ χρύσεος χρυσοῦς. ὁ ἀργύρεος ἀργυροῦς.

Ἡ καὶ ὦ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. τὴν ἁπλόην ἁπλῆν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ. ταῖν ἁπλόαιν ἁπλαῖν. Π. αἱ καὶ ὦ ἁπλόαι ἁπλαῖ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. ταῖς ἁπλόαις ἁπλαῖς. τὰς ἁπλόας ἁπλᾶς.

Sic ἡ διπλόη. ἡ. τριπλόη τριπλῆ. ἡ χρυσέη. χρυσῆ. ἀργυρέη. ἀργυρῆ.

Τὸ ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. Δ. τὼ ὦ ἁπλόω ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. Π. τὰ ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς.

Sic τὸ διπλόον διπλοῦν τριπλόον τριπλοῦν. τὸ χρύσεον χρυσοῦν. ἀργύρεον. υροῦν. κανόον κανοῦν. Item ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. ἡ ποιεομένη. ουμένη. τῆς ποιεομένης ποιουμένης. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. et ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. et ὁ χρυσοόμενος χρυσούμενος. &c.

Formula inflexionis aliorum contractorū imparium.

Ὁ ἡδὺς. τοῦ ἡδέος τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα καὶ ἡδύν. ὦ ἡδύ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἡδέε. τοῖν ἡδέοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ἡδέες ἡδεῖς. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι. τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

Τὸ ὦ ἡδὺ. τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἡδέε. τοῖν ἡδέοιν. Π. τὰ καὶ ὦ ἡδέα. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι.

Ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν. ὦ βότρυ. Δ. τὼ καὶ ὦ βότρυε. τοῖν βοτρύοιν. Π. οἱ καὶ ὦ βότρυες βότρυς. τῶν βοτρύων. τοῖς βότρυσι. τοὺς βότρυας βότρυς.

Ὁ καὶ ὦ ἰχθὺς. τοῦ ἰχθύος. τῷ ἰχθύϊ. τὸν ἰχθύν. Δ. τὼ καὶ ὦ ἰχθύε. τοῖν ἰχθύοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ἰχθύες ἰχθῦς. τῶν ἰχθύων. τοῖς ἰχθύσι. τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς.

Ὁ καὶ ἡ ὦ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τῷ καὶ τῇ μείζονι. τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζω. Δ. μείζονε. μειζόνοιν. Π. μείζονες μείζους. μειζόνων. μείζοσι. μείζονας μείζους. Τὸ ὦ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. Δ. τὼ ὦ μείζονε. τοῖν μειζόνοιν. Π. τὰ ὦ μείζονα μείζω. τῶν μειζόνων. τοῖς μείζοσι.

Ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δ. τὼ καὶ ὦ βόε. τοῖν βοοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ βόες βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας βοῦς.

Ὁ σιμόεις σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος, τῷ σιμόεντι σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμοῦ. Δ. τὼ καὶ ὦ σιμόεντε σιμοῦντε. τοῖν σιμοέντοιν σιμούντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ σιμόεντες σιμοῦντες. τῶν σιμοέντων σιμούντων. τοῖς σιμόεισι σιμοῦσι. τοὺς σιμόεντας σιμοῦντας.

Ὁ καὶ ὦ ποιέων ποιῶν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. τῷ ποιέοντι ποιοῦντι. τὸν ποιέοντα ποιοῦντα. Δ. τὼ ὦ ποιέοντε ποιοῦντε. τοῖν ποιεόντοιν ποιούντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ποιέοντες ποιοῦντες. τῶν ποιεόντων ποιούντων. τοῖς ποιέουσι ποιοῦσι. τοὺς ποιέοντας ποιοῦντας. Τὸ ὦ ποιέον ποιοῦν. ποιέοντος ποιοῦντος. &c.

Sic ὁ καὶ ὦ χρυσόων χρυσῶν. τοῦ χρυσόοντος χρυσοῦντος. τὸ ὦ χρυσόον χρυσοῦν. τοῦ χρυσόοντος χρυσοῦντος. &c. Item ὁ καὶ ὦ βοάων βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. τῷ βοάοντι βοῶντι. &c. et τὸ βοάον βοῶν.

Inflexiones nominum quorundam irregularium.

Ὁ καὶ ὦ πολὺς. τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ. τὸν πολύν. Δ. τὼ καὶ ὦ πολλώ. τοῖν πολλοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ πολλοί. τῶν πολλῶν. τοῖς πολλοῖς. τοὺς πολλούς.

Ἡ καὶ ὦ πολλὴ τῆς πολλῆς. vt ἡ τιμὴ τιμῆς. Τὸ ὦ πολὺ. τοῦ πολλοῦ. τῷ πολλῷ. Δ. τὼ καὶ ὦ πολλώ. τοῖν πολλοῖν. Π. τὰ ὦ πολλά. τῶν πολλῶν. τοῖς πολλοῖς.

Ὁ καὶ ὦ μέγας. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸν μέγαν. Δ. τὼ καὶ ὦ μεγάλω. τοῖν μεγάλοιν. Π. οἱ καὶ ὦ μεγάλοι. τῶν μεγάλων. τοῖς μεγάλοις. τοὺς μεγάλους.

Ἡ καὶ ὦ μεγάλη. τῆς μεγάλης. ſicut ἡ τιμὴ. ῆς. Τὸ ὦ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. Δ. τὼ ὦ μεγάλω. τοῖν μεγάλοιν. Π. τὰ ὦ μεγάλα. τῶν μεγάλων. τοῖς μεγάλοις.

Ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι ἀνδρί. τὸν ἀνέρα ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἀνέρε ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν ἀνδροῖν. Π. οἱ καὶ ὦ ἀνέρες ἄνδρες. τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι. τοὺς ἀνέρας ἄνδρας.

Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος. μητρός. τῇ μητέρι. μητρί. τὴν μητέρα. ὦ μῆτερ. Δ. τὼ καὶ ὦ μητέρε. ταῖν μητέροιν. Π. αἱ καὶ ὦ μητέρες. τῶν μητέρων. ταῖς μητράσι. τὰς μητέρας.

Ἡ καὶ ὦ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. Δ. τὼ καὶ ὦ χεῖρε. ταῖν χεροῖν. Π. αἱ καὶ ὦ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσί. τὰς χεῖρας.

Ἡ γυνή. τῆς γυναικός. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι. Δ. τὼ καὶ ὦ γυναῖκε. ταῖν γυναικοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ γυναῖκες. τῶν γυναικῶν. ταῖς γυναιξί. τὰς γυναῖκας.

Ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ.

Ἡ ναῦς. τῆς ναός καὶ νηός καὶ νεώς. τῇ ναΐ καὶ νηΐ. τὴν ναῦν. ὦ ναῦ. Δ. τὼ ὦ νᾶε νῆε. ταῖν ναοῖν νηοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ νῆες. τῶν ναῶν νεῶν. ταῖς ναυσί. τὰς ναῦς.

Sic. ἡ γραῦς γραὸς γραΐ γραῦν. ὦ γραῦ. Δ γρᾶε γραοῖν. Π. γραῦς γραῶν καὶ γρεῶν γραυσί γραῦς.

Inflexiones nominum numeralium.

Ὁ Εἷς. vnus. ἑνός, ἑνί, ἕνα. Ἡ Μία. vna, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Τὸ Ἕν. vnũ, ἑνός, ἑνί, ἕν. Δ. δύο. duo. triũ generũ, δυοῖν. Π. δύο τῶν δύο δυσί δύο. Π. οἱ. αἱ. καὶ ὦ τρεῖς τριῶν τρισί τρεῖς. Τὰ ὦ τρία τριῶν τρισί. Π. οἱ. αἱ. καὶ ὦ τέσσαρες τεσσάρων τέσσαρσι τέσσαρας. Τὰ ὦ τέσσαρα τεσσάρων τέσσαρσι. Οἱ καὶ ὦ διακόσιοι διακοσίων διακοσίοις διακοσίους. Αἱ καὶ ὦ διακόσιαι διακοσίων διακοσίαις διακοσίας. Τὰ ὦ διακόσια διακοσίων διακοσίοις. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι.

Inflexiones pronominum.

Ἐγώ, ego, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ. Δ. νῶϊ καὶ νώ, νῶϊν καὶ νῷν. Π. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Σὺ, tu. σοῦ σοί σέ. Δ. σφῶϊ καὶ σφώ, σφῶϊν καὶ σφῷν. Π. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Οὗ, ſui. οἷ. ἕ. Δ. σφὲ σφίν. Π. σφεῖς σφῶν σφίσι σφᾶς.

Οὗτος. hic. τούτου τούτῳ τοῦτον. ὦ οὗτος. Δ. τούτω τούτοιν. ὦ τούτω. Π. οὗτοι τούτων τούτοις τούτους. ὦ οὗτοι. Αὕτη. hæc. ταύτης ταύτῃ ταύτην. ὦ αὕτη. Δ. ταύτα ταύταιν. ὦ ταύτα. Π. αὗται τούτων ταύταις ταύτας. ὦ αὗται. Τοῦτο. hoc. τούτου τούτῳ τοῦτο. ὦ τοῦτο. Δ. τούτω τούτοιν. ὦ τούτω. Π. ταῦτα τούτων τούτοις ταῦτα. ὦ ταῦτα.

Ἐκεῖνος ἐκείνου. ille. ἐκείνη ἐκείνης. illa. ἐκεῖνο ἐκείνου. illud. vt noĩa paria.

Αὐτὸς αὐτοῦ. ipſe. αὐτὴ αὐτῆς. ipſa. αὐτὸ αὐτοῦ. ipſum. ſicut ἐκεῖνος.

Ἐμαυτοῦ. mei ipſius. ἐμαυτῷ ἐμαυτόν. et fœminina. ἐμαυτῆς ἐμαυτῇ ἐμαυτήν. et neutra. ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ ἐμαυτό. Σεαυτοῦ. tui ipſius. σεαυτῷ σεαυτόν. σεαυτῆς σεαυτῇ σεαυτήν. σεαυτοῦ σεαυτῷ σεαυτό. Ἑαυτοῦ. ſui ipſius. ἑαυτῷ ἑαυτόν. ἑαυτῆς ἑαυτῇ ἑαυτήν. ἑαυτοῦ ἑαυτῷ ἑαυτό. Π. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

Ὁ αὐτός. idẽ. τοῦ αὐτοῦ. τῷ αὐτῷ. &c. ἡ αὐτὴ τῆς αὐτῆς. eadẽ. τὸ αὐτό, τοῦ αὐτοῦ. idẽ.

Ἐμός. ἐμή. ἐμόν. meus. a. um. σὸς σὴ σόν. tuus tua tuũ. ἑὸς ἑὴ ἑόν. ſuus ſua ſuũ. et reliqua poſſeſſiua, ſic quoq; vt adiectiua nomina paria flectuntur.

Formula primæ coniugationis verborum barytonorum.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Indicatiua actiua & media.

Ἐνεστὼς Præſens. Τύπτω verbero. τύπτεις. τύπτει. Δ. τύπτετον. τύπτετον. Π. τύπτομεν. τύπτετε. τύπτουσι.

Παρατατικὸς Præteritum imperfectum. Ἔτυπτον. ἔτυπτες. ἔτυπτε. Δ. ἐτύπτετον. ἐτυπτέτην. Π. ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.

Παρακείμενος Præteritum perfectum. Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. Δ. τετύφατον. τετύφατον. Π. τετύφαμεν. τετύφατε. τετύφασι.

Παρακείμενος μέσος. Præteritum perfectū mediū. Τέτυπα. τέτυπας. τέτυπε. Δ. τετύπατον. τετύπατον. Π. τετύπαμεν. τετύπατε. τετύπασι.

Ὑπερσυντέλικος. Præteritū pluſq̄ pfe. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει. Δ. ἐτετύφειτον. ἐτετυφείτην. Π. ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.

Ὑπερσυντέλικος μέσος. Præteritum pluſquam perfectum medium. Ἐτετύπειν. ἐτετύπεις. ἐτετύπει. Δ. ἐτετύπειτον. ἐτετυπείτην. Π. ἐτετύπειμεν. ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος. Indefinitum primum. Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε. Δ. ἐτύψατον. ἐτυψάτην. Π. ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος. Indefinitum ſecundum. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε. Δ. ἐτύπετον. ἐτυπέτην. Π. ἐτύπομεν. ἐτύπετε. ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος. Futurum primum. Τύψω. τύψεις. τύψει. Δ. τύψετον. τύψετον. Π. τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.

Μέλλων δεύτερος. Futurum ſecundum. Τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. Δ. τυπεῖτον. τυπεῖτον. Π. τυποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Imperatiua actiua & media.

Ἐνεστώς. τύπτε. τυπτέτω. Δ. τύπτετον. τυπτέτων. Π. τύπτετε. τυπτέτωσαν. Παρακείμενος. τέτυφε. τετυφέτω. Δ. τετύφετον. τετυφέτων. Π. τετύφετε. τετυφέτωσαν. Παρακείμενος μέσος. τέτυπε. τετυπέτω. Δ. τετύπετον. τετυπέτων. Π. τετύπετε. τετυπέτωσαν. Ἀόρ. α. hoc eſt πρῶτος. τύψον. τυψάτω. Δ. τύψατον. τυψάτων. Π. τύψατε. τυψάτωσαν. Ἀόρ. β. hoc eſt δεύτερος. τύπε. τυπέτω. Δ. τύπετον. τυπέτων. Π. τύπετε. τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Optatiua actiua & media.

Ἐνεστώς. τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. Δ. τύπτοιτον. τυπτοίτην. Π. τύπτοιμεν. τύπτοιτε. τύπτοιεν. Παρακείμενος. τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. Δ. τετύφοιτον. τετυφοίτην. Π. τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν. Μέσος παρακείμενος. τετύποιμι. τετύποις. τετύποι. Δ. τετύποιτον

ποιτον. ποίτην. Π. τετύποιμεν. ύποιτε. τετύποιεν. Ἀόρ. α. τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. Δ. τύψαιτον. τυψαίτην. Π. τύψαιμεν. τύψαιτε τύψαιεν. Ἀόρ. β. τύποιμι τύποις τύποι. Δ. τύποιτον τυποίτην. Π. τύποιμεν τύποιτε. τύποιεν. Μέλ. α. τύψοιμι τύψοις τύψοι. Δ. τύψοιτον τυψοίτην. Π. τύψοιμεν. ψοιτε. τύψοιεν. Μέλ. β. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. Δ. τυποῖτον. ποίτην. Π. τυποῖμεν. ποῖτε. τυποῖεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Subiunctiua actiua & media.

Ἐν. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. Δ. τύπτητον τύπτητον. Π. τύπτωμεν τύπτητε τύπτωσι. Παρακεί. ἐὰν τετύφω. ύφῃς. ύφῃ. Δ. τετύφητον. φητον. Π. τετύφωμεν. ητε. τετύφωσι. Παρακεί. μέσος. ἐὰν τετύπω. ύπῃς. ύπῃ. Δ. τετύπητον. πητον. Π. τετύπωμεν. πητε. τετύπωσι. Ἀόρ. α. ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. Δ. τύψητον. ψητον. Π. τύψωμεν. ψητε. τύψωσι. Ἀόρ. β. ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ. Δ. τύπητον. ητον. Π. τύπωμεν τύπητε τύπωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Infinitiua actiua & media.

Ἐνεστὼς. τύπτειν. παρακ. τετυφέναι. μέσος. τετυπέναι. Ἀόρι. α. τύψαι. Ἀόρ. β. τυπεῖν. Μέλ. α. τύψειν. μέλλων δεύτερος. τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ καὶ μέσαι. Participia actiua & media.

Ἐν. Ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα. ούσης. τὸ τύπτον τύπτοντος. Παρακ. ὁ τετυφώς. φότος. ἡ τετυφυῖα. φυίας. τὸ τετυφός. φότος. Παρακ. μέσος. ὁ τετυπώς. πότος. ἡ τετυπυῖα. πυίας. τὸ τετυπός. πότος. Ἀόρ. α. ὁ τύψας τύψαντος. ἡ τύψασα. ψάσης. τὸ τύψαν τύψαντος. Ἀόρ. β. ὁ τυπὼν τυπόντος. ἡ τυποῦσα. ούσης. τὸ τυπόν. όντος. Μέλ. α. ὁ τύψων τύψοντος. ἡ τύψουσα. ούσης. τὸ τύψον τύψοντος. Μέλ. β. ὁ τυπῶν. οῦντος. ἡ τυποῦσα. ούσης. τὸ τυποῦν τυποῦντος.

Ὁριστικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Indicatiua paſſiua & media.

Ἐνεστὼς. τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. Δ. τυπτόμεθον τύπτεσθον. σθον. Π. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται. Παρατα. ἐτυπτόμην ἐτύπτου ἐτύπτετο. Δ. ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην. Π. ἐτυπτόμεθα ἐτύπτεσθε ἐτύπτοντο. Παρακ. τέτυμμαι. τέτυψαι τέτυπται. Δ. τετύμμεθον. τέτυφθον. τέτυφθον. Π. τετύμμεθα. τέτυφθε. τετυμμένοι εἰσί. Ὑπερσυν. ἐτετύμμην. ἐτέτυψο. ἐτέτυπτο. Δ. ἐτετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐτετύφθην. Π. ἐτετύμμεθα ἐτέτυφθε. τετυμμένοι ἦσαν. Ἀόρ. α. ἐτύφθην. ύφθης. ύφθη. Δ. ἐτύφθητον. θήτην. Π. ἐτύφθημεν. ἐτύφθητε ἐτύφθησαν. Ἀόρ. β. ἐτύπην. ύπης. ύπη. Δ. ἐτύπητον. ήτην. Π. ἐτύπημεν ἐτύπητε. ύπησαν. Μέλ. α. τυφθήσομαι τυφθήσῃ. ήσεται. Δ. τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον. ήσεσθον. Π. τυφθησόμεθα τυφθήσεσθε. ήσονται. Μέλ. β.

τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. Δ. τυπησόμεθον. τυπήσεσθον. τυπήσεσθον. π. τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπήσονται. Μετ' ὀλίγον μέλλων, Paulo.poſt futurum, τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται. Δ. τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τετύψεσθον. π. τετυψόμεθα. τετύψεσθε. τετύψονται. Μέσος. ἀόρ. α. ἐτυψάμην. ἐτύψω. ἐτύψατο. δ. ἐτυψάμεθον. ἐτύψασθον. ἐτυψάσθην. π. ἐτυψάμεθα. ἐτύψασθε. ἐτύψαντο. Μέσος. Ἀόρ. β. ἐτυπόμην. ἐτύπου. ἐτύπετο. δ. ἐτυπόμεθον. ἐτύπεσθον. ἐτυπέσθην. π. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεσθε. ἐτύποντο. Μέσος. Μέλ. α. τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. δ. τυψόμεθον. τύψεσθον. τύψεσθον. π. τυψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται. Μέσος. Μέλ. β. τυποῦμαι. τυπῇ. τυπεῖται. δ. τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον. π. τυπούμεθα. τυπεῖσθε. τυποῦνται.

Προστακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Imperatiua paſſiua & media.

Ἐν. τύπτου. τυπτέσθω. δ. τύπτεσθον. τυπτέσθων. π. τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν. Παρακ. τέτυψο. τετύφθω. δ. τέτυφθον. τετύφθων. π. τέτυφθε. τετύφθωσαν. Ἀόρ. α. τύφθητι. τυφθήτω. δ. τύφθητον. τυφθήτων. π. τύφθητε. τυφθήτωσαν. Ἀόρ. β. τύπηθι. τυπήτω. δ. τύπητον. ήτων. π. τύπητε. τυπήτωσαν. Μέσος. ἀόρ. α. τύψαι. τυψάσθω. δ. τύψασθον. τυψάσθων. π. τύψασθε. τυψάσθωσαν. Μέσ. ἀόρ. β. τυποῦ. έσθω. δ. τύπεσθον. τυπέσθων. π. τύπεσθε. τυπέσθωσαν. Εὐκτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Optatiua paſſiua & media.

Ἐν. τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. δ. τυπτοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυπτοίμεθα. οισθε. τύπτοιντο. Παρακ. τετυμμένος εἴην. εἴης. εἴη. δ. τετυμμένω. εἴητον. εἰήτην. π. τετυμμένοι. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ εἶεν. Ἀόρ. α. τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη. δ. τυφθείητον. τυφθειήτην. π. τυφθείημεν. τυφθείητε. είησαν. Ἀόρ. β. τυπείην. τυπείης. τυπείη. δ. τυπείητον. τυπειήτην. π. τυπείημεν. τυπείητε. τυπείησαν. Μέλ. α. τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. δ. τυφθησοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυφθησοίμεθα. σοισθε. τυφθήσοιντο. Μέλ. β. τυπησοίμην. σοιο. σοιτο. δ. τυπησοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυπησοίμεθα. οισθε. οιντο. Μετ' ὀλίγον. μέλ. τετυψοίμην. οιο. οιτο. δ. τετυψοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τετυψοίμεθα. οισθε. οιντο. Μέσ. ἀόρ. α. τυψαίμην. τύψαιο. ψαιτο. δ. τυψαίμεθον. αισθον. αίσθην. π. τυψαίμεθα. αισθε. τύψαιντο. Μέ. ἀόρ. β. τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. δ. τυποίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο. Μέσος. μέλ. α. τυψοίμην. τύψοιο. οιτο. δ. τυψοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυψοίμεθα. οισθε. τύψοιντο. Μέσ. μέλ. β. τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο. δ. τυποίμεθον. ποῖσθον. ποίσθην. π. τυποίμεθα. οῖσθε. τυποῖντο. Ὑποτακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Subiū. paſſ. & media.

Ἐν. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. δ. τυπτώμεθον. πτησθον. πτησθον. π. τυπτώμεθα. ησθε. τύπτωνται. Παρακ. τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. τετυμμένω ἦτον. ἦτον. τετυμμένοι. ὦμεν. ἦτε. ὦσι. Ἀόρ. α. ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. θῇ. δ. τυφθῆτον. θῆτον. π. τυφθῶμεν. τυφθῆτε. θῶσι. Ἀόρ. β. ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. πῇ. δ. τυπῆτον. τυπῆτον. π. τυπῶμεν. τυπῆτε. ῶσι. Μέσ. ἀόρ. α. ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. δ. τυψώμεθον. τύψησθον. ησθον. π. τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται. Μέσος. ἀόρ. β. ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. δ. τυπώμεθον. τύπησθον. ησθον. π. τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται. Ἀπαρέμφατα παθητικὰ καὶ μέσα. Infini. paſſ. & media.

Ἐν. τύπτεσθαι. Παρακ. τετύφθαι. Ἀόρ. α. τυφθῆναι. Ἀόρ. β. τυπῆναι. Μέλ. α. τυφθήσεσθαι. Μέλ. β. τυπήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. τετύψεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. τύψασθαι. β. τυπέσθαι. Μέσος. μέλ. α. τύψεσθαι. β. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ καὶ μέσαι. Participia paſſiua & media.

Ἐν. ὁ τυπτόμενος. τοῦ. μένου. ἡ τυπτομένη. μένης. τὸ τυπτόμενον. μένου. Παρακ. ὁ τετυμμένος. μένου. ἡ τετυμμένη. μένης. τὸ τετυμμένον. μένου. Ἀόρ. α. ὁ τυφθείς. θέντος. ἡ τυφθεῖσα. θείσης. τὸ τυφθέν. έντος. Ἀόρ. β. ὁ τυπείς. έντος. ἡ τυπεῖσα. πείσης. τὸ τυπέν. έντος. Μέλ. α. ὁ τυφθησόμενος. μένου. ἡ τυφθησομένη. μένης. τὸ τυφθησόμενον. μένου. Μέλ. β. ὁ τυπησόμενος. μένου. ἡ τυπησομένη. μένης. τὸ τυπησόμενον. μένου. Μετ' ὀλ. μ. ὁ τετυψόμενος. μένου. ἡ τετυψομένη. μένης. τὸ τετυψόμενον. μένου. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ τυψάμενος. μένου. ἡ τυψαμένη. μένης. τὸ τυψάμενον. μένου. Μέσος. ἀόρ. β. ὁ τυπόμενος. μένου. ἡ τυπομένη. μένης. τὸ τυπόμενον. μένου. Μέσ. μέλ. α. ὁ τυψόμενος. μένου. ἡ τυψομένη. μένης. τὸ τυψόμενον. μένου. Μέσ. μέλ. β. ὁ τυπούμενος. μένου. ἡ τυπουμένη. μένης. τὸ τυπούμενον. μένου.

Sic. καλύπτω. βλάπτω. κόπτω. κλέπτω. ῥίπτω. Itē, ἀμείβω. τρίβω. θλίβω. λείβω. θάλπω. βλέπω. λείπω. λάμπω. τέρπω. γράφω. στρέφω. ἀλείφω. γλύφω. νήφω. Exempla verborū barytonorū ſecūdæ cōiugationis.

Ἐνεστώς. ἄγω. παρατ. ἦγον. παρακ. ἦχα. μέσος. ἦγα. ὑπερσυντ. ἤχειν. μέσος. ἤγειν. Ἀόρ. α. ἦξα. Ἀόρ. β. ἤγον. μέλλων. α. ἄξω. Μέλ. β. ἀγῶ. &c. Sic. λέγω. ἀμέλγω. φεύγω. λήγω. ἐπείγω. Item, πλέκω. διώκω. εἴκω. ἕλκω. τήκω. ἄγχω. ἄρχω. βρέχω. λείχω. ἐλέγχω. τίκτω. Exēpla baryto. tertiæ cōiuga.

Ἐν. πλήθω. παρατ. ἔπληθον. παρακ. πέπληκα. μέσος. πέπληθα. ὑπερσυν. ἐπεπλήκειν. μέσ. ἐπεπλήθειν. ἀόρ. α. ἔπλησα. ἀόρ. β. ἔπλαθον. μέλ. α. πλήσω. μέλ. β. πλαθῶ. &c. Sic. πείθω. αἴθω. κλώθω. νήθω. Itē, ᾄδω. ἐρείδω. ἄρδω. ἀνύτω. Exempla barytonorū quartæ coniugationis.

Ἐν. φράζω. παρατ. ἔφραζον. παρακ. πέφρακα. μέσ. πέφραδα. ὑπερσ. ἐπεφράκειν. μέσ. ἐπεφράδειν. ἀό. α. ἔφρασα. ἀό. β. ἔφραδον. μέλ. α. φράσω. μέ. β. φραδῶ.

Ἐν. ὀρύσσω. παρατ. ὄρυσσον. παρακ. ὤρυχα. μέσος. ὤρυγα. ὑπερσ. ὠρύχειν. μέσος. ὠρύγειν. Ἀόρ. α. ὤρυξα. Ἀόρ. β. ὤρυγον. Μέλ. α. ὀρύξω. Μέλ. β. ὀρυγῶ.

Sic. ἀγοράζω. ὀνομάζω. ἁρπάζω. θαυμάζω. ἀθροίζω. δανείζω. θησαυρίζω. λακτίζω. Item νύσσω, vel νύττω. πλήσσω, vel πλήττω. τάσσω, vel τάττω. φυλάσσω, vel φυλάττω.

Exempla barytonorū quintæ coniugationis.

Ἐν. ψάλλω. παρατ. ἔψαλλον. παρακ. ἔψαλκα. μέσος ἔψαλα. ὑπερσ. ἐψάλκειν. μέσος ἐψάλειν. Ἀόρ. α. ἔψηλα. Ἀόρ. β. ἔψαλον. μέλ. α. ψαλῶ. μέλ. β. ψαλῶ.

Ἐν. νέμω. παρατ. ἔνεμον. παρακ. νενέμηκα. μέσος. νένομα. ὑπερσ. ἐνενεμήκειν. μέσος ἐνενόμειν. Ἀόρ. α. ἔνειμα. Ἀόρ. β. ἔναμον. Μέλ. α. νεμῶ. Μέλ. β. ναμῶ.

Ἐν. κρίνω. παρατ. ἔκρινον. παρακ. κέκρικα. μέσος κέκρινα. ὑπερσ. ἐκεκρίκειν. μέσος ἐκεκρίνειν. Ἀόρ. α. ἔκρινα. Ἀόρ. β. ἔκρινον. Μέλ. α. κρινῶ. Μέλ. β. κρινῶ.

Ἐν. σπείρω. παρατ. ἔσπειρον. παρακ. ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. ὑπερσ. ἐσπάρκειν. μέσος ἐσπόρειν. ἀόρ. α. ἔσπειρα. ἀόρ. β. ἔσπαρον. Μέλ. α. σπερῶ. μέλ. β. σπαρῶ.

Sic. θάλλω. στέλλω. τίλλω. τρέμω. βρέμω. γέμω. κλίνω. ἀμβλύνω. τείνω. φαίνω. αἴρω. ἀγείρω. σύρω. δέρω. οἰκτείρω.

Exempla barytonorū ſextæ coniugationis.

Ἐν. Ἱππεύω. παρατ. ἵππευον. παρακ. ἵππευκα. ὑπερσυ. ἱππεύκειν. Ἀόρ. α. ἵππευσα. Μέλ. α. ἱππεύσω. Sic, ἀγρεύω. βασιλεύω. νηστεύω. ἀΐω. χρίω. τίω. σείω. παίω. θύω. λύω. κωλύω. ξύω. λούω. κρούω. ἀκούω. παύω. ἀπολαύω. ποιέω. βοάω. χρυσόω.

Formula inflexionis verborū circūflexorū primæ cōiugationis.

Indicatiua actiua.

Ἐν. Ποιέω. ποιῶ. facio. ποιέεις ποιεῖς. ποιέει ποιεῖ. Δ. ποιέετον ποιεῖτον. ποιέετον ποιεῖτον. Π. ποιέομεν ποιοῦμεν. ποιέετε ποιεῖτε. ποιέουσι ποιοῦσι. παρατ. ἐποίεον ἐποίουν. ἐποίεες ἐποίεις. ἐποίεε ἐποίει. Δ. ἐποιέετον ἐποιεῖτον. ἐποιεέτην ἐποιείτην. Π. ἐποιέομεν ἐποιοῦμεν. ἐποιέετε ἐποιεῖτε. ἐποίεον ἐποίουν. παρακ. πεποίηκα. ὑπερσ. ἐπεποιήκειν. Ἀόρ. α. ἐποίησα. Μέλ. ποιήσω.

Imperatiua actiua.

Ἐν. ποίεε ποίει. ποιεέτω ποιείτω. Δ. ποιέετον ποιεῖτον. ποιεέτων ποιείτων. Π. ποιέετε ποιεῖτε. ποιεέτωσαν. είτωσαν. Παρακ. πεποίηκε. Ἀόρ. ποίησον.

Optatiua. Ποιέοιμι ποιοῖμι. ποιέοις ποιοῖς. ποιέοι ποιοῖ. Δ. ποιέοιτον ποιοῖτον. ποιεοίτην ποιοίτην. Π. ποιέοιμεν ποιοῖμεν. ποιέοιτε ποιοῖτε. ποιέοιεν ποιοῖεν. Παρακ. πεποιήκοιμι. Ἀόρ. ποιήσαιμι. Μέλ. ποιήσοιμι.

Subiunctiua. Ἐὰν ποιέω ποιῶ. ποιέῃς ποιῇς. ποιέῃ ποιῇ. Δ. ποιέητον ποιῆτον. ποιέητον ποιῆτον. Π. ποιέωμεν ποιῶμεν. ποιέητε ποιῆτε. ποιέωσι ποιῶσι. Παρακ. πεποιήκω πεποιήκῃς. Ἀόρ. ποιήσω ποιήσῃς.

Infinitiua. ποιέειν ποιεῖν. παρακ. πεποιηκέναι. Ἀόρ. ποιῆσαι. μέλ. ποιήσειν.

Participia. Ὁ ποιέων ποιῶν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα. τῆς ποιεούσης. ούσης. τὸ ποιέον ποιοῦν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. παρακ. ὁ πεποιηκώς. Ἀόρ. ὁ ποιήσας. Μέλ. ὁ ποιήσων.

Indicatiua paſſiua & media. Ἐν. ποιέομαι ποιοῦμαι. ποιέῃ ποιῇ. ποιέεται ποιεῖται. Δ. ποιεόμεθον ποιούμεθον. ποιέεσθον ποιεῖσθον. ποιέεσθον ποιεῖσθον. Π. ποιεόμεθα ποιούμεθα. ποιέεσθε ποιεῖσθε. ποιέονται ποιοῦνται. παρατ. ἐποιεόμην ἐποιούμην. ἐποιέου ἐποιοῦ. ἐποιέετο. εῖτο. Δ. ἐποιεόμεθον ἐποιούμεθον. ἐποιέεσθον. ἐποιεῖσθον. ἐποιεέσθην. είσθην. Π. ἐποιεόμεθα ἐποιούμεθα. ἐποιέεσθε. εῖσθε. ἐποιέοντο ἐποιοῦντο. παρα. πεποίημαι. ὑπερσ. ἐπεποιήμην. ἀό. α. ἐποιήθην. μέλ. α. ποιηθήσομαι. Μετ᾽ ὀλίγον. μ. πεποιήσομαι. μέσ. ἀόρ. α. ἐποιησάμην. μέσ. μ. ποιήσομαι.

Imperatiua paſſiua & media. Ἐν. ποιέου ποιοῦ. ποιεέσθω ποιείσθω. Δ. ποιέεσθον ποιεῖσθον. ποιεέσθων ποιείσθων. Π. ποιέεσθε ποιεῖσθε. ποιεέσθωσαν ποιείσθωσαν. Παρακει. πεποίησο πεποιήσθω. Ἀόρ. α. ποιήθητι. ήτω. μέσος. ἀόρ. ποίησαι ποιησάσθω.

Optatiua paſſiua & media. Ἐν. ποιεοίμην ποιοίμην. ποιέοιο ποιοῖο. ποιέοιτο ποιοῖτο. Δ. ποιεοίμεθον ποιοίμεθον. ποιέοισθον ποιοῖσθον. ποιεοίσθην ποιοίσθην. Π. ποιεοίμεθα ποιοίμεθα. ποιέοισθε ποιοῖσθε. ποιέοιντο ποιοῖντο. Παρακ. πεποιήμην πεποίηο πεποίητο. Ἀόρ. α. ποιηθείην ποιηθείης. Μέλ. α. ποιηθησοίμην. μετ᾽ ὀλί. μ. πεποιησοίμην. μέσος. ἀόρ. ποιησαίμην. μέσος. μ. ποιησοίμην.

Subiunctiua paſſiua & media. Ἐν. Ἐὰν ποιέωμαι ποιῶμαι. ποιέῃ ποιῇ. ποιέηται ποιῆται. Δ. ποιεώμεθον ποιώμεθον. ποιέησθον. ῆσθον. ποιέησθον ποιῆσθον. Π. ποιεώμεθα ποιώμεθα. ποιέησθε ποιῆσθε. ποιέωνται ποιῶνται. Παρακ. πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῆται. Ἀόρ. ποιηθῶ ποιηθῇς. μέσος. ἀόρ. ποιήσωμαι.

Infinitiua paſſiua & media. Ἐν. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Παρακ. πεποιῆσθαι. Ἀόρ. ποιηθῆναι. μέλ. ποιηθήσεσθαι. μέσος. ἀόρ. ποιήσασθαι. μέσος. μ. ποιήσεσθαι.

Participia paſſiua & media. Ἐν. ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. ἡ ποιεομένη ποιουμένη. τῆς ποιεομένης ποιουμένης. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου. ουμένου. Παρακ. ὁ πεποιημένος. ἡ πεποιημένη. τὸ πεποιημένον. ἀόρ. α. ὁ ποιηθεὶς ποιηθέντος. ἡ ποιηθεῖσα ποιηθείσης. τὸ ποιηθὲν ποιηθέντος. Μέλ. α. ὁ ποιηθησόμενος. μένου. ἡ ποιηθησομένη. μένης. τὸ ποιηθησόμενον. μένου. Μετ᾽ ὀλ. μέλ. ὁ πεποιησόμενος. ἡ. μένη. τὸ πεποιησόμενον. μέσος. ἀόρ. α. ὁ ποιησάμενος. ου. ἡ ποιησαμένη. ης. τὸ ποιησάμενον. ου. μέσος. μ. α. ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησομένη. τὸ ποιησόμενον.

Contractiones. εω. ω. | εει. εε. ει. | εο. ου. | εοι. οι. | εη. η. Sic. νοέω. σκοπέω. ὁμιλέω. αἰτέω. ἀγνοέω. εὐτυχέω. γρηγορέω. καρτερέω.

Indicatiua actiua. Ἐνεστώς. βοάω. βοῶ, clamo, βοάεις. βοᾷς. βοάει. βοᾷ. Δ. βοάετον βοᾶτον. βοάετον βοᾶτον. Γ. βοάομεν βοῶμεν. βοάετε βοᾶτε. βοάουσι βοῶσι. Παρατ. ἐβόαον ἐβόων. ἐβόαες ἐβόας. ἐβόαε ἐβόα. Δ. ἐβοάετον ἐβοᾶτον. ἐβοαέτην ἐβοάτην. Γ. ἐβοάομεν ἐβοῶμεν. ἐβοάετε ἐβοᾶτε. ἐβόαον ἐβόων. Παρακ. βεβόηκα. Ὑπερσ. ἐβεβοήκειν. Ἀόρ. ἐβόησα. Μέλ. βοήσω.

Imperatiua acti. Ἐν. βόαε βόα. βοαέτω βοάτω. Δ. βοάετον βοᾶτον. βοαέτων βοάτων. π. βοάετε βοᾶτε. βοαέτωσαν βοάτωσαν. παρακ. βεβόηκε. ἀόρ. βόησον.

Optatiua actiua. Ἐν. βοάοιμι βοῷμι. βοάοις βοῷς. βοάοι βοῷ. Δ. βοάοιτον βοῷτον. βοαοίτην βοῴτην. Γ. βοάοιμεν βοῷμεν. βοάοιτε βοῷτε. βοάοιεν βοῷεν. Παρακεί. βεβοήκοιμι. Ἀόρ. βοήσαιμι. Μέλ. βοήσοιμι.

Subiunctiua actiua. Ἐν. ἐὰν βοάω βοῶ. βοάεις βοᾷς. βοάει βοᾷ. Δ. βοάητον βοᾶτον. βοάητον βοᾶτον. Π. βοάωμεν βοῶμεν. βοάητε βοᾶτε. βοάωσι βοῶσι. Παρακ. βεβοήκω. Ἀόρ. βοήσω.

Infinitiua act. Ἐν. βοάειν βοᾶν. παρακ. βεβοηκέναι. ἀόρ. βοῆσαι. μέλ. βοήσειν.

Participia. Ἐν. ὁ βοάων βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. ἡ βοάουσα βοῶσα. τῆς βοαούσης βοώσης. τὸ βοάον βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. Παρακ. βεβοηκώς. Ἀόρ. βοήσας. Μέλ. βοήσων.

Indicatiua paſſ. & med. Ἐν. βοάομαι βοῶμαι. βοάῃ βοᾷ. βοάεται βοᾶται. Δ. βοαόμεθον βοώμεθον. βοάεσθον βοᾶσθον. βοάεσθον βοᾶσθον. Γ. βοαόμεθα βοώμεθα. βοάεσθε βοᾶσθε. βοάονται βοῶνται. Παρατ. ἐβοαόμην ἐβοώμην. ἐβοάου ἐβοῶ. ἐβοάετο ἐβοᾶτο. Δ. ἐβοαόμεθον ἐβοώμεθον. ἐβοάεσθον ἐβοᾶσθον. ἐβοαέσθην ἐβοάσθην. Π. ἐβοαόμεθα ἐβοώμεθα. ἐβοάεσθε ἐβοᾶσθε. ἐβοάοντο ἐβοῶντο. Παρακ. βεβόημαι. Ὑπερσ. ἐβεβοήμην. Ἀόρ. ἐβοήθην. Μέλ. βοηθήσομαι. μετ' ὀλί. βεβοήσομαι. Μέσος. ἀόρ. ἐβοησάμην. Μέσος. μέλ. βοήσομαι.

Imperatiua paſſiua & media. Ἐν. βοάου βοῶ. βοαέσθω βοάσθω. Δ. βοάεσθον βοᾶσθον. βοαέσθων βοάσθων. Π. βοάεσθε βοᾶσθε. βοαέσθωσαν βοάσθωσαν. Παρακ. βεβόησο βεβοήσθω. Ἀόρ. βοήθητι βοηθήτω. Μέσος. βόησαι βοησάσθω.

Optatiua paſſiua & media. Ἐν. βοαοίμην βοῴμην. βοάοιο βοῷο. βοάοιτο βοῷτο. Δ. βοαοίμεθον βοῴμεθον. βοάοισθον βοῷσθον. βοαοίσθην βοῴσθην. Π. βοαοίμεθα βοῴμεθα. βοάοισθε βοῷσθε. βοάοιντο βοῷντο. Παρακ. βεβοήμην βεβοῇο. βεβοῇτο. Ἀόρ. βοηθείην. μέλ. βοηθησοίμην. μετ' ὀλ. βεβοησοίμην. Μέσος. ἀόρ. βοησαίμην. Μέσος. μέλ. βοησοίμην.

Subiũcti. paſſi. & med. Ἐν. ἐὰν βοάομαι βοῶμαι. βοάῃ βοᾷ. βοάηται βοᾶται. Δ. βοαώμεθον βοώμεθον. βοάησθον. ᾶσθον. βοάησθον. ᾶσθον. Γ. βοαώμεθα βοώμεθα. βοάησθε. ᾶσθε. βοάωνται. ῶνται. Παρακ. βεβοῶμαι. Ἀόρ. βοηθῶ. μέσος. βοήσωμαι.

Infini. paſſ. & med. Ἐν. βοάεσθαι βοᾶσθαι. παρα. βεβοῆσθαι. Ἀόρ. βοηθῆναι. μέλ. βοηθήσεσθαι. μετ' ὀλ. βεβοήσεσθαι. μέσ. ἀόρ. βοήσασθαι. μέσ. μ. βοήσεσθαι.

Participia paſſiua & media Ἐν. ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. Παρακ. βεβοημένος. Ἀόρ. βοηθείς. Μέλ. βοηθησόμενος. Μέσος. ἀόρ. βοησάμενος. Μέσος. μέλ. βοησόμενος.

Contractiones. αω. αο. αου, ω. | αοι, ῳ. | αε, α. | αει, ᾳ. | αη, η. alicubi. α. Sic. ἐρωτάω, ἀγαπάω. γελάω. δαπανάω. δράω. σιγάω. μελετάω. νικάω.

Formula inflexionis verborũ circũflexorũ tertiæ cõiuga.

Indicatiua actiua. Ἐν, χρυσόω. χρυσῶ, deauro. χρυσόεις. χρυσοῖς. χρυσόει. χρυσοῖ. Δ. χρυσόετον. χρυσοῦτον, χρυσόετον. οῦτον. Π. χρυσόομεν. χρυσοῦμεν. χρυσόετε. οῦτε. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Παρατ. ἐχρύσοον. ἐχρύσουν. ἐχρύσοες. ἐχρύσους. ἐχρύσοε. ύσου. Δ. ἐχρυσόετον. οῦτον. ἐχρυσοέτην. ούτην. Π. ἐχρυσόομεν. ἐχρυσοῦμεν. ἐχρυσόετε. σοῦτε. ἐχρύσοον. ἐχρύσουν. Παρακ. κεχρύσωκα. Ὑπερσ. ἐκεχρυσώκειν. Ἀόρ. ἐχρύσωσα. Μέλ. χρυσώσω.

Imperatiua actiua. Ἐν. χρύσοε χρύσου. χρυσοέτω χρυσούτω. Δ. χρυσόετον. χρυσοῦτον. χρυσοέτων. χρυσούτων. Π. χρυσόετε. χρυσοῦτε. χρυσοέτωσαν. χρυσούτωσαν. Παρακ. κεχρύσωκε. Ἀόρ. χρύσωσον.

Optatiua actiua. Ἐν. χρυσόοιμι. χρυσοῖμι. χρυσόοις. σοῖς. χρυσόοι. σοῖ. Δ. χρυσόοιτον. σοῖτον. χρυσοοίτην. σοίτην. Π. χρυσόοιμεν. σοῖμεν. χρυσόοιτε. χρυσοῖτε. χρυσόοιεν. χρυσοῖεν. Παρακ. κεχρυσώκοιμι. Ἀόρ. χρυσώσαιμι. μέλ. χρυσώσοιμι.

Subiunctiua actiua. Ἐν. ἐὰν χρυσόω χρυσῶ. χρυσόῃς. σοῖς. χρυσόῃ. σοῖ. Δ. χρυσόητον. ῶτον. χρυσόητον. ῶτον. Π. χρυσόωμεν. ῶμεν. χρυσόητε. ῶτε. χρυσόωσι. χρυσῶσι. παρακ. κεχρυσώκω. Ἀόρ. χρυσώσω.

Infinitiua actiua. Ἐν. χρυσόειν. χρυσοῦν. παρακ. κεχρυσωκέναι. Ἀόρ. χρυσῶσαι. μέλ. χρυσώσειν.

Participia actiua. Ἐν. ὁ χρυσόων. χρυσῶν. ἡ χρυσόουσα. σοῦσα. τὸ χρυσόον. σοῦν. Παρακ. ὁ κεχρυσωκώς. Ἀόρ. ὁ χρυσώσας. Μέλ. ὁ χρυσώσων.

Indicati. paſſ. & med. Ἐν. χρυσόομαι. χρυσοῦμαι. χρυσόῃ. σοῖ. χρυσόεται. οῦται. δ. χρυσοόμεθον. ούμεθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. π. χρυσοόμεθα. ούμεθα. χρυσόεσθε. χρυσοῦσθε. χρυσόονται. οῦνται. Παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο. σοῦτο. Δ. ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσόεσθον. σοῦσθον. ἐχρυσοέσθην. σούσθην. π. ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεσθε. οῦσθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο. Παρακ. κεχρύσωμαι. Ἀόρ. ἐχρυσώθην. μ. χρυσωθήσομαι. μετ' ὀλί. κεχρυσώσομαι. Μέσος. α. ἐχρυσωσάμην. Μέσος. μ. χρυσώσομαι.

Imperatiua paſſiua & media. Ἑν. χρυσόου χρυσοῦ. χρυσοέσθω. ούσθω. Δ. χρυσόεσθον χρυσοῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων. Π. χρυσόεσθε χρυσοῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν. Παρακ. κεχρύσωσο. σώσθω. Ἀόρ. χρυσώθητι. μέσος. Ἀόρ. χρύσωσαι χρυσωσάσθω.

Optatiua paſſiua & media. Ἑν. χρυσοοίμην. σοίμην. χρυσόοιο. σοῖο. χρυσόοιτο. σοῖτο. Δ. χρυσοοίμεθον. σοίμεθον. χρυσόοισθον. σοῖσθον. χρυσοοίσθην, σοίσθην. Π. χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. σοῖσθε. χρυσόοιντο. σοῖντο. παρακ. κεχρυσώμην. σῷο. σῷτο. Ἀόρ. χρυσωθείην. μ. χρυσωθησοίμην. μετ' ὀλ. κεχρυσωσοίμην. μέσος. ἀόρ. χρυσωσαίμην. μέσος. Μέλ. χρυσωσοίμην.

Subiunctiua paſſiua & media. Ἑν. ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι. χρυσόῃ χρυσοῖ. χρυσόηται χρυσῶται. Δ. χρυσοώμεθον. ώμεθον. χρυσόησθον. σῶσθον. χρυσόησθον. σῶσθον. Π. χρυσοώμεθα. ώμεθα. χρυσόησθε. ῶσθε. χρυσόωνται. ῶνται. Παρακ. κεχρυσῶμαι ῷ. ῆται. Ἀόρ. χρυσωθῶ. μέσος. ἀόρ. χρυσώσωμαι. ῃ. ηται.

Infinitiua paſſiua & media. Ἑν. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. παρακ. κεχρυσῶσθαι. Ἀόρ. χρυσωθῆναι. Μέλ. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλ. κεχρυσώσεσθαι. μέσος. ἀόρ. χρυσώσασθαι. μέσος. μέλ. χρυσώσεσθαι.

Participia paſſiua & media. Ἑν. ὁ χρυσοόμενος. σούμενος. ἡ χρυσοομένη. σουμένη. τὸ χρυσοόμενον. σούμενον. Παρακ. ὁ κεχρυσωμένος. ἀόρ. ὁ χρυσωθείς. μ. ὁ χρυσωθησόμενος. μετ' ὀλ. ὁ κεχρυσωσόμενος. μέσος. ἀόρ. ὁ χρυσωσάμενος. μέσος. μ. ὁ χρυσωσόμενος.

Contractiones. οω, ω. | οε. οο. οου. ου. | οει, οι et ου. | οοι. οη, οι et ω. Sic πληρόω. σταυρόω. στεφανόω. ἀκριβόω. ἀξιόω. κακόω. λυτρόω. ὀρθόω.

Formula inflexionis verborũ in μι primæ coniugationis.

Indicatiua acti. Ἑν. Τίθημι. pono, τίθης τίθησι. Δ. τίθετον τίθετον. Π. τίθεμεν τίθετε τιθεῖσι. Παρατ. ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη. δ. ἐτίθετον ἐτιθέτην. Π. ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν. Παρακ. τέθεικα. ὑπερσ. ἐτεθείκειν. Ἀόρ. α. ἔθηκα, irregulariter. Ἀόρ. β. ἔθην ἔθης ἔθη. Δ. ἔθετον ἐθέτην. Π. ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν. Μέλ. θήσω.

Imperatiua. Ἑν. τίθετι τιθέτω. Δ. τίθετον τιθέτων. π. τίθετε τιθέτωσαν. παρακ. τέθεικε. Ἀόρ. α. θῆκον, inuſitatus, Ἀόρ. β. θέτι καὶ θές, θέτω. Δ. θέτον θέτων. π. θέτε θέτωσαν.

Optatiua. Ἑν. τιθείην τιθείης τιθείη. Δ. τιθείητον τιθειήτην. π. τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν καὶ τιθεῖεν. παρακ. τεθείκοιμι. Ἀόρ. α. θήκοιμι, inuſitatus. Ἀόρι. β. θείην θείης θείη. Δ. θείητον θειήτην. Π. θείημεν θείητε θείησαν. καὶ θεῖεν. Μέλ. θήσοιμι.

Subiunctiua. Ἑν. ἐὰν τιθῶ τιθῇς τιθῇ. Δ. τιθῆτον. ῆτον. π. τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶ-

-τε τιθῶσι. Παρακ. τεθείκω. Ἀόρ. α. θήκω, inuſitatus. Ἀόρ. β. θῶ θῇς θῇ. δ. θῆτον θῆτον. π. θῶμεν θῆτε θῶσι.

Infi. Ἑν. τιθέναι. Παρ. τεθεικέναι. Ἀόρ. α. θῆκαι, inuſi. Ἀόρ. β. θεῖναι. Μέλ. θήσειν.

Participia. Ἑν. ὁ τιθεὶς τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα τιθείσης. τὸ τιθὲν τιθέντος. Παρακ. ὁ τεθεικώς. Ἀόρ. α. θήκας, inuſitatus. Ἀόρ. β. ὁ θεὶς τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα θείσης. τὸ θὲν θέντος. Μέλ. ὁ θήσων.

Indicatiua paſſiua & media. Ἑν. τίθεμαι τίθεσαι τίθεται. Δ. τιθέμεθον τίθεσθον. εσθον. π. τιθέμεθα τίθεσθε τίθενται. Παρατ. ἐτιθέμην ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου ἐτίθετο. Δ. ἐτιθέμεθον ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην. π. ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο. Παρακ. τέθειμαι. Ὑπερσ. ἐτεθείμην. Ἀόρ. α. ἐτέθην. Μέλ. α. τεθήσομαι. Μετ' ὀλί. μ. τεθείσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἐθηκάμην, inuſitatus. β. ἐθέμην ἔθεσο, καὶ ἔθου ἔθετο. Δ. ἐθέμεθον ἔθεσθον. ἐσθην. π. ἐθέμεθα ἔθεσθε ἔθεντο. Μέσος. μέλ. α. θήσομαι.

Imperatiua. Ἑν. τίθεσο καὶ τίθου τιθέσθω. Δ. τίθεσθον τιθέσθων. π. τίθεσθε τιθέσθωσαν. Παρακ. τέθεισο. Ἀόρ. τέθητι. Μέσος. ἀόρ. α. θῆκαι, inuſi. Μέσος. ἀόρ. β. θέσο, καὶ θοῦ θέσθω. Δ. θέσθον θέσθων. π. θέσθε θέσθωσαν.

Optati. Ἑν. τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. δ. τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. π. τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο. Παρακ. τεθείμην. Ἀόρ. α. τεθείην. Μέλ. τεθησοίμην. Μετ' ὀλί. τεθεισοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. θηκαίμην, inuſi. Μέσ. ἀόρ. β. θείμην. θεῖο. θεῖτο. δ. θείμεθον θεῖσθον θείσθην. π. θείμεθα. θεῖσθε. θεῖντο. Μέσ. μέλ. α. θησοίμην.

Subiũctiu. Ἑν. ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. δ. τιθώμεθον τιθῆσθον. ῆσθον. π. τιθώμεθα. ῆσθε. τιθῶνται. Παρ. τεθῶμαι. ἀόρ. α. τεθῶ. Μέσ. ἀόρ. α. θήκωμαι, inuſi. Μέσ. ἀόρ. β. θῶμαι θῇ. θῆται. δ. θώμεθον. θῆσθον. θῆσθον. π. θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

Infinitiua. Ἑν. τίθεσθαι. Παρ. τεθεῖσθαι. Ἀόρ. τεθῆναι. Μετ' ὀλί. τεθείσεσθαι. Μέλ. α. τεθήσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. θήκασθαι, inuſitatus. Μέσος. ἀόρ. β. θέσθαι. Μέσος. μέλ. α. θήσεσθαι.

Participia. Ἑν. ὁ τιθέμενος Παρα. ὁ τεθειμένος. Ἀόρ. α. ὁ τεθείς Μέλ. α. ὁ τεθησόμενος. Μετ' ὀλί. ὁ τεθεισόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ θηκάμενος, inuſitatus. Μέσος. μέλ. α. ὁ θησόμενος. Sic ἵημι ἀφίημι. ἵημι δεξίημι. et poetica q̃dã, vt δίζημι. ὄλλυμι.

Formula inflexionis verb. in μι ſecũdæ cõiuga.

Indicatiua actiua. Ἑν. Ἵστημι, ſtatuo. ἵστης. ἵστησι δ. ἵστατον. ἵστατον. π. ἵσταμεν. ἵστατε. ἱστᾶσι. Παρατ. ἵστην. ἵστης. ἵστη. δ. ἵστατον. ἀτην. π. ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν. Παρακ. ἕστακα. Ὑπερ. ἑστάκειν. Ἀόρ. α. ἔστησα. Ἀόρ. β. ἔστην. ἔστης. ἔστη. δ. ἔστητον. ἐστήτην. π. ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. Μέλ. στήσω.

Imperatiua. Ἑν. ἵσταθι. ἱστάτω. δ. ἵστατον. ἱστάτων. π. ἵστατε ἱστάτωσαν. Παρακ. ἕστακε. Ἀόρ. α. στῆσον. Ἀόρ. β. στῆθι, στήτω. alias στάθι. &c.

Optatiua. Ἐν. ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. δ. ἱσταίητον. ἱσταιήτην. π. ἱσταίημεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν καὶ ἱσταῖεν. Παρ. ἑστάκοιμι. Ἀόρ. α. στήσαιμι. Ἀόρ. β. σταίην. σταίης. σταίη. δ. σταίητον. σταιήτην. π. σταίημεν. σταίητε. σταίησαν καὶ σταῖεν. Μέλ. στήσοιμι.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ. δ. ἱστᾶτον. ἱστᾶτον. π. ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι. Παρα. ἐὰν ἑστήκω. Ἀόρ. α. στήσω. Ἀόρ. β. στῶ. στῇς. στῇ. δ. στῆτον. στῆτον. π. στῶμεν. στῆτε. στῶσι.

Infinit. Ἐν. ἱστάναι. Παρ. ἑστακέναι. Ἀόρ. α. στῆσαι. Ἀόρ. β. στῆναι. Μέλ. στήσειν.

Participia. ὁ ἱστὰς. τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα ἱστάσης. τὸ ἱστὰν. ἱστάντος. Παρ. ὁ ἑστακώς. Ἀόρ. α. ὁ στήσας. Ἀόρ. β. ὁ στὰς. στάντος. ἡ στᾶσα. στάσης. τὸ στὰν. στάντος. μέλ. ὁ στήσων.

Indicatiua paſſiua & media. Ἐν. ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. δ. ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. π. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται. Παρατ. ἱστάμην. ἵστασο καὶ ἵστω. ἵστατο. δ. ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἱστάσθην. π. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο. Παρακ. ἕσταμαι. Ὑπερ. ἑστάμην. Ἀόρ. α. ἐστάθην. Μέλ. α. σταθήσομαι. μετ᾽ ὀλί. ἑστάσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἐστησάμην. Μέσος. ἀόρ. β. deeſt in hoc verbo. Μέσος. μέλ. α. στήσομαι.

Imperatiua. Ἐν. ἵστασο καὶ ἵστω. ἱστάσθω. δ. ἵστασθον. ἱστάσθων. π. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. Παρα. ἕστασο. Ἀόρ. α. στάθητι. Μέσος. ἀόρ. α. στῆσαι.

Optatiua. Ἐν. ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. δ. ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. π. ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο. Παρ. ἑσταίμην. Ἀόρι. α. σταθείην. Μέλ. α. σταθησοίμην. μετ᾽ ὀλ. ἑστασοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. στησαίμην. Μέσος. μέλ. α. στησοίμην.

Subiūct. Ἐν. ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. δ. ἱστώμεθον. ἱστᾶσθον. ἱστᾶσθον. π. ἱστώμεθα. ἱστᾶσθε. ἱστῶνται. Παρακ. ἐὰν ἑστῶμαι. Ἀόρ. α. σταθῶ. Μέσος. ἀόρ. α. στήσωμαι.

Infinitiua. ἵστασθαι. Παρακ. ἑστάσθαι. Ἀόρ. σταθῆναι. Μέλ. σταθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. ἑστάσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. στήσασθαι. Μέσος. μέλ. στήσεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον. Παρακ. ὁ ἑσταμένος. Ἀόρ. ὁ σταθεὶς. Μέλ. ὁ σταθησόμενος. μετ᾽ ὀλί. ὁ ἑστασόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ στησάμενος. Μέσος. μέλ. στησόμενος. Sic. τλῆμι. πίμπρημι. ἵπτημι. βίβημι. δάμνημι. poetica pleraq;.

Formula inflexionis verborū in. μι. tertiæ coniuga.

Indicatiua actiua. Ἐν. δίδωμι. do. δίδως. δίδωσι. δ. δίδοτον. δίδοτον. π. δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. Παρακ. ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. δ. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. π. ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν. Παρακ. δέδωκα. Ὑπερ. ἐδεδώκειν. Ἀόρ. α. ἔδωκα. irregul. Ἀόρ. β. ἔδων. ἔδως. ἔδω. δ. ἔδοτον. ἐδότην. π. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. Μέλ. δώσω.

Imperatiua. Ἐν. δίδοθι. διδότω. δ. δίδοτον. διδότων. π. δίδοτε. διδότωσαν. Παρακ. δέδωκε. Ἀόρ. α. δῶκον inuſita. Ἀόρ. β. δόθι καὶ δὸς. δότω. δ. δότον. δότων. π. δότε. δότωσαν.

Optati. Ἐν. διδοίην. διδοίης. διδοίη. δ. διδοίητον. διδοιήτην. π. διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν καὶ διδοῖεν. Παρ. δεδώκοιμι. Ἀόρ. α. δώκοιμι. inuſi. Ἀόρ. β. δοίην. δοίης. δοίη. δ. δοίητον. δοιήτην. π. δοίημεν. δοίητε. δοίησαν καὶ δοῖεν. Μέλλων. δώσοιμι.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. δ. διδῶτον. διδῶτον. π. διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι. Παρ. δεδώκω. Ἀόρ. α. δώκω. inuſita. Ἀόρ. β. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. δ. δῶτον. δῶτον. π. δῶμεν. δῶτε. δῶσι. (δώσειν.

Infini. Ἐν. διδόναι. Παρ. δεδωκέναι. Ἀόρ. α. δῶκαι. inuſi. Ἀόρ. β. δοῦναι. μέλ.

Parti. Ἐν. ὁ διδοὺς. διδόντος. ἡ διδοῦσα. ούσης. τὸ διδὸν. όντος. Παρ. ὁ δεδωκὼς. ἀό. α. ὁ δώκας. inuſi. ἀό. β. ὁ δοὺς. δόντος. ἡ δοῦσα. ούσης. τὸ δὸν. δόντος. μέλ. ὁ δώσων.

Indicati. paſſ. & med. Ἐν. δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. δ. διδόμεθον. δίδοσθον. δίδοσθον. π. διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται. Παρατ. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. δ. ἐδιδόμεθον. ἐδίδοσθον. όσθην. π. ἐδιδόμεθα. ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο. Παρ. δέδομαι. Ὑπερ. ἐδεδόμην. Ἀόρ. α. ἐδόθην. Μέλ. δοθήσομαι. Μετ᾽ ὀλ. δεδόσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. δωκαίμην. inuſita. Μέσος. ἀόρ. β. ἐδόμην. ἔδοσο. ἔδοτο. δ. ἐδόμεθον. ἔδοσθον. ἐδόσθην. π. ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο. Μέσος. μέλ. δώσομαι.

Imperatiua. Ἐν. δίδοσο καὶ δίδου. διδόσθω. δ. δίδοσθον. όσθων. π. δίδοσθε. διδόσθωσαν. Παρ. δέδοσο. όσθω. Ἀόρ. δόθητι. Μέσος. ἀόρ. α. δῶκαι. inuſit. Μέσος. ἀόρ. β. δόσο καὶ δοῦ. δόσθω. δ. δόσθον. δόσθων. π. δόσθε. δόσθωσαν.

Optatiua. διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. δ. διδοίμεθον. διδοῖσθον. οίσθην. π. διδοίμεθα. οῖσθε. οῖντο. Παρακ. δεδοίμην. Ἀόρ. α. δοθείην. Μέλ. δοθησοίμην. Μετ᾽ ὀλ. δεδοσοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. δωκαίμην. inuſit. Μέσος. ἀόρ. β. δοίμην. δοῖο. δοῖτο. δ. δοίμεθον. δοῖσθον. δοίσθην. π. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο. Μέσος. μέλ. δωσοίμην.

Subiūct. Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. ῶται. δ. διδώμεθον. διδῶσθον. ῶσθον. π. διδώμεθα. διδῶσθε. ῶνται. Παρ. δεδῶμαι. ῷ. ῶται. Ἀόρ. α. δοθῶ. Μέσος. ἀόρ. α. δώκωμαι. inuſ. Μέ. ἀό. β. δῶμαι. δῷ. δῶται. δ. δώμεθον. δῶσθον. δῶσθον. π. δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

Infinit. Ἐν. δίδοσθαι. Παρ. δεδόσθαι. Ἀόρ. δοθῆναι. Μέλ. δοθήσεσθαι. Μετ᾽ ὀλ. δεδόσεσθαι. Μέσ. ἀόρ. α. δώκασθαι. Μέσ. ἀόρ. β. δόσθαι. Μέσ. μ. δώσεσθαι.

Partic. Ἐν. ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον. Παρ. ὁ δεδομένος. Ἀόρ. ὁ δοθεὶς. Μέλ. ὁ δοθησόμενος. Μετ᾽ ὀλί. ὁ δεδοσόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. δωκάμενος. inuſit. Μέσος. ἀόρ. β. ὁ δόμενος. Μέσος. μέλ. ὁ δωσόμενος. Sic. γνῶμι. ἅλωμι. βιῶμι. et ſi̅lia magna ex p̄te inuſit.

Formula inflex. verb. in. μι. quartæ cōiug.

Indicatiua actiua. Ἐν. Ζεύγνυμι. iungo. ζεύγνυς. ζεύγνυσι. δ. ζεύγνυτον. ζεύγνυτον. π. ζεύγνυμεν. ζεύγνυτε. ζευγνῦσι καὶ ζευγνύουσι. Παρατ. ἐζεύγνυν. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυ. δ. ἐζεύγνυτον. ἐζευγνύτην. π. ἐζεύγνυμεν. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσαν. Παρακ. ἔζευχα. Ὑπερσ. ἐζεύχειν. inuſitata. Ἀόρ. α. ἔζευξα. Μέλ. α. ζεύξω.

Imperatiua. Ἐν. ζεύγνυθι καὶ ζεύγνυ. ζευγνύτω. δ. ζεύγνυτον. ζευγνύτων. π. ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν. Παρακ. ἔζευχε. Ἀόρ. ζεῦξον.

Optati. Ἐν. ζευγνύην. Παρακ. ἐζεύχοιμι, inuſi. Ἀόρ. ζεύξαιμι. μέλ. ζεύξοιμι.

Subiunctiu. Παρα. ἐζεύχω, deeſt, Ἀόρ. ζεύξω.

Infinitiua. Ἐν. ζευγνύναι. Παρ. ἐζευχέναι, deeſt. Ἀόρ. ζεῦξαι. Μέλ. ζεύξειν.

Participia. Ἐν. ὁ ζευγνὺς τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, ύσης. τὸ ζευγνῦν. ύντος. Παρακ. ὁ ἐζευχὼς, deeſt. Ἀόρ. ὁ ζεύξας. ζεύξαντος. Μέλ. ὁ ζεύξων.

Indicatiua paſſiua & media. Ἐν. ζεύγνυμαι. ζεύγνυσαι. ζεύγνυται. δ. ζευγνύμεθον. ζεύγνυσθον. ζεύγνυσθον. π. ζευγνύμεθα. ζεύγνυσθε. ζεύγνυνται. Παρατ. ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσο. υτο. δ. ἐζευγνύμεθον. ἐζεύγνυσθον. ἐζευγνύσθην. π. ἐζευγνύμεθα. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυντο. Παρακ. ἔζευγμαι. Ὑπερ. ἐζεύγμην. Ἀόρ. ἐζεύχθην. Ἀόρ. β. ἐζύγην. Μέλ. α. ζευχθήσομαι. Μέλ. β. ζυγήσομαι. Μετ' ὀλί. ἐζεύξομαι. Μέσος ἀόρ. α. ἐζευξάμην. Μέσος. μέλ. α. ζεύξομαι, plæraq; inuſitata.

Imperatiua. Ἐν. ζεύγνυσο. ζευγνύσθω. δ. ζεύγνυσθον. ύσθων. π. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν. Παρ. ἔζευξο. Ἀόρ. α. ζεύχθητι. Ἀόρ. β. ζύγηθι. Μέσος. ἀόρ. α. ζεῦξαι.

Opta. Ἀόρ. α. ζευχθείην. Ἀόρ. β. ζυγείην. Μέλ. α. ζευχθησοίμην. Μέλ. β. ζυγησοίμην. Μέσ. ἀόρ. α. ζευξαίμην. μετ' ὀλ. ἐζευξοίμην. Μέ. μέλ. α. ζευξοίμην. plęraq; inuſi.

Subiunctiua. Ἀόρ. α. ἐὰν ζευχθῶ. Ἀόρ. β. ζυγῶ. Μέσος. ἀόρ. α. ζεύξωμαι.

Infinitiua. Ἐν. ζεύγνυσθαι. Παρακ. ἐζεῦχθαι. Ἀόρ. α. ζευχθῆναι. β. ζυγῆναι. Μέλ. α. ζευχθήσεσθαι. β. ζυγήσεσθαι. Μετ' ὀλ. μέλ. ἐζεύξεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. ζεύξασθαι. Μέσος. μέλ. α. ζεύξεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ζευγνύμενος. Παρα. ἐζευγμένος. Ἀόρ. α. ζευχθεὶς. Ἀόρ. β. ζυγεὶς. Μέλ. α. ζευχθησόμενος. β. ζυγησόμενος. μετ' ὀλί. ἐζευξόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ζευξάμενος. Μέσος. μέλ. α. ζευξόμενος, inuſitata plæraq;. Sic. δείκνυμι. πήγνυμι. ἄγνυμι. ἀπόλλυμι. ἀμφιέννυμι. πετάννυμι. στρώννυμι.

Coniugatio quorundam verborum in μι anomalorum.

Indicati. Ἐν. εἰμὶ. ſum. εἶ. ἐστὶ. δ. ἐστὸν. ἐστὸν. π. ἐσμὲν. ἐστὲ. εἰσί. Παρατ. ἦν. ἦς. ἦ. δ. ἦτον. ἤτην. π. ἦμεν. ἦτε. ἦσαν. Ὑπερσ. ἤμην. ἦσο. ἦτο. δ. ἤμεθον. ἦσθον. ἤσθην. π. ἤμεθα. ἦσθε. ἦντο. Μέλλων. ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται καὶ ἔσται. δ. ἐσόμεθον ἔσεσθον. ἔσεσθον. π. ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται.

Imperatiua. Ἐν. ἴσθι καὶ ἔσο. ἔστω. δ. ἔστον. ἔστων. π. ἔστε. ἔστωσαν.

Optat. Ἐν. εἴην εἴης εἴη. δ. εἴητον εἰήτην. π. εἴημεν. εἴητε εἴησαν καὶ εἶεν. Μέλ. ἐσοίμην ἔσοιο. ἔσοιτο. δ. ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην. π. ἐσοίμεθα. ἔσοισθε ἔσοιντο.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. δ. ἦτον. ἦτον. π. ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

Infinitiua. Ἐν. εἶναι. μέλλων ἔσεσθαι. Participia. Ἐν. ὁ ὢν. τοῦ ὄντος.

ἡ οὖσα οὔσης. τὸ ὂν ὄντος. Μέλ. ὁ ἐσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι vado, εἶς, καὶ εἶ. εἶσι. δ. ἴτον, ἴτον. π. ἴμεν. ἴτε. ἴσι καὶ ἴασι, vnde εἰσίασι. συνίασι. προσίασι. ἀνίασι. κατίασι. διίασι. μετίασι. παρίασι. ἐπεξίασι. acuta antepenultima, oratoria. Παρατ. εἶν. εἶς. εἶ. δ. ἴτον. ἴτην. π. ἴμεν. ἴτε. ἴσαν. Παρακ. εἶκα, inuſitatus. Μέσος. ᾖα. ᾖας. et poetice, ἤϊα. ἤϊας. Μέσος. Ὑπερσ. ᾔειν. ᾔεις. ᾔει. δ. ᾔειτον. ᾐείτην. π. ᾔειμεν ᾔειτε ᾔεισαν καὶ ᾖεσαν, et per ſyncope, ᾖμεν. &c. oratoria. vnde ἀπῄειν, abſceſſerã, ἀνῄειν, aſcenderã. ἐξῄειν, exieram, ἐπεξῄειν, inuaſerã, προσῄειν, acceſſerã. Μέλλων. α. εἴσω, et Ἀόρ. α. εἶσα, inuſit. vnde, ἤισαν, poeti. Ἀόρ. β. ἴον. ἴες. ἴε. &c. poeti.

Imperatiua. Ἐν. ἴθι καὶ εἶ. ἴτω. δ. ἴτον. ἴτον. π. ἴτε. ἴτωσαν. hinc, ἄπιθι, abi. ἔξιθι. ἔξει. exi. δίει. proſequere.

Optatiua & ſubiunctiua huic deſunt. Infinitiui præſens, ἴναι, poetic. et εἶναι, inuſita. vnde ἀπεῖναι, et παρεῖναι.

Participium præſentis. ὁ ἰὼν. ἰόντος. ἡ ἰοῦσα. ἰούσης. τὸ ἰὸν. ἰόντος, vnde ἀπιὼν abiens. ἐξιὼν egrediens. κατιὼν deſcendens. ἐπιὼν adueniens inuadens, & ſimilia oratoria.

Ἵημι. vado, ἵης. ἵησι. &c. poeti. Παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. &c. fere inuſitata, aut tantũ poetica, vnde videtur cõponi, ξυνίημι intelligo ξυνίην intellexi. διεξίημι percurro. ἐξίημι exeo, ἐξίην. Huic quoq; tribui poteſt Μέσος. Παρ. ᾖα. et hyperſy. ᾔειν. paulo ſuperius poſiti.

Infinitiua. ἰέναι, vnde ἀπιέναι. παριέναι. ἐξιέναι. διεξιέναι. μετιέναι. ξυνιέναι.

Indicatiua paſſiua. ἵεμαι. Παρατα. ἱέμην. imperat. ἵεσο. infiniti. ἵεσθαι. participia. ἱέμενος. &c. poetica.

Ἵημι. mitto. poet. ἵης. ἵησι. δ. ἵετον. ἵετον. π. ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς, vnde ἐνιᾶσι, συνιᾶσι. προϊᾶσι. ἀνιᾶσι. καθιᾶσι. μεθιᾶσι. παριᾶσι. Παρατ. ἵην. ἵης. ἵη, pro quibus in vſu ſunt, ἵεον. ἵουν. ἵεες. ἵεις. ἵεε. ἵει. vnde ἀφίει, et ἠφίει, more attico, et προΐει. π. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν. Παρ. εἶκα, inuſita. vnde ἀφεικὼς. ἀφεικέναι, et παρεικὼς. παρεικέναι. Ἀόρ. α. ἧκα irregularis, ſed tamen vſitatus & familiaris etiam oratoribus, vnde ἀφῆκα παρῆκα. Ἀόρ. β. ἧν. ἧς. ἧ. δ. ἕτον. ἕτην. π. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. Μέλ. ἥσω, vnde ἀφήσω. μεθήσω. ἀνήσω. καθήσω. ἐφήσω.

Imperatiua. Ἐν. ἵεθι. ἱέτω. &c. Ἀόρ. β. ἕς. ἕτω. δ. ἕτον. ἕτων. π. ἕτε. ἕτωσαν, vnde. ἄφες. ἔφες. πρόες. πάρες. ἄνες. κάθες.

Optatiua. Ἐν. ἱείην. ἱείης. Ἀόρ. β. εἵην. εἵης. Μέλ. α. ἥσοιμι. ἥσοις. &c.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν. ἱῶ. ἱῇς. vnde προσίω, et προΐω. Ἀόρ. β. ἐὰν. ὧ. ᾗς.

ἧ. ἕω. vero et εἵω. vnde ἐὰν ἐφείω. ἐφείης. ἐφείη. poetica ſunt.

Infinitiua. Ἐν. ἱέναι. Παρ. εἱκέναι. inuſita. vnde καθεικέναι παρεικέναι. ἀφεικέναι. Ἀόρ. β. εἷναι. inuſita. vnde. καθεῖναι. ἀφεῖναι. vſitata.

Partici. Ἐν. ὁ ἱεὶς. ἡ ἱεῖσα. τὸ ἱέν. Παρ. εἱκώς. inuſi. vnde ἀφεικὼς καθεικὼς παρεικώς. Ἀόρ. β. εἱς. εἷσα. ἕν. p qb⁹ magis ĩ vſu ſũt cõpo. vt ἀφεὶς. παρείς.

Indicat. paſſ. & med. ἵεμαι. ἵεσαι. Παρατ. ἱέμην. Παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. vnde, εἱμένος. ἀφειμένος. καθειμένος. Ὑπερσ. εἵμην. Ἀόρ. α. ἕθην, καὶ εἵθην. vnde ἀφέθην, καὶ ἀφείθην. Μέλ. ἑθήσομαι. inuſi. vnde ἀφεθήσομαι. Μέσος. μέλ. ἥσομαι. inuſit. vnde ἀφήσομαι προσήσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἡκάμην. inuſi. vnde προσηκάμην. προηκάμην. Μέσος. ἀόρ. β. ἕμην. ἕσο. καὶ οὗ. ἕτο. &c.

Imperatiua. Ἐν. ἵεσο. ἱέσθω. Μέσος. ἀόρ. β. ἕσο, καὶ οὗ ἀττικῶς. ἕσθω. δ. ἕσθον ἕσθων. π. ἕσθε. ἕσθωσαν. vnde πρόου κάθου πρόσου.

Optat. Ἐν. ἱείμην. Ἀό. α. ἑθείην. iuſi. vnde ἀφεθείην. Μέλ. α. ἑθησοίμην. iuſi. vñ ἀφεθησοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. ἡκαίμην. inuſi. Μέσος. ἀόρ. β. εἵμην εἷσο εἷτο. vnde προσείμην ἀφείμην προείμην. Μέσος. μέλ. α. ἡσοίμην. inuſi. vnde ἀφησοίμην.

Subiũcti. Ἐὰν. ἱῶμαι. ἱῇ. ἱῆται. Ἀόρ. α. ἑθῶ. vnde παρεθῶ. ἀφεθῶ. Μέσος. ἀόρ. ἥκωμαι. inuſita. Μέσος. ἀόρ. β. ὧμαι. ᾗ. ἧται. vnde πρόωμαι.

Infini. ἵεσθαι. Παρακ. εἷσθαι. vnde ἀφεῖσθαι. καθεῖσθαι. Ἀόρ. ἑθῆναι. inuſi. vnde ἀφεθῆναι. Μέλ. ἑθήσεσθαι. inuſi. vnde ἀφεθήσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἥκασθαι. inuſi. vnde προσήκασθαι. Μέσος, ἀόρ. β. ἕσθαι. inuſi. vnde ὑφέσθαι προέσθαι. ἀφέσθαι. Μέσος, μέλ. ἥσεσθαι. inuſi. vnde ὑφήσεσθαι ἀφήσεσθαι.

Partici. ὁ ἱέμενος. vnde προϊέμενος. προσιέμενος. Παρακ. εἱμένος. vnde παρειμένος. καθειμένος. Ἀόρ. α. ἑθείς. inuſi. vnde ἀφεθεὶς. παρεθείς. Μέλ. ἑθησόμενος. inuſit. vnde ἀφεθησόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ἡκάμενος. inuſit. Μέσος. ἀόρ. β. ἕμενος. inuſita. vnde προέμενος. παρέμενος. ἀφέμενος. Μέσος. μέλ. ἡσόμενος. inuſit. vnde παρησόμενος. προησόμενος.

Ἵημι. cupio. ἵης. ἵησι. Παρατ. ἵην. Παρακ. εἷκα. Ὑπερ. εἵκειν. Ἀόρ. α. ἧσα. Ἀόρ. β. ἧν. ἧς. ἧ. Μέλ. ἥσω. &c. inuſitata aut poetica. ἵεμαι poeticum. vnde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται. &c. appeto. oratorium.

Ἴσημι. ſcio. ἴσης. ἴσησι. δ. ἴσατον. ἴσατον. π. ἴσαμεν. ἴσαται. et p ſyncopen. ἴσμεν. ἴστε. ἴσασι. καὶ ἴσαν poeti. Παρ. ἴσην. ἴσης. Imp. ἴσαθι. ἰσάτω. δ. ἴσατον. ἰσάτων. π. ἴσατε. ἰσάτωσαν. et p ſyncopen. ἴσθι. ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε. ἴστωσαν. Particip. ὁ ἴσας. ἡ ἴσασα. τὸ ἴσαν. paſſiuũ. ἴσαμαι. inuſita. vnde

Ἐπίσαμαι. ſcio. Παρακ. ἠπιστάμην. Μέλ. ἐπιστήσομαι. inde ἐπίστασθαι et ὁ ἐπιστάμενος ab ἴσαμαι. inuſitato.

Φημί. dico. φὴς. φησί. δ. φατόν. φατόν. π. φαμέν. φατέ. φασί. Παρατ. ἔφην. ἔφης. ἔφη. δ. ἔφατον. ἐφάτην. π. ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασαν. Ἀόρ. α. ἔφησα Ἀόρ. β. ἔφην. ἔφης. ἔφη. δ. ἔφητον. ἐφήτην. π. ἔφημεν. ἔφητε. ἔφησαν. Imperati. φάθι. Optati. φαίην. Ἀόρ. φήσαιμι. Μέλ. φήσοιμι. Subiũcti. Ἀόρ. α. ἐὰν φήσω. Ἀόρ. β. ἐὰν φῶ. φῇς. φῇ. &c. Infiniti. φάναι. Ἀόρ. φῆσαι. Partici. ὁ φάς. ἡ φᾶσα. τὸ φάν. Ἀόρ. ὁ φήσας. Indicati. paſſiua & media. φαμαί. inuſita. Μέσος. ἀόρ. β. ἐφάμην. ἔφασο. &c. vnde φάσθαι. infiniti. et φάμενος. partici.

Ἧμαι. ſedeo. ἧσαι. ἧται. Παρ. ἥμην. ἧσο. ἧτο. Μέλ. ἥσομαι. Imp. ἧσο. Infi. ἧσθαι.

Κάθημαι. ſedeo. κάθησαι, καὶ κάθῃ. κάθηται. Παρ. ἐκαθήμην. ἐκάθησο. Μέλ. καθήσομαι. Imperatiua. κάθησο. καθήσθω. Infiniti. καθῆσθαι. Particip. καθήμενος.

Κεῖμαι. iaceo. κεῖσαι. κεῖται. Παρατ. ἐκείμην. ἔκεισο. ἔκειτο. Μέλ. κείσομαι. Imperati. κεῖσο. Optati. κεοίμην. κέοιο. κέοιτο. Subiuncti. ἐὰν κέωμαι. κέῃ. κέηται. Infiniti. κεῖσθαι.

Ἄγαμαι. miror. Μέλ. ἀγάσομαι. Παρακ. ἠγασμαι. ab ἀγάζομαι. inuſit.

Præpoſitiones ſunt. XVIII. quarũ monoſyllabæ. VI. diſſylla. XII. Sex monoſyllabæ ſunt. εἰς. πρὸς. ἐκ. πρὸ. ἐν. σύν. XII. diſſyllabæ ſunt. ἀνά. διά. κατά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. περί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό. ὑπέρ.

Aduerbiorũ varię ſũt ſpecies. ſ. Τοπικόν. locale, vt ἐκεῖ. illic. κάτω deorſũ. Χρονικόν tp̃ale. νῦν nũc. σήμερον hodie. Μεσότητος medietatis, q̃ rectiꝰ q̃litatis dicent̃, εὖ καλῶς bene. σοφῶς ſapiẽter. Ποιότητος q̃litatis, q̃ meliꝰ ſimilitudinis aut habitudinis vocabunt̃, vt βοτρυδὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim. Ποσότητος quãtitatis. ἅπαξ ſemel. πολλάκις ſæpe. Τάξεως ordinis. ἑξῆς ordine. ἐφεξῆς deinceps. Θαυμασμοῦ admirationis. βαβαὶ papę. φεῦ proh. Ἐκπλήξεως pculſionis. ἆ ah. ἡράκλεις hercules. Σχετλιασμοῦ cõmiſerationis. ὤμοι heu. ἰού heu. Διαιρέσεως diuiſiõis. ἄνευ abſq;. χωρὶς ſine. Ἐξαιρέσεως exceptiõis. πλὴν p̃ter. πλὴν ἢ præterq̃. Στερήσεως priuationis. νηποινὶ impune. ἀπονητὶ citra laborẽ. Συγκρίσεως cõparationis. μᾶλλον magis. ἧττον minꝰ. Ὁμοιώσεως ſimilitudinis. ὥσπερ queadmodũ. καθά ſicut. Ἀθροίσεως cõgregationis. ἅμα ſimul. ὁμοῦ vna. Κατομώσεως iuriſiurãdi. νὴ p. Ἀπομώσεως abiurãdi. μὰ p. Κλήσεως vocãdi. ὦ Παρακελεύσεως, adhortatiõis. ἄγε age. εἶα eia. Θέσεως poſitionis. τυπτέον verberãdũ. ἰστέον ſciẽdũ. Καταφάσεως affirmatiõis. ναὶ ſic. Ἀρνήσεως negatiõis. οὐ nõ. οὐδαμῶς nequaq̃. Ἀπαγορεύσεως phibitionis. μὴ, ne. οὐ μὴ nequaq̃. Βεβαιώσεως cõfirmationis. δηλαδὴ ſcilicet. ὄντως vere. Ἐπιτάσεως incre

menti. λίαν, valde. πάνυ, nimis. Ἀνέσεως. remiſſionis, ἠρέμα, ſenſim. μόλις, vix. Διασαφήσεως, declarationis. ἤγουν, ideſt. τουτέστι, hoc eſt. Ἐρωτήσεως, interrogationis. πόθεν, vnde. πῶς, quomodo. Εἰκασμοῦ, coniecturæ. τάχα, forte. ἴσως, forſitan. Δείξεως, demonſtrationis. ἰδού, ecce. ὧδε, hic. Εὐχῆς, voti, εἴθε. ὤφελον, vtinã. Θειασμοῦ, diuinitatis. εὐοῖ. euoe. εὐάν, euan. Ἀποστάσεως, digreſſionis. ὥστε. vt.

Coniunctionum ſpecies ſunt hæ. Συμπλεκτικοί, ideſt copulatiuæ, vt καί. et. τέ que. Διαζευκτικοί, ideſt diſiunctiuæ, vt ἤ vel. ἤτοι ſiue. Συναπτικοί, ideſt continuatiuæ, vt εἰ ſi. εἴπερ ſiquidẽ. Παρασυναπτικοί, ideſt ſubcontinuatiuæ, vt ἐπειδή, quando ἐπειδήπερ, quandoquidem. Αἰτιολογικοί, ideſt cauſales, vt γάρ quoniam, ἵνα, vt. Ἐναντιωματικοί, ideſt aduerſatiuæ, vt ὅμως, tamen ἀλλ' ὅμως, attamen. Συλλογιστικοί, ideſt illatiuæ, vt ἄρα igitur, οὖν, ergo. Ἀπορηματικοί, ideſt dubitatiuæ, vt ἆρα, an. μῶν, nunquid. Παραπληρωματικοί, ideſt expletiuæ, vt δή, iam πέρ, quidem. Ἐλαττωτικοί, ideſt extenuatiuæ, vt γοῦν. γέ, ſaltem.

LIBER. II. Qui eſt de Accidentibus partium orationis. Impriſmiſq; de caſualium declinationibus, & de verborum formationibus.

De Articulorum accidentibus. Cap. I.

ARticulis accidunt, ordo gen⁹ numerus caſus. Ordo, quia quidam ſunt præpoſitiui. ſ. ὁ. ἡ. τό, quibus latini carent: nam hic hęc hoc pronomen eſt demonſtratiuũ: alii poſtpoſitiui. ὅς ἥ ὅ, quibus reſpondent relatiua latina, qui quæ quod. Genus. nempe ὁ et ὅς ſunt maſculini, ἡ et ἥ fœminini, τό et ὅ neutrius. Numeros habent ternos ſicut nomina. Caſus vero quaternos. Nam ὦ vocatiui aduerbium eſt. Formãtur autem obliqui poſtpoſitiuorum ab obliquis præpoſitiuorum dempto, τ. et eius loco addita aſpiratione, vt τοῦ οὗ. τῷ ᾧ. &c.

SCHOLIA. *Poterit fortaſſe non abs re addi aliud accidens figura: quandoquidem reperiuntur multipliciter compoſiti, ut ὅδε hic, ἥδε hæc, τόδε hoc, τοπαλαιόν, antiquitus. τοκαταρχάς, in principio. ἐπιτοαυτό, ſimul. τανῦν impreſentiarum. Item ὅσπερ, ὅσγε, ὅσπου, qui. ὅστις quicunq; de quibus alias. Hiſpana lingua articulos habet præpoſitiuos, græcis reſpondentes, ὁ el. ἡ la. τό lo. Dicuntur autem hi præpoſitiui, q. caſualibus in ſyntaxi præponi ſoleant: contra poſtpoſitiui reliqui, q. antecedentibus poſtponantur.*

De no-

NOmini accidunt γένος σχῆμα ἀριθμός πτῶσις εἶδος, ideſt genus figura numer⁹ caſus ſpecies. Genera quinq; ſunt. ἀρσενικόν. i. maſculinũ, cui præponitur in recto ſingulari ὁ articulus, vt ὁ αἰνείας. θηλυκόν ideſt fœmininum, cui ſimiliter præponitur ἡ, vt ἡ τιμή. οὐδέτερον ideſt neutrũ, cui τό, vt τὸ σῶμα. κοινόν ideſt cõmune, cui ὁ καὶ ἡ, vt ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον. ideſt ſupercõmune vel promiſcuũ, quod vno articulo ſignificata duorũ generum complectitur, vt ὁ ἀετός aquila, ἡ χελιδών hirundo. Figura triplex eſt, ἁπλοῦν ſimplex, vt πρᾶγμα res σύνθετον compoſita, vt πολυπράγμων curioſus. παρασύνθετον ideſt decompoſita, vt πολυπραγμοσύνη curioſitas. Numeri ſũt tres, ἑνικός ideſt ſingularis, vt λόγος ſermo, δυϊκός ideſt dualis, vt τὼ λόγω duo ſermones, πληθυντικός ideſt pluralis, vt οἱ λόγοι ſermones cõplures. Caſus quinq;. ὀνομαστική. ideſt nominatiu⁹, qui etiam ὀρθή et εὐθεῖα appellatur. γενική genitiuus. δοτική datiuus. αἰτιατική accuſatiuus. κλητική vocatiuus. Species quædam primitiua, vt καλός pulcher: altera deriuatiua, vt κάλλιστος. pulcherrimus.

Porro nominum quædam declinantur pariter & ſine cremento, quædã impariter et cum cremento. illa vocant iſoſyllaba, ideſt æqualia ſyllabis: q. obliqui nulla ſyllaba rectum excedant: hæc cõtra perittoſyllaba, ideſt ſyllabis abundantia: q. e diuerſo obliqui rectum ſyllaba ſuperent. nos hæc inæqualia & imparia, illa æqualia & paria vocamus. Rurſus quędam ſimpliciter & incontracte variantur, alia multipliciter & contracte.

Oĩs vocatiu⁹ dualis & pluralis ſuo recto ſemp eſt ſimilis. vocatiu⁹ quoq; ſingularis ſecũdũ atticos ſemp, ſecũdũ cõmunes nõ ſemp. In dualibus accuſatiu⁹ ſemp eſt ſimilis recto, & datiu⁹ genitiuo. Omne neutrũ habet nominatiuũ accuſatiuũ & vocatiuũ ſimiles in omnib⁹ numeris. Poſtremo cõpoſita ſimpliciũ ſequũtur inflexionem, variato tamen genere aut deſinẽtia, variari quoq; ſolet declinatio, quę omnia in progreſſu fient perſpicua.

SCHOL. *Vbi uocatiu⁹ eſt ſimilis recto, coniunximus ὦ uocatiui cum articulo recti compendij gratia, ut οἱ καὶ ὦ αἰνεῖαι. quemadmodum alias in dualibus ſingulæ uoces binos caſus complectuntur. Idem fecimus in neutris, ſic τὸ ὦ γυμνάσιον. ubi intelligendum eſt comprehendi binos aut etiam ternos caſus, ut pote ſimiles. Vocatiuos atticos ſcienter omiſimus, ſatis eſſe iudicãtes, de illis ſemel præcepiſſe, q. ſunt ubiq; ſimiles rectis.*

De gñe & inflexi. primę declinat. noĩm pariũ. Cap. 3.

QVinq; ſunt nominũ declinationes ſimplices. Per quatuor primas declinantur paria: per quintam imparia omnia. Nomina paria ſi-

nita in. ας. vel. ης. generis ſunt maſculini: pertinentq; omnia ad primã decli nationem. Quorum genitiuus ab vtraq; terminatione exit in. ου. datiuꝰ in vocalem nominatiui ſubſcripto. ι. accuſatiuus in. ν. cum vocali nominatiui. Eſt autem hoc cõmune omnibus quatuor primis declinationibus, vt finiant accuſatiuũ ſingularem in. ν. cum vocali nominatiui. Vocatiuus fit à recto remoto. σ. vltimo. niſi ꝙ ex finitis in. ης illa formant vocatiuũ in. α. breue, quæ. τ. habent ante. ης. vt ὁ προφήτης, ὦ προφῆτα: et quæ gentem ſignificant, vt ὁ σκύθης, ὦ σκύθα ſcytha: et quæ componuntur a τρίβω tero, vt ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα: et à πωλῶ vendo, vt ὁ φαρμακοπώλης, ὦ φαρμακοπῶλα: et à μετρῶ metior, vt ὁ γεομέτρης, ὦ γεωμέτρα. Caſus duales et plurales in hac & ſecunda declinatione omnino deſinunt ſicut articuli præpoſitiui fœminini.

SCHOL. *Ex nominibus huius declinationis finitis in. ης. pauca reperiuntur duũ generum, ut ὁ καὶ ἡ ἀλκήεις. Porro tam finita in. ης. quã in. ας. in triplici ſunt differentia. Nam præter ea quæ ad hanc declinationem pertinent, ſunt alia quæ dorice declinantur remoto. σ. ut ὁ θωμᾶς τοῦ θωμᾶ. ποδῆς ποδῆ. item alia imparia. de quorum omnium diſtinctione prolixe agunt quidam. uerum quia id ipſum plus negotij habet quam frugis; nunc omittimus, dicturi nõnihil in quinta declinatione. Nomina huius & aliarũ declinationũ, quibus formis ad latinos tranſeant; qui uelit cognoſcere, Priſcianũ cõſulat. q copioſe ſimul & docte de eiuſcemodi ſolet diſerere.*

De genere & inflexione ſecũdæ declinationis nominũ pariũ. Cap. 4.

OMnia nomina & participia pariter inflexa finita in. α, et in. η. fœminina ſunt, & pertinent ad ſecundam declinationem: formantq; genitiuũ in. ης. vt τιμὴ τιμῆς, τράπεζα τραπέζης. exceptis deſinentibus in ρα. vt πήρα: et in ᾱ purum, hoc eſt præcedẽte cõiuncta vocali, vt ἐνέργεια: et in ᾶ circũflexum ex contractione, vt μνᾶ ex μνάα: et in δα vel θα, quæ rara ſunt, vt λήδα. μάρθα. Hæc enim omnia exeunt in. ας. vt τῆς πήρας, ἐνεργείας μνᾶς λήδας μάρθας. Datiuus fit à genitiuo remoto. σ. et ſubſcripto. ι. vt τῇ τραπέζῃ τῇ ἐνεργείᾳ. Genitiuus pluralis huius & primæ declinationis vltimam circunflectit, αἰνειῶν τραπεζῶν.

SCHOL. *Τράπεζα et ſimilia proparoxytona, hoc eſt quæ antepenultimam acuũt, licet in recto habeant tonum in antepenultima, in nonullis tamen obliquis transferunt in penultimam: quia quũ ultima ſit longa, tonus non poteſt ſedere ſupra antepenultimam, τῆς τραπέζης τῇ τραπέζῃ. Proinde quũ neceſſe ſit ultimæ ſingulorum*

caſuũ quantitatem cognoſcere, quo inde recta uariatio toni ſumatur; regulas ſubijciemus hac de re aliunde ſummatim collectas. Omnis rectus ſingularis primæ & quartæ declinationis nominum parium ultimam producit, ſecundæ uero non omnis, tertiæ omnis corripit. Genitiuus & datiuus ſingularis par uniuerſaliter ultimam habet longam. Accuſatiuus & uocatiuus ſingularis par recti quantitatem ſequitur, exceptis uocatiuis in. α. à nominibus in. ης. primæ: ubi. α. corripitur, quũ. ης. recti producatur. Omnis caſus dualis & pluralis par, ultimã habet longam: excepto. α. finali in pluralibus neutrorũ, quod corripitur. exceptis quoq; diphthõgis. αι. οι. finalibus, quæ reputãtur pro breuibus quoad rationem toni. Exẽpla omniũ patet, lib. 1. in inflexionibus pariũ, & 4. de quantitate ultimarum. Poſtremo quæ uocabula dicãtur proparoxytona quæ paroxytona & oxytona, itẽ quæ properiſpomena quæ periſpomena, ac demũ quæ barytona (quibus nimirũ appellationibus ſæpe ſæpius in præcipiendo utendum erit) lib. 4. cap. 6. exponetur.

De genere & inflexione tertiæ declinationis noĩm pariũ. Cap. 5.

AD tertiam reducuntur omnia paria finita in. ος. et. ον. In. ος. partim ſunt maſculina, partim fœminina, quædam adhuc cõmunia, alia promiſcua. In. ον. vero omnia ſunt neutra. Genitiuus exit in. ου. datiuus in. ῳ. accuſatiuus in. ον. vocatiuus in. ε. In dualibus & pluralibus finita in. ος. ſequuntur terminationes articuli maſculini: in ον vero, neutrius.

SCHOL. *Nõ facile numerari poſſunt fœminina in. ος. tametſi pauciora ſunt maſculinis. Quædam huius declinationis habentia. ος. uel. ον. purum contrahuntur per omnes caſus, ut ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ. τὸ κανόον κανοῦν, τοῦ κανόου κανοῦ. &c. de quibus poſtea dicetur.*

De genere & inflex. quartæ declinationis nominũ pariũ. Cap. 6.

AD quartam pertinent omnia nomina attica finita in. ως. maſculina fœminina cõmunia & promiſcua, & in. ων. neutra. declinantur autem abiecto. σ. vel. ν. vltimis. Quidam in hanc declinationem reijciunt nomina finita in. σ. quæ declinantur per remotionem. σ. dorice, vt ὁ λαάς, τοῦ λαᾶ ὁ θωμᾶς θωμᾶ, λουκᾶς λουκᾶ, ἀννίβας ἀννίβα. ὁ ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν. ὁ μαναασῆς μαναασῆ. μωϋσῆς μωϋσῆ. ποδῆς ποδῆ. ὁ διονῦς διονῦ.

SCHOL. *Pleraq; nomina huius declinationis fiunt à ſimilibus tertiæ finitis in. αος, ut μενέλεως, ex eo quod communiter eſt μενέλαος. νεώς, ex ναός. mutatur enim. α. (ſi eſt in penultima purum ac longum) in. ε. et ultimum. ο. in. ω. per omnes caſus,*

manente tono in eodem loco, etiam ſi obſtet ultima longa. attici enim non ſeruant regulam ſuprapoſitam de toni tranſlatione. Ad hæc ubi in obliquis cõmuniũ tertiæ eſt. ι. poſt. ο. ſubſcribitur in atticis ſic. ῳ. ut οἱ μενέλαοι οἱ μενέλεῳ. ubi uero eſt υ. abijcitur, ut τοῦ μενελάου, τοῦ μενέλεω. Veteres attici. ν. finale accuſatiui ſingularis remouere cõſueuerunt. quam terminationem adhuc retinent ὁ ἄθως λαγώς, τὸν ἄθω λαγώ. ἡ ἕως κῶς κέως, τὴν ἕω κῶ κέω. Sic quoq; legimus ad Titum. 3. ἀπολλῶ in accuſatiuo et Matth. 1. ἐγέννησε τὸν μανασσῆ. Harum demum quatuor declinationum (quũ ſingulis binæ ſint terminationes) octo colligimus deſinentias, uidelicet. ας. ης. primæ. α. η. ſecundæ. ος. ον. tertiæ. ως. ων. quartæ. quibus uniuerſa nomina pariter inflexa continentur.

De genere & inflexione quintæ declinationis imparis. Cap. 7.

AD quintam declinationem pertinent omnia nomina & participia inæqualia. ſuſcipit autem omnia genera, & terminationes varias. Nam finales literæ recti ſunt quatuor vocales & quinq; conſonantes. vnde multæ aliæ deſinentiæ naſcuntur. Genitiuũ format ſemper in. ος. aliis atq; aliis literis præcedentibus, prout recti terminatio exigit, nõnunq; addito ſimpliciter. ος. vt ἕλλην ἕλληνος: aliquando τος, vt σῶμα σώματος. quandoq; variata etiam cõſonante vltima recti, vt κόραξ κόρακος, aut vocali, vt ὁ αἰθὴρ τοῦ αἰθέρος: aliquando interpoſita tantum vocali ante vltimam recti deſinentiam, vt ὁ ὄφις ὄφιος, τεῖχος τείχεος.

Quatuor vocales recti terminales ſunt. α. ι. υ. ω. Finita ergo in. α. omnia ſunt neutra, & faciunt genitiuũ addito τος. vt τὸ βῆμα βήματος: exceptis τὸ γάλα τοῦ γάλακτος, et τὸ μέγα τοῦ μεγάλου. In. ι. ſubſtantiuũ vnicum eſt, idq; neutrum. τὸ μέλι μέλιτος, cum compoſitis, τὸ οἰνόμελι. ιτος. ὑδρόμελι. ιτος. &c. ſunt etiam neutra in. ι. à cõmunibus in. ις. quorum declinationem ſequũtur, vt ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. ιδος. τὸ φιλόπατρι. ιδος. ὁ καὶ ἡ τὶς τινός. vnde τὸ τὶ, τινός. In. υ. neutra quoq; ſunt omnia, & per εος. declinantur, ſi longa precedat. vt τὸ πῶυ τοῦ πώεος, ἄςυ ἄςεος, excepto νᾶπυ νάπυος: ſi breuis, per υος, vt τὸ δόρυ δόρυος, γόνυ γόνυος. Quæ vero habent maſculina in. υς. eorum formam ſequũtur, vt τὸ βραχὺ τοῦ βραχέος, τὸ βαρὺ τοῦ βαρέος, quia ὁ βραχὺς βραχέος, et ὁ βαρὺς βαρέος. excepto πολὺ πολλοῦ anomalo. In. ω. fœminina ſunt, exeuntq; in. οος. vt ἡ αἰδὼ τῆς αἰδόος, λητὼ λητόος.

SCHOL. In hac declinatione, quæ terminationibus & generibus maxime uaria

eſt, genera iunximus cum terminationibus: ad hæc heteroclita ſeparauimus: ne turba confuſionem pareret. τὶς τινός, eſt quidam uel aliquis indefinite: unde τὶ aliquid. Sed τίς; τίνος; ι. acuto quis? cuius? interrogatiue. unde τί; neutrum quid? Componitur autem cum articulo poſtpoſitiuo ſic, ὅςις quicunq;, ἥτις quæcũq;, ὅ, τι quodcũq;: declinaturq; ambobus integris, οὗτινος, ᾧτινι. &c. De finitis in. ω. et in. ι. ſubſtantiuis in declinationibus contractorũ dicetur. γυνὴ uero anomalum formã habet parium.

De finitis in conſonantẽ, ac primũ de. ν. Cap. 8.

COnſonantes finales quinq; ſunt. ν. ρ. ξ. ψ. σ. Prima. ν. octo efficit deſinentias. αν. ην. εν. ιν. υν. ων. ον. ουν. de quibus ſigillatim dicendum.

In. αν. maſculina ſunt, exeuntq; in. ανος. vt τιτὰν. ᾶνος. excipiũtur adiectiua & participia in. ας. formãtia neutra in. αν. quæ declinantur per. ντ. vt τὸ πᾶν παντός, τὸ τύψαν τύψαντος. τὸ μέλαν vero et τὸ τάλαν regulam ſequuntur, τοῦ μέλανος τάλανος. In. ην. partim maſculina ſunt, partim fœminina. Genitiuo. ηνος. vt ὁ ἕλλην ἕλληνος, ἡ σειρὴν σειρῆνος. quædam tamen mutant. η. in. ε. oxytona videlicet ſupra vnam ſyllabam præcedente. μ. ante. ην, vt ὁ ποιμὴν ποιμένος, λιμὴν λιμένος. quorum formam ſequuntur. ὁ αὐχὴν αὐχένος, ἀζὴν ἀζένος, ἀδὴν ἀδένος, et ἡ φρὴν φρενός: item ex barytonis quæcunq; ſunt communia, vt ὁ καὶ ἡ ἄρσην ἄρσενος.

In. εν. omnia ſunt neutra adiectiua & participia: ideoq; ſuorum maſculinorum inflexionem ſequũtur, vt τὸ τέρεν τέρενος. τυφθὲν τυφθέντος.

In. ιν. alias etiam in. ις. deſinunt, obidq; δικατάληκτα ideſt dupliciter deſinentia appellantur. ſunt autem partim maſculina, partim fœminina. Genitiuo. ινος. vt ὁ δελφὶν vel δελφὶς τοῦ δελφῖνος. ἡ ῥὶν vel ῥὶς τῆς ῥινός.

In. υν. eiuſdem formæ ſunt, vt ὁ φόρκυν vel φόρκυς τοῦ φόρκυνος, ἡ γόρτυν γόρτυνος. Partici. vero neutra in. υν. vt τὸ ζευγνύν, in. ύντος. exeũt ζευγνύντος.

In. ων. multiplicia ſunt: quædam maſculina, alia fœminina, alia neutra. Rurſus quædam exeunt in. ωνος. alia in. ονος. Item quædam in. ωντος. alia in. οντος. Igitur finita in. ων. plæraq; addito. ος. genitiuũ faciũt, vt ὁ πλάτων πλάτωνος, ἡ τρήρων τρήρωνος. Excipiuntur hæc quæ mutato. ω. in. ο. exeunt in. ονος. cõparatiua. ſ. vt κρείσσων κρείσσονος. & verbalia cõmunia à futuris deducta, vt à νοέω. νοῶ νοήσω, ὁ καὶ ἡ νοήμων. ονος. ab ἐλεέω. ῶ. ἐλεήσω, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων. ονος. et nomina cõmunia, vt ὁ καὶ ἡ γείτων. ονος. præterquã, ὁ καὶ ἡ αἴθων. ωνος. εἴρων. εἴρωνος et κύων κυνός, quod eſt heteroclitum. Itẽ barytona in. ων. purum pręcedente vocali ancipiti producta, vt ὁ μαχάων μα-

χιόνος. ἀμφίων. ίονος. et alia quædam compoſita præcedente ancipiti correpta, vt ὁ ἀμφικτύων ἀμφικτύονος, πρόκτίων πρόκτιονος. Item diſſyllaba non denominatiua, duas ante. ων. conſonantes in comprehenſione habentia, vt ὁ τέκτων τέκτονος, ἄκμων ἄκμονος. et polyſyllaba penultimam producentia, vt παιών παιῶνος. et compoſita à φρὴν φρενός, vt δαΐφρων δαΐφρονος, ἄφρων ἄφρονος. et deducta à maſculinis in. ος. vt ab ἄναιμος ἀναίμων ἀναίμονος. Item oxytona quæcunq; fœminina, vt ἡ εἰκὼν εἰκόνος, καρχηδὼν καρχηδόνος, ἀηδὼν ἀηδόνος. præterquã ἡ μελεδὼν. όνος. ἡ τυφεδὼν. όνος. et præter propria ciuitatũ non finita in. ηδων. vt πλευρὼν. ὄνος. σιδών. ῶνος. Item oxytona maſcul. polyſyllaba in. δὼν. et. δμὼν, vt σαρπηδὼν. όνος. μακεδὼν. δόνος. κηδεμὼν. όνος. exceptis ὁ καλυδὼν. ῶνος. et ὁ ἀμυδὼν. ῶνος. In ῶντος, exeunt circũflexa, quæ vt plurimũ per contractionẽ fiunt. vt ὁ δημοφῶν ex δημοφόων, τοῦ δημοφῶντος. exceptis ποσειδῶν, ῶνος. παῶν. ῶνος. τυφῶν. ῶνος. Itẽ participia ſecũdæ cõiugationis circũflexorũ, tam maſculina, q̃ neutra. vt ὁ βοῶν βοῶντος. τὸ βοῶν. ῶντος, ex βοάων, et βοάον. In. οντος. exeunt habentia fœmininũ in. αινα. vt ὁ λέων λέοντος, quia ἡ λέαινα. præter λάκων λάκωνος. quib9 ſimile eſt γέρων γέροντος. Itẽ polyſyllaba in. δων. barytona modo nõ ſint denoĩatiua. vt κελάδων κελάδοντος. et in. θων. participalia, vt φαέθων φαέθοντος. πυριφλεγέθων. έθοντος. Item cõpoſita ex ὀδοὺς ὀδόντος, vt χαλκώδων χαλκώδοντος. θερμώδων θερμώδοντος. Itẽ participia in. ων. grauitona & oxytona, vt ὁ τύπτων τύπτοντος. τυπῶν τυπόντος, nã circũflexa nõ cõtracta. υ. aſſumũt in diphthõgũ, vt τυπῶν. οῦντος.

In. ον. alia nõa ſunt, alia participia: ſed vtraq; neutra adiectiua, vt τὸ εὔδαιμον εὐδαίμονος, τὸ μεῖζον μείζονος, ſicut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος, ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονος. τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος, ſicut ὁ τύπτων τύπτοντος. ſequuntur enim hæc inflexionem ſuorum maſculinorum, illa ſuorũ cõmunium.

In. ουν. quoq; neutra ſunt: atq; itidem ſequũtur inflexionem ſuorum maſculinorũ, vel cõmuniũ, vt τὸ δίπουν δίποδος, ſicut ὁ καὶ ἡ δίπους δίποδος. ſic participia, vt τὸ τυποῦν τυποῦντος, ſicut ὁ τυπῶν τυποῦντος.

SCHOL. *v. et. ρ. quia ſunt immutabiles, manẽt in obliquis. De genitiuo nominũ in. ῶν. prolixe agunt multi grãmatici. eos conſulat, cui hæc non fuerint ſatis. Nobis uiſum eſt illa arctare: cum q. plæraq; exempla, quæ ab eis adducuntur propria ſunt & rara, tum etiam q. ſæpe in his poetica licentia. ο. inuenitur poſitum pro. ω. & e diuerſo. ω. pro. ο. Ex fœmininis in. ων. nec circumflexum reperitur ullum, nec declinatum per. ντ. Porro nomina in. ῶν. compoſita à nominibus etiam in. ων. ſuo-*

rum ſimpliciũ formã ſequũtur, ut χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, *quia* χιτὼν χιτῶνος. *Neutra in. ον. tam nomina quã participia impariter flectuntur, exceptis omnibus ſubſtantiuis. quæ pariter declinantur, ut* τὸ γυμνάσιον τοῦ γυμνασίου. *et adiectiuis ac participijs non habentibus terminationem maſculinam in. ων. ut* τὸ καλὸν καλοῦ, τὸ τυπτόμενον τυπτομένου.

De nominibus terminatis in. ρ. Cap. 9.

SExcupliter deſinit. ρ. in. αρ. ηρ. ειρ. υρ. ωρ. ορ. Genitiuus fere fit. ος. addito, hac ſerie. In. αρ. maſculina ſunt plæraq;. genitiuo. αρος. vt ὁ κάρ καρός. Itidem fœminina, vt ἡ δάρ δαρος. ſunt etiam quædam neutra: ex quibus illa ſequũtur hanc inflexionem, quæ diſſyllaba ſunt & non habent penultimam natura productam, vt τὸ ὕπαρ. νέκταρ. ὕπαρος νέκταρος. reliqua mutant. ρ. in. τ. vt ἧπαρ ἥπατος. ſic τὸ οὖθαρ, ἄλειφαρ. δέλεαρ. quibus ſimilia ſunt τὸ φρέαρ φρέατος, ςέαρ ςέατος. In. ηρ. partim ſũt maſculina, partim fœminina. Maſculina exeunt in. ηρος. vt σωτὴρ σωτῆρος. fœminina in ερος. vt ἡ μήτηρ μητέρος. quorum formam ſequũtur quoq; ex maſculinis oxytona ſupra vnam ſyllabam, quæ non habent. τ. ante. ηρ. vt ὁ ἀνὴρ ἀνέρος, ἀὴρ ἀέρος, αἰθὴρ αἰθέρος. præter σπινθὴρ σπινθῆρος, et ἐλευθὴρ ἐλευθῆρος. rurſus ex illis quæ. τ. habent ante. ηρ. hæc duo mutant. η. ὁ ἀςὴρ ἀςέρος, πατὴρ πατέρος καὶ πατρός. Item barytona penultimã producẽtia, vt ὁ πίνηρ πίερος, φράτηρ φράτερος. In. ειρ. maſculina fere ſunt, genitiuo. ειρος. vt ὁ φθεὶρ φθειρός. ſic ἡ χεὶρ. fœmininũ τῆς χειρός, cum compoſitis cõmunibus, ὁ καὶ ἡ πολύχειρ πολύχειρος ἑκατόγχειρ ἑκατόγχειρος. In. υρ. pauca ſunt, eaq; maſculina, vt ὁ ψίθυρ μάρτυρ. præter τὸ πῦρ. neutrum. Genitiuo. υρος. ψίθυρος μάρτυρος πυρός. In. ωρ. Plæraq; ſunt maſculina, vt ὁ φώρ πέλωρ. pauca cõmunia, vt ὁ καὶ ἡ παντοκράτωρ: pauciora neutra, vt τὸ ἔλωρ. Genitiuo. ωρος. φωρὸς πελώρος. excipiuntur τὸ ὕδωρ ὕδατος, et τὸ σκῶρ σκατὸς irregularia: & barytona, quæ non habent. λ. ante. ωρ. nec ſunt latina. ea enim mutant. ω. in. ο. vt ὁ ἕκτωρ ἕκτορος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος. In. ορ. rara ſunt & neutra. Genitiuo. ορος. vt τὸ ἦτορ ἤτορος.

SCHOL. *Finita in. ηρ. fœminina ſyncopẽ patiũtur in genitiuis & datiuis ſingularibus. qbus ſimile eſt maſculinũ,* ὁ πατήρ. *porro,* ὁ ἀνήρ, *præter ſyncopen. quã in omnibus caſibus patitur, etiam. δ. recipit. Horum inflexiones habentur libro. I. Vbi aduertendum, q. ex caſibus geminis, illi qui non habent ſyncopen, fere ſunt poetici, ut* πατέρος ἀνέρος μητέρος. *Nam oratores conciſos recipiunt, ut puta* πατρὸς ἀν-

ῥος μητρός. ex fœmini. autem quædam etiam in accuſatiuo ſingulari ſyncopen admittunt, vt ἡ δημήτηρ τὴν δημήτερα καὶ δήμητρα. cæterum ab ἡ θυγάτηρ accuſatiuus τὴν θυγατέρα, oratorius eſt: θύγατρα uero poeticus.

De finitis in duplicem. ξ. vel. ψ. Cap. 10.

MVltas deſinentias efficit. ξ. αξ. ηξ. ιξ. υξ. ιγξ. υγξ. ωξ. οξ. αιξ. αυξ. λξ. ρξ. In. αξ. partim ſunt maſculina, partim fœminina. Genitiuo. ακος, vt ὁ θώραξ θώρακος. φύλαξ φύλακος, ἡ ἄυλαξ ἄυλακος. excipiuntur deriuata à verbis in. ζω. quæ exeunt in. αγος. vt ἅρπαξ ἅρπαγος. In. ηξ. quoqꝫ ſunt quædam maſculina, quædam fœminina. Genitiuo. ηκος. ὁ μύρμηξ μύρμηκος, ἡ πήληξ πήληκος. Excipiuntur ἡ βήξ βηχὸς, & fœminina cõpoſita habentia. ω. in penultima, quæ in. εκος. exeunt, vt ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος: item cõmunia oxytona retinentia ſyllabam verbi vnde componũtur: quæ in. ηγος. exeunt, vt βουπλὴξ βουπλῆγος, à πλήττω πλήξω. quorum formam ſequitur, ἡ ὕπαληξ ὕπαληγος. Etiã in. ιξ. ſunt alia maſculina, alia fœminina, pauca cõmunia. atqꝫ itidẽ exeunt in. ικος. ὁ φοῖνιξ φοίνικος, ἡ κύλιξ κύλικος. Excipiuntur ὁ τέττιξ τέττιγος. et ἡ μάστιξ μάστιγος: et monoſyllaba fœminina, quæ quidem. χ. recipiunt, vt ἡ στίξ στιχὸς, θρὶξ τριχὸς, cum cõpoſitis, vt ὁ καὶ ἡ ὁμόστιξ ὁμόστιχος, καλλίθριξ καλλίτριχος. In. υξ. quoqꝫ ſunt aliqua maſculina, alia fœminina. Genitiuo. υκος. vt ὁ κῆρυξ κήρυκος. excipiuntur habentia vltra duas ſyllabas, & .α. in penultima. ea enim in. υγος. exeunt, vt ταρβάρυξ ταρβάρυγος: et deducta à verbis, vt à ζεύγω, ὁμόζυξ ὁμόζυγος. à φεύγω πρόφυξ πρόφυγος: item fœminina, vt ἡ ἄντυξ ἄντυγος, στύξ στυγός, prætereꝗ̃ ἡ νὺξ νυκτὸς, et ἄμπυξ ἄμπυκος: item habentia in penultima. ο. vt ὁ κόκκυξ κόκκυγος, dum tamen non ſequatur. β. nec. ν. nam quũ β. ſequitur, regulam obſeruant, vt βόμβυξ βόμβυκος: quũ vero. ν. per. χ. inflectuntur, vt ὄνυξ ὄνυχος. qualia etiam ſunt compoſita ab ὀρύττω, vt διῶρυξ διώρυχος. In. ιγξ. omnia ſunt fœminina. In. υγξ. vero partim maſcul. partim fœminina. genitiuꝰ exit in. γγος. ab vtriſqꝫ. ἡ σάλπιγξ σάλπιγγος. ὁ φάρυξ φάρυγγος. ἡ λύξ λυγγὸς ſingultus. λύγξ vero pro fera λυγκός. In. ωξ. maſcul. ſunt. genitiuo. ωκος. πῶξ πωκὸς. præter compoſita à τρώγω, quæ exeunt in. γος. vt κυαμοτρῶξ κυαμοτρῶγος, quibus accedit ῥῶξ ῥωγός.

In. οξ. vnum tantum eſt. ἡ φλὸξ φλογός. In. αιξ. aliud ἡ αἴξ αἰγός. In. αυξ. aliud ἡ γλαῦξ γλαυκός. Poſtremo habentia ante. ξ. conſonantem quæ non ſit. γ. per. κ. declinantur. vt ἡ ἄλξ ἀλκὸς, ἡ σὰρξ σαρκός.

Finita in. ψ. ſexcupliciter deſinunt, videlicet in. αψ. εψ. ιψ. υψ. οψ. ωψ. ſunt autem plæraqꝫ maſcul. genitiuo. πος. ὁ κύκλωψ κύκλωπος, ἡ ὄψ ὀπός. exceptis ὁ φὰψ φαβὸς, ὁ ἄραψ ἄραβος, ὁ λὶψ λιβὸς, ὁ νὶψ νιβὸς, ὁ θάρυψ θάρυβος, χάλυψ χάλυβος, ἡ φλὲψ φλεβὸς, ἡ χέρνιψ χέρνιβος, per. β. quibus accedunt compoſita à τρίβω, vt παιδοτρὶψ παιδοτρίβος: item ὁ σκίραψ σκίραφος. κατῆλιψ κατήλιφος, et ἡ κίνυψ κίνυφος, per. φ.

SCHOL. *Nullum nomen in. ξ. eſt neutrum, cõmunia pauca, eaqꝫ compoſita. Itaqꝫ fere ſunt aut maſculina aut fœminina. θρὶξ mutat. θ. in. τ. in obliquis τριχὸς: ne ſi in utraqꝫ ſyllaba ſit aſpirata, aſper ſonus efficiatur. In. ψ. quoqꝫ nullum eſt neutrum, fœminina pauca.*

De finitis in. ς. Cap. 11.

NOminum deſinentium in. ς. quindecim ſunt terminationes recti. ας. ης. ις. υς. ως. ος. ες. ους. αυς. αις. εις. ευς. λς. νς. ρς. In. ας. genere ſimul & declinatione diſtingũtur. nã maſculina, ſiue ſubſtãtiua ſint, ſiue adiectiua, & participia quælibet, in. αντος. exeunt, vt ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ πᾶς παντὸς, ὁ τύψας τύψαντος. fœminina vero oxytona, in. αδος. vt λαμπὰς λαμπάδος. neutra, quæ ante. ας. habent vocalem aut. ρ. in. ατος. reliqua ſunt indeclinabilia, de quibus omnibus poſtea dicetur. In. ης. plæraqꝫ ſunt maſculina. reperiuntur & fœminina non pauca in. της. et cõmunia quædam. exeunt autem fere in. ητος. vt ὁ κρὴς κρητὸς, ἡ φιλότης φιλότητος. ὁ καὶ ἡ ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. excipiuntur circũflexa facta à nominibus in. εις. quæ exeunt in. εντος. vt τιμῆς τιμῆντος, à τιμήεις τιμήεντος. Sunt & alia exeuntia in. εος. et per cõtractionem in. ους. maſculina videlicet propria à verbis compoſita, vt ὁ ἀριστοφάνης τοῦ ἀριστοφάνεος ἀριστοφάνους, à φαίνω. Item ex neutris compoſita, vt à κλέος ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος. οῦς. à σθένος ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος. ένους. Item cõmunia barytona vel oxytona habentia neutram terminationem per. ες. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος. θοῦς. ὁ καὶ ἡ λοιμώδης, τὸ λοιμῶδες, τοῦ λοιμώδεος. ώδους. etiam in. ρης. diſſyllaba, vt ὁ ἄρης τοῦ ἄρεος. et in. ωρης. vt ὁ διώρης διώρεος. et in. ηρης. vt ἡ τριήρης τριήρεος. Item in. νης. oxytona, vt σαφηνὴς σαφηνέος. ηνοῦς. et compoſita à nominibus in. υς. vt ab ὠκὺς ποδώκης ποδώκεος ποδώκους. In. ις. partim ſunt maſcul. partim fœmini. genitiuo. ιος. ὁ μάντις μάντιος. ἡ λέξις λέξιος. excipiuntur habentia duas immutabiles ante. ις. quæ in. ιθος. exeunt, vt ὄρνις ὄρνιθος. μέρμις μέρμιθος. Item propria: nempe ea cõmuniter per. δος. inflectuntur, vt ὁ πάρις πάριδος, κύπρις κύπριδος. ex appella

tiuis quoq; quædam exeunt in. δος. videlicet compoſita à πόλις et μάντις maſculina & cõmunia, vt ὁ σώπολις σωπόλιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιδος. ὁ πρόμαντις προμάντιδος. Item maſcu. denominatiua penultimã producentia: et alias quæ habent vnam tantũ conſonantẽ ante. ις. vt ὁ εὖνις εὔνιδος. λάτρις λάτριδος. κρᾶθις κράθιδος. Item fœminina circũflexa, & oxytona. vt ἡ βενδῖς. σφραγὶς. ῖδος. et barytona in. νις. præcedente longa. vt νεᾶνις νεάνιδος. In. υς. quoq; ſunt quædã maſcul. alia fœminina, alia cõmunia. genitiuo. υος. ὁ μῦς μυὸς. βότρυς βότρυος. ἡ πίτυς πίτυος. νηδὺς νηδύος. Excipiuntur ἡ κῶμυς κώμυθος et ἡ κόρυς κόρυθος. Item ὁ πῆχυς πέλεκυς πρέσβυς, et ἡ ἔγχελυς. quæ in. εως. exeunt attice, πήχεως πελέκεως πρέσβεως ἐγχέλεως. Item adiectiua: quippe quæ in. εος. exeunt. vt ὁ βραχὺς βραχέος. præter πολὺς πολλοῦ. Item ex fœmininis oxytona habentia. υ. recti correptũ. quæ in. υδος. genitiuũ formant. vt ἡ πηλαμὺς χλαμὺς κρο κύς. Cõpoſita vero à ſimplicibus in. υς. eorum variationem cuſtodiunt. vt καλλίχθυς καλλίχθυος. τρίβραχυς τριβράχεος. q̃ ſi aliunde cõpoſitionem habeant, in. δος exeunt. vt ἔπηλυς. νέηλυς. υδος. Participia in. υς. per ντ. declinantur. vt ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος. In. ως. maſculina ſunt, præterq̃ ἡ αἰδὼς αἰδόος. αἰδοῦς. ἡ ἠὼς ἠόος ἠοῦς. et τὸ φῶς φωτὸς neutrũ. genitiuo. ωτος. vt ὁ γέλως γέλωτος. ἱδρὼς ἱδρῶτος. Excipiuntur monoſyllaba oxytona habentia. τ. δ. aut. θ. quæ in. ωος. exeunt. vt ὁ τρὼς τρωός, ὁ δμὼς δμωὸς. ὁ θὼς θωός. qualia ſunt etiam ex barytonis excedentibus vnam ſyllabam, illa quæ penultimã habent longã. vt ὁ ἥρως ἥρωος. excepto εἵλως εἵλωτος.

In. ος. omnia ſunt neutra contracta. genitiuo. εος. τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχους. participia vero in. οτος. exeũt. vt τὸ τετυφὸς τετυφότος. In ες. quoq; neutra ſunt omnia & contracta, habentq; terminationem cõmunem in. ης. cuius variationem ſequũtur. vt τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος καὶ ἀληθοῦς. ſicut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος. θοῦς. In. ους. maſculina ſunt, præter τὸ οὖς. ὠτός. Genitiuo. οος. vt ὁ βοῦς τοῦ βοὸς. χνοῦς χνοός. ποὺς tamen facit ποδὸς ſic πολύπους πολύποδος. et cætera eius compoſita. ὀδοὺς vero ὀδόντος, ſicuti & participia tertiæ coniugationis εἰς. μι. vt δοὺς δόντος, ἁλοὺς ἁλόντος. Circumflexa vero contracta in. ους. ex. οεις. exeunt in. ουντος. vt ὁ σιμόεις καὶ σιμοῦς, σιμοῦντος, ὁ πλακόεις καὶ πλακοῦς πλακοῦντος. Sic & fœminina quædam propria ciuitatum. vt ἡ ὀποῦς ὀποῦντος. ἡ τραπεζοῦς τραπεζοῦντος. In. αυς. duo tantum ſunt, eaq; fœminina. ἡ ναῦς ναὸς, ἡ γραῦς γραὸς. In. αις. vnum eſt fœmininum, ἡ δαὶς δαιτὸς, alterum neutrum

τὸ ςαὶς ςαιτὸς, et aliud cõmune, ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, cum cõpoſitis, vt ὁ καὶ ἡ εὔπαις εὔπαιδος, ἄπαις ἄπαιδος. Deſinentia in. εις. maſculina ſunt, præter pauca fœminina. Ex his monoſyllaba, in. ενος. exeunt. vt ὁ κτεὶς κτενὸς, ὁ εἷς ἑνὸς. et eius compoſita μηδεὶς μηδενὸς, οὐδεὶς οὐδενός. præterquã, ἡ κλεὶς κλειδός. Quæ vero excedunt vnam ſyllabã, in. εντος. ὁ σιμόεις σιμόεντος, ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ ὀπόεις ὀπόεντος. Participia quoq; omnia in. εντος. vt ὁ τυφθεὶς τυφθέντος, ὁ τιθεὶς τιθέντος. In ευς. omnia ſunt maſculina & contracta. genitiuo. εος. ὁ ἀτρεὺς ἀτρέος. In σ. vero præcedente cõſonãte, ſic. λς. νς. ρς. rara ſunt. Nẽpe in. λς. vnũ reperitur ὁ ἅλς pro ſale, τοῦ ἁλὸς. qđ ipſum fœmininũ eſt ἡ ἅλς ἁλὸς, pro mari. In. νς. ρς. præcedẽte quidẽ. α. per. τ. inflectũtur. vt ὁ μάκαρς μάκαρτος, ἡ δάμαρς δάμαρτος. alias per. θ. vt ὁ ἕλμινς ἕλμινθος. τίρυνς τίρυνθος.

SCHOL. E nominibus finitis in. ας. ea impariter declinãtur p. αντος. quæ ſequũtur. Diſyllaba barytona in. ας. purũ, ut ὁ βίας βίαντος, αἴας αἴαντος, excepto ὁ λάας. qđ quũ propriũ eſt, τοῦ λάα facit, quũ appellatiuũ λάαος, et per cõtractionẽ λᾶος. Itẽ polyſyllaba in. ιας. barytona gentilia incipientia à. π. ut πικίας πικίαντος. Et oxytona unius ſiue pluriũ ſyllabarũ, ut ὁ πρὰς πράντος. ἱμὰς ἱμάντος ἀνδριὰς ἀνδριάντος. quibus adiũgitur ὁ πᾶς τοῦ παντὸς circũflexum. Item ex barytonis habẽtibus. ας. non purũ, finita in. γας. ut γίγας γίγαντος, excepto μέγας μεγάλου. et in. δας. præcedente diphthõgo, ut οἴδας οἴδαντος. Itẽ in. λας. unius generis, præcedente conſonante altera aut uocali longa, ut ἄτλας πάλλας. χήλας. αντος. μέλας uero μέλανος et τάλας τάλανος, duorum generum ſunt. In. ρας. quoq; habentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante incipientem, uel ab eius antiſticho. ut ὁ πρόφρας τεύθρας. αντος. Similiter quæ participijs coincidunt, ut ὁ πείρας ἄρας. αντος. et quæ habent à ante. ρας ut τάρας. κάρας. αντος. Præterea polyſyllaba in. σας. et φας. ut ἀπέσας κορύφας. αντος. Ad hæc quæ ſunt indifferenter duarum uel plurium ſyllabarum in. βας. præcedente. ρ. aut uocali ancipite correpta, ut ὁ φόρβας. ἄλυβας. βίβας. et ἄβας proprium. αντος exceptis ὁ βαρνάβας. κάβας. λάβας. et ἄβας gentile. quæ per. α. declinantur In. δας. quoq; à uerbis barytonis deducta, ut ab. εἴδω. εἴδας εἴδαντος, à χαρίζομαι. χαρίδας χαρίδαντος. etiam in. υζας. ut βύζας βύζαντος. et in. μας. præcedente breui, ut ἀδάμας ἀδάμαντος. πολυδάμας πολυδάμαντος. quibus ſimile eſt ὁ θαῦμας θαύμαντος. His iungenda ſunt participia, tam oxytona, quàm barytona, ut ὁ ἱςὰς ἱςάντος, ποιήσας ποιήσαντος. Compoſita uero ſimplicium formam ſequũtur, ut ὁ λυκοθόας λυκοθόαντος, quia ὁ θόας θόαντος. Reli

quæ declinantur pariter. ex quibus in. ου. communiter exeunt barytona excedentia duas syllabas, quæ habent ante. ας. quampiam ex his literis. ε. υ. ει. ι. aut. ρ. præcedente. ο. ut πυθέας πυθέου. μαρσύας μαρσύου. αἰνείας. είου. λυσίας. σίου. ξεναγόρας. όρου præterquam gentilia in. ιας. incipientia à. π. quæ exeunt in. αντος. His demptis, cætera remoto. σ. genitiuum faciunt in. α. sunt autem ea magna ex parte dorica & propria. de quibus abunde à grammaticis ueteribus & iunioribus tractatum est. Itidem finita in. ης. partim pariter, partim impariter declinantur. pariter quæ sequuntur: circumflexa uidelicet quæ monosyllaba non sunt, ut ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. Item ex barytonis spondaica, ut ὁ χρύσης χρύσου. ξέρξης ξέρξου, exceptis ὁ μάσθλης μάργης. ναίης. κούρης. πίγρης. τίγρης. μάγνης. φάγρης. ἴγνης. μάσης. μίδης. γλοίης. quæ in. ητος. impariter exeunt. Etiam quæ à fœmininis in. η. deducuntur, ut ἡ λέχη ὁ λέχης λέχου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης. αίτου. Item in. δης. patronymica, ut ὁ πηλείδης πηλείδου. et propria patronymicorum formam habentia, ut ὁ θουκυδίδης. ίδου. Deriuata quoque, siue decomposita à nominibus in. ος. uel. ους. ut ab ἄραξος, ὁ ἀράξης ἀράξου. ab οἰδίπους, ὁ οἰδιπόδης. όδου. Etiam in. της. non composita à uerbo κρατῶ, ut ὁ χάρτης θύτης. Ad hæc finita in. θης. et. λης. ut ὁ σκύθης ὀζόλης. et in. νης. præcedente aliqua ex his uocalibus. α. ι. ο. υ. ω. ut ὁ ἰορδάνης. αἰσχίνης. γηρύνης. κερύνης. τελώνης. Item polysyllaba habentia ante. ης. immutabilem geminatam, ut ὁ ἰωάννης. καβάλλης. ac denique à uerbo composita, quæ sunt unius generis, ut ὁ παιδοτρίβης. ίβου. à τρίβω tero, ὁ χοινοβάτης, à βαίνω ascendo. Monosyllaba uero in. ης. circumflexa (quæ pauca & dorica sunt) in primam declinationem à quibusdam reijciuntur, ab alijs in quartam: faciuntque genitiuum in. η. ut ὁ δρῆς τοῦ δρῆ τῷ δρῆ τὸν δρῆν ὦ δρῆ. similiter ὁ τρῆς τρῆ. quibus accedit ὁ ποδῆς ποδῆ, dissyllabum. et barbara, ut ὁ μωσῆς. μαναςῆς. τ μωσῆ. μαναςῆ. Impariter flectuntur per. ητος. reliqua quæ talia non sunt. Cæterum latina quæ per. entis. declinantur, facta græca exeunt in. εντος. ut ὁ κλήμης ὀυάλης. κλήμεντος ὀυάλεντος.

Finita in. ις. adeo uariant, ut uix quicquam de illis præcipi possit citra exceptionem. nam et ἡ τράλλις τράλλιος facit, habens duas ancipites, & ἡ ἀγλῖς circumflexum ἀγλῖθος, et μῆνις appellatiuum μήνιδος καὶ μήνιος. et alia similiter. De dicatalectis in. ις. et. ιν. supra dictum est.

De formatione datiui & cæterorum casuum singul. numeri. Cap. 12.

Datiuus fit à genitiuo. ος. in. ι. αἴαντος αἴαντι. accusatiuus à datiuo. ι. in. α. breue, αἴαντι αἴαντα. Excipiuntur finita in. υς. vel. ις. declinata p. ος. purum, quæ formant accusatiuum à recto. ς. in. ν. vt ὁ βότρυς βότρυος τὸν βότρυν, ὁ ἡδὺς ἡδέος τὸν ἡδὺν, ὁ ὄφις ὄφιος τὸν ὄφιν. quibus accedunt ἡ ναῦς

ναὸς τὴν ναῦν, ἡ γραῦς γραὸς τὴν γραῦν, ὁ βοῦς βοὸς τὸν βοῦν καὶ βόα. Vocatiuus similis esse solet recto. Excipiuntur tamen nomina declinata per. ντ. non contracta. in quibus. τος. genitiui abiecto efficitur. vt τοῦ αἴαντος ὦ αἶαν. item finita in immutabilem. quæ vocatiuum fere formant abiecto. ος. genitiui. ὁ τέρην τέρενος, ὦ τέρεν. ὁ ἕκτωρ ἕκτορος, ὦ ἕκτορ. exceptis substantiuis exeuntibus in. ενος. vt ὁ ποιμὴν ποιμένος. ὦ ποιμήν. Cæterum quæ exeunt in. ερος. si penultimam in genitiuo acuunt: tonum quoque transferunt in præcedentem in vocatiuo. vt ὁ ἀνὴρ ἀνέρος, ὦ ἄνερ. ὁ πατὴρ πατέρος, ὦ πάτερ, ἡ θυγάτηρ θυγατέρος, ὦ θύγατερ. quibus simile est ὁ σωτὴρ τοῦ σωτῆρος, ὦ σῶτερ. πίηρ tamen πίερος, ὦ πίηρ facit. Porro barytona polysyllaba composita desinentia in. ων. similiter formant vocatiuum à genitiuo. ος. remoto, & tono translato in præcedentem, ὁ ἀγαμέμνων κακοδαίμων, ὦ ἀγάμεμνον κακόδαιμον. quam formam sequitur quoque ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον. Item desinentia in. ης. contracta vocatiuum faciunt in. ες. ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀληθέος. θοῦς. ὦ ἀληθές. ex his autem ea quæ sunt composita barytona, tonum similiter transferunt in antepenultimam. vt ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. Ad hæc desinentia in. υς. et. ις. barytona, & in. υς. oxytona trium generum, vocatiuum formant à recto. ς. detracto, vt ὁ βότρυς ὦ βότρυ, ὁ ἡδὺς ὦ ἡδὺ, ἡ πόλις ὦ πόλι. Eodem modo desinentia in. αις. ευς. ους. ὁ παῖς ὦ παῖ, ὁ βασιλεὺς ὦ βασιλεῦ, ὁ βοῦς ὦ βοῦ, ὁ σιμοῦς σιμοῦντος ὦ σιμοῦ. Sic nomina quoque finita in. εις. declinata per. εντος. vt ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος ὦ χαρίεν καὶ ὦ χαρίει. nomina enim desinentia in. ς. diphthongo præcedente, vocatiuum fere formant à recto. ς. deposito. πους tamen et ὀδοὺς et δαὶς eum habent recto similem. Postremo nomina quartæ declinationis contractorum, in. οι. formant vocatiuum. vt ἡ λητὼ ὦ λητοῖ, ἡ αἰδὼς ὦ αἰδοῖ.

SCHOL. *Obliqui incontracti quintæ declinationis ultimam corripiunt, exceptis genitiuis dualis & pluralis producentibus. in quibus ob id necessario transfertur tonus: quando genitiuus singularis eum habet in antepenultima, ut* τοῦ αἴαντος τοῖν αἰάντοιν. τῶν αἰάντων. *Participia omnia etiam declinata per.* ντ. *uocatiuum habent recto similem, atque itidem participialia nomina. ut* ὁ καὶ ὦ τύπτων ἄρχων.

De formatione casuum dualis & pluralis. Cap. 13.

Nominatiuus dualis, qui etiam est accusatiuus, à datiuo singulari fit. ι. in ε. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Genitiuus, qui etiam est datiuus, à nominatiuo duali. ε. in. οιν, τοῖν αἰάντοιν. Nominatiuus pluralis à nominatiuo dua

li appoſito. σ. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. In neutris tamen. ε. vertitur in. α. τὼ σώματε, τὰ σώματα. Genitiuus à ſuo recto. ες. vel. α. in. ων. οἱ αἴαντες τῶν αἰάντων, τὰ σώματα τῶν σωμάτων. Datiuus fit à datiuo ſingulari poſito. σ. ante. ι. vltimum, expunctiſq; omnino. ν. τ. δ. θ. ſi ibi fuerint. τῷ αἴαντι τοῖς αἴασι, τῷ ἕλληνι τοῖς ἕλλησι, τῷ βήματι τοῖς βήμασι, τῇ τριάδι ταῖς τριάσι, τῇ ὄρνιθι ταῖς ὄρνισι. Alias fit à recto ſingulari addito. ι. in deſinētibus in duplicem. ψ. et. ξ. et in. σ. præcedente diphthongo cū. υ. vt ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψι, ὁ κόλαξ τοῖς κόλαξι, ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι, πούς tamen ποσὶ facit. Nomina autem in. ηρ. quæ ſyncopen in obliquis patiuntur, α. recipiunt ante. σ. vt ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι μητρί. ταῖς μητράσι. ὁ πατὴρ, πατέρος πατρὸς, πατέρι πατρὶ, τοῖς πατράσι. Additur quoq; vocalis in diphthongum, quando in penultima datiui ſingularis eſt vel. ε. vel. ο. poſitione ꝓductū. vt χαρίεντι χαρίεισι, λέοντι λέουσι. accuſatiuus fit à ſuo recto. ες. in. ας. οἱ αἴαντες τοὺς αἴαντας.

SCHOL. *Datiu9 pluralis uult habere penultimā æqualē quātitate aut maiorē penultima datiui ſingularis: minorē nunq̄. Ideoq; ſi quū formatꝛ datiu9 pluralis à ſingulari abiectis cōſonātib9, reſultat ei9 penultima breuior: producēda eſt, addito. ι. quādo eſt. ε. ut ὁ τιθεὶς τῷ τιθέντι, τοῖς τιθεῖσι. ὁ χαρίεις τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι. et addito. υ. qñ eſt. ο. ut ὁ θεράπων τῷ θεράποντι, τοῖς θεράπουσι. Dualis ꝗ plurales ntōs nō eſt neceſſe hic formare, ſed neq; actōs neutrorū, qñ iā ſupra dictū eſt, ſuis rectis ubiq; ſimiles eſſe.*

De aliis qnq; declinationū. cōtractis. Cap. 14.

EQuinta declinatione ſimplici naſcuntꝛ aliæ qnq; cōtractæ noīm imparium habentium. ος. genitiui purū: quæ in nōnullis caſibus coaleſcūt.

Prima eſt nominum imparium deſinentium in. ης. maſculinorū uel fœmininorū aut cōmuniū, & in. ες. aut. ος. neutrorū, eorū videlicet quę genitiuū ſimplicē faciūt in. εος. habēt enī alterū contractum in. ους. admittūtq; alias id genus contractiones in certis caſibus. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχους. &c.

Ad ſecūdā ꝑtinēt noīa finita in. ις. maſculina vel fœminina & neutra barbara in. ι. quæcūq; ſ. faciunt genitiuū cōmunē in. ιος. Ea enī alterū habēt ionicū ꝑ. εος. ac tertiū atticū ꝑ. εως. cōtrahūtur autē cōmunes & ionicę deſinētię in plęriſq; caſib9. ὁ ὄφις τοῦ ὄφιος, cōiter, ὄφεος ionice, ὄφεως attice. &c.

Ad tertiā maſculina finita in. ευς. oxytonū quorū gtūs cōmunis fit in. εος. ionicus in. ηος. et attic9 in. εως. in reliqs obliqs admittit ionicas deſinētias. q̄ tamē nuſquā cōtrahuntꝛ. nā cōmunes tātū recipiūt cōtractionē, idq; in pau

cis caſib9. ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέος cōiter, βασιλέως attice, βασιλῆος ionice.

Ad quartā reducūtur omnia fœminina imparia in. ω. vel. ως. quæ præter genitiuū ſimplicē in. οος. habēt etiā contractū in. ους. cōtrahūturq; adhuc in datiuo quoq; & accuſatiuo ſingularis. in duali vero & plurali pariter declinātur iuxta deſinētias articulorum maſculinorū, ſicut nomina quartæ declinationis ſimplicium. Omnia nomina huius declinationis in. ω. ſunt propria & acuunt vltimam. vt ἡ λητὼ. διδὼ. ἐρατὼ. τῆς λητόος λητοῦς. &c. in. ως. duo tantum, eaq; appellatiua, reperiuntur, ἡ ἠὼς et αἰδώς.

Quinta eſt neutrorū omniū in. ρας. et. ας. purum. quorū genitiuus cōmuniter fit in. τος. et ionice remoto. τ. in. ος. rurſumq; attice per cōtractionem in. ως. habetq; duas cōtractiones, in. ω. in genitiuis, & in. α. in reliquis caſibus. τὸ κέρας τοῦ κέρατος κέραος κέρως. ſic τὸ κρέας. &c.

SCHOL. *Quādo noīa imparia puras habēt deſinētias obliquorū, hiulca efficitꝛ pronūtiatio. qd ne fiat, plærūq; ſyllabæ ultimæ ſynæreſi cōglutinātur. ſynæreſin autē qdā à craſi ita diſtingūt, ut illa dicatꝛ quādo manēt eædē lr̄æ, ut τῷ τείχεϊ τείχει, craſis uero quādo cōmiſcētur, ut τοῦ τείχεος τείχους, τὰ τείχεα τείχη. Cæterū qa hæc differētia plærūq; à grāmaticis cōfunditur, cōmodi9 uocabulo cōtractionis utemur, ut potē ad utrūq; cōmuni. Fit ergo hæc cōtractio ſemꝑ in lōgā: idq; nō temere nec citra legē. Nā ꝑcedēte lōga nō habet locū: ſed oportet ꝙ ꝑcedat. ε. uel. ο. aut anceps breuis. poteſt autē ſeq uel breuis uel lōga. Notādū uero ꝙ uſus horū caſuū proſæ ſcriptoribus eſt præſcript9. ubi enī cōtracti repeciūtur, illos uſurpāt, incōtractos dialecticis ac poetis relinquētes. Qđ ſimpliciter faciūt in prima declinatione: niſi ꝙ à noīe ἄνθος nō recipiūt gtīm pluralē cōtractū ἀνθῶν, ꝙ coincidit aduerbio ἀνθῶν. i. quoniā: ſed ἀνθέων. In ſecūda uero atticos, ubi ſunt, eligūt, ꝙ ibidē deſunt cōtracti. alias ubi cōtracti ex ionicis reperiūtur, illos fere malūt. ubi uero nō eſt deſinētia attica, nec cōtracta, fere admittūt ionicā ſpreta cōmuni. dicūt enī ταῖς πόλεσι poti9 quā πόλισι. In tertia quoq; deſinētias atticas malūt, ubi ſunt: ubi uero nō ſunt, cōtractas ex cōibus recipiūt. In quarta oīno cōtractas, ubi ſunt, ſicuti in prima. In qnta uero incōtractas cōmunes. ꝙ hæ nō habēt hiatū. ideoq; quū. τ. remouetꝛ: cōtractas inde atticas admittētes, poetis ionicas dimittūt. Adſcribā hic exēplū oratorij uſus ex ſecūda declina. q̄ maxime uaria eſt. ἡ πόλις. τῆς πόλεως. τῇ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. Δ. τὼ καὶ ὦ πόλεε. ταῖν πολέοιν καὶ πολέων. Π. αἱ καὶ ὦ πόλεις τῶν πόλεων. ταῖς πόλεσι. τὰς πόλεις.*

De aliis cōtractis q̄ hiſce. 5. declina. nō includuntꝛ. Ca. 15.

COntrahuntur ad hæc alia quædam in certis caſibus: oxytona videlicet in. υς. adiectiua per. εος. inflexa, in datiuo ſingulari, & in nominatiuo

accuſatiuo & vocatiuo pluralibus. ὁ ἡδὺς ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. οἱ καὶ ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς. τὸ ἡδὺ vero in datiuo ſingulari tantũmodo, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. His ſimile eſt ὁ ἥμισυς, τὸ ἥμισυ barytonũ, τῷ ἡμίσεϊ. ισει. οἱ ἡμίσεες ἡμίσεις. τοὺς ἡμίσεας ἡμίσεις. Barytona quoq;, & oxytona in. υς. ſubſtantiua, quæ per. υος. genitiuũ faciunt, contrahũtur in illis tribus caſibus numeri pluralis, ſed ſemper in. υ. ὁ βότρυς βότρυος. οἱ καὶ ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς. ὁ ἰχθὺς ἰχθύος. οἱ καὶ ὦ ἰχθύες ἰχθῦς. τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς. In. ων. quoq; cõparatiua cõmunia cõtrahũtur in accuſatiuo ſingulari in. ω. et in noĩatiuo accuſatiuo & vocatiuo pluralis in. ου. neutra vero in iiſdẽ caſib⁹ pluralis in. ω. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸν μείζονα καὶ μείζοα, et ꝑ craſin μείζω. οἱ καὶ ὦ μείζονες μείζοες, καὶ μείζους. τοὺς μείζονας μείζοας καὶ μείζους. τὸ μεῖζον μείζονος. τὰ καὶ ὦ μείζονα μείζοα καὶ μείζω. Item finita in. ους. declinata per. οος. in iiſdem tribus caſibus pluralis cõtrahũtur in. ου. ſicut comparatiua cõmunia. ὁ βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. quanquã in hoc differentiæ gratia rectus pluralis incõtracte ſæpius effertur, βόες. Sunt etiam ex paribus nõnulla, quæ in omnibus caſibus contrahũtur, vt ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ. Itidem ὁ χρύσεος χρυσοῦς, τοῦ χρυσέου. σοῦ. ἡ χρυσέη. σῆ. τῆς χρυσέης. ῆς. τὸ χρύσεον. σοῦν. τοῦ χρυσέου. σοῦ. Item τὸ ὀστέον ὀστοῦν. huius tamen terminatio incontracta ὀστέον in cõmuni quoq; vſu eſt in plærisq; caſibus. Huc etiam pertinent illa ὁ ἀδελφιδοῦς. θυγατριδοῦς. τοῦ ἀδελφιδοῦ. θυγατριδοῦ. facta ex ἀδελφίδεος. θυγατρίδεος. Ex imparibus quoq; deſinẽtia in. οεις. in omnibus caſibus contrahũtur. vt ὁ σιμόεις σιμοῦς, τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος, ὁ πλακόεις πλακοῦς, τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος.

SCHOL. Τοὺς βοῦς ἰχθῦς, *et eiuſmodi, Plutarchus more attico fieri tradit, ſicut* μείζους *et* μείζω. *Inueniuntur autem horum incontractæ deſinentiæ apud cõmunes etiam ſolutæ orationis ſcriptores. Neutra in.* υς. *in plurali non contrahuntur,* ὀξέα ἡδέα, *et cætera. In comparatiuis ut locum habeat contractio, prius elidendũ eſt* ν. τὸν μείζονα μείζοα, *ac deinde contrahendum* μείζω. *ſimili modo in plurali. Participia præſentis actiua & paſſiua uerborum circumflexorum in omnibus caſibus & generibus contrahuntur. quorum exempla lib. 1. appoſita ſunt.*

De generib⁹ nominũ, & de adiectiuorũ terminationib⁹. Cap. 16.

NOmina propria virorũ ſunt maſculini generis: mulierũ fœminini. Quæ vtriuſq; ſexus ſubſtantiam ſignificant, ſunt naturaliter cõmunia, vt ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος homo, θεὸς deus dea, κάμηλος camelus. Quæ naturale mu-

le munus virorum, maſculina: quæ mulierum, fœminina. vt ὁ πατὴρ pater. ἀνὴρ vir. ἑκυρὸς ſocer. ἡ μήτηρ mater. γυνὴ mulier vxor. ἐγκύμων pregnans. Quæ munus naturaliter aut ciuiliter vtriq; ſexui quadrans, cõmunia. vt ὁ καὶ ἡ παρθένος virgo. γονεὺς parens. διάκονος miniſter miniſtra. Quæ altero genere vtrumq; ſexum complectuntur, promiſcua dicuntur. vt ὁ ἀετὸς ἡ χελιδών. Præterea propria menſium & fluuiorũ maſculina ſunt. vt ὁ πυανεψιών, ὁ ἠριδανός. vrbium vero inſularũ & nauium, fœminina, vt ἡ σιδὼν δῆλος ἀργώ. arborum fere fœminina, ἡ κέδρος. literarũ ſemper neutra, τὸ ἄλφα. Appellatiua duorũ generũ, fere ſubiacent prædictis regulis: quę autẽ vni⁹ ſunt generis, plæraq; teriationũ regulas ſequũtur. de qb⁹ vtcũq; cõfuſe dictũ eſt ĩ declinationib⁹. Adiectiua terna cõplectũtur genera, eaq; ternis quãdoq; vocibus, ὁ καλὸς ἡ καλὴ τὸ καλόν, quãdoq; binis, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. Quorũ terminationes ſequũtur. Ος. η. vel. α. ον. vt ὁ καλὸς ἡ καλὴ, τὸ καλόν. τόσος τόση τόσον, vnde τοσόσδε τοσήδε τοσόνδε. ὁ πονηρὸς ἡ πονηρά. τὸ πονηρόν. ὁ τοῖος τοία τοῖον, vnde τοιόσδε τοιάδε τοιόνδε. ἄλλος vero ἄλλη, neutram terminationẽ finit in. ο. ἄλλο ſicut pronomina quædam cum illorũ compoſitis. Οῦς. ῆ. οῦν. vt ὁ ἁπλοῦς ἡ ἁπλῆ τὸ ἁπλοῦν. Ος. ον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, τὸ φιλόκαλον. ὁ καὶ ἡ εὐπρόσωπος, τὸ εὐπρόσωπον. Ως. ων. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, τὸ ἀνάπλεων. Ας. ασα. αν. ὁ πᾶς ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν. excipitur ὁ μέλας. ἡ μέλαινα τὸ μέλαν. et ὁ τάλας ἡ τάλαινα τὸ τάλαν. Εις. εσσα. εν. ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα τὸ χαρίεν. Υς. oxytonum. εια. υ. vt ὁ ὀξὺς ἡ ὀξεῖα τὸ ὀξύ. Υς. υ. barytonum, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς τὸ ἄδακρυ. Ης. ες. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. Ις. ι. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις τὸ φυγόπολι. Ους. ουν. ὁ καὶ ἡ τρίπους τοῦ τρίποδος, τὸ τρίπουν, ὁ καὶ ἡ εὔνους τοῦ εὔνου τὸ εὔνουν. Ην. εν. ὁ καὶ ἡ τέρην, ἄρσην. τὸ τέρεν ἄρσεν. Ων. ον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων σώφρων βελτίων, τὸ κακόδαιμον σῶφρον βέλτιον.

SCHOL. *De genere nemo, quod ſciam, accurate præcepit apud* græcos. *Quidã ſatis eſſe putant, articulos nominũ comites generumq; indices obſeruare. Quid autem ſi abſint? immo ut maxime aſſidueq; nomina comitarentur: an idcirco neceſſariæ non erant regulæ, quibus eloqui uolenti liqueret, qui articuli, quibus nominibus præponẽdi forent, aut poſtponendi? Ego ſic exiſtimo, grãmaticos rei latiſſime patentis difficultate deterritos, hæc reliquiſſe. Etenim ut omittamus poetarũ licentiam, necnon dialectorum & atticæ in primis proprietates, quibus ſæpe genera uariãtur: cui libeat obſecro uitam perdere in peruestigandis ſcilicet ac diſtinguendis nominibus ſubſtantiuis in.* ος. *fœmininis (quæ nimis multa reperiuntur) à maſculinis, quæ ſunt multo*

plura, & in id genus alijs. Præterea quem non ab inſtituto reuocet, cum uideat ſolutæ orationis ſcriptores eorundem nominũ generibus inconſtanter ac præter naturam uſos? Ariſtoteles libro de animalibus ſexto, λέοντα.i. leonem perinde ac ſi eſſet promiſcuum, pro fœmina uſurpat, addito etiam non ſemel articulo maſculino ὁ, cum ad manum eſſet ἡ λέαινα. quo nomine ibidem ſæpe utitur. Idem etiam ſic loqui conſueuit οἱ ὄρνιθες τίκτουσι. Cæterũ de hiſce plus ſatis, quãdo nos quoq; hic ceſſamus. Qui diligentior eſſe uolet, non ſatis habebit lexicorum aridos indices & ieiunas grãmaticorum regulas conſulere: ſed apud authores inſuper ea exquiſite annotabit, de quorum genere nihil certi præcipitur. Nos uero ne hanc partem ſicuti alij, pene intactam relinqueremus, pauca de illis nominibus indicauimus, quæ certum habent genus ratione ſignificationis. quæ ipſa aliqua ex parte nõnunquam etiam fallunt: ſi non alias, certe poetica licentia aut dialecto. Nomen propriũ (quod ſcilicet primam & particularem ſubſtantiã ſignificat) ſemp eſt unius generis, ſiue maſcul. ut ὁ σωκράτης, ſiue fœmini. ut ἡ καλλιόπη. Appellatiuũ uero, quod ſecundã & uniuerſalem ſubſtantiam denotat, aut unius eſt generis, ut ὁ λόγος ἡ τιμὴ τὸ ξύλον: aut cõmunis, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος ἵππος. Adiectiuũ, quod de proprio ſiue appellatiuo accidentaliter dicitur, trium eſt generum. ut σοφός. Porro quũ ſingulo ſexui diſtincta nomina utcunq; conueniunt, illa plærũq; reperiuntur unius generis. ut ὁ προφήτης, ἡ προφῆτις. ὁ προδότης, ἡ προδότις. ſic ὁ τράγος hircus. ἡ αἲξ capra. ὁ κριὸς aries. ἡ ὄϊς ouis. fallit tamen id aliquando. nam ὁ θεὸς cõmune eſt, etiam ſi in uſu reperiatur ἡ θεὰ fœmininũ. Et apud Homerum non ſemel τὸν αἶγα legimus & τοὺς ὄϊας maſculino genere: ſiue id attico more fiat, ſiue poetico. Quando autẽ nomen marem & fœminam complectitur: ſi ſexus patet, ut in quadrupedibus, cõmune eſt, ut ὁ καὶ ἡ ὄνος. ideſt aſinus aſina. ὁ καὶ ἡ ἄρκτος urſus urſa. ὁ καὶ ἡ ἔλαφος ceruus cerua. Si autem ſexus non patet, unius eſt generis. ut ὁ ἀετὸς aquila. ἡ χελιδὼν hirundo, appellaturq; promiſcuum. Reperiuntur tamen hæc aliquando cõmunia ſiue ambigua, ut ὁ ἡ γέρανος grus. χὴν anſer: ſicuti alia quoq;, ut ὁ ἡ λήκυθος. Ad hæc è ſubſtantiuis, ſunt quæ aliud alio genere ſignificant. ut ὁ βοῦς bos, ἡ βοῦς armentũ boum. ὁ ἵππος equus, ἡ ἵππος equitatus. ὁ λίθος quiuis lapis. ἡ λίθος uero plærumq; pretioſus. ὁ χάραξ uallum. ἡ χάραξ pedamentũ. Præterea quædam arborũ nomina maſculina reperiuntur, ut ὁ φελλὸς φλεὼς κότινος ἐρινεὸς διόσπυρος κέρασος λωτός. quædam ambigua: idq; ut plurimũ ob dialectos, ut ὁ ἡ πρῖνος φοῖνιξ βάτος. alia neutra iuxta terminationẽ, ut τὸ εὐώνυμον γεράνδρυον. ſicuti alias quoq; τὸ τέκνον θυγάτριον, et ſimilia, neutra legimus refragãte ſignificatione. Porro nomẽ fruct9 ſæpe ab arbore differt genere, ut ἡ κέδρος arbor, τὸ κέδρον uel ἡ κεδρὶς

fructus. quãdoq; ſolo tono, ut ἡ ἀμυγδαλῆ arbor, ἡ ἀμυγδάλη fructus. Adiectiuorum paria ſunt, q̃ finiũtur in. ος. ους. ως. reliqua imparia. Rurſus finita in. ους. ternas habent uoces. quarũ maſculina & neutra inflectũtur per tertiã, ut ὁ ἁπλοῦς τὸ ἁπλοῦν. fœminina p ſecũdã, ἡ ἁπλῆ. qđ cõmune eſt nominib9 & participijs triũ teriationũ. Nẽpe ea oĩa fœmininã inflectũt p ſecũdã declinationẽ ſimplicẽ. In. ος. quoq; nõ cõpoſita ternas habẽt teriationes è qb9 ſĩliter maſculinæ & neutræ p tertiã inflectũtur, ut ὁ δίκαιος τὸ δίκαιον. ὁ πονηρὸς τὸ πονηρόν. ὁ πρόθυμος τὸ πρόθυμον: fœmininæ p ſecũdã, q̃ tũc deſinũt in. α. quũ. ος. in maſcu. eſt purũ, & quũ p̃cedit. ρ. alias in. η. ut ἡ δικαία πονηρὰ προθύμη. excepto ὄγδοος ὀγδόη. Cõpoſita uero in. ος. binas habẽt uoces. ος. cõmunẽ et. ον. neutrã. q̃ ſĩliter declinãtur p tertiã. Finita quoq; in. ως. attica binas. ως. cõmunẽ et. ων. neutrã quorũ eſt declinatio quarta. Imparia ſimili modo q̃dã habẽt ternas, alia binas.

De noib9 heteroclitis & numeralib9. Cap. 17.

HEteroclitorũ noĩum, quædã ab eodẽ recto variã habent inflexionẽ, vt ὁ χάρων, τοῦ χάρονος καὶ χάροντος. ἡ χάρις, τῆς χάριτος καὶ χάριδος καὶ χάρισος. ὁ κόμης, τοῦ κόμου καὶ κόμητος. ὁ πάρις, τοῦ πάριδος καὶ πάριος. et ſimilia. Alia ediuerſo à varijs rectis eadem declinatione inflectuntur, vt ὁ ἀκτὶς καὶ ἀκτὶν, τοῦ ἀκτῖνος. ἡ σαλαμὶς vel σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος. ἡ ὀρίγανος, τῆς ὀριγάνου. καὶ τὸ ὀρίγανον ὀριγάνου. ὁ δεῖπνος, et τὸ δεῖπνον. Alia à varijs rectis varias inflexiones ſortiuntur, vt ὁ φόρκυν vel φόρκυς, τοῦ φόρκυνος. et ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυ. et ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος. et ὁ φόρκος, τοῦ φόρκου. ὁ μάρτυρ, τοῦ μάρτυρος. et μάρτυρος μαρτύρου. ὁ ψίθυρ, τοῦ ψίθυρος. et ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσῆ καὶ μωσέως. item μωϋσῆς μωϋσῆ καὶ μωϋσέως. et μωσεὺς μωσέως vel μωϋσεὺς μωϋσέως. ὁ θαλῆς θαλοῦ, et θάλης θάλητος. ὁ μακάριος. ρίου. et μάκαρ μάκαρος. et μάκαρς μάκαρτος. Et ſimilia q̃ poetæ & dialecti multipliciter efferunt. Alia ſunt irregularis aut mixtæ inflexionis, vt ὁ ζεὺς τοῦ διός. τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδατος. τὸ γάλα τοῦ γάλακτος, ὁ ἄναξ ἄνακτος. ὁ πολὺς τοῦ πολλοῦ. ὁ μέγας μεγάλου. ἡ γυνὴ γυναικός. Alia mixti generis & variati à ſingulari in plurale aut duale, vt ὁ δεσμὸς τοῦ δεσμοῦ, τὰ δεσμά. ῶν. ὁ δίφρος δίφρου, τὰ δίφρα. ων. ὁ ἐρετμὸς ἐρετμοῦ, τὰ ἐρετμά. μῶν. ὁ ζυγὸς ζυγοῦ, τὰ ζυγά. γῶν. ὁ κύκλος κύκλου, τὰ κύκλα κύκλων. ὁ λύχνος λύχνου, τὰ λύχνα λύχνων. ὁ μοχλὸς μοχλοῦ, τὰ μοχλὰ μοχλῶν. ὁ σαθμὸς σαθμοῦ, τὰ σαθμὰ σαθμῶν. ὁ τράχηλος τραχήλου, τὰ τράχηλα. ήλων. ἡ κέλευθος κελεύθου, τὰ κέλευθα. εύθων. ὁ καὶ ἡ τάρταρος ταρτάρου, τὰ τάρταρα. άρων. Alia & genere ſimul & declinatione variant, vt ὁ ὄροφος ὀρόφου. et ἡ ὀροφὴ ὀροφῆς. ὁ φῦκος. φύκου. et τὸ φῦκος φύκεος. ἡ λαίφη λαίφης. et τὸ λέφος λέφεος. Alia ſynco

pen aut apocopen patiuntur. vt ἡ μήτηρ μητέρος καὶ μητρὸς. ὁ ἀνὴρ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. ὁ καὶ ἡ κύων κυνὸς, pro κύονος. Item τρόφι pro τρόφιμι, δῶ pro δῶμα, λίπα pro λιπαρὸν. et ſimilia poetica. Alia indeclinabilia ſūt, vt nomina literarum ἄλφα βῆτα. &c. Item neutra in. αρ. habentia in penultima. ω. vt τὸ νῶκαρ. et neutra in. ας. non præcedente vocali, nec. λ. nec. ρ. vt τὸ βρέτας τοῦ βρέτας, τὸ δέμας δέπας λέπας. et ſimilia. cuiuſmodi eſt τὸ σέλας τοῦ σέλας. Item τὸ ὄναρ ὄφελος ἦδος νάφθα χρεών. et ἡ δώς. Alia certos caſus habentia ceteris carent, vt ἄττα. i. quædam in nominatiuo & accuſatiuo plurali, οἱ φθόϊες φθοῖς placentæ, τοὺς φθόϊας φθοῖς placentas. τὰν vel ὦ τὰν, o amice, et o amici, in vocatiuis trium numerorū. τοῦ ἀρνὸς τὸν ἄρνα, οἱ ἄρνες. agni agnum & agni in plurali. Caret autem vocatiuis nomina interrogatiua infinita & negatiua. Alia vnum tantū numerū habent. vt τὰ διάσια. διονύσια. γενέθλια. ἐγκαίνια. τὰ ἄλφιτα ἐπιτίμια μέγαρα. et alia. Item ἡ ἅλς mare, ὁ ἀὴρ aer, ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, τὸ ἔλαιον oleum. et ſimilia. et noīa ꝓpria. vt ὁ πρίαμος, ἡ ἑλένη ἡ τροίη, αἱ ἀθῆναι. Itē numeralia quorū εἷς. μία. ἕν. ſingulariter tantū declinantur: δύο, quod eſt trium generum, ſicuti ἄμφω dualiter: tametſi ſæpe reperitur iunctū articulis & verbis pluralibus. & alioqui δυσὶν datiuus ſpeciem habet pluralis, magis quā ſingularis. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία. et οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα pluraliter. quæ vero ſequuntur indeclinabilia, πέντε. ἕξ. ἑπτά. ὀκτώ, ἐννέα. δέκα, et reliqua vſq; ad ἑκατὸν centum, terna genera cōprehendunt. quæ articulis diſtinguuntur; ſic οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέντε. à ducētis pluraliter declinātur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. ſic τριακόσιοι. τετρακόσιοι. &c.

SCHOL. *Heteroclita ſunt præter regulas declinata, & utcunq; anomala defectiua & indeclinabilia. e quorū numero ea imprimis hic recenſentur, quæ oratorū cōmunis uſus recipit. Nam de ijs quæ aut dialecti aut poetæ aliter uariant, quā per regulas præcipitur. lib. 5. fuſius dicetur. Adhæc ex oratorijs quædam in inflexionibus libri primi, quædam etiam in regulis declinationū indicata iam ſunt. Non ſolū autem poetæ inflexiones inuertunt, ſed dialecti quoq; paſſim. Nam à* πελεκᾶς *genitiuus cōmuniter fit* πελεκᾶνος, *attice* πελεκᾶντος, *dorice* πελεκᾶ. *Compoſita ab.* εἷς. μία. ἕν, *pluralia habent. nam* μηδένες *et* οὐδένες *ſæpe legimus. Numeralia ordinē, duplationem, multiplicitatem, tempus & quantitatem ſignificantia regulariter atq; integre flectūtur, ut* ὁ πρῶτος ἡ πρώτη τὸ πρῶτον. *primus. a. um.* οἱ πρῶτοι αἱ πρῶται τὰ πρῶτα. *primi. æ. a. Item* δεύτερος *ſecundus.* τρίτος *tertius.* διπλοῦς τριπλοῦς, *duplex triplex.* διπλάσιος τριπλάσιος, *duplus triplus.* τριταῖος τεταρταῖος, *tertianus quartanus. i. triū & quatuor dierū.* δίμηνος τρίμηνος, *bimeſtris & trimeſtris.* διένος τριένος *uel* διέτης τριέτης, *bim⁹ trimus.* πόσος *quot.* πόστος *quotus.* ποσταῖος *quot dierū. Sunt tamen alia in.* αιος. *magnitudinē magis quā numerū ſignificantia, ut* κυαμιαῖος *res magnitudine fabæ,* ταλαντιαῖος *res talantaris.*

De noīb⁹ deriuatiuis: ac primū de cōparatiuis & ſuplatiuis. Cap. 18.

DEriuatiuorū nominū ſpecies ſunt ſeptem, συγκριτικὸν cōparatiuū, ὑπερθετικὸν ſuperlatiuū, πατρωνυμικὸν patronymicū, ὑποκοριστικὸν diminutiuū, κτητικὸν poſſeſſiuū, παρώνυμον denominatiuū, ῥηματικὸν verbale. A poſitiuis in. ος. fiunt comparatiua mutato. σ. in. τερος. vt λευκὸς λευκότερος, et ſuplatiua. σ. in. τατος. λευκότατος. excipiūtur hæc. ὁ φίλος φίλτερος φίλτατος, amicus amicior amiciſſimus. ὁ λάλος λαλίστερος λαλίστατος, loquax loquacior loquaciſſimus. ὁ καλὸς pulcher καλλίων κάλλιστος. ὁ ἀγαθὸς bon⁹ κρείττων ἀμείνων βελτίων melior. κράτιστος ἄριστος βέλτιστος optimus. ὁ κακὸς malus. κακίων χείρων peior. κάκιστος peſſimus. ὁ μικρὸς paruus. μείων ἥττων ἐλάττων minor. ἐλάχιστος minimus. ὁ ῥάδιος facilis. ῥάων facilior. ῥᾷστος faciſſimus. ὁ αἰσχρὸς turpis. αἰσχίων αἴσχιστος. ὁ ἐχθρὸς inimicus ἐχθίων ἔχθιστος. Quū poſitiuū in. ος. habet penultimā natura vel poſitione lōgā, ſeruatur eius. ο. in cōparatiuis & ſuperlatiuis. vt πρᾶος πραότερος πραότατος, ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος: quū vero breuem, mutatur in. ω. vt νέος νεώτερος νεώτατος, σοφὸς σοφώτερος σοφώτατος. Porro quū poſitiua finiuntur in. ης. aut. ων. comparatiua fiūt à neutris terminationibus addito. τερος. et ſuperlatiua addito. τατος. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. vnde ἀληθέστερος ἀληθέστατος. ὁ καὶ ἡ σώφρων τὸ σῶφρον. vnde σωφρονέστερος σωφρονέστατος. Quū finiuntur in. ους. additis. τερος. et. τατος. voci maſculinæ, vt ὁ εὔνους εὐνούστερος εὐνούστατος. ὁ ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος. Quū in εις. eodem modo. niſi ꝙ abiicitur. ι. vt ὁ χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος. Poſitiua in. υς. plæraq; formant bina comparatiua & totidem ſuperlatiua, alia in. τερος. et. τατος. à neutris terminationibus. vt ὁ βαθὺς τὸ βαθὺ, βαθύτερος βαθύτατος. alia in. ων. et. ιστος. vt βαθίων βάθιστος. ſic ab ἡδὺς, ἡδύτερος, καὶ ἡδίων, ἡδύτατος καὶ ἥδιστος, à βραχὺς vero tātū fiunt βραχύτερος καὶ βραχίων βραχύτατος, non βράχιστος. et à πολὺς, πλείων πλεῖστος, nō πολύτερος nec πολύτατος. notatur huic ſimile inter irregularia. μέγας μείζων μέγιστος. Ab aliis poſitiuorū deſinentiis nō exeunt cōparatiua, nec ſuperlatiua. vt à τέρην. εὔχαρις, et ſimilibus. fiunt autem aliquando à præpoſitionibus. vt ab ὑπὲρ ὑπέρτερος ὑπέρτατος. ab aduerbiis. vt à πόρρω πορρώτερος

τερος πορρώτατος. et à participiis. vt ab ἐῤῥωμένος ἐῤῥωμενέστερος ἐῤῥωμενέστατος.

SCHOL. *Comparatiuorũ terminationes ſunt duæ. altera cõmunis in.* ων. *altera maſculina in.* ρος. *huius fœminina finitur in.* α. *neutra uero utrinq; in.* ον. *Inflectũtur autem hæc in.* ρος. α. ον. *pariter. cõmunia uero in.* ων. *et eorum neutra in.* ον. *impariter declinantur. Notanda quæ raro aliter deformata reperiuntur apud autores, ut* ἀγαθώτατος *apud Heliodorum, et* μονώτατος αὐτότατος *apud Comicum, & alia attica ac poetica, quæ lib. 5. indicabimus.*

De patronymicis & reliquis deriuatiuis. Cap. 19.

PAtronymica quædam ſunt maſculina, alia fœminina. maſculina finiũtur in. δης. fiuntq; à genitiuis ſuorũ primitiuorũ, verſa terminatione in. ιδης. vt ἀπὸ τοῦ νέστορος νεστορίδης, à πηλέως πηλείδης, et πηλείδης p ſynæreſin, ab αἰακοῦ αἰακίδης. Quũ autem primitiuũ habet deſinẽtiam puram, aut alioqui eſt primæ declinationis; formãtur in. αδης. vt τοῦ ἡλίου ἡλιάδης, τοῦ βορέου βορεάδης. Fœminina fiunt à maſculinis remoto. δη. ve στορὶς ἡλιάς. ſunt tamen nõnulla finita in. νη. quæ formãtur à genitiuis primitiuorũ, vltima in. νη. vt ὁ ἄδραστος ἀδράστου, ἡ ἀδραστίνη. vel in. ωνη. quando. ſ. præcedit. ι. vt ὁ ἰκάριος ἰκαρίου, ἡ ἰκαριώνη. Diminutiuorũ formæ vſitatiores ſunt in. σκος. et. λος. maſculinorũ, vt ἀρτίσκος ναυτίλος. In. σκη. et. ις. fœmininorũ, vt παιδίσκη θεραπαινίς. et in. ον. neutrorũ, vt γραΐδιον γερόντιον. In. ας. vero. υς. et. αξ. vt ὁ ζηνᾶς διονῦς λίθαξ, et in. ων. vt ὁ μωρίων ἡ ὕφων, rariora ſunt. Poſſeſſiuorum formæ variæ ſunt. vt ὁ μουσικὸς ἀνθρώπειος ῥωμαῖος οὐράνιος πατρῷος παντοῖος νεαπολίτης ἐχθόρειος φλογώδης χρυσοῦς. fiunt autẽ hæc & diminutiua à propriis aut appellatiuis: nõ tamẽ habẽnt certam formationẽ. Denominatiua dicũtur quæ à nomine deriuãtur. vt à φίλος, ὁ φίλων proprium, et ἡ φιλότης amor. quo quidem nomine appellari quoq; poſſunt reliquæ ſpecies iam dictæ. Verbalia à verbis multipliciter deducũtur, ſed plæraq; à præteritis perfectis paſſiuæ vocis fiunt, remotis primũ augmentis, ac deinde mutatione quapiam facta circa vltimã, hac ſerie. A prima pſona. μαι. in. μα. in verbis barytonis, vt à γράφω γέγραμμαι, τὸ γράμμα γράμματος. quædã in. μη. oxytonum, vt ἡ γραμμή. alia in. μος. ſimiliter oxytonũ, vt à λογίζομαι λελόγισμαι, ὁ λογισμός. Itẽ à ſecũda perſona. σαι. in. ις. vt à λέγω λέλεγμαι λέλεξαι, ἡ λέξις. à tertia vero. ται. in. τος. et. τεος. vt à ποιῶ πεποίημαι πεποίηται, ὁ ποιητὸς et ὁ ποιητέος. à quibus alia rurſus gignuntur in. ικος. formæ poſſeſſiuæ ὁ ποιητικός.

Hæc autẽ adiectiua ſunt. ſed & ſubſtãtiua inde fiunt non pauca, vt ὁ ποιητὴς à πεποίηται, τὸ ποτήριον à πίνω πέποται, τὸ δίδακτρον à διδάσκω δεδίδακται, mutato videlicet. ται. in. της. τηριον. τρον.

SCHOL. *Patronymica, ut plurimum à nominibus proprijs patrũ gignũtur, raro à nominibus matrum, ut* λητοΐδης. *maſculina cõmuniter inflectũtur p primã declinationẽ, fœminina uero quæ in.* νη. *deſinunt per ſecũdã, quæ autẽ in.* ς. *per tertiã. Sunt porro denominatiua quæ patronymicorũ formã habent, ut* φωκυλίδης *θουκυδίδης. Ad hæc ſunt ex patronymicis nõnulla q̃ admittunt ſynæreſim, alia ſyncopen, alia rurſum interpoſitionẽ ſyllabarũ. quorũ paſſim occurrunt exẽpla apud poetas. Diminutiua ab iiſdẽ interdũ nominibus multipliciter exeunt, ut ab* ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἀνθρώπιον ἀνθρωπάριον. *Itidem poſſeſſiua,* ἀνθρώπειος ἀνθρώπινος ἀνθρωπικός. *ſic à* θάλασσα θαλάττιος θαλασσικὸς θαλασσώδης. *Eorum autem quæ exeunt in.* κος. *quædã aptitudinẽ & peritiã ſignificant magis quã poſſeſſionẽ, ut* δρομικός, *idoneus ad currendũ.* πυκτικὸς *aptus pugillatui. itẽ* μουσικὸς *muſicæ peritus. &c. E uerbalibus multa ſubſtantiua diſſyllaba fiunt à præſentibus.* ε. *penultimo, ubi eſt, mutato in.* ο. *et.* ω. *ultimo uerbi in.* α. *ſiue.* η. *ſiue.* ος. *ut à* φέρω ἡ φορά, *à* νέμω ἡ νομή, *à* λέγω ὁ λόγος. *Ad hæc alia à uerbis in.* ευω. *exeunt in.* εια. *ut à* βασιλεύω, ἡ βασιλεία. *Sunt quæ à futuris fieri putantur, quædã remoto.* ω. *ut à* βασιλεύω βασιλεύσω, ὁ βασιλεύς: *ab* ἁρπάζω ἁρπάξω, ὁ ἅρπαξ. *alia.* σω. *in.* μων. *ut à* νοῶ νοήσω, νοήμων. *alia.* σω. *in.* δων. *ut ab* ἀλγῶ ἀλγήσω, ἀλγηδών. *Quæ fiunt à primis pſonis præteritorũ, ſubſtãtiua ſunt. ſignificant autẽ quædã rem uerbi ſine actu: nam* τὸ γράμμα *eſt litera et* γραμμὴ *linea: alia rem cũ actu, nẽpe q̃ exeũt in.* μος. *nam* ὁ λογισμὸς *eſt intellectus cõſiderans. Quæ uero fiunt à ſecũdis pſonis ſimiliter ſubſtãtiua ſunt & fœminina, declinãturq; omnia p ſecũdã declinationẽ cõtractorũ. Significant autẽ fere actũ cũ re, uel actũ ſolũ. nam* λέξις *eſt actus dicẽdi, & id quod dicitur. i. dictio.* γεῦσις *actus guſtãdi. i. guſtatio. Ex illis q̃ fiunt à tertijs pſonis, adiectiua quidẽ in.* τος. *idẽ fere ſignificant qd̃ latina in.* bilis. *cætera uero in.* τεος. *idẽ quod gerũdia in.* dus. a. um. *ut* ὁ ποιητὸς *factibilis,* ποιητέος *faciendus. Quæ autem inde fiunt in.* ικος. *actiue ſignificant, ut* ποιητικὸς *factiuus, aptus ad faciendũ. Sunt præterea quãplurima alia à uerbis deducta, quæ certis formationibus comprehendi nequeũt, ut à* κλέπτω, ὁ κλέπτης. *à* σώζω, ὁ σωτὴρ *et* τὸ σωτήριον. *à* γινώσκω, ὁ ἡ ἀγνὼς ἄγνωτος. *ab* ἁρπάζω, ἡ ἁρπαγή. *à* βουλεύω, ἡ βουλή. *et ſimilia.*

De pronominum accidentibus & diuiſione. Cap. 20.

PRonominũ accidentia ſunt, genus, numerus, caſus, ſpecies, figura, & perſona. Diuiduntur autem in πρωτότυπα, ideſt primitiua. κτητικά,

ideſt poſſeſſiua. δεικτικά. i. demonſtratiua. ἀναφορικόν. i. relatiuū. σύνθετα. ideſt cōpoſita. Primitiua ſimplicia ſunt tria. ἐγὼ ego primæ perſonæ. σὺ tu ſecundæ. οὗ ſui tertiæ. à quibus octo deriuãtur poſſeſſiua hac ſerie. ἐμὸς ἐμὴ ἐμόν. meus.a.um.à ſingulari genitiuo ἐγὼ ἐμοῦ. et νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον, noſter nr̄a nr̄m iter duos, à duali νῶϊ καὶ νώ, νῶϊν καὶ νῷν. et ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον, noſter.a.um.à plurali ἡμεῖς ἡμῶν. Item σὸς σὴ σόν, tuus.a.um. à σὺ σοῦ ſecundæ perſonæ. et σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον veſter.a.um. inter duos, à duali σφῶϊ καὶ σφώ, σφῶϊν καὶ σφῷν. et ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον, veſter.a.um. à plurali ὑμεῖς ὑμῶν. Item ἑός, ἑὴ non ἑὰ, ἑόν. ſuus.a.um.ab. οὗ. tertiæ perſonæ. et σφέτερος σφετέρα σφέτερον. ſuus a.um.ab eius plurali σφεῖς σφῶν. Hæc autē omnia eo modo variãtur, quo adiectiua nomina paria. Demonſtratiua ſunt duo, οὗτος αὕτη τοῦτο, hic hæc hoc. et ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο, ille. a.ud. Articuli quoq; præpoſitiui addito. δε. in fine per omnes caſus, fiunt demonſtratiui, ſic ὅδε hic. τοῦδε huius. ἥδε hæc: τῆσδε huius. τόδε hoc. τοῦδε huius. Porro δεῖνα. δεῖνος. δεῖνι. δεῖνα, quod trium generū eſt, numerari ſolet inter demonſtratiua pronomina. ſignificat autem quiſpiam vel ille indefinite. Relatiuū vnū eſt, αὐτὸς αὐτὴ αὐτὸ. ipſe.a.um. quod cū primitiuis cōponitur. fitq; ἐμαυτοῦ primæ pſonæ mei ipſius, σεαυτοῦ ſecūdæ tui ipſius, & ἑαυτοῦ tertiæ ſui ipſi9. Carent enim hæc cōpoſita rectis, quia reciproce ſumūtur. quorū fœminina ſunt. ἐμαυτῆς. σεαυτῆς. ἑαυτῆς, neutra ἐμαυτοῦ. σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. ſed cōpoſita primæ & ſecūdæ perſonæ in ſingulari tantū reperiuntur, tertiæ vero etiam in plurali ἑαυτῶν ἑαυτοῖς. &c. Ad hæc αὐτὸς articulis præpoſitiuis per omnes numeros & caſus ſubiicitur. ſic ὁ αὐτὸς τοῦ αὐτοῦ idem eiuſdem. ἡ αὐτὴ eadem, τὸ αὐτὸ, vel ταυτὸ, ſiue ταυτὸν idem. Carent autem vocatiuo pronomina, excepto primitiuo σὺ. et poſſeſſiuo ἐμὸς. et demonſtratiuo, οὗτος.

SCHOL. *Obliqui primitiui primæ perſonæ etiā reperiuntur amiſſa priori ſyllaba. μου. μοι. με. abſq; tonis. ὃς uero rectus tertiæ aliquando legitur, ſed relatiue magis quā reciproce. Porro* αὐτὸς *cum nominibus quoq; cōponitur, ut* αὐτοδίδακτος φίλαυτος, *et cū alijs partibus.* οὗτος *uero cū* τοῖος τόσος τηλίκος, *ſic* τοιοῦτος τοιαύτη τοιοῦτο *uel* τοιοῦτον, *talis tale.* τοσοῦτος τοσαύτη τοσοῦτο *uel* τοσοῦτον. *tot. tāt9. a. ū.* τηλικοῦτος τηλικαύτη τηλικοῦτο *uel* τηλικοῦτον. *tātus. a. ū. Tria compoſita in plurali ſecundū diuiſionē inflecti poſſunt, ſic* ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐταῖς, ἡμᾶς αὐτὰς. *atq; itidem neutra.*

tra. Item ὑμῶν αὐτῶν. ὑμῖν αὐτοῖς. *et reliqua, ut in prima perſona. Item* σφῶν αὐτῶν σφίσιν αὐτοῖς. *&c. Hæc autem nihil uetat in nominatiuo quoq; dici* ἡμεῖς αὐτοὶ, *& ita in cæteris, ſicuti etiam in ſingulari in diuiſione coniūgi poſſunt per omnes caſus,* ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτός. Σεαυτοῦ *p ſyncopen quoq; dicitur* σαυτοῦ σαυτῷ σαυτόν. *atq; itidē in alijs generibus. Similiter ex* ἑαυτοῦ *fit* αὑτοῦ. αὑτῷ, αὑτὸν *&c. Ad hæc* ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. *ideſt adinuicem uel inter ſe, ſpeciem habet pronominis reciproci. quod in fœminino quoq; & neutro genere reperitur.* ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας. *&c. Sunt & alia patriam ſignificantia deriuata à poſſeſſiuis, ſiue ea nomina, ſiue pronomina dici malis.* ἡμεδαπός. ἡμεδαπή. ἡμεδαπόν. *noſtras.* ὑμεδαπός. ή. όν. *ueſtras. cuiuſmodi eſt* ποδαπὸς *cuias. quod à* ποταπὸς *differt, ideſt quo ingenio uel qualis.*

De verbo & eius accidentibus. Cap. 21.

VErba perſonalia diſtinctos habēt ſuis vocibus numeros & perſonas. quod nō habent impſonalia. Perſonaliū accidentia octo ſunt, εἶδος σχῆμα γένος ἔγκλισις χρόνος ἀριθμὸς πρόσωπον συζυγία. ideſt ſpecies figura genus inclinatio tempus numerus perſona coniugatio. Species duæ ſunt. primitiua, vt μανθάνω diſco. deriuatiua, vt μαθητιῶ cupio diſcere. Figuræ quoq; duæ. ſimplex vt φέρω, compoſita vt ἐπιφέρω, decōpoſita vt προσεπιφέρω. Genera, quę alias διαθέσεις dicūtur. i. diſpoſitiones, quinq;. ἐνεργητικόν. ideſt actiuū: quod deſinens in. ω. format paſſiuū in. μαι. vt τύπτω verbero. ποιῶ facio. τίθημι pono. παθητικόν. ideſt paſſiuū: quod in. μαι. deſinens, paſſiue ſignificat: habetq; vocem actiuā in. ω. vel. μι. vnde fit, vt τύπτομαι verbero. ποιοῦμαι fio. τίθεμαι ponor. οὐδέτερον. ideſt neutrum, quod deſinens in. ω. nec format ex ſe paſſiuū, nec ſignificat actiue, nec paſſiue. vt ὑγιαίνω valeo. κοινὸν ἢ μέσον. ideſt cōmune vel mediū, quod deſinens in. μαι. et nō habens vocem actiuā, actionē tamen & paſſionē ſignificat. verū huiuſmodi rara reperiuntur. vt βιάζομαι vim facio & vim patior. ἐργάζομαι operor et efficior. ἀποθετικόν, ideſt deponens, alias ἐπίμεσον, ideſt ſubmediū, vel ἐπίκοινον ideſt ſub cōmune, quod deſinens in. μαι. nō habet vocem actiuā, ſignificatq; vt plurimū actionem. vt μάχομαι pugno. Actiua alias vocantur tranſitiua: neutra quoq; alias intranſitiua & abſoluta. Horū alia ſubſtantiua ſunt. vt εἰμὶ ſum, alia per ſe neutra. vt ζῶ viuo, alia per ſe actiua. vt ἀναβαίνω aſcendo, alia per ſe paſſiua. vt ἀλγῶ doleo. deponentiū alia per ſe actiua. vt μάχομαι pugno, alia per ſe paſſiua. vt γίνομαι fio. Inclinationes ſiue modi quinq; ſunt, ὁριστικὴ, ideſt definitiuus,

quem latini indicatiuū appellant, προσακτικὴ imperatiu9, εὐκτικὴ optatiu9, ὑποτακτικὴ ſubiunctiuus, ἀπαρέμφατος infinitiuus. Tempora ſex. ἐνεστὼς ideſt inſtans ſiue præſens. παρατατικὸς extenſiuū, hoc eſt præteritū imperfectum. παρακείμενος adiacens ſcilicet præſenti, hoc eſt præteritum. quod aliquid paulo ante perfectum ſignificat. ὑπερσυντέλικος ideſt pluſq̄ perfectum. ἀόριστος indefinitum. μέλλων futurum. Numeri ſicut in nomine tres ſunt, perſonæ totidem. Coniugationes præcipuæ ſex, per quæ flectuntur omnia verba finita in. ω. barytonū. Prima in prima poſitione (qđ thema appellatur) quadrupliciter deſinit, in. βω. πω. φω. πτω. habet itaq; ante. ω. vel. β. quæ media eſt, vel illius tenuem. π. vel aſpiratā. φ. vel tenuem cum. τ. ideſt. πτ. vt λείβω τρέπω γράφω τύπτω. Dicuntur autem huiuſmodi literæ præcedentes. ω. vltimū characteriſticæ. i. formatiuæ. Secūda quoq; quadrupliciter deſinit: in. γω. κω. χω: κτω. habet enim formatiuas quatuor, videlicet alteram mediam. γ, et. κ. eius tenuem et. χ. aſpiratam, &. κ. itidem cum. τ. hoc eſt. κτ. vt λέγω πλέκω βρέχω τίκτω. Tertia in. δω. τω. θω. habet enim formatiuas tres, tertiā videlicet mediā. δ. et. τ. eius tenuē, et. θ. aſpiratam. vt ᾄδω ἀνύτω πλήθω. Quarta eſt deſinentiū in. ζω, et. σω. vel. ττω. vt φράζω πλάσσω vel πλήττω. Quinta in. λω. μω. νω. ρω. habet enim formatiuas quatuor immutabiles. λ. μ. ν. ρ. vt ψάλλω νέμω φαίνω σπείρω. Sexta per ω. purū effertur. vt πλέω ναίω ἀκούω χρίω. Ex hac ſexta per contractionem fiunt aliæ tres cōiugationes: quæ dicuntur circūflexorū. vnde rurſus aliæ tres oriūtur dictæ. εἰς. μι. atq; item alia quarta ex finitis in. υω. de quibus omnibus poſtea dicetur.

SCHOL. *Decompoſitum uerbum quidam uocant deriuatiuū à compoſita dictione, ut* φιλιππίζω, *ideſt Philippi factionem ſector, à* φίλιππος *compoſito à* φίλος *et* ἵππος. *Præſens inſtare actionem ſignificat. Paratatic9 præteriſſe & adhuc extendi. Paracimenos modo præteriſſe. ideoq; adiacens præſenti uocatur. Aoriſtus uero præteriſſe quidem, ſed confuſe & indefinite, quantum ad actum pertinet, uel alioqui ad tempus. qua diſtinctione carent latini.* πεποίηκα *iam feci.* ἐποίησα *feci. Hiſpane ſic, hecho he, hize. Cæterum nec duo aoriſti differunt inter ſe, nec duo futura. linguæ enim ubertas illos & hæc geminauit. quæ aliud quoq; mox futurum edidit: de quo poſtea dicetur. Perſonalia uerba, quædam deſinunt in* ω. *barytonum, alia in.* ω. *circumflexum, alia in.* μι. *alia in.* μαι. *Barytonum dicitur. quod ſuper ultimam non habet tonum figuratum, ut* τύπτω. *ubi.* ω. *grauem habet ratione generali, qua fit, ut omnes ſyllabæ, quæ nullo prædominanti tono ſignatæ ſunt, grauentur: ac perinde dicatur habere grauem, qui appellatur tonus ſyllabarum. Vnde barytona iure dicta ſunt quælibet uocabula non habentia figuratum tonum ſupra ultimam: q̄ eo ipſo illic ſuccedat grauis.*

De formatione tēporū & primo de augmētis præteritorū. Ca. 22.

THemate incipiente à vocalibus. ι. η. υ. ω. quæ dicuntur immutabiles, vel à diphthongis etiam immutabilibus. ει. ευ. ου. reliqua tempora eodem modo inchoant. Incipiente vero à vocalibus. α. ε. ο. quæ mutabiles dicūtur, vel à diphthongis. αι. αυ. οι. etiam mutabilibus, augmentū fit in omnibus præteritis hac ſerie. α. et. ε. mutātur in. η. vt ἀκούω ἤκουον, ἐρείδω ἤρειδον. item. ο. in. ω. μέγα. vt ὀρύττω ὤρυττον. quod augmentum idcirco temporale vocatur, q̄ fere breuis tranſit in longam. Item. αι. mutatur. in. η. ſubſcripto. ι. vt αἴρω ᾖρον. αυ. in. ηυ. vt αὐλέω ηὔλεον. οι. in. ω. μέγα ſubſcripto. ι. vt οἰκτείρω ᾤκτειρον. At vero themate incipiente à conſonante, paratatic9 & aoriſti recipiunt in principio. ε. quod vocatur augmētum ſyllabicum. vt τύπτω ἔτυπτον ἔτυψα ἔτυπον. Præteritum vero perfectum. ε. itidem ſolum aſſumit, quando. ε. ipſum in paratatico eſt poſitione longum. vt ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλκα. σπείρω ἔσπειρον ἔσπαρκα. ῥίπτω ἔρριπτον ἔρριφα. quando vero eſt breue aut cōmune, aſſumit cum illo etiam primam conſonantem thematis, quam reduplicationem vocant. vt τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. ſic πλήθω ἔπληθον πέπληθα. eſt eñ hic. ε. cōmune, quia ſequitur. π. muta, et. λ. liquida. Excipiuntur verba incipientia à. γν. et. γρη. in quibus paracimenos ſolū. ε. recipit, licet illud cōmune ſit in paratatico, ſequente videlicet muta. γ. cum liquida. ν. vel. ρ. vt γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα. γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρηκα. Itē ex verbis repetentibus conſonantem inceptiuam thematis, illa quæ ab aſpirata inchoant, tenuem repetunt, vt φράζω ἔφραζον πέφρακα. θηρεύω ἐθήρευον τεθήρευκα. χωρίζω ἐχώριζον κεχώρικα. In his enim pro. φ. aſſumitur eius tenuis. π. et pro. θ. tenuis. τ. et pro. χ. tenuis. κ. ne fiant aſperæ voces repetitis aſpiratis φέφρακα θεθήρευκα χεχώρικα. Præteritum pluſquam perfectum incipit & augetur ſicut perfectum. vt ἐρείδω ἤρειδον ἤρεικα ἠρείκειν. ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλκα ἐψάλκειν. Exceptis verbis repetentibus conſonantem thematis: in quibus præter eam ſyllabam, rurſus geminatur. ε. quam ſecundā reduplicationem vocant. vt τέτυφα ἐτετύφειν. Reperitur tamen nōnunquā abſq; hac geminatione, vt κεκοινωνήκει à κοινωνῶ cōmunico. κεκίνητο à κινῶ moueo. πεφοίνικτο à φοινίττω rubefacio. et alia.

SCHOL. *In formandis temporibus uariatio ſit, aut circa finem, ut* ἱππεύω ἵππευον: *aut circa literam formatiuam, ut* τύπτω τύψω: *quandoq; circa penultimã & ultimã ſyllabam, ut* σπείρω σπερῶ, ψάλλω ψαλῶ. *quandoq; una cum alijs uariationibus, circa principium quoq; ſit mutatio: id quod (ut dictum eſt) in præteritis accidit. Aduertendũ autem, q cũ ex diphthõgo ſit mutatio in præteritis, ut* αἴρω ἦρον, *impropriè dicitur augmentũ: quãdoquidẽ ibi nullũ tempus augetur. Item q appellatione præteritorũ intelligenda ſunt reliqua tẽpora, demptis præſenti ac futuris. Preterea è uerbis incipientibus ab.* ε. *notanda ſequentia, quæ augentur per.* ει. ἐθίζω, εἴθιζον. ἔθω εἶθα καὶ εἴωθα. ἑρπύζω εἵρπυζον. ἕρπω εἷρπον. ἕλκω εἷλκον. ἑλκύω εἵλκυον. ἐρύω εἴρυον. ἑστιῶ εἱστίων. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. ἕπομαι εἱπόμην. ἐῶ εἴων. ἔχω εἶχον. ἕλω εἷλον. ἕπω εἶπον. ἔρω. εἴρηκα. ἕω εἷκα. ἑστήκω ἕστηκα εἱστήκειν. *Item ſequentia quæ non augentur.* ἄω ἄον. ἀΐω ἄϊον. ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην. *ſed hæc poetica fere ſunt. Item* οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν. οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνιζον. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰῶμαι οἰώθη. οἰακίζω οἰάκιζον. οἰακονομῶ οἰακονόμουν. οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. οἰδαίνω οἴδαινον. οἰκουρῶ οἰκούρουν. *Notãda quoq; præterita* μέμνημαι κέκτημαι πέπταμαι πέπτωκα, *à thematis* μνάομαι κτάομαι πτάομαι πτόω: *quæ ideo repetunt primã conſonãtem thematis, q.* ε. *in illorum parataticis cõmune ſit, ſequentibus uidelicet geminis liquidis aut tenuibus, ſicuti lib. 4. dicetur. Notandũ etiã incipientia à.* ρ. *ipſum geminare in præteritis. ideoq;.* ε. *ſolum in omnibus recipere, ut* ῥίπτω ἔρριπτον ἔρριψα ἔρριφα ἐρρίφειν. *nõ* ῥέρριφα *neq;* ἐρερρίφειν.

De augmentis præteritorũ in verbis cõpoſitis. Cap. 23.

VErba cum præpoſitionibus cõpoſita fere augentur intrinſecus poſt præpoſitiones. vt προσβάλλω applico à πρὸς et βάλλω, προσέβαλλον, non ἐπρόσβαλλον. ἐντείνω intendo, ab ἐν et τείνω, ἐνέτεινον. Quãdo vero cum aliis partibus componuntur, aut alias non ſunt in vſu ſimplicia: plærũq; augentur in principio. vt ὁμολογῶ confiteor, ὡμολόγουν, ab ὁμοῦ et λέγω. ἀπορῶ ambigo ἠπόρουν, ab. α. et πορέω. χειραγωγῶ ἐχειραγώγουν, à χεὶρ manus et ἄγω duco. φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφουν, à φίλος amicus, & σοφὸς vel σοφία. ἀνδραγαθῶ ἠνδραγάθουν, ab ἀνὴρ vir et ἀγαθὸς bonus. ἀμφισβητῶ dubito. ab ἀμφὶ et σβητῶ inuſitato. Quædã tamẽ huiuſmodi reperiũtur intrinſecus aucta. vt ἀπολαύω fruor, ἀπέλαυον. προσκυνῶ adoro, προσεκύνουν. προσδοκῶ expecto, προσεδόκων. ἐπιχειρῶ aggredior, ἐπεχείρουν. ἐγχειρῶ cõmitto, ἐνεχείρουν. ἐνθυμοῦμαι conſidero, ἐνεθυμούμην. ἐγκωμιάζω laudo, ἐνεκωμίαζον. quorum ſimplicia non reperiũtur. Qualia etiam

ſunt compoſita ab. εὐ. bene et. δυς. male, ſequente vocali mutabili videlicet. α, ε, ο. vt εὐαγγελίζομαι læta nuntio, εὐηγγελιζόμην. εὐεργετῶ benefacio, εὐηργέτουν. δυσαρεστῶ diſpliceo, δυσηρέστουν. Sequente vero vocali immutabili aut cõſonãte, ſimplicitũ regulis ſubiacent. vt εὐσεβῶ pietatẽ colo, εὐσέβουν. δυστυχῶ infortuniũ patior, ἐδυστύχουν. εὐημερῶ proſpere ago, εὐημέρουν.

SCHOL. *Præpoſitiones quæ finiũtur in uocalem, abijciunt illã, quãdo componuntur cum uerbis incipientibus à uocali: quod quidẽ in themate faciunt & in præteritis. ut* παρέχω, *à* παρὰ *et* ἔχω. *Item* ἀναβλέπω *reſpicio, quod componitur ex* ἀνὰ *et* βλέπω, *format paratatictũ* ἀνέβλεπον, *et aoriſtum* ἀνέβλεψα. περὶ *uero et* πρὸ *ſolæ retinent ſuas uocales, ut* περιέχω προέχω. *et* ἐπὶ *in nõnullis, ut* ἐπιορκῶ. *Ad hæc cum initiũ uerbi ſimplicis habuit uocalem aſpiratam, & finis præpoſitionis conſonãtem tenuem ante uocalem quæ exteritur: tenuis ipſa uertitur in ſuã aſpiratam, ut* εὕδω *cum* κατὰ *facit* καθεύδω, ἕλκω *cum* ἐπὶ ἐφέλκω, ὁρίζω *cũ* ἀπὸ, ἀφορίζω. *Præpoſitiones uero quæ finiuntur in conſonantẽ, quãdo componuntur cũ uerbis incipientibus à uocali, ſuã conſonantem ſeruant, ut* συνάγω. *Sed cũ incipientibus à conſonanti, aliquãdo ſeruant integrã, ut* συντρέχω: *aliquãdo mutant, ut* συλλέγω. *Iungũtur autem quãdoq; in eadem compoſitione duæ ac tres præpoſitiones, ut* προσεπιβάλλω, *à* πρὸς *et* ἐπὶ *et* βάλλω. προεξανίστημι *à* πρὸ ἐξ ἀνὰ *et* ἵστημι. *ubi augmentum fit ante uerbũ ſicut in compoſitis cum una, ſic* προσεπέβαλλον προεξανέστην. *Hic quidã in uniuerſum præcipiunt, augmẽtum fieri in principio, cum præpoſitio cõpoſita nihil addit ſignificationi ſimplicis, ut* ἔπω ἐνέπω *dico,* ἤνεπον: εὕδω καθεύδω *dormio,* ἐκάθευδον. ἵζω καθίζω, *ſedeo uel in ſede colloco,* ἐκάθιζον. *alias in medio, ut* παραβάλλω *cõparo* παρέβαλλον, *à* βάλλω *iacio et* παρά. *Cæterũ augmenta uerborũ nõnunquã reperiuntur in totum ſublata, aliquãdo geminata, aut aliter q̃ hic traditum eſt poſita. quod in ſingulis adnotare, ſolertis obſeruationis eſt, magis quam artis. qua de re dicetur etiam lib. 5.*

De formatione paratatici actiui in verbis barytonis. Cap. 24.

THema barytonum non formatur aliunde. Paratatiçus vero circa finẽ formatur à themate. ω. tantũ mutato in. ον. et tono tranſlato in antepenultimam, quoties euadit polyſyllabus & incõtractus. ſeruat autem ſemper formatiuam thematis: ſiue ea ſola ſit, vt τρέπω ἔτρεπον, ſiue cum altera, vt τύπτω ἔτυπτον.

SCHOL. *Hinc inchoat formatio uerborũ barytonorũ, tam circa finem, quam circa formatiuas & penultimas. Formãtur autem hic primæ tantũ perſonæ in actiuis: q facile reliquæ ex analogia uerbi* τύπτω *in alijs uerbis deduci poſſunt. Notan*

dum uero, q; ubi prima perſona pluralis deſinit in. μεν. deeſt prima dualis. hāc tamē ſignificato ſolet comprehendere prima pluralis, ut τύπτομεν, ideſt uerberamus com plures ſiue duo. τύπτετον uero ſecūda dualis eſt, & τύπτετον tertia. Præterea hæ duæ ſimiles ſunt, quādocūq; tertia pluralis deſinit in.ι. ut τύπτετον τύπτετον, quia τύπτουσι. item τύπτεσθον τύπτεσθον in uoce paſſiua, quia τύπτονται: alias, diſſi miles, ut ἐτύπτετον ἐτυπτέτην in paratatico: quia tertia pluralis eſt ibi ἔτυπτον. In diſſimilibus uero, tertia dualis à ſecūda fit. ον. mutato in. ην. ac tono tranſlato in penultimā, ob mutationē breuis in longā. Quoniā autem tēpora per literas formatiuas maxime diſtinguntur: illa in formatione coniunximus, quæcūq; eaſdem formatiuas habent: ut puta parataticū cum præſenti, primū aoriſtū cum primo futuro, hyperſyntelicū cum paracimeno, ac demū hyperſyntelicū medium aoriſtum ſecūdū & ſecundū futurū cū paracimeno meſo. Quod ideo admonemus, ne quis miretur cōmunem ordinē inuerſum. Illud etiā præmonemus nōnulla tempora quæ in exemplis propoſitis in uſu non reperiūtur, conſulto hic effingi, ut tyrones ſimilia doceantur iuxta analogiam formare in uerbis alijs, ubi non deſunt.

De formatione futuri & aoriſti priorum actiuorū. Cap. 25.

FVturum à præſenti fit variata ſola formatiua: in prima quidem coniugatione in. ψ. vt γράφω γράψω, τύπτω τύψω: in ſecūda in. ξ. λέγω λέξω: in tertia in. σ. ᾄδω ᾄσω: in quarta in. σ. quando videlicet thema habet. ζ. vt φράζω φράσω, præter οἰμώζω στηρίζω αἰάζω στενάζω ὀλολύζω ἀλαπάζω κράζω θρυλλίζω παίζω σφάζω σίζω τρίζω ῥέζω: quæ omnia. ξ. aſſumunt in futuro. quando autem thema habet. σσ. ſiue. ττ. fit variatio in. ξ. vt πράσσω vel πράττω facio, πράξω. excipiuntur πράττω vendo. μ. πράσω, item πλάττω πάττω ἐρέσσω ἱμάσσω λίσσω ὑπνώσσω. quæ. σ. aſſumunt in futuro. πέπτω vero. ψ. πέψω. In ſexta. σ. interponitur ante. ω. vt βασιλεύω βασιλεύσω. In quinta manent in futuro. λ. μ. ν. ρ. ſed differentiæ cauſa circumflectitur vltima, & corripitur penultima. vt ψάλλω ψαλῶ, νέμω νεμῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ.

Aoriſtus primus fit à futuro. ω. mutato in. α. breue, tonoq; retroacto. vt τύψω ἔτυψα. habet autem fere penultimam longam: ideoq; in verbis quintæ eam aliqua ratione producit.

SCHOL. *Futurum primum, quod totius ferme coniugationis eſt cardo, uarias habet formas. quas qui probe tenuerit, facile reliqua tempora uerſabit. Nos hic capita cōmunia regulariaq; proponimus. quæ deſunt partim reperientur in locis de uerbis circumflexis et.* εἰς. μι. *et de anomalis, partim lib. 5. ubi de dialectis & poe*

tico uſu ſeorſum agitur. Conſonantes immutabiles. λ. μ. ν. ρ. *quum reperiuntur circa finem rectorum in nominibus, & thematum in uerbis: manent fere immobiles in obliquis, & in temporibus inde formatis, ut* ὁ νέστωρ τοῦ νέστορος. αἴρω ἀρῶ. *&c. In futuris quintæ fit penultima breuis, abiecta altera immutabili, ſi fuerint duæ, ut* ψάλλω ψαλῶ, κάμνω καμῶ: *aut.* ι. *è diphthongo, ubi fuerit, extrito, ut* μιαίνω μιανῶ, κείρω κερῶ. *alias uocali ancipiti tantūmodo correpta, ut* κρίνω κρινῶ, μολύνω μολυνῶ. *In aoriſtis contra producitur.* ε. *futuri, aſſumpto.* ι. κερῶ ἔκειρα: *ancipites uero manent productæ, ut* ἔκρινα ἐμόλυνα ἐμίανα. α. *tamen frequentius tranſit in.* η. *ut* ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ἔφηνα.

De formatione præteritorū pfecti & pluſquā pfe. indica. Cap. 26.

PAracimenos fit à futuro. ω. mutato in. α. et variata formatiua, hoc ordine: quum in futuro eſt. ψ. in. φ. vt τύψω τέτυφα: quū. ξ. in. χ. λέγω λέξω λέλεχα, σφάζω σφάξω ἔσφαχα, ὀρύττω ὀρύξω ὤρυχα: quū. σ. aut immutabilis, in. κ. vt ᾄδω ᾄσω ᾖκα, φράζω φράσω πέφρακα, πλάττω πλάσω πέπλακα, βασιλεύω βασιλεύσω βεβασίλευκα. In verbis vero quintæ, immutabilis fere manet ante. κ. vt ψάλλω ψαλῶ ἔψαλκα. κείρω κερῶ κέκαρκα. αἴρω ἀρῶ ἦρκα. νέμω νεμῶ νενέμηκα. Hic. η. ideo interponitur, quia. μ. nō poteſt eſſe ante. κ. qđ itidē fit in βρέμω βρεμῶ βεβρέμηκα, et δέμω δεμῶ δεδέμηκα. Item in deſinentibus in. νω. vt in φαίνω φανῶ πέφαγκα, et ſimilibus. ν. mutatur in. γ. quia non poteſt eſſe ante. κ. præter quā in finitis in. ινω. εινω. υνω. in quibus omnino abiicitur. vt κρίνω κρινῶ κέκρικα, κτείνω κτενῶ ἔκτακα. θύνω θυνῶ τέθακα. μολύνω tamen format μεμόλυγκα. ν. conuerſo in. γ. μένω vero μεμένηκα et τέμνω τετέμηκα. η. interpoſito. Annotāda quoq; verba quintæ diſſyllaba habentia in penultima. ε. q̄ ipſum fere mutant in. α. in præterito, vt σπερῶ ἔσπαρκα, κτενῶ ἔκτακα.

Præteritum pluſquam perfectum fit à perfecto. α. finali mutato in. ειν. vt ἔσπαρκα ἐσπάρκειν, ὤρυχα ὠρύχειν. quando autem perfectum incipit à conſonanti, recipit in principio. ε. vt τέτυφα ἐτετύφειν. πέφρακα ἐπεφράκειν.

SCHOL. *Paracimenos à futuro differre poteſt initio per augmentum, de quo dictum eſt. fine uero ſemper differt: quia deſinit ſemper in.* α. *idq; tono fere in antepenultimam tranſlato. item formatiua, qua ſemper uariat à futuro. ad hæc penultima nōnunquam, ſicuti exemplis oſtenſum eſt. In ſumma in prima coniugatione deſinit in.* φα. *in ſecunda in.* χα. *In tertia quinta, & ſexta in.* κα. *In quarta uero partim in.* κα. *partim in.* χα.

MEdium præteritũ perfectũ in quibuſdã verbis ſignificat actionẽ, in aliis paſſionẽ. Fit autem ab actiuo, cõuerſa formatiua in illã quã habet præſens, vt ᾄδω ἧκα, ᾖδα. Quãdo autẽ in præſenti ſunt duæ formatiuæ, præteritũ mediũ accipit priorem, vt τύπτω τέτυπα. excipiũtur βλάπτω βέβλαβα, καλύπτω κεκάλυβα, κρύπτω κέκρυβα, σκάπτω ἔσκαφα. excipiũtur quoq; verba quartæ cõiugationis. e quibus illa. γ. accipiunt, quæ in futuro habẽt. ξ. vt κράζω κράξω κέκραγα, πλήττω πλήξω πέπληγα. præterquã φρίττω φρίξω πέφρικα. reliqua vero. δ. quæ videlicet in futuro habent. σ. vt φράζω φράσω πέφραδα. In verbis autem quintæ & ſextę non circũflexis, remoto. κ. præteriti actiui, fit fere mediũ. vt ψάλλω ψαλῶ ἔψαλκα ἔψαλα, λύω λύσω λέλυκα λέλυα. Penultimã eandẽ cũ præterito actiuo ſeruat: præterquã in verbis diſſyllabis habentibus. ε. ſolũ vel cum. ι. in quibus. ο. recipit. vt λέγω λέλογα, σπείρω σπερῶ ἔσπορα, πείθω πέποιθα: et in habentibus. αι. quæ mutari ſolet in. η. vt φαίνω πέφηνα.

Pluſquã perfectum mediũ fit à ſuo medio perfecto. α. in. ειν. vt ἔσπορα ἐσπόρειν, τέτυπα ἐτετύπειν. ſicut in actiuis.

SCHOL. Inter uerborũ genera numerantur cõmunia, alias dicta quoq; media: q̄ ſola uoce paſſiua ſignificationem actionis & paſſionis cõplectantur, ut βιάζομαι uim patior & uim facio. de quibus alias. Hic uero per media intelligenda ſunt quædã tempora, ſignificatio quidẽ uaria, uoce uero partim actiua: qualia ſunt mediũ perfectum & mediũ pluſquã perfectũ, partim paſſiua: qualia ſunt præſens & paratatičus & duo futura & totidem aoriſti. nã in indicatiuis actiuæ uocibus bina tẽpora media reperiũtur, in paſſiuæ ſena. Qua in re quũ grãmaticorũ ſentẽtiæ uarient: illi rectius ſentire uidentur qui tradunt, mediorũ uocem actiuã habẽtiũ, partim ſolam paſſionem ſignificare, ut ἀπόλωλα perij, ἀπολώλειν perieram, ἔῤῥωγα ruptus ſum, ἐῤῥώγειν ruptus fueram: partim ſolam actionẽ (quod rarius accidit), ut λέλοιπα reliqui, ἐλελοίπειν reliquerã, τέτοκα peperi, ἐτετόκειν pepererã. Habẽtiũ uero uocem paſſiuã, partim paſſiue ſignificare ſecundũ cõmunes, atq; item actiue ſecudũ atticos: qualia ſunt præſentia & paratatici, ut ab ἄγω duco, ἄγομαι duco & ducor, ἠγόμην ducebam & ducebor, à προάγω, προάγομαι produco producor, προηγόμην producebã producebar: partim actionẽ ſolã, qualia ſunt in plæriſq; uerbis duo futura, ut τύψομαι τυποῦμαι, ideſt uerberabo, & duo aoriſti, ut ἐτυψάμην ἐτυπόμην. q̄ tamen in nõnullis uerbis paſſionẽ quoq; ſignificare cõperiũtur, ut ἀπολοῦμαι peribo. ſic ἀφαιρήσομαι ἐπαινέσομαι θρέψομαι ἀπωλόμην ἐλουσάμην ἐσκευασάμην ἀπήγξατο ἐκοσμήσατο. et alia. ſicuti etiam ex uoce actiuis. i. ex paracimenis quidã reperiũtur

periuntur in utraq; ſignificatione, quanquam perraro. ut διέφθορα corrupi & corruptus ſum. Ex medijs igitur ea quæ uocem habent actiuam, actiuæ coniugationi immiſcuimus, quæ uero paſſiuam, paſſiuæ compendij gratia. Verba autem ſextæ barytonorum, pauca habent medium præteritum. qua de re dicetur in uerbis circumflexis. Illud vero euidenter colligitur, q̄ quum thema habet formatiuam φ. aut. χ. præteritum medium coincidet cum præterito actiuo, ut γράφω γράψω γέγραφα, meſos quoq; γέγραφα. τρύχω τρύξω τέτρυχα, καὶ μέσος τέτρυχα.

De formatione aoriſti ſecũdi & futuri ſecũdi actiuorũ. Cap. 28.

AOriſtus ſecundus fieri poteſt à præſenti, vltima in. ον, et ſeruata formatiua, eo modo quo in medio præterito. vt ᾄδω ᾖδον, τύπτω ἔτυπον, κράζω ἔκραγον, φράζω ἔφραδον, ψάλλω ἔψαλον. Penultima variat. quã habere vult ancipitẽ, eamq; correptam. qua propter. η. et. ω. mutãtur in. α. vt πλήττω ἔπλαγον. quãquã alias ἔπληγον, quoq; reperitur. τρώγω ἔτραγον. ε. vero in verbis diſyllabis fere trãſit in. α. vt πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον. Item ex. ει. et. ευ. abiicitur. ε. λείπω ἔλιπον. φεύγω ἔφυγον. niſi q̄ in diſyllabis quintæ pro. ει. aſſumitur. α. vt σπείρω ἔσπαρον. Ad hæc cum duæ ancipites concurrũt in diphthongon, priorem retinet arioſtus. 2. vt παύω ἔπαον, φαίνω ἔφανον.

Futurum ſecũdum ab hoc ipſo aoriſto fit, vltima tantum mutata in. ω. circumflexum. vt ἔτυπον τυπῶ, ἔλιπον λιπῶ, ἔτραπον τραπῶ.

SCHOL. Aoriſtus ſecũdus nõnunquã concurrit cũ paratatico, ut γράφω, ἔγραφον ſcribebam & ſcripſi. ᾄδω, ᾖδον canebam & cecini. hoc tempus & futurum ſecundũ, ſicuti præteritum quoq; mediũ & pluſquam perfectũ medium, deſunt fere in uerbis ſextæ. Penultimam non mutant hæc φλέγω λέγω βλέπω, aoriſt. 2. ἔφλεγον ἔλεγον ἔβλεπον. ab ἀκούω uero non formatur ἤκουον, ſed ἤκοον. Quando autem μέσος παρακ. deſignatiuam præter regulam accipit, tunc aoriſtus ſecũdus idem facit. ut βέβλαβα κέκρυβα, ἔβλαβον ἔκρυβον. quanquam in his magis ſunt in uſu paſſiui ab ipſis formati, ἐβλάβην ἐκρύβην.

De formatione tꝑorũ iꝑatiui & aliorũ modorũ actiuorũ. Ca. 29.

IMmperatiui tempora fiunt à tertiis perſonis ſuorũ ſimiliũ indicatiui, remotis tantum augmentis. Generaliter enim augmenta præteritorũ in reliquis modis ab indicatiuo, & in participiis abiiciuntur: exceptis paracimenis, in quibus vbiq; manent. Igitur præſens τύπτε fit à tertia perſona paratatici ἔτυπτον. τες. ἔτυπτε. Præteritũ perfectum ſimiliter à tertia. τέτυφα τέτυφας τέτυφε, inde τέτυφε τετυφέτω. Præteri. medium eo=

dem modo à τέτυπα τέτυπας τέτυπε. τέτυπε τετυπέτω. Aoriſtus. 1. mutat. ε. in. ον, vt ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε, τύψον τυψάτω. Aoriſtus. 2. ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε. inde τύπε τυπέτω.

Optatiui tempora fiunt à genitiuis participiorum. τος. in. μι. et abiecto ν. vbi præceſſerit, appoſitoq; ι. in diphthongum ad penultimam vocalem, ac tono locato ſupra ante penultimā, ſic. Præſens particip. ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. inde τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. Præteritū ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος. inde τετύφοιμι τετύφοις. Sic mediū præteri. à τετυπὼς. ότος. τετύποιμι. τετύποις. Aoriſtus primus, ὁ τύψας τοῦ τύψαντος. inde τύψαιμι τύψαις. Aoriſtus. 2. ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος. inde τύποιμι τύποις. Futurum primum, ὁ τύψων τοῦ τύψοντος. inde τύψοιμι τύψοις. Futurum. 2. ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος. inde τυποῖμι circūflexa penultima.

Subiūctiui tempora fiunt ab indicatiuo, vltima in. ω. hoc modo. Præſens à paratatico ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω τύπτῃς τύπτῃ. Præteritum à τέτυφα. ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ. ſic à τέτυπα τετύπω. Arioſtus prim9. ab ἔτυψα, ἐὰν τύψω τύψῃς. ψῃ. Aoriſt9. 2. ab ἔτυπον, ἐὰν τύπω τύπῃς. πῃ.

Infinitiui tempora fiunt à tertiis perſonis indicatiui, hoc modo. Præſens addito. ν. vt à τύπτω τύπτεις τύπτει, τύπτειν. Futura eodem modo τύψω τύψεις τύψει, τύψειν. τυπῶ. τυπεῖς τυπεῖ, τυπεῖν. Præterita addito. ναι, et tono in penultimā demiſſo, τέτυφε τετυφέναι. τέτυπε τετυπέναι. Aoriſtus prim9. mutato. ε. in. αι. ac tono itidem demiſſo, ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε, τύψαι. ἐποίησα ἐποίησας ἐποίησε, ποιῆσαι. Aoriſt9. 2. addito ν. et. ι. in diphthongū ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε, τυπεῖν, vltima circūflexa.

SCHOL. *Quū augmenta abijciuntur, redit initium thematis, ut ab* ἔτυψα τύψον. *ab* αἴρω. *tamen.* μ. ἀρῶ. ἀόρ. ἦρα. *nō redit.* αι. *thematis, ſed.* α. ἆρον. ἄροιμι. ἐὰν. ἄρω. ἆραι. ὁ ἄρας. &c. *Paratāticorū et hyperſyntelicorum uoces, & ſi deſunt in alijs modis ab indicatiuis, non tamē ſignificata deſunt. quippe quū præſentia paratāticorū ſignificatū ſuppleant, paracimeni uero hyperſyntelicorū: atq; itidem aoriſti futurorū, in imperatiuis. ſ. et ſubiūctiuis: in quibus nō ſunt futurorū uoces. Porro imperatiua, tametſi nō habent primas pſonas ſingulares, plurales tamen mutuo ſumunt à ſubiunctiuis. Nā* τύπτωμεν *imperatiue ſumitur, pro eo quod eſt uerberemus plures, et pro duali uerberemus duo. Imperatiui & ſubiunctiui præſentia cōmodius formantur à paratāticis, quā à præſentibus, ut ea formatio comprehendat paſſiuam uocem & uerba circumflexa, quemadmodū ſuis in locis planius fiet. In uariatione temporum imperatiui ſeruatur. ε. præterquā in aoriſto primo, qui accipit. α.* τύψον τύψάτω. *Optatiua ſemper uolunt habere diphthogum cum.* ι. *in penultima. Quo circa in ipſis formandis abijciendum eſt.* ν. *uel.* υ. *quando occurrūt ante.* τος. *in genitiuis participiorum, ut* τύπτοντος τύπτοιμι, τυποῦντος τυποῖμι. *Subiunctiuorū perſonæ ſequūtur analogiam indicatiuorum. niſi q; ubi eſt.* ο. *uel.* ου. *in indicatiuis, accipiunt.* ω. τύπτομεν, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν τύπτωσι. *ubi uero.* ε. *aut.* ει. *accipiunt.* η. *idq; ſubſcripto.* ι. *in ſingulari, ut* τύπτεις τύπτει, ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ. τύπτετον τύπτετε, ἐὰν τύπτητον τύπτητε: *qđ ſimili modo fit in præteritis & aoriſtis. Perſonarū autē formatio facile habebitur in reliquorū uerborū modis p exēplū* τύπτω, *ut à* λέγω, λέγε λεγέτω, λέγετον λεγέτων, λέγετε λεγέτωσαν. λέγοιμι λέγοις λέγοι, λέγοιτον λεγοίτην, λέγοιμεν λέγοιτε λέγοιεν. *et ſimiliter in cæteris.*

De participiis actiuis & eorum formatione. Cap. 30.

PArticipiū à noīe accipit genera imprimis & caſus, à verbo tēpora & actū, quē habet cū re cōiunctū. nā ὁ τύπτων verberans ſubſtātiā ſignificat vt nomē, & actū vt verbū. Eorū quū qdā ſint à verbis barytonis, alia à circūflexis, alia ab. εις. μι. ac rurſus qdā actiuæ vocis, alia paſſiuæ: actiuorū venietiū à barytonis formatio talis eſt. Præſens fit à pria pſona indicatiui addito. ν. vt τύπτω ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. Futurū eodē modo, vt à τύψω ὁ τύψων τύψοντος. à τυπῶ ὁ τυπῶν. οῦντος. Preterita à ſcđis pſonis. ας. ι. ως. oxytonū τέτυφα τέτυφας, ὁ τετυφὼς. ότος. τέτυπα τέτυπας, ὁ τετυπὼς. ότος. Aoriſt9. 1. ſiſīter à ſecūda pſona ſublato augmēto, vt ab ἔτυψας, ὁ τύψας τύψαντος. Aoriſt9. 2. à pmo. ον. in. ων. oxytonū. ἔτυπον, ὁ τυπὼν. όντος.

SCHOL. *Hic græci latinos, ut alias in multis, copia uincunt. ſiqdē latinis unica uox eſt præſentis triū generū, q̄ præteritū quoq; cōplectitur, uerberās. pro qua illi habent ternas in præſenti iuxta triū generū diſtinctionem,* ὁ τύπτων ἡ τύπτουσα τὸ τύπτον. *qđ uniuerſale apud illos eſt i participijs oīb9. habēt quoq; præteritorū participia diſtincta, eaq; multiplicia, perfectorū uidelicet actiuorū & mediorū, atq; itē aoriſtorū. Idē apparet in futuris & in uoce paſſiua. ubi illi ſiſīter copioſi, latini cōtra inopes deprehēdūtur: Fœmininæ & neutræ teriationes hic nō formātur: qa ex analogia exēpli propoſiti, facile in alijs uerbis deducētur. Fœminī. ptinēt ad ſecūdā declinationē pariū: neutræ ſequūtur inflexionē maſculinorū. ſunt enī aut tertiæ ambæ, ut* ὁ τυπτόμενος τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου: *aut quintæ ambæ, ut* ὁ τύπτων τύπτοντος, τὸ τύπτον τύπτοντος. ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος, τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος.

De formatione præſentis & paratatici paſſiuæ vocis. Cap. 31.

PRæſens cōmuniter ſignificat paſſionem in verbis actiuis, attice etiam actionem, ideoq; inter media tempora computatur. fit autem ab acti-

no. ω. in. ομαι. vt τύπτω τύπτομαι, tono tranſlato in antepenultimam.

Paratatícus, qui ſimili ratione numeratur inter tempora media, fit ab actiuo. μην. poſito ante. ν. vltimum. vt ἔτυπτον ἐτυπτόμην.

SCHOL. *In uerbis non habentibus actiuam uocem, fingenda eſt, ut inde formentur eorum tempora, ut δέχομαι ſuſcipio, præteritum habet δέδεγμαι, iuxta fictum thema δέχω: unde δέξω ἔδεξα δέδεχα, ſimiliter fictitia. à quibus deducenda δέξομαι ἐδεξάμην δέδεγμαι. &c. Augmenta adduntur præteritis in indicatiuo paſſiuo ſicut in actiuo: auferunturq́; ſimiliter in reliquis modis. Secunda perſona præſentis ſingularis τύπτῃ. ι. habet ſubſcriptum.*

De formatione præteriti pfecti & pluſquā pfecti paſſi. Cap. 32.

PRæteritū perfectum fit ab actiuo, vltima in. μαι. πεποίηκα πεποίημαι. quū autem actiuū deſinit in. φα. aſſumit adhuc alterum. μ. vt τέτυφα τέτυμμαι. quū vero in. χα. γ. vt λέγω λέλεχα λέλεγμαι. quū in. κα. præcedentibus quidem immutabilibus. λ. aut. ρ. eaſdem retinet, vt ἔψαλκα ἔψαλμαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. φ ſi. γ. præcedit, mutatur in. μ. vt φαίνω φανῶ πέφαγκα πέφαμμαι. Si vero thema conſonantē habet non immutabilē, aſſumit. σ. vt πλήθω πέπληκα πέπλησμαι, φράζω πέφρακα πέφρασμαι. Si. ω. purum, aut immutabilē, quæ in præterito actiuo ſit amiſſa: nulla conſonans aſſumitur in paſſiuo ante. μαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι, κρίνω κέκρικα κέκριμαι. Excipiūtur ea fere, quæ ante vocalem penultimam habent cōſonantem illi contiguā, vt ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι, τελέω τετέλεκα τετέλεσμαι, γελάω γεγέλακα γεγέλασμαι, ἑλκύω εἵλκυκα εἵλκυσμαι, κλείω κέκλεικα κέκλεισμαι. Penultima in verbis in. ω. eadem eſt hic, & in actiuo. niſi φ in verbis primæ coniugationis diſyllabis habentibus. ε. in priori cū. ρ. alteri conſonāti ſubiecta. ε. mutatur in. α. vt τρέπω τέτραμμαι. Reliquæ perſonæ variant. Secunda fit à prima. μ. in. σ. vt ἔψαλμαι ἔψαλσαι, ἔσπαρμαι ἔσπαρσαι, κέκριμαι κέκρισαι, πεποίημαι πεποίησαι. quū vero ante. μ. eſt. σ. remouetur tantū. μ. vt πέφρασμαι πέφρασαι, κέκλεισμαι κέκλεισαι. quū autem. μ. pręcedit. μαι. vt puta in verbis primę, tunc. π. tenuis aſſumitur, quia. μ. eſt loco eius mediæ. β. vt τέτυμμαι τέτυψαι. Nēpe. ψ. ex. πσ. conſtat. quū vero. μ. pro. ν. tunc reſumitur. ν. vt φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι πέφανσαι. Porro quū. γ. præcedit, aſſumitur eius tenuis, vt λέγω λέλεγμαι λέλεξαι. quia. ξ. habet in ſe. κσ. Tertia fit à ſecunda. σ. in. τ. ἔψαλσαι ἔψαλται, ἔσπαρσαι ἔσπαρται, πέφανσαι πέφανται, κέκρισαι κέκριται, πεποίησαι πεποίηται. item τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέλεκται. diſſoluūtur enim rurſus duplices. Quādo autē in prima eſt. σ. ante. μαι. ſeruatur in tertia ante. ται. vt πέφρασμαι πέφρασται, κέκλεισμαι κέκλεισται. Secunda & tertia dualis fiunt ab hac tertia. ται. in. θον. ἔψαλται ἔψαλθον, ἔσπαρται ἔσπαρθον, πέφρασται πέφρασθον. quando autem ante. τ. eſt. π. vertit in. φ. quādo vero. κ. in. χ. q̄ illarū aſpiratę ſunt. vt τέτυπται τέτυφθον, λέλεκται λέλεχθον. Alias quandocūq; ante. ται. eſt vocalis, additur. σ. ante θον. κέκριται κέκρισθον, πεποίηται πεποίησθον. Tertia pluralis fit à tertia ſingularis. ν. poſito ante. τ. πεποίηνται κέκρινται. quæ formatio ſolūmodo habet locum, vbi ante. ται. in ſingulari eſt vocalis. nam cum præcedit altera conſonans: quia non poſſunt illæ ſimul eſſe cū. ν. non formatur: ſuppleturq́; per participiū cum verbo ſubſtantiuo, τέτυπται τετυμμένοι εἰσίν. verberati ſunt. Pluſq̄ pfectū fit à pfecto. μαι. in. μην. τέτυμμαι ἐτετύμμην. formatio ſecūdæ ἐτέτυψο, et reliquarū perſonarū, procedit vt in pfecto.

SCHOL. *Præteriti perfecti formatio imprimis eſt notanda, cum φ ſubinde in perſonis uariet, tum etiam φ inde oriantur alia tempora, & uerbalia complura. Igitur uerba primæ coniugationis, quæ in prima perſona acceptura erant ante. μαι. β. conſonantem mediam aſpiratæ. φ. præteriti actiui: quia. β. nunquam reperitur ante μ. mutant illam in. μ. atq́; ita fit, à τύπτω τέτυφα, τέτυμμαι pro τέτυβμαι. at uerba ſecundæ, & illa quartæ quæ in futuro habent. ξ. ſeruant. γ. hoc eſt mediam: quia poni ea poteſt ante. μ. ut λέλεχα λέλεγμαι, ϛηρίζω ϛηρίξω ἐϛήριχα ἐϛήριγμαι. Verba autem tertiæ & quartæ, quæ habent in futuro. σ. ac proinde in præterito actiuo. κ. accipiunt. σ. ante. μαι. quorum exempla appoſita ſunt in cōtextu. ubi etiā de reliquis uerbis quintæ & ſextæ diſeritur. Tertia pluralis aliter quoq́; fit more ionico (ut lib. 5. diceetur.) Perſonæ hic non formatæ ſequūtur analogiam formatarum iuxta coniugationem uerbi τύπτω. &c.*

De formatione aoriſtorum paſſiuorum. Cap. 33.

AOriſtus prim⁹ fit à prima pſona p̄teriti paſſiui. μαι. in. θην. et depoſita cōſonāte inchoatiua, quū eam habet præteritū pro reduplicatione. vt πεποίημαι ἐποιήθην, κέκριμαι ἐκρίθην, ἔψαλμαι ἐψάλθην. ἔσπαρμαι ἐσπάρθην, πέφρασμαι ἐφράσθην. quando autem ante. μ. eſt. γ, media, aut alterum. μ. loco mediæ. β. hoc eſt in prima & ſecunda coniugatione, reſumuntur aſpiratæ præteriti actiui ante. θην. τέτυφα τέτυμμαι ἐτύφθην, λέλεχα λέλεγμαι ἐλέχθην. quando vero ante. μ. eſt. μ. pro. ν. reſumitur ante. θην. ipſum ν. vt φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι ἐφάνθην. Notantur aoriſti ſequentes, à μέμνημαι ἐμνήσθην, et à ῥωννύω. μ. ῥώσω. ἔῤῥωμαι. ἐῤῥώσθην. in quibus accipi-

tur. σ. item à σώζω σέσωσμαι ἐσώθην: vbi ediuerſo abiicitur. σ. et ab αἱροῦμαι ᾕρημαι ᾑρέθην: vbi vocalis penultima variatur. itidē in cōpoſitis, vt ἀφαιροῦμαι ἀφῄρημαι ἀφῃρέθην. &c. Porro in verbis primę diſſyllabis, q̄ mutarūt ε. in. α. in præterito, vt τρέπω τέτρεφα τέτραμμαι, reſumitur. ε. ἐτρέφθην. Aoriſtus ſecūdus fit ab actiuo. ον. in. ην. ἔτυπον ἐτύπην, ἔτραπον ἐτράπην. hic autem priori vſitatior eſt, à verbis vtrunq; habentibus.

SCHOL. *Aoriſti paſſiui ſignificant actionē & paſſionē à verbis ſolā vocē paſſiuā habētibus, ut* δέχομαι *accipio,* ἐδέχθην *accepi & acceptus ſum. Sic* θεῶμαι ἐθεάθην, λυτροῦμαι ἐλυτρώθην, ῥύομαι ἐῤῥύσθην. *Variantur autē fereiuxta actiuorū formam etiā in alijs modis. Quare facilis eſt in illis perſonarū deductio per analogiam.*

De formatiōe futurorū paſſiuorū & mediorū, & aoriſt. med. Ca. 34.

DVo futura paſſiua fiunt à ſecūdis perſonis aoriſtorū paſſiuorum, addito. ομαι. vt ab ἐτύφθης τυφθήσομαι, ab ἐτύπης τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων. i. mox ſiue paulo poſt futurum, à ſecunda præteriti interpoſito. ομ. ante extremam. αι. vt à τέτυψαι τετύψομαι, à λέλεξαι λελέξομαι. Futura media ab actiuis: primū videlicet. ω. in. ομαι. vt à τύψω τύψομαι, ſecundū. ω. in. οῦμαι. vt à τυπῶ τυποῦμαι. ſignificant autem vt plurimū ſolam actionem. Aoriſti quoq; medii ſolā ferme actionem. formantur autem à ſuorum actiuorū primis perſonis. Primus addito. μην. ἔτυψα ἐτυψάμην. Secundus poſito. μη. ante vltimū. ν. ἔτυπον ἐτυπόμην. Prioris perſonæ, & ſi ab aliis temporibus variant, deduci tamen poſſunt in cæteris verbis iuxta exemplum τύπτω. poſterior paratatici inflexionem ſequitur.

SCHOL. *Mox futurū ſignificat cū paſſione celeritatē, ut* πεπράξεται *confeſtim fiet,* τεθνήξεται *paulo poſt morietur. ſeruatq; augmentū indicatiui in reliq̄s modis, ſicuti præteritū perfectū unde fit. Horum quinq; futurorū eadem ferme eſt pſonarū variatio cū præſenti paſſiuo. Mediū. 2. rarum eſt: mox futurum rarius.*

De forma. tēporū impatiui optati. ſubiūct. et infini. paſſi. Cap. 35.

IMperatiui preſentis ſecūda pſona fit à ſecūda paratatici ſui indicatiui. vt ab ἐτυπτόμην ἐτύπτου, abiecto augmento τύπτου. Præteriti ſecūda à ſecūda hyperſyntelici. vt ab ἐτέτυψο, τέτυψο. ab ἔψαλσο, ἔψαλσο. Tertia ab eiuſdē tertia. το. vltimo in. θω. vt ἔψαλτο ἐψάλθω. q̄ ſi præceſſerit cōſonans tenuis: cōuertetur in ſuā aſpiratā. ἐτέτυπτο, τετύφθω. ſi autē ante. το. fuerit vocalis, aſſumetur. σ. ante. θω. vt πεποίησο πεποιήσθω. Duo aoriſti à tertiis pſonis ſuorū ſimiliū addito. τι. ἐτύφθη τύφθητι, ἐτύπη τύπηθι. Aoriſtus pm⁹ medi⁹ ab actiui prima pſona addito. ι. et tono retracto in ātepenul

timā in polyſyllabis. vt ab ἔτυψα τύψαι, ab ἐποίησα ποίησαι. Aoriſt⁹. 2. à ſecūda pſona ſui medii, vltima circūflexa, vt ab ἐτυπόμην ἐτύπου, τυποῦ.

Optatiui tēpora exceptis aoriſtis paſſiuis fiunt à ſuis ſimilib⁹ indicatiui, mutata ſyllaba vltima primæ pſonæ in. μην. et p̄poſito. ι. hac ſerie. Preſens à prima pſona ſui p̄ſentis. vt à τύπτομαι τυπτοίμην. Præteritū à p̄terito ſimiliter. vt à πεποίημαι πεποιήμην. quādo autē in illo eſt cōſonās ante. μαι. deeſt hoc, ſuppleturq; circūloquio p participiū & verbū ſubſtātiuū. vt τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. Aoriſti à participiorū genitiuis. τος. in. ην. et. ι. præpoſito. vt ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος. inde τυφθείην. ὁ τυπεὶς τυπέντος. inde τυπείην. Aoriſti medii ſicut præſens. vt ab ἐτυψάμην τυψαίμην, ab ἐτυπόμην τυποίμην. Futura oīa eodē modo, vt à τετύψομαι τετυψοίμην, à τυφθήσομαι τυφθησοίμην, à τυπήσομαι τυπησοίμην, à τύψομαι τυψοίμην, à τυποῦμαι τυποίμην.

Subiūctiui tp̄a, exceptis ſemp aoriſtis, fiūt à ſuis actiuis addito. μαι. aut à paſſiuis vltima in. μαι. et penul. in. ω. Preſens ἐὰν τύπτωμαι à p̄ſenti ſubiūctiui ἐὰν τύπτω: vel à τύπτομαι indicatiuo. Præte. ab ἐὰν πεποιήκω vel à πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. penul. circūflexa. ſupplet autē p circūloquiū, quādo deeſt in optatiuo. vt τετυμμένος λελυμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. Aoriſti à tertiis pſonis reſpōdētiū in indicatiuo paſſiuo, vt ab ἐτύφθη ἐτύπη, ἐὰν τυφθῶ τυπῶ, vltima circūflexa. Aoriſti medii ſicut præſens. vt ab ἐὰν τύψω vel ab ἐτυψάμην, ἐὰν τύψωμαι. ſic ab ἐὰν τύπω vel ab ἐτυπόμην, ἐὰν τύπωμαι.

Infinitiui tp̄a, exceptis ſiliter aoriſtis, fiūt à ſecūdis pſonis pluraliū indicatiui. ε. vltimo mutato in. αι. hoc modo. Præſens à ſecūda pluralis preſentis indicatiui τύπτεσθε, vnde τύπτεσθαι. Præteritū ſiliter à τέτυφθε. niſi q̄ hic trāſferri ſolet ton⁹ in penul. τετύφθαι. Aoriſti à tertiis pſonis ſingulariū addito. ναι. et penul. circūflexa. vt ab ἐτύφθη τυφθῆναι, ab ἐτύπη τυπῆναι. Aoriſti medii ſicut p̄ſens, vt à τύψασθε τύψασθαι, à τύπεσθε tamē fit τυπέσθαι, tono trāſlato in ātepenul. ſicut in p̄terito. Futura oīa itidē ſicut præſens, vt à τυφθήσεσθε τυφθήσεσθαι, à τυπήσεσθε τυπήσεσθαι, à τετύψεσθε τετύψεσθαι, à τυπεῖσθε τυπεῖσθαι.

SCHOL. *In perſonis dualis & pluralis præteriti imperatiui ſeruandæ ſunt cōſonātes tertiæ pſonæ ſingularis. ſic* τέτυφθον τετύφθων τέτυφθε τετύφθωσαν. *quia tertia ſingularis eſt* τετύφθω. *pari forma in alijs uerbis. Aoriſt. I. paſſiuus imperatiui, ideo finitur in.* τι. *et non in.* θι: *q̄ ſoleat præcedere alterū.* θ. *q̄q; euphoniæ gratia caueatur, ne eadem aſpirata ſeipſam prope conſequatur. quare ab* ἐτύφθη *fa*

ctum eſt τύφθητι, non τύφθηθι. at in ſecundo: quia id impedimentum fere ſublatũ eſt, manet. θ. ἐτύπη τύπηθι. Optatiui tempora in uoce quoq; paſſiua, quemadmodum in actiua, ſic amant formari, ut poſt ultimã mutationem addatur. ι. penultimæ in diphthongũ. Ideoq; υ. quoties id uult impedire, eliditur: ut in futuro τυποῦμαι, unde fit τυποίμην. Ideo quoq; præteritum deeſt, quando ante. μαι. indicatiui eſt alia conſonans: quia tunc effici nõ poteſt diphthongus. nempe interpoſito. ι. in τέτυμμαι, fieret τετυμμίμην. Porro ſubiũctiui præteritũ, quia uult formari ſicut cætera tempora ſui modi, ultima mutata in. μαι. et præpoſito. ω. deeſt in iiſdem uerbis propter inconcinnitatem: ne fiat. ſ. à τέτυμμαι τετυμμῶμαι, et itidem ab alijs. Ad hæc in uerbis habentibus. υ. ſolum in penultima, deſunt hæc duo præterita, ut in. λύω λέλυμαι, in optatiuo fit λελυμένος εἴην εἴης εἴη, in ſubiunctiuo λελυμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. utrobiq; per circũloquiũ. Aduertendũ in ſecundis tantũ perſonis ſingularis ſubiunctiui. η. finali ſubſcribi. ι. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ, præterquã in aoriſtis paſſiuis. qui quoniam hic, ſicut & in reliquis modis, literaturã uariationemq; actiuã fere tenent: & in ſecundis, & in tertijs inſtar actiuorũ. ι. habent ſubſcriptum, ἐὰν τυφθῇς τυφθῇ, τυπῇς τυπῇ, ſicut ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ, τύπτω τύπτῃς τύπτῃ.

De formatione participiorum vocis paſſiuæ. Cap. 36.

PAarticipia paſſiuæ vocis fiunt à primis perſonis ſuorũ temporũ indicatiui. μαι. vel. μην. vltimo mutato in. μενος. exceptis duobus aoriſtis, hoc modo. Præſens. à τύπτομαι ὁ τυπτόμενος. ἡ τυπτομένη. τὸ τυπτόμενον. Præteri. à τέτυμμαι ὁ τετυμμένος. ἡ τετυμμένη. τὸ τετυμμένον, acuta penul. Aoriſti à ſecũdis perſonis extrema in. εις. oxytonum, vt ab ἐτύφθης ὁ τυφθείς. έντος. ἡ τυφθεῖσα. είσης. τὸ τυφθέν. έντος. ſic ab ἐτύπης ὁ τυπείς. &c. Aoriſti medii ſicuti præſens, vt ab ἐτυψάμην ὁ τυψάμενος, ab ἐτυπόμην ὁ τυπόμενος. Futura omnia ſimili modo, vt à τυφθήσομαι τυφθησόμενος, à τυπήσομαι τυπησόμενος, à τετύψομαι τετυψόμενος, à τύψομαι τυψόμενος, à τυποῦμαι τυπούμενος.

SCHOL. Deſinẽtias participiorũ actiuorũ paſſiuorũ & mediorũ à uerbis barytonis circũflexis & in. μι. paruo negotio in unũ omnes colliget, qui uolet, ex hoc lib. et ex ſuperiori.

De verborũ circũflexorũ coniugationib9. Cap. 37.

VErba ſextæ coniugationis barytonorũ finita in. εω. αω. οω. cõtrahũtur in omnibus præſentibus & in paratatícis. ac deinde in tres coniugationes diſtinguntur. quas circũflexorũ ideo appellant, quod facta contractione reſultat vltimũ. ω. circũflexum ex barytono. Prima habet formatiuam. ε. quã in futuro fere mutat in. η. vt ποιέω ποιῶ, παρατ. ἐποίεον ἐποί-

ουν, fu

ουν, futu. ποιήσω. Secundæ formatiua eſt. α. quæ itidem in futuro plærũq; vertitur in. η. vt βοάω βοῶ. παρατ. ἐβόαον ἐβόων. futu. βοήσω. Tertiæ. ο. quod tranſit in. ω. vt χρυσόω χρυσῶ. παρατ. ἐχρύσοον ἐχρύσουν. futu. χρυσώσω.

SCHOL. E uerbis, ſicuti & è nominibus, uoces contractæ, ubi ſunt, in uſum cõmunem recipiuntur: reliquæ uero incontractæ Ionibus relinquũtur. Quinq; ſunt ſynæreſes primæ coniugationis, quæ ſemper coaleſcunt ex. ε. præcedenti. q. ſi ſequatur lõga in ipſam fiet cõtractio, ut ποιέω ποιῶ, ποιέεις ποιεῖς, ποιέουσι ποιοῦσι. et in optatiuo ποιέοιμι ποιοῖμι. et in ſubiũctiuo ποιέῃς ποιῇς. Si uero ſequens ſit. ε. ſemper contractio fiet in. ει. ποιέετον ποιεῖτον. ſi. ο. in. ου. ποιεόμεθα ποιούμεθα. Secundæ coniugationis contractiones ex. α. præcedente fiunt, aut in. ω. aut in. α. quoties enim ſequitur. ω. uel. ο. ſolũ ſiue in diphthongo, fit in. ω. ut βοάω βοῶ βοαόμεθα βοώμεθα, βοάουσι βοῶσι, βοάοιμι βοῷμι: alias in. α. ut βοάετον βοᾶτον. ſubſcribitur autẽ. ι. in uoce contracta, cum in integra fuit in diphthongo, ut βοάεις βοᾷς, βοάοιμι βοῷμι, ἐὰν βοάῃς βοᾷς. Deniq; in locis ubi in prima coniugatione contractio fit in. ει. in ſecunda fit in. α. ubi autẽ illic in aliud quidpiã, hic fere in. ω. Tertiæ cõtractiones ſũt tres, uidelicet in. ω. quoties ſequitur. ω. aut. η. ut χρυσόω χρυσῶ, ἐὰν χρυσόητε χρυσῶτε. in. ου. ſequente. ο. ου. uel. ε. ut χρυσοόμεθα χρυσούμεθα, χρυσόετε χρυσοῦτε, χρυσόουσι χρυσοῦσι. in. οι. ſequente diphthõgo cum. ι. ut χρυσόεις χρυσοῖς, ἐὰν χρυσόῃς χρυσοῖς. Et omnino ubi in prima coniugatione contractio fit in. ω. hic quoq; fit in. ω. alias in. ου. exceptis paucis in. οι. Hæc autem minuta, in quibus ſubinde literæ uariantur, tyroni abijcienda neutiquã ſunt: imo crebrius repetenda, quo plus habuerint inconſtantiæ.

De formatione tẽporũ verborũ circumflexorũ. Cap. 38.

FVturum formari poteſt à themate barytono, poſito. σ. ante. ω. et mutata formatiua vocali, ſicut in augmẽtis mutari ſolet: nempe. ε. et. α. in. η. et. ο. in. ω. ſic ποιέω ποιήσω, βοάω βοήσω, χρυσόω χρυσώσω. Excipiuntur diſſyllaba in. εω. quæ fere accipiunt. υ. in diphthongum, vt νέω νεύσω, πνέω πνεύσω, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω. De quibus eſt etiam notandum, quod in præſentis & paratatici primis perſonis ſingularium & pluraliũ, & in tertiis pluralium non contrahũtur, ſed neq; in vlla perſona optatiui aut ſubiunctiui. Dicimus enim πλέω non πλῶ, πλεόμεθα non πλούμεθα, πλέουσι non πλοῦσι. &c. Excipiuntur quoq; τελέω. ὀλέω. καλέω. ἀρκέω. αἰνέω. κορέω. ἔω. φρονέω. πονέω. αἰδέω. φορέω. νεικέω. et ſi qua ſunt alia, quæ. σ. tantum interpoſito faciunt futurũ per. εσω. τελέσω. ὀλέσω. &c. Simili modo eorum cõpoſita ἐπιτελέω ἐπιτελέσω. &c. Item excipiuntur ſecũdæ coniuga

tionis. φυράω φυράσω, πεϱάω πεϱάσω, ἐράω ἐράσω, ἐλάω ἐλάσω. χαλάω χαλάσω, γελάω γελάσω, δράω δράσω, κλάω κλάσω, φλάω φλάσω, θλάω θλάσω, σπάω σπάσω, ἀκροάομαι ἀκροάσομαι. Et habentia. ε. vel. ι. ante. α. vt ἐάω ἐάσω, κοπιάω κοπιάσω. Item tertiæ ἀρόω ἀρόσω, ὀνόω ὀνόσω, ὀμόω ὀμόσω, βόω βόσω. Tēpora indicatiui & aliorū modorū, tam actiua, q̃ etiā paſſiua, excepto hoc futuro, formari debēt iuxta regulas iā traditas de formatione barytonorum. vt à ποιήσω fit πεποίηκα ἐποίησα. Item à πεποίηκα ἐπεποιήκειν et πεποίημαι. deinde ab hoc, ἐπεποιήμην et ἐποιήθην. et ſic de cæteris. Deſunt aūt hic fere, ſicut alias ī ſexta quoq; barytonorū, preteritū medium, & aoriſtus ſecūdus, & quæ ab eis formāda erant, ideſt mediū pluſq̃ perfectū & futurū ſecūdū: quæq; inde exire ſolent in alios modos. Aliquādo tamē reperiūtur hæc vna ſyllaba imminuta, vt à δουπέω δουπῶ δουπήσω δεδούπηκα, mediū præteritū eſt δέδουπα, aoriſtus. 2. ἔδουπον. ſic à μυκάω μυκῶ μεμύκηκα, fit præteritū μέμυκα, et aoriſt. ἔμυκον. In verbis autem tertiæ coniugationis nunquā hæc tempora reperiuntur. Præterea futurum ſecundum in contractis omnibus deſideratur.

SCHOL. Cōtractio ideo in ſolis præſentib⁹ & parataticis horū uerborū fit: q̄a ibi tātū habet locū, ultimis. ſ. ſyllabis pure deſinētibus: q̄d in alijs tēporib⁹ nō cōtingit: quippe cū oīa uocalē penultimā futuri ſeruent, ac deinceps ſuā q̄q; conſonantē formatiuā. ut πεποίηκα, κ. ἐποίησα. σ. &c. Annotātur uerba quæpiā primæ habētia ſingula duplex futurū in. εσω. et. ησω. αἰνέω αἰνέσω καὶ αἰνήσω. ſic καλέω. φρονέω. κορέω. φορέω. Mediū præteritū, et reliqua tria tēpora idcirco hic deſunt, ne in hiatū & cacophoniā incidatur. qua ratione fere deſiderātur in reliquis etiam uerbis ſextæ. Nā quū formatiua, quā mediū præteritū uult ſemp habere ante. α. ultimū, & aoriſtus. 2. ante. ον. ſit in hac cōiugatione uocalis: ſi inde formarētur, reſultaret ultima pura, ac proinde male ſonās cū præcedēti. Ceterū in q̄bus uerbis. ω. thematis, cū contractū eſt, nō euadit purū, formātur nōnunquā ea tēpora p ſyncopen: præteritū quidē ab actiuo remotis formatiua. κ. et. η. hāc præcedēte. ut à δουπῶ δεδούπηκα, fit δέδουπα: aoriſtus uero ſecūdus à primo ἐδούπησα, remotis ſimiliter. ης. ultimaq; ut ſolet, uerſa in. ον. ἔδουπον. Cuiuſmodi aoriſti frequēter legētibus occurrūt, ut à βλαςῶ ἔβλαςον, ab ἁμαρτῶ ἤμαρτον, ab εὑρῶ εὗρον. ubi nō reqritur iā penultima breuis. In alijs modis & in participijs formāda erunt tēpora quæ cōtrahuntur, à pſonis incōtractis ſuorū reſpondentiū, ſecundū regulas de barytonis traditas: quæ uero nō contrahūtur, à reliquis quæ contrahi nequeūt, iuxta eaſdem regulas. Sic præſens imperatiui à paratatico, ἐποίεον ἐποίεες ἐποίεε, remoto augmento, à tertia pſona, fit ποίεε ποίει. Item πεποίηκε πεποιηκέτω præteritū, à tertia ſui præteriti πεποίηκα πεποίηκας πεποίηκε. et ſimiliter in cæteris, atq; itē in uoce paſſiua. In infinitiuis cōtractis in. αν. nō ſubſcribitur. ι. formātur enim à parataticorū tertia, ubi nihil eſt ſuſcriptū. ut ἐβόα ἐγέλα. &c. addito. ν. βοᾶν γελᾶν, ultima circūflexa. Subiūctiui uero paſſiui præſens circūflectit penultimā, ſicuti etiā præteritū, ἐὰν ποιῶμαι πεποιῶμαι. quare facili⁹ fiet à ſuo cōtracto, ἐὰν ποιῶ, addito. μαι. Participiorū cōtractio, in prima q̄dē cōiugatione fit in. ου. excepto recto maſculini actiui: q̄ coaleſcit in. ω. ut ὁ ποιέων ποιῶν, τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος, τῷ ποιέοντι ποιοῦντι. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα, τῆς ποιεούσης ποιούσης. τὸ ποιέον ποιοῦν, τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. ſic ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. ἡ ποιεομένη ποιουμένη. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. In ſecūda in. ω. ὁ βοάων βοῶν, τοῦ βοάοντος βοῶντος. ἡ βοάουσα βοῶσα, τῆς βοαούσης βοώσης. τὸ βοάον βοῶν, τοῦ βοάοντος βοῶντος. Item ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. In tertia fere ſicut in prima, ὁ χρυσόων χρυσῶν, χρυσόοντος χρυσοῦντος. &c.

De quatuor coniugationibus verborū finitorū in. μι. Cap. 39.

ENōnullis verbis ſextę oriunt̃ alia deſinētia ī. μι. quorū q̄tuor ſunt cōiugationes hac ſerie. Prima eorꝶ q̄ formant̃ à finitis in. εω. vt à τιθέω τιθῶ. ε. mutato ī. η. et. ω. ī. μι. fit τίθημι. Secūda eorꝶ q̄ fiūt à verbis ī. αω: eodē modo. α. in. η et. ω. in. μι. vt ab ἱςάω ἱςῶ, ἵςημι. Tertia eorū q̄ fiūt à verbis ī οω: ω. ſimilr̄ mutato ī. μι. et. ο. in. ω. vt à διδόω διδῶ, δίδωμι. Quarta quorūdā formatorū à verbis in. υω. mutato tantū. ω. in. μι. vt à ζευγνύω ζεύγνυμι.

Habent autē verba in. μι. in omnibus modis peculiaria tēpora hæc, præſentia & aoriſtos ſecundos, & adhuc parataticos in indicatiuis. In quibus repetunt vocales ſuorum primitiuorum, in perſonis dualium & pluraliū, et alicubi ſingularium: vt inferius indicabitur. Cætera tempora, ideſt futura præterita perfecta & pluſquam perfecta, & aoriſti primi, cum inde vtcunq; deductis, iuxta regulas traditas de barytonis & circumflexis formantur. Illud quoq; habent peculiare tres primæ coniugationes, q̄ giguntur fere à verbis initio geminatis per. ι. et conſonantem inceptiuam. vt à θέω θῶ, q̄d eſt primitiuū, fit geminatū τιθέω τιθῶ, accepta tenui. τ. pro θ. ne. ſ. eadē aſpirata ſibi ſuccedēs, aſperā faceret prolationē: ſicuti alijs in locis fieri ſolet. A τιθέω demū fit τίθημι, eo modo quo iam dictū eſt. ſic à δόω, q̄d eſt primitiuū, efficit̃ geminatū διδόω, vnde δίδωμι. itē à ςάω primitiuo fit ἱςάω, vnde ἵςημι. In quo tamē. σ. nō eſt geminatū, neq; em̄ dicit̃ σιςάω. Qñ aūt primitiuū à vocali initiū hēt, tūc ſolū. ι. repetit̃, vt ἕω ἱέω vnde ἵημι.

SCHOL. *Maxima difficultas coniugationis latet in uerbis anomalis: qualia ſunt finita in.* μι. *plæraq;. Nam inter ſe alia ab alijs uariant, & irregulares habent perſonas ac tempora, eaq; fere à diuerſis thematis deducta. Ad hæc poetæ quibuſdam peculiariter utuntur, etiam abſq; geminatione. qualia ſunt* δίζημι ὄνημι. *ſed de hiſce paulo poſt nonnihil adijcietur.*

De formatione ꝑpriorū tēporū & ꝑſonarū indicatiui actiui. Ca. 40.

A Præſentis prima perſona iam formata, fit ſecunda. μι. mutato in. σ. vt à τίθημι, τίθης: ab ἵστημι, ἵστης: à δίδωμι δίδως: à ζεύγνυμι, ζεύγνυς. Tertia ab hac ſecunda addito. ι. τίθησι ἵστησι. &c. ambæ perſonæ duales à ſecunda pluralis. ε. in. ον. τίθετε. inde τίθετον τίθετον. Prima pluralis à prima ſingularis. μι. in. μεν. et longa mutata in vocalem ſuæ coniugationis, vt τίθημι τίθεμεν, ἵστημι ἵσταμεν, δίδωμι δίδομεν, ζεύγνυμι ζεύγνυμεν. Nā in penultimis dualium & pluraliū præſentis indicatiui reſumuntur vocales primitiuæ: quas ſingulis coniugationibus pro formatiuis dare poſſumus. ε. videlicet primę. α. correptū ſecūdę. ο. tertiæ. et. υ. correptū quartæ. Secūda pluralis fit à prima. μεν. in. τε. τίθεμεν τίθετε. Tertia eſt ſimilis datiuo plurali ſui participii, τιθεῖσι ἱστᾶσι διδοῦσι. exceptis verbis quartæ. in quibus magis vtūtur cōmunes tertia perſona barytonorum, vt ζευγνύουσι à ζευγνύω.

Paratāticus fit à præſenti. μι. in. ν. τίθημι ἐτίθην. ſic ἐδίδων, ἐζεύγνυν. ἵστην vero augmentum reſpuit: quia. ι. inceptiuū non augetur. Secunda perſona ab hac prima. ν. in. σ. ἐτίθην ἐτίθης. &c. Tertia à ſecunda, remoto. σ. ἐτίθη. Perſonæ duales & plurales formantur hic ſicut in præſenti, ſeruatis vocalibus primitiuorum. ε. α. ο. υ. ἐτίθεμεν ἵσταμεν ἐδίδομεν ἐζεύγνυμεν. et ſic in cæteris. Tantū tertia dualis & pluralis circa finem diſcrepant. ἐτιθέτην, ἐτίθεσαν. fit autem illa ſicut in barytonis: hæc vero ab illa. την. in. σαν.

Aoriſtus ſecundus fit à paratatico remota geminatione, vt ab ἐτίθην ἔθην, ab ἵστην ἔστην, ab ἐδίδων ἔδων. In quarta deeſt fere hoc tempus, & præſens optatiui ac ſubiunctiui. In duali & plurali tres tantum aoriſti repetunt vocales primitiuorū. ἔθην. ἔθετον ἐθέτην. ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν. ἔδων. ἔδοτον ἐδότην. ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν. ἧν ab ἵημι, ἕτον ἕτην. ἕμεν ἕτε ἕσαν. Reliqui ſeruant longam ſingularis, vt ἔστην. ἔστητον ἐστήτην. ἔστημεν ἔστητε ἔστησαν. itidem ἔφην, ἔγνων. et alia.

SCHOL. *Tertia perſona pluralis præſentis indicatiui actiui in omnibus uerbis eſt ſimilis datiuo plurali ſui participij ſecundū cōmunes, ut* τύπτουσι, *ſicut* τοῖς τύπτουσι: *ita* τιθεῖσι, *ſicuti à* τιθεὶς τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι. *Paratatici perſo-*

næ omnes ſingulares, & pluralis tertia, non ſunt in uſu cōmuni à uerbis in. μι. *ſed à circumflexis geminatis: ut puta* ἐτίθουν ἐτίθεις, ἐτίθει, *et* ἐτίθουν *in plurali, à* τιθέω τιθῶ. *itē* ἵστων ἵστας ἵστα, *et in plurali* ἵστων, *ab* ἱστάω ἱστῶ. *et* ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου, *et* ἐδίδουν, *à* διδόω διδῶ. *At in quarta coniugatione à uerbis ipſis in.* μι. *aſſumūtur. ut* ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυ, ἐζεύγνυσαν. *Ad hæc in quarta nōnunquā reperitur aoriſtus ſecūdus in diſſyllabis, ut à* δύω δῦμι ἔδυν, *à* φύω φῦμι ἔφυν. *in quibus paratatico ſimilis euadit.* ἔστην *ideo augmentū recipit, quia remota geminatione ab* ἵστην, *unde formatur, remanſit.* στην. *cuius initium, augmenti ſyllabici capax eſt. Sunt qui formare malint aoriſtum à futuro.* σω. *in.* ν. *et præpoſito augmento,* θήσω ἔθην, στήσω ἔστην. &c.

De formatione futuri & reliquorū tēporū verborū in. μι. Ca. 41.

F Vturum fit à primitiuo iuxta regulas circumflexorū, vt à θέω θῶ, θήσω, à στάω στῶ, στήσω, à δόω δῶ, δώσω. In quarta fingendū eſt primitiuū, remotis. ν. et præcedente conſonāte à verbo in. υω. vt à ζευγνύω ζεύγω, ſic à δεικνύω δείκω, à ῥηγνύω ῥήγω. vnde regularia futura ſunt, ζεύξω δείξω ῥήξω. quæ ſeruiūt his in. μι. ζεύγνυμι δείκνυμι ῥήγνυμι. formantq; ex ſe alia regulariter. Nam à ῥήγω fiunt ἐῤῥάγην ῥήξομαι. &c. à δείκω ἔδειξα δέδειχα δέδειγμαι ἐδείχθην δείξομαι. &c. Item quando ante. ν. fuerit in themate gemina conſonans, remouebitur vtraq;. ſic ab ἀμφιεννύω et κορεννύω, fient ἀμφιέω et κορέω. quorum futura iuxta exceptiones ſupra poſitas hæc ſunt, ἀμφιέσω κορέσω, ſeruientia ſuis in. μι. nempe his ἀμφιέννυμι κορέννυμι. Diſſyllaba tamen à ſuis barytonis in. υω. futura regularia mutuātur, vt δῦμι δύσω, à δύω. φῦμι φύσω, à φύω.

Aoriſtus primus fit à futuro. ω. in. α. στήσω ἔστησα, ζεύξω ἔζευξα. ſicuti à τύψω ἔτυψα. ἔθηκα tamen et ἔδωκα, item ἧκα ab ἵημι ἥσω, irregulariter fiunt ſumpto. κ. pro. σ. Paracimenus quoq; à futuro, vt à δώσω ἔδωκα, à ζεύξω ἔζευχα. cæterum à τίθημι irregulariter fit τέθεικα per. ει. ſecundum Bœotios. et ab στήσω ἕστακα: ne coincidat cū ἕστηκα medio præterito à verbo στήκω. Hyperſyntelicus ἐτεθείκειν ἑστάκειν. &c. ſicut ἐτετύφειν et ἐπεποιήκειν. Media ꝑterita & futura. 2. eadē rōne hic deſūt, qua in circūflexis.

SCHOL. *Futurum in uerbis quartæ non deeſt, ſed nec tempora ab illo formanda. nam quod gramatici declinari tantum uſq; ad paratāticū tradunt, perinde eſt accipiendum, ac ſi dixiſſent, non eſſe illis alia tempora regulariter formata ſecundū analogiam thematum in.* μι. *Carent tamen ut plurimū aoriſtis. 2. ut in capite præcedenti notatum eſt.* ἔστησα *et* ἔστην *tenuem ſpiritū habent,* ἕστακα *uero et* ἑστάκειν *denſum,*

ſicut ἵστημι et ἵστην, obſeruatũ enĩ eſt, tũc augmẽtũ. ε. ſeruare aſpirationẽ thematis in præteritis, quoties nõ amittitur ĩ alijs modis: alias pſilen aſſumere. ἕστακα igitur. qa ἕστακε ἑστακέτω ἑσταίκοιμι. *Et cõtra* ἔστην ἔστησα, *qa* στῆθι στῆσον σταίην στήσαιμι. &c.

De formatione aliorũ modorũ actiuorũ in verbis in. μι. Cap. 42.

IMperatiui præſens fit à prima perſona pluralĭ præſentis indicatiui. μεν. in. θι. vt ab ἵσταμεν ἵσταθι, à δίδομεν δίδοθι, à ζεύγνυμεν ζεύγνυθι. Cæterũ à τίθεμεν non fit τίθεθι, propter. θ. præcedẽs, ſed τίθετι. Aoriſtus. 2. eodẽ modo. vt ab ἔστημεν στῆθι, à γνῶμι ἔγνων ἔγνωμεν, γνῶθι. et à δῦμι ἔδυν ἔδυμεν, δῦθι. excipiũtur tria illa, q̃ aoriſtũ primũ p. κ. irregulariter formarunt, videlicet τίθημι ἵημι δίδωμι: in quibus nõ fit θέτι ab ἔθην ἔθεμεν, neq; δόθι ab ἔδων ἔδομεν, neq; ἕθι ab ἧν ἕμεν: ſed à ſecũdis perſonis ſingularis: ἔθην ἔθης, θές: ἔδων ἔδως, δός: ἧν ἧς, ἕς, longis nimirũ in ſuas breues cõmutatis, hoc eſt. η. in. ε. et. ω. in. ο. Paracimenos τέθεικε τεθεικέτω. ἕστακε ἑστακέτω. &c. ſicut τέτυφε τετυφέτω. Aoriſtus prim⁹. στῆσον στησάτω, ζεῦξον ζευξάτω, ſicut ποίησον ποιησάτω. θῆκον tamen et δῶκον, non ſunt in vſu, ſed neq; ἧκον ab ἵημι. quia quando Aoriſtus indicatiui actiui amiſit conſonantem futuri, deeſt in cæteris modis.

Optatiui p̃ſens fit à genitiuo participii. τος. in. ην. et. ν. in. ι. vt à τιθεὶς τιθέντος, τιθείην. ab ἱστὰς ἱστάντος, ἱσταίην. à διδοὺς διδόντος, διδοίην. à ζευγνὺς ζευγνύντος ζευγνυίην. quanq̃ in q̃rta raro format. Aoriſtus. 2. eodẽ modo, vt à θεὶς θέντος, θείην. à στὰς στάντος, σταίην. à δοὺς δόντος, δοίην. Paracimenos τεθείκοιμι ἑστάκοιμι δεδώκοιμι, ſicut τετύφοιμι. Aoriſtus prim⁹ στήσαιμι στήσαις στήσαι, ſicut τύψαιμι. Futurũ. 1. θήσοιμι στήσοιμι δώσοιμι ζεύξοιμι, ſicut τύψοιμι.

Subiũctiui p̃ſens à paratatico, vltima mutata ĩ. ω. circũflexũ. vt ab ἐτίθην, ἐὰν τιθῶ. ῇς. ῇ. ab ἵστην, ἱστῶ. ᾷς. ᾷ. ab ἐδίδων, διδῶ, διδῷς. ῷ. in quarta deeſt. Aoriſtus. 2. eodẽ modo. vt ab ἔθην, ἐὰν θῶ θῇς θῇ. ab ἔστην, ἐὰν στῶ στῇς στῇ. ab ἔδων, ἐὰν δῶ δῷς δῷ. Præteritũ, ἐὰν τεθείκω ἑστάκω δεδώκω, ſicut ἐὰν τετύφω. Aoriſtus. 1. ἐὰν στήσω στήσῃς στήσῃ. ſicut ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ.

Infinitiui p̃ſens à prima pſona pluralis ſui præſentis. μεν. in. ναι. vt à τίθεμεν τιθέναι, ab ἵσταμεν ἱστάναι, à δίδομεν διδόναι, à ζεύγνυμεν ζευγνύναι, acuta in oĩb⁹ penul. Aoriſtus. 2. eodẽ modo, penultima tamẽ circũflexa. vt ab ἔστημεν στῆναι, ab ἔδυν δῦναι. Ideoq; tria illa irregularia ancipitẽ vocalẽ in diphthõgũ aſſumũt, ἔθεμεν θεῖναι, ἔδομεν δοῦναι, ἕμεν εἶναι. Præteritũ τεθεικέναι ἑστακέναι. &c. ſicut τετυφέναι. Aoriſtus primus, στῆσαι ζεῦξαι, ſicut ποιῆσαι τύψαι. Futurum primũ, θήσειν στήσειν δώσειν ζεύξειν, ſicut τύψειν.

SCHOL. *Secũda pſona ĩperatiui hic quoq; eſt magis ĩ uſu cõmuni à uerbis ſextæ* τίθει ἵστα δίδου, *q̃ ab* εἰς. μι. τίθετι ἵσταθι δίδοθι: *in quarta uero* ζεύγνυ *magis q̃* ζεύγνυθι. *Porro obſeruatũ eſt: q; quoties participiũ deſinẽs in.* σ. *oxytonũ declinatur p* ντ. *tũc tẽp⁹ illi reſpõdẽs in indicatiuo ſuæ uocis deſinit in.* ν. *in ĩperatiuo in.* θι. *in optatiuo in.* ην. *præcedẽte diphthõgo, in ſubiũctiuo in.* ῶ. *circũflexũ, et ĩ infinitiuo in.* ναι. *acuta penul. qđ nõ tãtũ in præſentib⁹ ſiue alioq paratatici & aoriſtis ſcdis uerborũ in.* μι. *uerũ apparet: ſed ĩ aoriſtis quoq; paſſiuis aliorũ uerborũ. ut* ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος, ἐτύφθην, τύφθητι, τυφθείην, τυφθῶ, τυφθῆναι. *Ideoq; fere talia differũt à temporib⁹ ſuorũ modorũ, deſinẽtia et inflexione. Hæc regula multas ambiguitates tollit ẽ cõiugatione, et memoriã tẽporũ plurimũ adiuuat. Subiũctiui ſecũdæ & tertiæ pſonæ ſingularis præſentis et aoriſt. 2. in prima q̃dẽ cõiugatione finiũtur in.* η. *ſubſcripto.* ι. *ut* ἐὰν τιθῶ. ῇς. ῇ. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ: *in tertia uero in.* ω. *ſubſcripto ſimilr* ι. *ut* ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ, ἐὰν δῶ δῷς δῷ. *Cæterũ in ſcda ĩ p̃ſentib⁹ q̃dẽ ĩ.* α. *ut* ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς ἱστᾷ: *in aoriſtis uero ĩ.* η. *ut* ἐὰν στῶ στῇς στῇ. ι. *quoq; utrobiq; ſubſcripto.*

De formatione participiorũ actiuorũ verborũ in. μι. Cap. 43.

PRęſẽs p̃ticipiorũ fit à p̃ria pſona paratatici. ν. finali mutato ĩ. ς. et vocali p̃cedẽte, ĩ p̃priã p̃mitiui, eãq; acutã & p̃ductã. vt ab ἵστην ὁ ἱστὰς ἱστάντος, ab ἐζεύγνυν ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος. Cęterũ ĩ p̃ria cõiugatione additũ eſt. ι. in diphthõgũ: factũq; ab ἐτίθην, ὁ τιθεὶς τιθέντος: et in tertia. υ. factũq; ab ἐδίδων ὁ διδοὺς διδόντος: vt vltimæ. ſ. efficerent lõgæ. Aoriſtus. 2. fit omnino eodẽ modo. vt ab ἔστην ἔστης, ὁ στὰς στάντος. itẽ ab ἔθην, ὁ θεὶς θέντος, addito. ι. ob eãdẽ cauſã. et ab ἔδων, ὁ δοὺς δόντος, addito ſimilr. υ. Præteritũ iuxta regulas barytonorũ, τεθεικὼς τεθεικότος, ἑστακὼς ἑστακότος. &c. ſicut τετυφὼς. φότος, aut πεποιηκὼς. ότος. Aoriſt⁹. 1. ὁ στήσας στήσαντος, ὁ ζεύξας ζεύξαντος, ſicut ὁ τύψας τύψαντος. Futu. 1. ὁ θήσων στήσων δώσων ζεύξων, ſicut ὁ τύψων.

SCHOL. *Idcirco ĩ diphthõgũ aſſũptæ ſũt.* ι. *et.* υ. *ĩ prima et tertia cõiugatione, q;* ε. *etiã alias produci ſolcat accepto.* ι. *et.* ο. *accepto.* υ. *unde* ὁ τιθεὶς *pro* τιθὲς, ὁ θεὶς *pro* θὲς. *et* ὁ διδοὺς *pro* διδὸς, ὁ δοὺς *pro* δὸς, *effecta ſũt. At ĩ ſecũda et. 4. cõiugatione ancipites ſolæ mãſerũt productæ, ſic* ὁ ἱστὰς στὰς, ὁ ζευγνὺς, *et* ὁ δὺς *à* δῦμι. *Fœmininorũ eadẽ formatio eſt q̃ ĩ participijs aoriſtorũ paſſiuorũ. poſſũt enĩ formari à maſculinis addito.* α. *ut à* τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα. *Itidẽ neutra à genitiuis maſculinorũ, remoto.* τος. *ut à* τιθέντος, τὸ τιθέν. *Reliqua eodem modo.*

De formatione tp̃orũ indicatiui vocis paſſiuæ verb, in. μι. Ca. 44.

PRæſens paſſiuũ fit ab actiuo. μι. mutato in. μαι. et penultima vocali in propriam primitiui, eamq; correptam. vt à τίθημι, τίθεμαι. ab

ἵστημι, ἵσταμαι, à δίδωμι, δίδομαι. à ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι. Paratatiꝰ ab hoc præſenti. μαι. in. μην. ſicut in barytonis. vt à τίθεμαι ἐτιθέμην, ſicut à τύπτομαι ἐτυπτόμην. et ſic in cæteris. Præteritum ab actiuo. ſicut in barytonis: niſi ꝙ vult habere in penultima vocalem primitiui correptā, ſicut præſens & paratatiꝰ. vt à δέδωκα, δέδομαι. per. ο. et ab ἕστακα ἕσταμαι. τέθεικα vero ſeruauit ει. τέθειμαι. Cæterum in quarta actiui penultima remanet, vt ζεύγνυμι ἔζευχα ἔζευγμαι. δείκνυμι δέδειχα δέδειγμαι. ἀμφιέννυμι ἠμφίεκα ἠμφίεσμαι. habent enim hæc ante. μαι. γ. quando futurū habuit. ξ. alias. σ. quum fuit in futuro, excepto ῥώννυμι ῥώσω ἔῤῥωμαι. Hyperſyntelicos fit ab hoc. μαι. in. μην. ſicut in barytonis. ἐτεθείμην ἑστάμην ἐδεδόμην ἐζεύγμην, quemadmodū à τέτυμμαι ἐτετύμμην. Aoriſtus primus paſſiuꝰ, vt in barytonis. habet autem ſicuti & præterita, penultimā primitiui correptam in tribus primis coniugationibus, vt ab ἕσταμαι ἐστάθην, à δέδομαι ἐδόθην, à τέθειμαι ἐτέθην. Aoriſtus ſecūdus in aliquibus verbis quartæ regulariter efficitur à themate, vnde naſcitur futurū, vt πηγνύω καὶ πήγνυμι ἐπάγην, à πήγω. μιγνύω καὶ μίγνυμι ἐμίγην, à μίγω. ῥηγνύω καὶ ῥήγνυμι ἐῤῥάγην, à ῥήγω. ſic ζευγνύω καὶ ζεύγνυμι ἐζύγην, à ζεύγω. Aoriſtus primus mediꝰ. ſicut in barytonis. vt ἐστησάμην ab ἔστησα. Aoriſtus ſecūdus medius ſimili modo, niſi ꝙ vult repetere vocalem primitiui. vt ab ἔθην ἐθέμην, ab ἔδων ἐδόμην. ἐστάμην vero deeſt à verbo ἵστημι. Futura omnia ſicut in barytonis. vt à τέθεισαι τεθείσομαι, ab ἐτέθης τεθήσομαι, à θήσω θήσομαι. atq; itidem alia.

SCHOL. *Ἐτέθην mutauit. θ. in. τ. à τέθειμαι, ne fieret aſperſonus dicendo ἐθέθην. Aoriſtus ſecundus, paſſiuꝰ quidē in omnibus uerbis in. μι. deeſt: medius uero uidetur eſſe ex peculiaribus temporibus horum uerborū. nam & penultimā uocalem propriæ coniugationis retinet, & à ſecundo actiuo formatur. tametſi alioqui à ſuo paratatico remota geminatione formari poſſit, ſicuti & actiuus. ut ab ἐτιθέμην ἐθέμην, quemadmodum ab ἐτίθην, ἔθην.*

De formatione aliorū modorū, & participiorū vocis paſſi. Cap. 45.

TEmpora imperatiui paſſiuæ vocis formantur ſicut in barytonis, hac ſerie. Præſentis ſecunda, à ſecunda paratatici. vt ab ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, τίθεσο καὶ τίθου. ab ἵστασο καὶ ἵστω, ἵστασο καὶ ἵστω. ab ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, δίδοσο καὶ δίδου. ab ἐζεύγνυσο, ζεύγνυσο. Præteritum τέθεισο, ſicut τέτυψο. Aoriſtus. 1. τέθητι, vt τύφθητι. Aoriſtus primꝰ medius, στῆσαι ζεῦξαι, vt τύψαι ποίησαι. Aoriſtus ſecūdus medius eodem modo, θέσο καὶ θοῦ, δόσο καὶ δοῦ, à ſecundis perſonis ἔθεσο καὶ ἔθου, ἔδοσο καὶ ἔδου.

Etiam

Etiam optatiui tempora formantur ſicut in barytonis. Præſens τιθείμην ἱσταίμην διδοίμην, ſicut τυπτοίμην. Præteritum vt in circumflexis, ἑσταίμην δεδοίμην, ſicut πεποιήμην. τεθείμην vero, quia reperit. ι. in penultima, mutauit ſolum. μαι. in. μην. Aoriſtus primus, τεθείην σταθείην δοθείην, ſicut τυφθείην. Aoriſtus primus medius στησαίμην, ſicut τυψαίμην. Secundus θείμην θεῖο, δοίμην δοῖο, ſicut τυποίμην. οῖο. Futura quoq; ſicut in barytonis. vt τεθεισοίμην, ſicut τετυψοίμην. τεθησοίμην, ſicut τυφθησοίμην. θησοίμην, ſicut τυψοίμην. et ſimiliter in aliis coniugationibus.

Subiūctiui tēpora itidē fiunt ſicut in barytonis aut circūflexis. Præſens ἐὰν τιθῶμαι ἱστῶμαι διδῶμαι, ſicuti ποιῶμαι. Præteritū ἐὰν τεθῶμαι ἑστῶμαι δεδῶμαι, vt πεποιῶμαι. Aoriſtus primꝰ ἐὰν τεθῶ σταθῶ δοθῶ, quēadmodum ἐὰν τυφθῶ. Aoriſtus primus medius ἐὰν στήσωμαι, ſicut ἐὰν ποιήσωμαι. Aoriſtus ſecundus medius ἐὰν θῶμαι δῶμαι, vt ἐὰν τύπωμαι.

Infinitiui quoq; tempora omnino formantur ſicut in barytonis. Præſens τίθεσθαι, vt τύπτεσθαι. Præteritum τεθεῖσθαι, vt πεποιῆσθαι. Aoriſtus primꝰ τεθῆναι, ſicut τυφθῆναι. Medius primꝰ στήσασθαι, vt τύψασθαι. Mediꝰ ſecūdus θέσθαι, ſicut τυπέσθαι. Mox futurū τεθείσεσθαι, vt τετύψεσθαι. Futurū primū paſſiuū τεθήσεσθαι, vt τετύψεσθαι. Medium futurū θήσεσθαι, ſicut ποιήσεσθαι. Pari forma in reliquis tribꝰ cōiugationibꝰ.

Participia etiam formantur, ita vt in barytonis, vltima in. μενος. præter aoriſtum primum. quorum otioſum eſt exempla repetere.

SCHOL. *In imperatiuis ſecundæ perſonæ præſentiū & aoriſtorū ſecundorū deſinentes in. ου. et. ω. uſitatiores ſunt reliquis in. σο. τίθου, inquam & θοῦ, item δίδου καὶ δοῦ et ἵστω, quam τίθεσο θέσο δίδοσο δόσο ἵστασο. Porro in uerbis quartæ in optatiuo & ſubiunctiuo deſunt tempora alioqui formanda ab illis actiuis, quæ in uſu non ſunt.*

De quibuſdā aliis verbis in. μι. anomalis. Cap. 46.

AB ἔω primitiuo. i. ſum, quo poetæ quandoq; vtuntur, fit εἰμὶ ſubſtātiuū, non ſolū formatione & cōiugatione anomalū, ſed tono quoq;. Huius compoſita reperiuntur non pauca ſimplicis variationem ſequentia. quorum adhuc plæraq; frequenter in tertiis perſonis imperſonaliter enunciantur. vt ἔνειμι inſum. ἔνεστι integrum eſt. σύνειμι, ſimul ſum, verſor. πρόσειμι adhæreo. πρόσεστι accedit. μέτειμι participo. μέτεστι pars eſt, vel poſſeſſio eſt. πάρειμι præſens ſum. ἔπειμι inſum. ἔπεστι copia eſt, vel libet. ἔξεστι licet, integrum eſt. περίειμι ſuperſtes ſum, ſuperſum. περίεστι abundat, vel copia eſt. ἄπειμι abſum.

Ab eodem ἴω, qđ poetæ vſurpant in ſignificatione eundi, fit etiā εἶμι. i. vado itidem anomalū. Cuius compoſita ſunt, σύνειμι congredior comitor, εἴσειμι ingredior, ἔξειμι egredior, διέξειμι ediſſero, πρόειμι præcedo, πρόσειμι accedo, ἄνειμι aſcendo, ἐπάνειμι regredior diſſero, ἐπέξειμι proſequor narro, κάτειμι deſcendo, δίειμι percurro, μέτειμι aggredior punio, ἔπειμι inuado, ἄπειμι recedo, περίειμι circūeo, πάρειμι accedo.

Ab ἕω vero priori aſpirata. i. mitto, fit ἱέω. vnde ἵημι mitto cupio. et ἵημι prima tenui, vado. q̄ p primā cōiugationē inflectūtur. habēt & hęc ſua cōpoſita ipſis fere vſitatiora, vt καθίημι demitto, ἀνίημι ἐπανίημι remitto, ἀφίημι παρίημι dimitto, ἐνίημι immitto, διίημι tranſmitto. quod à δίημι differt. nam hoc madefacere & diluere ſignificat. προσίεμαι admitto comprobo, προΐημι ὑφίημι καθυφίημι, proſtitio profundo. Ab ἵημι inſueto, ideſt cupio, eſt ἵεμαι poeticū. vnde ἐφίεμαι deſidero oratoriū. ab ἵημι vado inſueto, cōponūtur ἀπιέναι abire, κατιέναι deſcendere, προσιέναι accedere. et ſimilia.

Ab ἰσάω fit ἵσημι ſcio. eius aliquot pſonę ſyncopen patiūtur ī indicatiuo atq; imperatiuo: q̄ ob id ſolutę orationi in tātū familiares ſiūt: vt ἴσθι abſciſum. i. ſcias, ī vſum recipiat̃, tametſi coincidēs cū ἴσθι eſto, ab εἰμὶ: ἴσαθι vero integrū repudietur. Hinc quoq; fit ἰσέον ſciendū, à pterito inſueto ἴσαμαι. ἴσασθαι καὶ ἴσαι. Ab eodē cōponitur ἐπίσαμαι deponens, τ. interpoſito. παρατα. ἠπισάμην. μέλλων ἐπισήσομαι, ſicut δύναμαι, μέλλων δυνήσομαι.

A φάω, qđ ī vſu nō eſt, fit φημὶ dico. cuius ſcđa pſona φῄς ſubſcriptū hēt. ι. ef fert aūt apud poetas. ſic ἠμὶ ἦς ἠσὶ. παρατ. ἔφην ἔφης ἔφη. καὶ φῆν φῆς φῆ. poetice. et attice ἦν ἦς ἦ. habet et hoc ſua q̄dā cōpoſita, vt ἀπόφημι κατάφημι.

Ab ἕω induo & ſedeo, q̄dā deducunt deponēs ἧμαι ἧσαι ἧται. Cuius vſus apud poetas frequens eſt. oratores eius compoſitū malunt κάθημαι ſedeo. Cui ſimile eſt κεῖμαι, ideſt iaceo oratoriū. vnde ἀπόκειμαι repono, ὑπόκειμαι ſubeo, παράκειμαι adiaceo. et alia.

SCHOL. *Viſū eſt hæc uerba in μι irregularia à reliq̃s anomalis ſecernere, q. deductione ſint ambigua, q̄dāq; adhuc interſe tā ſimilia, ut uix diſcerni abinuicē poſſint. qn & poetæ in huiuſmodi uſq; adeo laſciuiūt, ut quaſdā pſonas uel ſeptupliciter efferāt: ſi idiomatū oēs uarietates connumeres. Nā exēpli gr̃a. ἦν erā, apud illos oībus hiſce formis legit̃, ἦν ἔην ἔον ἔσκον ἔα ἦα ἦ. Horū igit̃ q̄dā tp̄a certæq; pſonæ aliis uſitatiores ſūt apud oratores, aliæ rurſus tātū apud poetas reperiūtur: ac demū aliæ nuſq̄: ſicuti lib. 1. ſigillatim de nōnullis indicauimus. Hic quoniā ī defectiuis alia tp̄a pro aliis uſurpari ſolēt, ea priuatim obſeruabit φιλέλλην, ut ἰὼν ἰόντος, et ἰέναι. q̄ triplici tp̄is dn̄iæ*

ſeruiūt, ἄπειμι uero et δίειμι pſenti & futuro, ἀπῄειν et διῄειν pterito. et ſil'r alia.

De verbis defectiuis & anomalis. Cap. 47.

VErba barytona finita in βω. præcedente ε. in penultima, vltra paratatiicum non progrediūtur. vt φέρβω ἔφερβον, ῥέμβω ἔῤῥεμβον. item in ειω. ενω. υιω. vt ὀφείω φαείνω ἀγυίω. præter κλείω, quod habet futurum κλείσω cum reliquis temporibus, quæ inde formari poſſunt.

Verba porro finita in θω. præcedēte α. vel ε. aut υ. ſiue contiguis, ſiue intermedia altera conſonante, vltra paratatiicū non procedunt, vt κνάθω τελέθω μινύθω ἐρέχθω. excepto ἄχθομαι, qđ futurū habet ἀχθέσομαι, et ἀόρ. α. ἠχθέσθην, ab ἀχθέομαι inuſita.

Verba q̄q; finita ī ω. pcedētibus p̄plicatione duabus cōſonātibus, q̄rū altera ſit liq̄da, vltra paratatiicū nō mouetur, vt μέμβλω ἔγρω. q̄dā tn̄ aliūde futura accipiūt, vt δάκνω, μέλλων δήξω, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου, vn̄ etiā ἀόρ. β. ἔδακον.

Etiā finita in δω. præcedēte λ. aut ν. itē quintæ cōiugationis q̄cūq; habēt primā ſyllabā ex reduplicatione deſinentē in cōſonātē liquidā, vſq; ad paratatiicum tantūmodo flectuntur, vt ἀλδω κυλίνδω, μαρμαίρω καρκαίρω παμφαίνω. præter σπένδω. qđ habet futurū σπείσω et. ἀόρ. ἔσπεισα. &c.

Preterea verba finita ī ανω. vltra paratatiicū regul'r nō pcedūt. formāt tn̄ cætera tp̄a à pſentibus fictitiis. ανω. ī. εω. vt ἁμαρτάνω, pecco. futu. ἁμαρτήσω, ἀόρ. β. ἥμαρτον, ab ἁμαρτέω. Talia ſūt, αἰσθάνομαι. μ. αἰσθήσομαι. ἀπεχθάνομαι ἀπεχθήσομαι. αὐξάνω καὶ αὔξω αὐξήσω. βλαστάνω βλαστήσω. καταδαρθάνω καταδαρθήσομαι. Excipiūtur tamē hæc. Λαγχάνω. ſortior. μ. κληρώσομαι ἀπὸ τοῦ κληρόω. παρακ. λέλογχα, καὶ ἀττικῶς εἴληχα. ἀόρ. β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου. Λαμβάνω. capio. μ. λήψομαι. παρακεί. λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα. ἀόρ. β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου. Λανθάνω. lateo. μ. λήσομαι. μέσος παρακ. λέληθα. παθητικὸς λέλησμαι. ἀόρ. β. ἔλαθον. μέσος ἐλαθόμην, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. quā formā ſequitur eius cōpoſitū, Ἐπιλανθάνομαι. obliuiſcor. μ. ἐπιλήσομαι. παρακ. ἐπιλέλησμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἐπελαθόμην. Μανθάνω. diſco. μ. μαθήσομαι. παρακ. μεμάθηκα. ἀόρ. β. ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μαθέω ἀχρήστου. Πυνθάνομαι. interrogo audio. μ. πεύσομαι. παρακ. πέπυσμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἐπυθόμην. Τυγχάνω. ſum cōſequor. μ. τεύξομαι, à τεύχω inuſitato in ſoluta oratione. παρακ. τετύχηκα. ἀόρ. β. ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τυχέω ἀχρήστου. Φθάνω præuenio. μ. φθάσω. παρακ. ἔφθακα. ἀόρ. α. ἔφθασα, ἀπὸ τοῦ φθάω ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔφθην ἀπὸ τοῦ φθῆμι, vnde participium ὁ φθὰς φθάντος.

Ad hæc in .σκω. deſinentia, vltra paratáticum regulariter nõ procedunt. quãdo autem alia tempora habent: illa fere formant à præſentibus (fictis per abiectionẽ .σκ. vt à γηράσκω, γηράω. μ. γηράσω. ab ἱλάσκομαι. μ. ἱλάσομαι. Ex his vero ea quę in themate geminationem habent cum .ι. illam fere abiiciunt ad formandũ futurũ. vt βιβρώσκω. μ. βρώσω. τιτρώσκω. μ. τρώσω. Excipiuntur quædã variantia, videlicet. Ἁλίσκομαι. capior. μ. ἁλώσομαι. παρακ. ἥλωκα, καὶ ἑάλωκα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἥλων, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ab ἅλωμι inſueto, vnde participium ἁλοὺς ἁλόντος. Γινώσκω. cognoſco. μ. γνώσομαι. παρακ. ἔγνωκα. παθ. ἔγνωσμαι. ἀόρ. β. ἔγνων. μετοχὴ γνοὺς γνόντος. Διδάσκω. doceo. μ. διδάξω. Διδράσκω. fugio inuſitatum. μ. δράσω. vnde compoſita ἀποδιδράσκω. διαδιδράσκω, et ὑποδιδράσκω. ἀόρ. α. ἀπέδρα, et ĩ prima pluralis ἀπέδραμεν, et ĩ tertia ἀπέδραν. participium ἀποδρὰς ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἀχρήστου. Εὑρίσκω. inuenio. μ. εὑρήσω. ἀόρ. β. εὗρον. ἀόρ. παθ. εὑρέθην. Θνήσκω. morior. παρατ. ἔθνησκον. paulo poſt fut. τεθνήξομαι. μ. θανοῦμαι. ἀόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω ἀχρήστου. παρακεί. τέθνηκα. ἀπὸ τοῦ θνάω etiam inuſita. μέσος. παρακ. τέθναα. optati. τεθναίην. infini. τεθνᾶναι. participiũ. τεθνεώς. Στερίσκω. priuo. μ. στερήσω. Χάσκω. hio. μ. χανοῦμαι. μέσος. παρακ. κέχηνα. ἀόρ. β. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Reperiuntur & alia anomala: quorũ ſyluã ordine alphabetico ſubiicimus.

Ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι. perdo. μ. ἀπολέσω καὶ ἀπολῶ. vnde. ἀόρ. α. ἀπώλεσα, et παρακ. ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. μέσος παρακ. ἀπῶλα, καὶ ἀττικῶς ἀπόλωλα. μέσος. μ. ἀπολοῦμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἀπωλόμην. ab ἀπόλλω et ἀπολέω inuſitat. Ἀγορεύω ποιητικὸν dico. μ. ἐρῶ. ab ἔρω. παρα. εἴρηκα, ab ἐρέω inuſita. ἀόρ. α. εἶπα. εἶπας. ἀόρ. β. εἶπον. εἶπες. impera. εἰπὲ εἰπάτω. optati. εἴποιμι. ſubiuncti. ἐὰν εἴπω. infini. εἰπεῖν. particip. εἰπών. ab ἔπω, ſimiliter inuſita. Αἱρῶ. capio. μ. αἱρήσω. ἀόρ. β. εἷλον. ab ἕλω inuſitato. Αἱροῦμαι. eligo. μ. αἱρήσομαι. παρακ. ᾕρημαι. ἀόρ. α. ᾑρέθην. μέσος. ἀόρ. β. εἱλόμην. Βαίνω. aſcẽdo. μ. βήσομαι. ἀόρ. β. ἔβην ἀπὸ τοῦ βάω βῆμι inuſita. Βάλλω. iacio. μ. βαλῶ. παρακ. βέβληκα. ἀόρ. β. ἔβαλον. Βιόω βιῶ viuo. μ. βιώσω. ἀόρ. β. ἐβίων. particip. ὁ βιοὺς βιόντος. à βίωμι inuſit. Βούλομαι. volo. μ. βουλήσομαι. παρα. βεβούλημαι. à βουλέομαι inuſitato. Γαμέω. ῶ. duco vxorem. μ. γαμήσω. ἀόρ. α. ἔγημα. à γήμω inuſitato. Γίνομαι καὶ γίγνομαι. ſum fio. μ. γενήσομαι. παρακ. γεγένημαι. ἀόρ. α. ἐγενησάμην à γενάομαι. μέσος παρακ. γέγονα. ἀόρ. β. ἐγενόμην. à γείνω. Δαίω. ſcio. μ.

δαήσω. παρακ. δεδάημαι. ἀόρ. β. ἐδάην. ἀπὸ τοῦ δαέω ἀχρήστου. Δέω. ligo. μ. δήσω. ἀόρ. α. ἔδησα. παρακεί. παθητ. δέδεμαι. ἀόρ. α. ἐδέθην. μ. δεθήσομαι.

Δέομαι. oro & egeo. μ. δεήσομαι. παρακ. δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δεέομαι ἀχρήστου. Δείδω. timeo. μ. δείσω. παρακ. δέδεικα. μέσος δέδοικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια. Εἴδω. ſcio video. μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω. μέσος παρακ. οἶδα. ὑπερσυντ. ᾔδειν. τὸ εὐκτικὸν εἰδείην. τὸ ὑποτακτ. εἰδῶ εἰδῇς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος. ab εἴδω εἰδέω εἴδημι pręſentibus inſuetis. quæ omnia ſignificant ſcire. εἶδον vero, παρατατ. et ἴδον, ἀόρ. β. videbam vidi. Ἔρομαι. interrogo. μ. ἐρήσομαι. μέσος. ἀόρ. β. ἠρόμην. Ἔρχομαι. venio. μ. ἐλεύσομαι. ἀόρ. β. ἤλυθον. et per ſyncopen ἦλθον. μέσος παρακ. ἤλυθα, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἀχρήστου. Ἔχω. habeo. μ. ἕξω καὶ σχήσω. ἀόρ. β. ἔσχον. τὸ προστακ. σχές. παρακ. ἔσχηκα. Ζάω ζῶ. viuo. ζάεις ζῇς. ζάει ζῇ. παρατατ. ἔζων vel ἔζην, ἔζης ἔζη. ἔζημεν ἔζητε ἔζησαν. &c. itidẽ. ἀόρ. β. ἔζην. ἔζης. μ. ζήσομαι καὶ ζήσω. ἀόρ. α. ἔζησα. ἀπαρέμφ. ζῆν. Θάπτω. ſepelio. μ. θάψω. ἀόρ. α. ἔθαψα. ἀόρ. β. ἐτάφην. ἀπαρέμ. ταφῆναι. Θέλω. volo. μ. θελήσω, καὶ ἐθέλω ἐθελήσω. Ἱκνοῦμαι. venio. μ. ἵξομαι. ἀόρ. β. ἱκόμην. παρα. ἷγμαι. vnde. ἀφικνοῦμαι. μ. ἀφίξομαι. et reliqua eadem analogia, ab ἵκομαι inuſitato. Καλέω. voco. μ καλέσω. παρακ. κέκληκα. παθητικὸς κέκλημαι. ἀόρ. α. ἐκλήθην. Καίω καὶ κάω. vro. μ. καύσω. ἀόρ. β. ἐκάην. Κλαίω καὶ κλάω. lugeo. μ. κλαύσω καὶ κλαιήσω. Κάμνω καὶ κάμω. laboro. μ. καμοῦμαι. ἀόρ. β. ἔκαμον. Κερδαίνω. lucror. μ. κερδανῶ. παρακ. κεκέρδακα. ſicut τείνω τέτακα. &c. Κρεμάζω καὶ κρεμάω καὶ κρέμαμαι. ſuſpendo. μ. κρεμάσω. Μάχομαι. pugno. μ. μαχοῦμαι καὶ μαχέσομαι. μέσος. ἀόρ. α. ἐμαχεσάμην. Μέλομαι. curæ habeo. μ. μελήσω. μέσος παρακ. μέμηλα. ἀπὸ τοῦ μελέω. inuſit.

Οἴχομαι. abeo pereo. μ. οἰχήσομαι. ἀόρ. β. ᾠχόμην ab οἰχέομαι. inuſita.

Οἴομαι poetice. vnde οἶμαι. οἴει. οἴεται. exiſtimo. παρατ. ᾠόμην καὶ ᾤμην, ᾤου ᾤετο. μ. οἰήσομαι. ἀόρ. ᾠήθην. ἀπαρέμ. οἴεσθαι. μετοχὴ οἰόμενος. Ὀμνύω καὶ ὄμνυμι. iuro. μ. ὀμόσω καὶ ὀμοῦμαι. παρακ. ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα. Ὀφείλω καὶ ὀφλισκάνω. debeo. μ. ὀφειλήσω, καὶ ὀφελῶ ὀφελήσω, καὶ ὄφλω ὀφλήσω. παρα. ὤφληκα. ἀόρ. α. ὠφέλησα καὶ ὤφλησα. ἀόρ. β. ὤφελον καὶ ὦφλον.
Πάσχω. patior. μ. πείσομαι. ἀόρ. β. ἔπαθον. μέσος παρα. πέπονθα. Πίνω. bibo. μ. πίομαι καὶ πώσω. παρακ. πέπωκα. ἀόρ. β. ἔπιον. τὸ προστακτικὸν πῖθι καὶ πίε. Πίπτω. cado. μ. πεσοῦμαι. παρακ. πέπτωκα. ἀόρ. β. ἔπεσον. Ῥέω fluo. μ. ῥεύσω καὶ ῥυήσω. ἀόρ. β. ἐῤῥύην. Σβεννύω καὶ σβέννυμι. extinguo. μ. σβέσω καὶ σβήσομαι. παρακ. ἔσβεκα. ἀόρ. β. ἔσβην. Σεύομαι. veneror. μ. σεύ-

σομαι παρακ. ἔσυμαι. ἀόρ. α. ἐσύθην. καὶ ἐνεργ. ἔσευα. Στάζω καὶ σαλάζω. ſtillo μ. στάξω. Στένω καὶ στενάζω. gemo. μ. στενάξω. Τέμνω. ſcindo. μ. τεμῶ καὶ τμήσω. ἀόρ. β. ἔταμον καὶ ἔτεμον. Τίνω καὶ τίω. ſoluo. μ. τίσω. Τίκτω. pario. μ. τέξομαι. μέσ. παρ. τέτοκα. ἀόρ. β. ἔτεκον ἀπὸ τοῦ τέκω. Τρέχω. curro. μ. θρέξω. μέσος μέλ. β. δραμοῦμαι. παρ. δεδράμηκα. ἀόρ. β. ἔδραμον. Τρώγω. vorο. μ. φάγομαι. μέσος. μέλ. β. φαγοῦμαι. ἀόρ. β. ἔφαγον. Ὑπισχνοῦμαι. polliceor. μ. ὑποσχήσομαι, καὶ ὑποστήσομαι. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόρ. α. ὑπεσχέθην. μέσος. β. ὑπεσχόμην. Φέρω. fero. μ. οἴσω. μέσος. παρακ. ἐνήνοχα ἀττικῶς. παρακ. παθητικὸς ἤνεγμαι. ἀόρ. α. ἤνεγκα. ἀόρ. β. ἤνεγκον. Φθίνω. pereo. μ. φθίσω. Φεύγω. fugio. μέλλων. α. φεύξομαι. μέλ. β. φευξοῦμαι. ἀόρ. β. ἔφυγον. Φοινίζω καὶ φοινίττω. rubeo. μ. φοινίξω. Χαίρω. μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι. ἀόρ. β. ἐχάρην. Χέω. fundo. μ. χεύσω. ἀόρ. α. ἔχεα. infini. χέαι. Ὤθω. impello. μ. ὤσω. καὶ ὠθέω. μ. ὠθήσω. ἀόρ. α. ἔωσα. παρακ. ἔωσμαι.

SCHOL. *Anomalum latine ſonat inæquale, quæ appellatio quamlibet irregularitatem inſignemq; defectum notat. Verba certe, quæ grãmatici in anomalorũ catalogũ recenſent, plæraq; mixta ſunt ex defectiuis. Conſtant enim fere ſingula ex temporibus inæqualib⁹ deductis à uarijs thematis, ijſq; ad eiuſdẽ cõiugationis cõſtitutionẽ inter ſe cõcurrentibus. Nã exẽpli gratia à* φέρω *themate uſitato, deſcendunt paratati‑cus* ἔφερον, *et aliorum modorũ præſentia. Cui adhæret futurum* οἴσω, *uſitatum quidem ipſum, una cum futuris alijs ab illo deductis, ſed cuius thema* οἴω *non eſt in uſu. his accedũt.* ἀόρ. α. ἤνεγκα. *et imperati.* ἔνεγκε *ab* ἤνεγκον *inuſitato. cuius ſecũda perſona eſt* ἐνεγκάτω, *à prima* ἔνεγκον *inuſitata: optati.* ἐνέγκαιμι ἐνέγκαις ἐνέγκαι *i Aoriſt. prio. et* ἐνέγκοιμι *in ſecũdo. ſubiũcti.* ἐὰν ἐνέγκω. *infini.* ἐνέγκαι *et* ἐνεγκεῖν. ἡ μετοχὴ ὁ ἐνεγκών. όντος. *Item* μέσος. ἀόρ. ἠνεγκάμην, *unde imperat.* ἔνεγκαι. *optati.* ἐνεγκαίμην. *infiniti.* ἐνέγκασθαι. *particip.* ἐνεγκάμενος. *Item præteritũ* ἤνεγμαι, *et ſimilia inde deduci ſolita. quæ omnia fiũt ab alio themate regulari* ἐνέγκω, *ſed itidem inuſitato. Poſtremo his ad temporũ complementũ iungitur* ἐνήνοχα μέσος παρακ. *ab* ἐνέχω *itidem inuſitato. Sic igitur* φέρω οἴω ἐνέγκω *et* ἐνέχω, *quæ certorũ temporũ ſunt defectiua, in unũ conuenientia, alterũq; alterius defectũ ſupplẽtia, integrã coniugationẽ efficiũt. Quod ipſum apud latinos quoq; in fero. tuli. latũ. et alijs licet aduertere. Ex anomalis igitur & defectiuis nõ imerito unũ fecimus. Ad hæc uerba multa, quæ à grãmaticis inter anomala enumerabãtur, ſuſtulimus: partim ꝙ regulis in formationibus traditis uſq; quaq; congruebant: qualia ſunt* γείνομαι γηθῶ μεθίω πέμπω χαλεπαίνω, *et alia: partim ꝙ alibi certis præceptiunculis exceptiũculiſue annotata fuerant, ut* ἐλαύω γρηγορῶ μέμνημαι σώζω νέω σίζω, *et alia mul‑*

ta. de quorũ anomalijs in formationibus traditũ fuerat. Omiſimus quoq; ἄγω. ἀόρ. β. ἤγαγον, *et* ἀγήοχα παρακεί. ἀττικῶς. *item* ἄγνυμι. ἀόρ. α. ἔαξα. μέσ. παρακ. ἔαγα *etiã* ἀττικῶς, *et ſimilia tantũ idiomate uariantia. lib. 5. qui eſt de dialectis indicanda. Item* δεῖ χρή, *et reliqua impſonalia. de quibus in ſequenti capite ex profeſſo agitur. Ad hæc in* μι. *nõ pauca. de quibus paulo ante ſeorſum tractatũ fuit. Illa uero* ἔολπα ἔμμορα ἀπηύρα, *et ſimilia poetis peculiaria, illorũ interpretibus fuſius explicãda reliquimus. Adhũc ergo modũ, quibuſdam omnino ſublatis, nõnullis in alia loca reiectis, ac poſtremo alijs in regulas quaſdã cõcluſis, id conati ſumus, ut rem totã quaten⁹ fieri poſſet, breuiter ac diſtincte proponerem⁹: ne nimia atq; implicita ſylua tyro præpeditus, diutius ꝙ par eſſet, hic ſubſiſteret. Illud autẽ hoc in loco repetẽdũ eſt, qđ ſuperius annotauim⁹: ea uerba dici ultra parataticũ nõ procedere, quæ ſola præſentia habẽt regularia, cũq; his parataticos, ut* φάσκω ἔφασκον, φάσκε φασκέτω, φάσκοιμι, ἐὰν φάσκω, φάσκειν. ὁ φάσκων. *Item* ἁμαρτάνω ἡμάρτανον, ἁμάρτανε, ἁμαρτάνοιμι, ἐὰν ἁμαρτάνω, ἁμαρτάνειν, ὁ ἁμαρτάνων. *Nã futurũ irregulare* ἁμαρτήσω *ab* ἁμαρτέω *procedit: quũ deberet fieri* ἁμαρτανῶ. *Deinde notãdũ, ꝙ habito tẽpore irregulari, facile ab illo regulariter deduci poterũt reliqua ĩde formãda. ut puta ab* ἁμαρτήσω *deducuntur* ἡμάρτηκα, *et* ἥμαρτον, *ex analogia. ſ. thematis* ἁμαρτέω. *à quibus rurſus regulariter in alios modos diffundũtur alia, quæ inde formari cõſueuerũt. Ad hæc recolendũ, qđ alias indicauimus: in uerbis ſolã paſſiuã uocẽ retinẽtibus, ſingẽda eſſe themata ex proportione uocis actiuæ, ut inde formentur tpa uſitata, quẽadmodũ paſſim fingũtur inſueta, etiã ĩ actiuis & neutris. ꝙ ſi prima nõ cõgruãt, effingẽda erũt alia præter thematis uſitati proportionẽ. ut ĩ* βούλομαι *et* οἴχομαι. *in qb⁹ uariãdis, ꝙa nõ ſatis eſt in primis illis formis* βούλω *et* οἴχω *cõſiſtere: effingẽda adhuc erũt* βουλέω *et* οἰχέω. *unde formatis* βουλήσω *et* οἰχήσω, *tãdẽ puenietur ad* βουλήσομαι *et* οἰχήσομαι *futura recepta. unde alia tpa fiũt* βεβούλημαι. *&c. Notãdũ præterea, ꝙ uerbũ ſimplex anomaliã habẽs, ĩ cõpoſitione eãdẽ retinet, ut* βαίνω. μ. βήσομαι, ὑπερβαίνω ὑπερβήσομαι. γινώσκω. μ. γνώσομαι, ἀναγινώσκω. μ. ἀναγνώσομαι. *Quãquã hic in augmẽtis cõſtituẽdis uarietas quædã incidit, præſertim ĩ uerbis quæ tãtũ cõpoſita reperiũtur. qua de re ſuperi⁹ dictũ eſt. Præterea neminẽ offendat, quũ themati uocis actiuæ ſiue neutralis mediũ futurũ adiungit̃, qđ uocis eſt paſſiuæ. ut* γινώσκω. μ. γνώσομαι. φεύγω. μ. φεύξομαι. βαίνω. μ. βήσομαι. *quãdoqdẽ huiuſmodi exẽpla nõ pauca apud latinos inueniũtur. ut audeo auſus ſum, prãdeo prãſus, gaudeo gauiſus. iuro iurat⁹, & alia: ubi participia uocis paſſiuæ actionẽ ſignificãtia (ſicuti futura illa media) pſentib⁹ neutris iũgũtur. Notãdũ uero, nõnulla uerba thema barytonũ habẽtia, quãdoq; reperiri etiã circũflexa eodẽ ſignificato. ut* τύπτω

καὶ τυπτῶ. γράφω καὶ γραφῶ. ῥίπτω καὶ ῥιπτῶ. Itē alia circūflexa duarū coniugationū, ſed tn̄ ſignificato ut plurimū uariato. ut κυκλέω. ῶ. uerto. κυκλόω. ῶ. circūdo. πολεμέω. ῶ. pugno. πολεμόω. ῶ. ad bellū concito. θεάομαι. ῶμαι. ſpecto. θεόω. ῶ. diuis aſcribo. et apud poetas θεέομαι θεοῦμαι. admiror. Aduertendum præterea, raro inueniri idem tempus à diuerſis uerbis deductū, ut πείσομαι futurū à πάσχω patior & à πείθω ſuadeo. Itē in quibus uerbis thema in uſu nō eſt, pro illo uſurpari præteritū. ut εἴωθα cōſueſco & cōſueui. δέδια timeo & timui. οἶδα cognoſco & noui. qd̄ itidē accidit in ſignificātibus affectū, & ſi themata habeant uſitata. ut ab ἐλπίζω ἤλπικα, à πείθω πέποιθα, à φρίττω πέφρικα. quorū adhuc hyperſyntelici paratáticorū ſignificationē habere ſolēt. ἐδεδίειν timebā, ἐπεποίθειν fidebā, ἐπεφρίκειν, horreſcebā. &c.

De verbis impſonalibus. Cap. 48.

Ἀπρόσωπα, ideſt impersonalia ſunt, quæ quū vocem tertiis perſonis ſimilem præſeferant: perſonarū tamen ſignificandarū rationem incertam habent & indefinitam. Eorum quædam ſunt formæ actiuæ, alia paſſiuæ: rurſus quædā perſonaliū analogiam ſequuta, regulariter naſcūtur: alia irregularia euadunt. Formæ actiuæ ſunt. Δεῖ opus eſt, παρατα. ἔδει. μ. δεήσει. ἀόρ. ἐδέησε. τὸ ἀπαρέ. δεῖν. Χρὴ oportet. παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν. τὸ ἀπαρέ. χρῆναι. particip. τὸ χρεών, indeclinabile. Προσήκει conuenit, itidem προσῆκε προσήκειν. Ἀνήκει contingit, ἀνῆκε ἀνήκειν. Πρέπει decet. παρατα. ἔπρεπε. τὸ ἀπαρ. πρέπειν. Μέλει curæ eſt. μ. μελήσει. ἀόρ. ἐμέλησε. ἀπαρέ. μέλειν. vnde μεταμέλει pœnitet. Συμβαίνει contingit. συμβήσεται. συνέβη. συμβαίνειν. Itē Φιλεῖ ſolet. Ἀρέσκει placet. Ἀπαρέσκει diſplicet. Συμφέρει cōfert. Ἀρκεῖ ſufficit. Δοκεῖ videtur. Διαφέρει differt, diſſidium eſt. Ἔστι, licet, cōtingit, fieri poteſt. Ἔξεστι licitū eſt, παρατ. ἐξῆν. μ. ἐξέσται. ἀπαρ. ἐξεῖναι. Ἔπεστι libet, cupido inceſſit. Πάρεστι facultas eſt. Μέτεστι participatio eſt. Ἔνεστι ineſt, integrum eſt.

Formæ paſſiuæ exempla ſint. Ἐνδέχεται accidit. Ἐπέρχεται ſuccurrit, vnde ἐπῆλθε in mentem venit, lubitum eſt. Λείπεται deſinit. Δύναται poteſt. Λέγεται fertur. Εἴρηται, λέλεκται, dictum eſt. Ἤκουσται auditū eſt. ἔγνωσται decretum eſt. εἰρήσθω dictum ſit, imperatiui. εἰρήσεται dicetur, mox futuri. Huc pertinent illa εἵμαρται et πέπρωται in fatis eſt.

SCHOL. Proprie imperſonalia, quorū uidelicet themata primæ perſonæ non extent, pauca ſunt, ut χρὴ, πρέπει: ab extātibus thematis deſcendentia, complura. ut ἀρέσκει ab ἀρέσκω, δοκεῖ à δοκῶ. Licebit autem ſimplicibus ſua quædam compoſita ſubijcere, ut ἐνδεῖ deeſt, ἀπόχρη ἐξαρκεῖ διαρκεῖ, ſufficit. Ad hæc in nōnullis,

alia quæpiam tempora in uſu reperiuntur præter modo annotata. quin & paratatici pro præſentibus poſiti. ut ἔδει ἔπρεπε, pro δεῖ πρέπει. Porro imperſonalia plæraq;, tametſi anomala eſſe uidentur, formari queunt ſiue regulariter, ſiue alioqui iuxta themata unde oriuntur. ut δεῖ, à δέω deſum ligo. δέεις δεῖς, ligas. δέει δεῖ, deeſt ligat oportet, ſiue opus eſt. unde in tertijs perſonis imperſonaliter efferetur in ultima ſignificatione, ἔδει δεήσει. &c.

De præpoſitione & eius accidentibus. Cap. 49.

PRæpoſitio cōpoſita reperitur & appoſita: cōpoſita quidē cū nomine, vt περιουσία, à περὶ et οὐσία οὐσίας: cū articulo, vt καθὰ à κατὰ et ἅ: cū verbo, vt ἀναφέρω ex ἀνὰ et φέρω: cū participio, ἀναφέρων: cū aduerbio, ὑπέρευ ab ὑπὲρ et εὖ: cū coniunctione, διότι à διὰ et ὅτι. Appoſita vero ꝓponitur partib⁹ caſus habētib⁹, vt ἐν τῇ πόλει, πρὸς σὲ, κατὰ τοῦ τύπτοντος.

Accidunt præpoſitioni, tonus acutus, vel alioqui grauis: tenuis ſpiritus, correptio vltimæ, & obliqu⁹ caſus. de quib⁹ ſigillatim ſuis in locis dicetur.

SCHOL. Quod in augmentis uerborū dictum eſt de præpoſitionibus compoſitis: ſi finiantur in uocalem, eam amittere occurrente uocali inceptiua uerbi: alias ſi aut ipſe in conſonantem deſinant, aut uerbum à conſonante incipiat, fere integras manere: id accidit etiam quando cum alijs partibus orationis componuntur. Ad hæc cū tenuis conſonans uocalem amiſſam præcedit, & uocalis ſequentis dictionis inchoatiua aſpiratur: tenuis illa non modo in compoſitione, ſed & in appoſitione in ſuam aſpiratā conuertitur. ut ἐφίστημι ab ἐπὶ et ἵστημι, καθότι à κατὰ et ὅτι, ἀφ᾽ οὗ pro ἀπὸ οὗ.

De aduerbio & cōiūctione, deq; vtriuſq; accidētib⁹. Cap. 50.

ADuerbio accidūt tria. Species. nam quædam primitiua ſunt, vt νῦν. alia deriuatiua, vt ἐκεῖθεν. Figura. quia quædā ſimplicia, vt ἑξῆς, alia compoſita, vt ἐφεξῆς. et ſignificatio: ſecūdū quam variæ ſunt eorū ſpecies lib. I. indicatæ. Ex localibus quædā perſe naſcuntur, vt ἀγχοῦ ἐγγύς. alia à præpoſitionibus, vt ἄνω κάτω ἔξω. alia à ſeipſis, vt ab ἐγγὺς ἐγγύθεν. alia à nominibus, vt οὐρανόθεν. Quæ autem à nominibus in. ος. fiunt, exeunt ferè in. θι, in loco. in. θεν, de loco. in. σε, ad locum. vt ab οὐρανὸς cœlum, οὐρανόθι in cœlo, οὐρανόθεν cœlitus, οὐρανόσε ad cœlum. ſic ab ἀγρὸς ager, ἀγρόθι ἀγρόθεν ἀγρόσε. ſimili pene forma exeunt à nominibus pluralibus in. α. vt μεγαρόθι μεγαρόθεν μέγαράδε, à μέγαρα μεγάρων. Quæ autem ab aliis nominum terminationibus fiunt, exire ſolent ἀττικῶς in. σι. θεν. αζε. vt θήβησι thebis, θήβηθεν thebis, θήβαζε thebas, pro θήβασδε. ſic ἀθήνησιν ἀθήνηθεν ἀθήναζε. Quædam tamen nōnihil diſcrepant, vt οἴκοι domi, οἴκοθεν domo,

οἴκαδε domũ, θύραθι foris, θύραθεν forinſecus, θύραζε foras. Sunt alia à pronominibus & aliunde nata, vagam & vtplurimũ incertam formã habentia, vt τῇδε hic, ὧδε huc, ἐκεῖ illic, αὐτόθι iſthic, ἑτέρωθι alibi, ἄνωθεν ſurſum. et ſimilia. Medietatis, vel ſi qualitatis dicere malis, plæraq; à genitiuo plurali adiectiuorũ formantur. ν. vltimo mutato in. σ. vt à genitiuo τῶν καλῶν, qui medi⁹ eſt & cõmunis omnib⁹ generib⁹, fit καλῶς bene. ſic à τῶν σοφῶν, σοφῶς: et ab ἀληθῶν cõtracto, ἀληθῶς. Itidẽ à participiis, vt à τῶν ἐπισαμένων, ἐπισαμένως. Illa vero βοτρυδὸν racematim, κυνηδὸν canis inſtar, ἀγεληδὸν gregatim, quæ grãmatici qualitatis appellant, ſimilitudinẽ habitudinẽue ſignificant. Quæ dicũtur poſitionis à tertiis perſonis præteritorũ paſſiuorum formari ſolent, remoto augmento & vltima. αι. in. εον. τέτυπται, τυπτέον. γέγραπται γραπτέον.

Aduertendũ eſt, neutras terminationes adiectiuorũ nominum poſitiuorum comparatiuorũ & ſuperlatiuorũ, frequentiſſime aduerbiaſcere. vt ab ὁ ταχὺς velox, ταχὺ velociter pro ταχέως, ταχύτερον velocius, τάχιστα in plurali velociſſime. ſic ab ἡδὺς iocundus, ἡδὺ ἥδιον ἥδιστα, iocunde iocũdius iocundiſſime, ab ὀξὺς acutus, ὀξὺ ὀξύτερον ὀξύτατα. ſic πρῶτον primũ, τελευταῖον deniq;. Ita etiã apud latinos legimus recens blãdũ acutum, pro recenter blande acute. et recẽtius blãdius acutius, item primũ plurimũ maximũ, aduerbialiter omnia. Exeũt quoq; cõparatiuorũ & ſuplatiuorũ aduerbia quædã in. ω, vt ἐγγυτέρω propinquius, πορρωτέρω longius. et ἐγγυτάτω propinquiſſime πορρωτάτω lõgiſſime. Item in. ερως. à cõparatiuis. vt ἀληθεστέρως, ῥαθυμοτέρως. Ad hæc poſitiua in plurali ſimilter aduerbiaſcunt, vt πολλὰ multũ, μικρὰ paulũ, πότερα vtrum. ſic πλείω μείζω μείω χείρω legimus, pro plus magis minus peius, aduerbialiter.

Coniunctioni accidunt, Figura. alia enim eſt ſimplex, vt ἐπεὶ quando: alia cõpoſita, vt ἐπειδὴ quãdoquidẽ. Ordo. aliæ enim præponũtur, vt εἰ. καὶ. aliæ poſtponũtur, vt τὲ. δὲ. γάρ. Significatio. ſecundũ quã diuerſæ ſunt ſpecies lib. 1. iam enumeratæ. Cõponitur autẽ ſecũ, vt ἐπειδὴ ex ἐπεὶ et δή: et cũ aliis partibus, vt διότι ex διὰ et ὅτι, ὁστισοῦν quiuis, ex ὅστις et οὖν. &c.

SCHOL. *Aduerbiũ, ita appellatũ* ꝙ *uerbo addatur ſicut adiectiuũ nomen ſubſtãtiuo, qualitates actionũ explicat. unde eius ſpecies tot eſſe poſſunt, quot actionũ paſſionũue formæ. Nihilenĩ prohibet uulgatis alias adijcere: ut ſit aliud celatiuũ, ut κρύβδην occulte, λάθρα clã: aliud manifeſtãdi, ut ἐναντίον corã: aliud copiæ, ut ἅλις ſatis: aliud linguæ ſiue dialecti, ut ἑβραϊστὶ hebraice, ἑλληνιστὶ græce, ῥωμαϊστὶ latine. atq; itidem alia. Poterunt alias aduerbia omnia ad decem illa generalia capita reduci, quæ peripatetici prædicamenta nũcupant. Porro aduerbiũ non ſolũ uerbo adhæret, ſed quandoq; etiam inſtar præpoſitionis in caſum fertur: quemadmodũ ſuo loco monſtrabitur. Ad hæc deriuatiuorũ uariæ ſunt formæ. Nã præter hoc* ꝙ *ab omnibus orationis partibus oriũtur, etiã é nominũ caſibus emergunt, præſertim apud poetas. ut puta à recto, ut πρόφρων prõpte. à genitiuo, ut προικὸς gratis, à προὶξ. à datiuo, ut ἰδίᾳ priuatim, ab ἴδιος ἰδία. ab accuſatiuo, ut ἀπριάτην citra pretiũ, ab ἀπρίατος inẽptus. à uocatiuo, ut ἡράκλεις Hercules admirãtis, ab ἡρακλῆς. έος. Reperiũtur præterea particulæ quæpiã in initijs dictionũ cõpoſitæ: quas inter aduerbia licebit cõnumerare. uidelicet. α. ερι. αρι. δα. ζα. λα. βρι. βου. ιτέ. φι. αε. ι. ſinitus adiectæ. de quibus omnibus lib. 5. dicetur. ὁ quoq; in principijs dictionũ quarũdã adiecta, ut ποῖος ὁποῖος πόσος ὁπόσος. Poſitiua etiã à uerbis nõ habẽtib⁹ præteritũ paſſiuũ formari poſſunt, iuxta proportionẽ aliorũ. ut ab ἵημι ἰτέον, ab ἵστημι ἱστέον. Hactenus bonam uiæ partem, quæ in græciã perducit, emenſi ſumus. Eam qui quaſi arduã ac difficilẽ traducunt, ſi cũ altera quæ in latium defert conferre uelint, profecto multo breuiorem planioréq; deprehendent. Nã ut pronominũ & participiorũ tramites omittãtur, in qbus nõ multũ eſt differentiæ: ſi inflectendorũ nominũ ambages exquirant, pene duplas in latina inuenient. qppe quæ regulis ſuis grecanicas adiũgens, ſæpe biuio nõnunquã etiã triuio ſuſpenſum teneat uiatorẽ. deinde, qđ ad uerba attinet, græca quidem, tametſi in plures cõiugationes à grãmaticis diſſecta, eodẽ tamẽ celeriter ꝑ breues ſemitas recurrẽtia offendent. Duo enim illa præcipua tẽpora futurũ & præteritũ, à quibus reliqua fere gignũtur, in pauciores deſignatiuas deſinũt, quã latina præterita & ſupina. Nẽpe futurũ his tantũ ſyllabis clauditur. ψω. ξω. σω. ῶ. circũflexo cũ conſonãti ĩmutabili: præteritũ his. φα. χα. κα. Nũc mihi inueſtigia latinas terminationes quas ĩ præteritis inuenies. xviij. diuerſas. bi. ci. di. gi. li. lli. mi. ni. pi. ri. rri. ſi. ſſi. pſi. ti. ui. vi. xi. atq; in ſupinis pene totidẽ. Atqui, ubi (inquis) tot thematũ fictorũ totq; anomalorũ atq; defectiuorũ ꝑcipitia ĩ latina? Ego tibi plura ĩdicabo. ꝑcurre ꝑteritorũ ac ſupinorũ regulas, q̃ (ut noſti) multæ ſũt ac uariæ: et uix ullã ſine exceptione offendes. Quis ergo uetat excepta illa uocare aut anomala, aut partim defectiua? Quis prohibet iiſdẽ themata affingere regularia? Eſto exẽpli gr̃a ſeneſco. hoc an nõ hẽt irregulare ꝑteritũ ſenui, iuxta fictũ thema ſeneo? eidẽ an nõ deeſt utrũq; ſupinũ? Quid illa. ſum. fero. uolo. aio. inquo. q̃ſo. ĩſit. ouat. faxo. auſim. cædo. ſalue. odi. cepi. noui. memini. an nõ ſatis anomala ſũt et defectiua? Iã uero qđ dices ſi themata multa inuſitata reputes, unde cõpoſita habẽtur ĩ uſu. ut cuſo. clino. fragor. fendo. pleo. ſpicio. et ſilia? Quid ſi cõpoſitorũ corruptiones uariationeſq;, ut facio factũ, cõficio cõfectũ, claudo, cõcludo, plaudo, cõ-*

plodo, audio obedio. et talia pene innumera? deinde ſi ambiguitates illorum, quæ aut geminis coniugationibus flectũtur, ut lego legas et legis. dico. as. et. is. appello. as. et. is. educo. as. et. is. et alia? aut quæ à diverſis poſitionibus idem habent ſiue præteritum ſiue ſupinum, ut à lugeo & luceo luxi, à cerno & creſco creui, à patior & pateo & pandeo paſſum, à uerro & uerto uerſum: aut è diverſo quæ ab eadem poſitione duplicia aut etiã triplicia habent præterita ſupinaue, ut parco parſi & pepci, ſancio ſanxi & ſanciui, lino lini liui et leui, torqueo tortũ et torſũ, nitor nixũ & niſũ? Omitto crebras in omnibus uerbis cũ ſyncopas, tum etiã pſonas uoce geminas, ut amaſti amaſtis, amaris uel amare. aliaq; id genus offendicula. quæ profecto perquã rara occurrunt in cõmuni græcorũ methodo. Verum de hiſce ſatis, quãdoquidem exactus & æquus cenſor, alia non pauca à nobis conſulto prætermiſſa, huc adduci potuiſſe deprehendet. Quibus omnibus ad rectum examen atq; æquũ iudicium reuocatis, ſententia ſecundũ nos proculdubio feretur. Digreſſi autem libenter in hæc ſumus: ut iti neris huius moleſtiam, quam tardi ut intolerabilem calũniantur, leuem breuemq; eſſe oſtẽderemus: utq; ſimul ſtudioſos ad ea q̃ reſtant prõptiores pro uirib9 redderem9.

LIBER tertius. Qui eſt de ſyntaxi octo partium orationis.

De ſimplici nominum conſtructione. Cap. I.

Nomen adiectiuũ cum ſubſtantiuo conuenit in genere numero & caſu. vt σοφὸς ἄνθρωπος, ſapiens homo. καλὴ γυνὴ, pulchra mulier. μέγα ξύλον, magnum lignũ. Idem accidit in pronominibus participiis & articulis præpoſitiuis. Nã poſtpoſitiui, & ſi neceſſario conueniunt cum ſuis antecedẽtibus in genere & numero, non tamen neceſſario in caſu. vt ὀδυσ. α. ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. virũ mihi dicito muſa multorũ morum, qui nimis multũ errauit. Talia ſunt relatiua qualitatem numerũ aut magnitudinem ſignificantia: quæ ſibi inuicem reſpondent. vt τοῖος vel τοιοῦτος talis, οἷος vel ὁποῖος qualis. vt οἷος ὁ τρόπος, τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος: qualis mos, talis & ſermo. ὁποῖα ἡ δέσποινα, τοῖαι καὶ θεραπαινίδες: qualis domina, tales & famulę. τόσος vel τοσοῦτος tot, ὅσος vel ὁπόσος quot. ἰλιά. β. ἀλλ' οὐ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες ἀχαιοί. at non tot erant, quot oculis volubiles Achæi. τηλίκος vel τηλικοῦτος tantus, ἡλίκος quantus. Demoſth. καὶ κατεστήσαμεν τηλικοῦτον, ἡλίκος οὐδεὶς πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας. et conſtituimus tantũ, quãtus nemo vnquã rex fuit Macedoniæ. Itidem horũ interrogatiua, ποῖος ἐστί; qualis eſt? reſpondetur καλὸς, bonus. πηλίκος; quantus? ἡλίκος σύ, quantus tu. πόσοι εἰσί; quot ſunt? τρεῖς, tres. πόστος ἐστί; quotus eſt? τρίτος, tertius. ποσταῖος ἀνέστησεν ὁ λάζαρος; quoto die ſurrexit Lazarus? τεταρταῖος, quatriduanus.

Nomina numeralia & inter ſe coniunctione media copulantur, & cum aliis nominibus adiectiuorũ vice: idq; modo præcedente inferiori numero, modo ſequente ſic. ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα, centũ & quadraginta. πέντε καὶ εἴκοσι, quinq; & viginti. Xenophon. διώκων ναυσὶν ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα, inſequens nauibus centũ & ſeptuaginta. Dinarch. τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐστι καὶ ἑξήκοντα εὑρημένα. quatuor enim & ſexaginta talenta ſunt inuenta. Verum plærũq; inferior numerus ſupra viginti præcedit, & ſupra centum ſubſequitur: quũ intercedit copulatiua: ſicuti apud latinos quoq;. Notandæ vero ſtructuræ, qualis eſt apud Plutar. οὐ μὴν, ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσιν, ἀπέκτεινεν ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς τοῖς ἑπτακισχιλίοις: vbi πρὸς in fine additur maiori numero. alias etiã minori. Athenæus. ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι. quadraginta quatuor enim ſunt ſupra centum. Quædã citra coniunctionẽ ſub eodem tono efferuntur. εἰκοσιπέντε, viginti quinq;. τρεισκαίδεκα tredecim. ἐννεακαίδεκα, vndecim, &c. quę aduerbiorũ ſpeciem habent. Dicitur et εἰκοστὸς πέμπτος, vigeſimus quintus. item εἰκοστὸς καὶ πέμπτος, et πέμπτος καὶ εἰκοστός. non tamen πέμπτος εἰκοστός. Sed hæc minuta lector diligens accurate obſeruabit. Cuius ſtudiũ Luciani opuſculum de lõgæuis, & Artemidori de inſomniis lib. 2. cap. vltimũ, & Demoſth. oratio περὶ συμμοριῶν, ac Iulii Pollucis locus περὶ ἀριθμητικῶν, compendio nõnihil adiuuabunt.

Præterea nomina quandoq; aliud nomen tranſitiue regunt, aliquando aliam orationis partẽ. Genitiuus proprius eſt poſſeſſionis & relationis ad aliquid. vt πάντα φίλων κοινά, omnia amicorũ cõmunia. ὁ βασιλεὺς τῶν ἰουδαίων, rex iudæorum, βίβλος γενέσεως ἰησοῦ χριστοῦ υἱοῦ δαβίδ. δοῦλος δεσπότου, ſeruus domini. Ad hæc genitiuum exigunt nomina quæ differentiam ſignificant, & quæ partitionẽ. vt ἕτερον τοῦ λίθου, alterum à lapide. διάφορος τούτων, differens ab his. ἄλλοι ἐκείνων, alii ab illis. ἕκαστος τῶν πολιτῶν, vnuſquiſq; ciuium. ἑκάτερος τῶν ὀφθαλμῶν, vterque oculorũ. Item illa per quæ, ſiue de quibus laus indicatur aut vituperiũ, habitus aut peritia, vel cõtra. vt ἄξιος ἀρχῆς, dignus magiſtratu. ἀνάξιος τιμῆς, indignus honore. ἄγευστος παιδείας, expers diſciplinæ, ἔμπειρος πολέμου, peritus

belli. μεγάλης ἀρετῆς ἀνὴρ, magna virtute vir. Itē q̄ plenitudinē euacuationē‑ne aut nuditatē ſignificāt. Lucia. πάντα εἰρήνης μεςά, oīa pace plena. Idē κενὴ δ', ὡς ὁρᾶτε, πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις. vacua prauis, vt videtis, eſt arx. Heliod. γυμνοὶ τῶν κρανους, nudi galea. Cōparatiua quoq; cū gtō cōſtruūtur, facta cōparatione ad vnū ſiue plures eiuſdē vel diuerſi generis. vt Ἕκτωρ κρείττων πάριδος, Hector pſtātior Paride: καὶ ἥττων Ἀχιλλέως, et īferior Achille, Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος τῶν τρώων, Achilles fortior Troiānis, Ὅμηρος Ὀρφέως σοφώτερος, Homerꝰ Orpheo ſapiētior. Δημοσθένης ἁπάντων τῶν ῥητόρων δεινότερος, Demoſtenes oībꝰ oratoribꝰ vehemētior. πυρὸς καὶ ὕδατος φίλος ἀναγκαιότερος, igne & aqua magis neceſſariꝰ amicꝰ. τῆς ἰλιάδος μακρότερον, illa de prolixiꝰ. λυγκέως ὀξύτερος, lynceo pſpicacior. Suplatiua exigūt gtīm multitudinis eiuſdē gnīs. vt Σολομὼν σοφώτατος τῶν ἀνδρῶν, Solomon ſapiētiſſ. hoīm. Σωκράτης τῶν φιλοσόφων σεμνότατος, Socrates philoſophoꝝ honeſtiſſi. Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Priami filiabꝰ ſpecie pſtātiſſi. Ἀχιλλεὺς τῶν ἑλλήνων ἀνδρειότατος, Achilles grecorū ſtrēnuiſſimꝰ. βέλτιστε ἀνδρῶν, optime viroꝝ. ἥδιστος ἁπάντων, iocūdiſſi. omniū. Illud aūt Plutarchi, αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, i. ipſe ſeipſo præſtantiſſimꝰ in ſingulari certamine: et q̄ ea forma dicūtur, ad alias eiuſdē pſonę actiones aut certamina referuntur. Nomina etiam, quæ ſuperlatiuoꝝ inſtar, excellentiam ſignificant, genitiuo ſimiliter iunguntur. vt μόνος τῶν ἀνθρώπων, ſolus hominum. ἔξοχος πάντων, præcipuus omnium. et ſimilia.

Datiuū exigunt nomina, quoties adquiſitio ſignificatur, aut cōmodum damnūue. vt φίλος σοι, amicus tibi. ἐναντίος νόμῳ, aduerſus legi. οὐδενὶ πιστὸς, nulli fidus. ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, reipublicæ infidus. γείτων ἡμῖν, vicinus nobis, εὔνους τῷ δήμῳ, beneuolus populo. Itidem quæ ſimilitudinē & æqualitatē, aut cōtra, denotāt. vt ὅμοιος τῷ πατρὶ, ſimilis patri. ἀνόμοιός σοι, diſſimilis tibi. ἴσος τούτῳ, æqualis huic. ἄνισος ἐκείνῳ, inæqualis illi. ſic ὁ αὐτός σοι, idē tecū. Demoſth. τοῦτόγ' ἔχειν δεῖ, τὸ ταυτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταυτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς. at hoc habere oportet, vt eadē doleat, eademq; gaudeat cū plæbe. His ſimilia ſunt cōpoſita à σὺν et ὁμοῦ. Lucia. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος καὶ ὁμοτράπεζος ἁπάντων γίνεται. Porro ex ſuperioribꝰ q̄dā genitiuo & datiuo iūgi poſſūt. vt ὅμοιος, γείτων, σοῦ καὶ σοί. σύμμαχος, φίλος, ἐχθρὸς, ἐναντίος, τῇ πόλει καὶ τῆς πόλεως. κοινὸς, ἴδιος, ἡμῶν καὶ ἡμῖν. Et in ſūma q̄cūq; vnà & acqſitiue & poſſeſſiue ſumunt̄.

SCHOL. *Hic in primis agitur de nominū cōmuni ſimplici ꝗ recta conſtructione inter ſe. capite uero ſequenti adduntur uariæ ipſorū cum alijs orationis partibus conſtructiones, item dialecti atticæ ſyntaxes & figuratæ quæpiā locutiones. quæ omnia inſtar exceptionum ſunt à regulis cōmunibus. Nomina redditiua ſeorſum abſolute poſita reperiuntur.* οἷα. τοίην κεφαλὴν ποθέω, *tale caput deſidero. Aeſop.* ὢ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. *o quale caput, & cerebrū nō habet. Thucyd.* ἅρματα μὲν καθῆκα, ὅσα οὐδείς πω ἰδιώτης πρότερον. *currus qdē deduxi, quot nullus unquā antea priuatꝰ. Demoſth.* παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον, *præter opinionē qddā ꝗ mirū admodū. Quæ autē ab horū nōnullis cōponūtur addito δε; ut* τοιόσδε τοσόσδε, *abſolute fere ſine redditiuis ponūtur. Cōparatiua quoq; ꝗ ſuplatiua abſolute. ut apud Demoſth.* καὶ νῦν οὐ λέγει τις τὰ βέλτιστα, ἀναστὰς ἄλλος εἰπάτω, μὴ τοῦτον αἰτιάτω. ἕτερος λέγει τὶς βελτίω, ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθῇ τύχῃ. *modo qſpiā haud dicit optima, aliꝰ exurgēs dicat: neq; hūc accuſet. alter meliora dicit: hæc facite bona fortuna. Quin ꝗ aliquoties cōparatiua ꝓ ſuplatiuis ponūtur: et uice uerſa ſuplatiua cōparatiuorū loco: ſicuti apud latinos q̄q; cōtingit. Pari forma patronymica pro ſuis primitiuis, ut* ἀτρείδης *pro Agamēnone: interdū utraq; ſimul, ut* ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.

De attica & multiplici figurataq; noīm cōſtru. Ca. 2.

ATtici nominū genera inuertere ſolēt, addēdo ſubſtātiuis fœmininis maſculina epitheta, ea maxime q̄ deſinūt in ος. purū. vt βίαιος αἰτία, violēta cauſa. μάταιος σπουδὴ, inane ſtudiū. ἅγιος ἑορτὴ, ſanctū feſtū. κόσμιος γυνὴ, ornata mulier. et ſimilia. Quoꝝ tamē pleraq; ſeorſū fœmininas teriationes habēt in α. Etiā deſinētias alias adiectiuoꝝ in ρος. et μος. attici fere cōmunis generis vſurpāt. qđ cōmunes q̄q; neceſſario faciūt. nēpe ꝙ pauca ex ipſis diſtinctas habeāt fœmininas teriationes. vt χρήσιμος ὕλη, vtilis materia. γνώριμος θύρα, nota ianua. βάρβαρος φωνὴ, barbara vox. ἥμερος πόα, mitis herba.

Adiectiua ī genere neutro ꝓ ſubſtātiuis, ſiue ſimul ꝓ ſe et ꝓ his frequētiſſime ponūtur. vt ποιὸν, ἀντὶ τοῦ ποιότης q̄le, ꝓ eo qđ eſt qualitas, ſiue res q̄lis. τὸ ἀληθὲς veritas, τὸ ἄκαιρον īportunitas, ſiue res vera, res īportuna. Aeſchines. πότερα τἀληθὲς εἴπω; vera ne dicā? Iſocra. τὸ παρ' ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρὸν, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀκαιρία: nā ītēpeſtiuū vbiq; moleſtū. Itē abſq; articu. Demoſth. καὶ ὅλως ἄπιστον οἶμαι ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς. et plane īfida res eſt, opinor, rebꝰ pub. tyrānis. Idē πονηρὸν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι πονηρὸν ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. īproba res eſt, o viri Atheniē. īproba certe et vndeq; inuida atq; īfeſta, ſycophāta. Aeſchi. καλὸν ὦ ἀθηναῖοι καλὸν, ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακή. Pulchra qdē res eſt & p̄clara, o Atheniē. publicarū rerū cuſtodia. Sic Verg. triſte lupꝰ ſtabulꝭ, itē variū & mutabile ſemꝑ fœmina.

Præterea ſubſtantiua in genitiuū tranſeuntia, ab adiectiuis diuerſi caſus reguntur eodem ſenſu. ſic οἱ σοφοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. αἱ καλαὶ γυναῖκες, καὶ αἱ καλαὶ τῶν γυναικῶν. τὰ μεγάλα ξύλα, καὶ μεγάλα τῶν ξύλων. Aeſchi. πρὸς μὲν τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων. ad magnas quidē & præclaras res. Interpres. D. Lucæ græcanice tranſtulit. non ſum ſicut cæteri hominū. ſicuti etiam ab Apuleio ſcriptum eſt, roſcida vallium & glebo ſa camporū. Q̄ ſi adiectiuū vice verſa, in genitiuū ita tranſeat, vt ipſum à ſubſtantiuo alterius caſus regatur: non manebit idem ſenſus. vt quū dico ξύλα τῶν μεγάλων, ligna quædam ex magnis ſignifico: quū autem τὰ μεγάλα τῶν ξύλων, ligna quæuis magna. Duo quoq; adiectiua hoc modo iungi poſſunt. vt τὰ μέτρια τῶν κακῶν, mediocria mala. Item adiectiuū & participiū. Iſocr. χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυποῦ μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν κακῶν. gaude ob quæ cōtigerint bona: & moderate dole, ob mala quæ inciderint. Similis forma eſt, quū nomini aut pronomini ſingulari ſubiungitur genitiu⁹. ſic ἐς τοῦτο ἀνάγκης ἤλθομεν. ad hoc neceſſitatis deuenimus. Demoſth. ἐς τοῦτο ἥκε μανίας. hucuſq; inſaniæ proceſſit. Pauſan. ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες. ad magnam potentiam progreſſi. Sic dicim⁹ τὸ φιλόνεικον τοῦ ἀνθρώπου, et τὸ ἀμφίβολον τοῦ λόγου. tametſi hæc ſenſum habent poſſeſſiuū, pro eo quod eſt ἡ φιλονεικία τοῦ ἀνθρώπου, cōtentio hominis, et ἡ ἀμφιβολία τοῦ λόγου, ambiguitas ſermonis.

Sunt & aliæ cōſtructiones atticorū, quas defectiuas vocant. vt puta quū adiectiuis poſitis, ſubaudiri volūt ſubſtātiua. vt ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. adag. haurire ambabus. deeſt χερσὶ manibus. Xenophon. ἐὰν στρατεύωνταί ποι εἰς πολεμίαν. ſi quando exercitum ducent in hoſtilem, ſubintelligitur χώραν, regionem. Lucia. καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, et plures fuerint atri. ſubauditur ψῆφοι calculi. ἰλ. β. εἰδ' ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. q̄ ſi in eadem conſultemus, ſubauditur ἐκκλησίαν contione. Talia ſunt illa vulgata προτεραία prior, ὑστεραία poſterior, ἐπιοῦσα ſequens. vbi ἡμέρα. i. dies ſupprimitur. et ξηρὰ apud Aeſopum, arida: item οἰκουμένη habitata: ἐνεγκοῦσα quę ſuſtulit. i. patria: et ξένη externa: ἡμετέρα noſtra. vbi ſuppletur γῆ terra, aut χώρα regio. Quæ formæ multo ſunt venuſtiores q̄ integræ ſubſtantiuis expreſſis. ſic latini dicunt oriens continens, ſubauditis ſole & terra.

Porro adiectiua poſt ſe habent ſubſtātiuorū accuſatiuos ꝑ ſynechdochē ſubintellecta præpoſitione κατὰ. vt Ἀθηναῖος τὸ γένος, ideſt κατὰ τὸ γένος. Athenieſis genere. βάρβαρος τὴν φωνήν, barbarus voce. ἁπλοῦς τὸν τρόπον,

ſimplex

ſimplex moribus. καλὸς τὸ πρόσωπον, ſpecioſus facie. ἀνδρεῖος τὴν ψυχήν, ſtrēnu⁹ animo. Item ſubſtātiua. Σωκράτης τοὔνομα. Socrates nomine. Cōmutatur autem accuſatiu⁹ in datiuū. vt ἁπλοῦς τῷ τρόπῳ. &c. Illam formā etiam latini poetæ vſurpant. Vergil. nuda genu. Idem. creſſa genus.

Præterea nomina quædā adiectiua inter ſe copulari gaudent. vt πᾶς ἕκαστος, πᾶς τις vnuſquiſq;. πᾶς ὅστις quicūq;. πολλὰ ἄττα, ἕτερα ἄττα. et πάντες ὅσοι vnuſquiſq;. ποῖός τις qualis. πόσος τις quantus interrogatiue. Itē ποιός τις qualis. ποσός τις quantus, abſq; interrogatione. ἄλλος τις, ἄλλο τι. Nam neutrū. τι. ſæpe aliis ſic appenditur, vt abundare videatur. vt τοῦτό τι, δίκαιόν τι, ἐγγύς τι, σχεδόν τι, πάνυ τι, ὀξύ τι. &c. Ad hæc τίς. quibuſuis verbis præponitur, quū interrogat. vt τίς ἀγορεύειν βούλεται; quis concionari vult. πόσοι ἔρχονται; quot veniunt? Sed frequentiſſime ſubſtantiuis & vocatiuis? τίς ἐστι; quis eſt? τίς καλεῖται. quis vocatur? Quandoq; ſubaudito verbo, caſuale additur. τίς οὗτος; τί τοῦτο; τίς ὁ ἄνθρωπος; τίς ὁ ἐρχόμενος; Lucia. σὺ δὲ τί πρὸς τοῦτο; τί δ' ἄλλο ἢ ἐγέλασα. tu autē quid ad hoc? quid aliud q̄ riſi. ideſt nihil. Porro τί εἰ μὴ, valet quid aliud niſi. hoc eſt nihil niſi.

Quædā adiectiua infinitiuū poſt ſe exigunt. Demoſth. ὀξύτατοι γνῶναι τὰ ῥηθέντα. acutiſſimi ad dignoſcenda quæ dicta ſunt. Lucianus συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός. conuictui aptus, & ad compotandum idoneus. Aeſchi. δυνατὸς λέγειν, potens in dicendo. Idem. ἄξιος μισεῖσθαι, dignus odio haberi. Demoſth. τοιοῦτον οἷον εὐφρᾶναι πάντας. ideſt tale, vt om̄es lætos efficere poſſet. Plato. ἀλλὰ μὴν οἱ ἀγαθοί, δίκαιοί τε, καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. atq; boni iuſti ſunt: & tales, qui iniuriā inferre nolint. Id imitatus Vergil. dixit & cantare pares, & reſpōdere parati. Nihil autem vetat horū quædam aliis etiam modis cōſtrui. vt δυνατὸς vel δεινὸς λέγειν, καὶ ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τοὺς λόγους, καὶ περὶ τοὺς λόγους. ἄξιος μισεῖσθαι, καὶ μίσους. ὀξὺς φράσαι, acer ad depræhendendū. et ὀξὺς τῇ διανοίᾳ, acer mente. καλὸς ἰδεῖν, καὶ τὸ εἶδος, καὶ τῷ εἴδει, pulcher viſu. οἷος vel οἷός τε εὐφρᾶναι.

Præterea cōparatiua incrementū ſuſcipiunt his adiectionibus, μᾶλλον πολὺ, πολλῷ, ὅσῳ, τόσῳ, τοσούτῳ. Plato. αἰσχυντηρότερον μᾶλλον τοῦ δέοντος. verecundius q̄ par eſt. Demoſth. πολὺ γὰρ ῥᾷον, ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα, πέφυκε. natura enim multo facilius eſt parta cuſtodire, q̄ omnia acquirere. Idem. ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. quanto autem minores effectæ ſunt vrbanæ rationes, tanto

maiores horum res euaſerunt. Ariſtoph. τούτων πολλῷ πλείονα, his multo plura. οἷος quoq; illis ad intendendū iungitur. Plato. πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται, καὶ βαρύταται. multæ mihi acciderūt ſimultates, eæq; acerbiſſimæ & grauiſſimæ. Item ὀλίγῳ. Thucyd. θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείονες τριακοσίων. Thebani paulo plures trecentis. Item πολὺ μᾶλλον. Iſæus. πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, multo promptius.

Variatur genitiuus comparatiui in particulam ἢ inter æqualia. Ariſtopha. ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. melius quā heri nobiſcum agitur. Item ſequente ὥστε cū infinitiuo, vt τὸ νόσημα μεῖζον, ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. ægritudo maior eſt, quā vt ſuſtineri queat. Item ſequente κατὰ cum accuſatiuo, vt πλέον ἢ κατὰ ἄνθρωπον, pluſquam ſecundum hominem, ſiue quam pro homine. vel ὡς κατὰ ἄνθρωπον. Superlatiua quoq; augentur his adiectionibus πολὺ. ὡς. ὅτι. Iſocra. πολὺ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν, quā maximā acceperunt differentiam. ὡς et ὅτι paſſim hoc modo iuncta reperies, ὅτι πλεῖστα, ὡς ἀσφαλέστατα, ὡς εὐδαιμονέστατα: et ὡς ὅτι πλεῖστα. &c. vbi pluralia illa, nunc vt nomina, nunc vt aduerbia ponuntur. Porro ſuperlatiua & cōparatiua in genere neutro, ſicuti adiectiua alia, in ſe comprehendunt ſubſtantiua. Gregor. ἐμοὶ δὲ θαυμασιώτατον ἡ σύντομος τῆς σωτηρίας ὁδός. mihi quidem maximo miraculo eſt compendiaria ſalutis via. Plato. οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. neq; iniuriam puto iuſtitia magis lucro eſſe.

SCHOL. *Quia quæ initio de cōuenientia adiectiui cum ſubſtantiuo dicta ſunt, uariantur aliquando figura, aut idiomate, aut omnino ob ſermonis elegantiam copiamq;: & alioqui nōnulla erant illis adijcienda: placuit ea omnia ſeorſum perſequi. Præter adiectiua in. μος. ρος. et. ος. purum finita, alia quoq; cōmunem habent deſinentiam: in. ος. idq; extantibus quorūdam fœmininis deſinentijs in. η. qualia ſunt ἀγροῖκος ruſticus. a. χαῦνος hic et hæc futilis, ἀργὸς ocioſus. a. δύστηνος miſer. a. & ſuperlatiua quædam, raro tamen. ut apud Theophraſtū libro. 3. cap. 15. de hiſto. planta. κάλλιστοι καὶ μέγιστοι. loquitur de buxis, quas ibidem fœmini. genere enunciat. Et apud Thucyd. δυσεσβολώτατος ἡ λοκρίς. quale etiam eſt illud. ὀδυσ. δ. ὀλοώτατος ὀδμή. Compoſita uero finita in. ος. citra controuerſiam habent eam deſinentiam cōmunem. ut ἄοινος μέθη, citra uinum ebrietas. ἐγκύκλιος παιδεία, circularis diſciplina. γυνὴ κακοῦργος, mulier flagitioſa. γῆ ἔυκαρπος, terra ferax. Quanquā in quibuſdam ex his, fœmininæ quoq; terminationes reperiuntur. ut ἀνομοία, ἀπὸ τοῦ ἀνόμοιος. ἐξαισία, ἀπὸ τοῦ ἐξαίσιος. Τί ſubiecta negatione pro οὐδὲν ſumitur τί οὐκ, uel τί οὐχὶ; quid non? et ſublata interrogatione, ideſt nihil non. Demoſth. τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, ideſt nihil non mali patientibus. Effertur etiam dubitatiue. ut ὤμοι ἐγὼ τί πάθω. miſer quid agā, ſcilicet dubito.*

De conſtructione pronominum. Cap. 3.

PRonomina primitiua genera habent confuſa, perſonas tamen diſcretas, idq; vt plurimum cum emphaſi. ἐγὼ γράφω. ego ſcribo, non alius pro me. Poſſeſſiua tanquā adiectiua quibuſuis nominibus congruunt, in genere numero & caſu. vt ὁ ἐμὸς φίλος, meus amicus. ὁ ἡμέτερος πατήρ, noſter pater. ἡ σὴ οἰκία, tua domus. τὸ ἑὸν ἀνδράποδον, ſuū mancipiū.

Habent quoq; poſt ſe aliorum nominū genitiuū: qui poſſeſſorem explicat. Lucia. ὅλως δὲ τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Hi enim omnino res meas infœlicis dilapidant. Reſoluūtur autem hæc in primitiuorū genitiuos. ſic ὁ φίλος μου, amicus meus. ὁ πατὴρ ἡμῶν, pater noſtrum. &c.

Αὐτὸς aliquādo habet emphaſin, ſicut primitiua. vt αὐτὸς ἔφα. ipſe dixit. vbi certus qdā & egregius intelligitur. pro hoc ſæpe inuenitur poſitū οὗ οἷ ἓ primitiuū relatiue citra reciprocationē. Herodot. καί οἱ ἐγένετο θυγάτηρ, eiq; fuit filia. Αὐτὸς rurſus cōpoſitum cū nominibus, reciproce ſignificat. vt αὐτοδίδακτος ſui doctor. φίλαυτος ſui amator. et cum primitiuis pronominibus. vt ἐμαυτῷ χαρίζομαι, mihi ipſi gratificor. τὴν ἐμαυτοῦ οἰκίαν ἀποδίδομαι, meam ipſius domum vendo. σαυτὸν φιλεῖς, teipſum amas. τῷ σαυτοῦ υἱῷ μέμφῃ, tuum ipſius filium accuſas. ἑαυτοῦ φείδεται, ſibi parcit. τῶν ἑαυτοῦ μόνον φροντίζει, ſua tantum curat. Iungitur autem aliquādo ἑαυτοῦ ſecundæ perſonæ. Xenophon οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους. ſic enim inſtituis tuos amicos. Interdum relatiue citra reciprocationem ſumitur pro ſimplici αὐτός. Plato. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεός, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον. Indignatur enim Deus: quum quis ei ipſi ſimilem vituperat. hoc eſt deo. E diuerſo αὐτὸς nōnunquam reciproce pro compoſito ἑαυτοῦ ponitur. Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, videns igitur populi motum in ſe, de fuga deliberat. Carent autem compoſita rectis, ob reciprocationem: quæ per rectum fieri nequit. Tale eſt ἀλλήλων. ἀλλήλοις. ἀλλήλους. vt ἀλλήλων ἀπόναντο, inuicem frui ſunt. ἀλλήλοις ἐπικουροῦσι, mutuo ſibi opem ferunt. ἀλλήλους ἀγαπῶσι, inter ſe amant.

SCHOL. *Quia de pronominū uſu Apollonius apud græcos exacte ſcripſit: et apud latinos de reciprocatione triū compoſitorū, et οὗ ac deriuatiuorū ἑὸς καὶ σφέ*

τερος, multa ex profeſſo à Priſciano atq; Valla, ſcrupuloſe ſatis præcepta ſunt: nos de iſtiuſmodi amplius præcipere ſuperſedemus: illud interim admonentes: horum anxias traditiones ab autoribus haud perpetuo obſeruatas. quod lector diligens facile animaduertet.

De vi & conſtructione articulorum. Cap. 4.

ARticulus præpoſitiuꝰ, genere numero & caſu cum ſuo caſuali conuenit. cuius quidē vis atq; vſus multiplex eſt. Nunc enim per excellentiam ad inſigne & egregiū quidpiā ſignificandū adhibetur. vt ὁ ποιητής. i. ſummus poeta, pro Homero per antonomaſiā. τὸ ἀγαθόν. i. eximiū illud & præcipuū bonū. Interdum rei præcognitæ mentionē recordationēq; inducit. vt ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, venit homo ille. Quādoq; additur ad interpretandū id quod præceſſit. Lucianus. τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην; ſenem illū noſti n, decrepitū inquā illū ac locupletem Eucratē? Iſocrates. πείθου τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις. obtēperato legibus illis, quas reges tulerunt. Alias ad diſtinguendū. Diogenes. καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς. vocor equidem canis, nempe cœleſtis non terreſtris. Aliquādo poteſt hæc omnia, aut plæraq; ſimul ſignificare. Matth. 16. σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. Tu es ille Chriſtus filiꝰ dei viuētis, vel qui viuit. Præponitur noībꝰ. vt ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται: Socrates bonus diſputat. nō tamē omnibus. neq; enim iūgitur interrogatiuis, qualia ſunt τίς ποῖος πόσος: neq; indefinitis niſi per compoſitionē, vt ὅστις ὁποῖος ὁπόσος. ꝙ videlicet cum horū confuſione & incertitudine pugnat articuli certitudo. Aliquoties tamē legimus τὸ τί, et τὰ ποῖα apud Ariſtophanem. et τίνα τὴν ἄσκησιν, apud Luciā. Neq; redditiuis, qualia ſunt οἷος ὅσος τοῖος τόσος. Ad hæc nominibꝰ vniuerſaliter negātibus & diſtribuētibus, articulus nō neceſſe habet adiūgi. vt οὐδὲν ὑγιές, nihil ſanū. πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων, ſatietas enim eſt omniū. οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε παρὰ πάντων, neq; omīa, nec paſſim, nec ab omnibus. Quādoq; tamē τὰ πάντα legimus. Numeralibꝰ quoq; iungi recuſat, ꝙ ea per ſe certitudinē habeant. Lucia. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. pone qnq; drachmas, & duos obolos. D. Lucas. οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Niſi quū certū numerū, ſiue alias prædictū indicamus. Lucia. ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτη ἃ βεβίωκε. ad nonaginta illos annos quos vixit. et. D. Lucas paulo poſt locū modo citatū infert. λάβετε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας. at vero ἀμφότεροι et ἄμφω nunquā articulo iungūtur. Præponitur & pronominibꝰ poſſeſſiuis. ὁ ἐμὸς

οἰκέτης, meus famulus. ὁ σὸς κοινωνὸς, tuus ſodalis. ὁ ἡμέτερος πατὴρ, noſter pater. τὸ ἡμέτερον ἀνδράποδον, noſtrū mancipium. Nam primitiua demōſtratiua et cōpoſita, quia certæ rei ſiue perſonæ demōſtrationē habēt: articulis non indigent. Demonſtratiuis raro præponitur. vt ὁ οὗτος hic: rarius primitiuis. vt apud Luciā. τὸν νῦν ἐμέ. Participiis quoq; præponitur ſicuti nominibus. vt ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται. qui recepit vos, me recipit. Item verbis infinitiui modi vice nominū. Demoſth. διόπερ τὸ φυλάξαι, τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον. ideoq; difficilius eſt tueri, quā acquirere. Itē aduerbiis vice quoq; nominū. vt ὁ πλησίον. id eſt proximus, τοῦ πλησίον proximi. ἡ σήμερον ἡμέρα, id eſt hodierna dies. τῆς σήμερον ἡμέρας, hodiernæ diei. Et præpoſitionibus. vt ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, qui in cœlis. οἱ πρὸ ἡμῶν, maiores noſtri. τῶν πρὸ ἡμῶν, maiorū noſtrū. οἱ μεθ' ἡμᾶς, poſteri. τῶν μεθ' ἡμᾶς, poſterorū. οἱ καθ' ἡμᾶς, noſtræ tēpeſtatis. &c. Item cōiunctionibus. vt οἱ μὲν λόγοι καλοὶ, τὰ δὲ ἔργα φαῦλα. ſermo quidē bonus, at opera praua. Ad hæc τὸ neutrius generis præponitur literæ & dictioni, ad eas ipſas indicandas. vt τὸ. θ. τίθεται ἀντὶ τοῦ. τ. τὸ ἄνθρωπος μὲν ὄνομά ἐστι, τὸ δὲ λέγω, ῥῆμα. Item orationi. vt τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. i. hoc qđ dicitur, ne quid nimis, nimis me delectat.

Articulus vero poſtpoſitiuꝰ, quia relationē habet ad antecedens, cū illo ſemp genere & numero conuenit: caſu vero nō ſemp. ſicut in nomine dictū eſt. Cōgruit autē numero & pſona cū verbo, cuiꝰ eſt ſuppoſitū, inſtar noīs.

SCHOL. *Articulꝰ ꝑpoſitiuꝰ fere adhibetur ad coercēdā noīm in ſignificādo cōfuſionē & laxitatē. Nā cū dico de quopiā, μαθητής μου ἐστὶ diſcipulꝰ meꝰ eſt: alios præter illū mihi eſſe diſcipulos innuo. Cū uero ὁ μαθητής μου ἐστὶ, ſolū illū. Itē quū dico πᾶς ὁ βίος, diuerſas uitas intelligo: quū πᾶς βίος, eādē totā. Sic ſacri euāgeliſtæ, atq; iprimis Ioānes, ad deſignādū principē & eximiū prophetā, agnū, paſtorē: addere ſolent articulū.* ὁ προφήτης, ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς. *quē alias iidem detrahunt, ad indiſcretā & cōmunē rem ſignificandā. ut Matth. 10.* ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται. *qui recipit prophetā in nomine prophetæ, mercedē prophetæ accipiet. E diuerſo articulus interdū cōfuſe ſignificat. Nam hic* ὁ δεχόμενος *quēuis ſuſcipientem deſignat, nō certū aliquem. Porro alicubi additur, maioris demonſtrationis ſiue emphaſeos ornatuſue aut dignitatis, magis quā neceſſitatis gratia: ac proinde paruo ſenſus emolumēto. ut apud Lucia.* ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν. *quæcūq; uides, terram ipſam, quæq; in terra ſunt, cœlū, mare. Aeſch.* καὶ θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον, οὐκ

ἐξ Ἀλεξάνδρου φύσεως. et conijciens Alexandrum, non ex Alexandri natura. Hic idem nomen proprium ſemel eſt cum articulo, et iterum ſine illo. Alias idem contingit in appellatiuis. Demoſth. μικρὰ προειπὼν, ὡς γνώμης ἔχω περὶ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα. ἐγὼ νομίζω κοινὸν ἐχθρὸν ἁπάντων τῶν ἑλλήνων εἶναι βασιλέα. Item apud eundem. βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Hic τῇ βουλῇ et τῷ δήμῳ, duo quidem diſtincta & inſignia denotant. cæterum nomina hæc βασιλεὺς Μακεδόνων, Φίλιππος et ἀθηναῖοι, quæ articulos non habent, eos recipere poterant, eodem ſenſu. Nam propria indifferenter & cum articulo & ſine illo ponūtur. Quū autem ſubiūgitur proprio aliud appellatiuū ſiue adiectiuū, his interpretatiue præponitur. vt Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν, vel τῷ Νιγρίνῳ. Item Νιγρίνῳ τῷ φιλοσόφῳ, vel τῷ τιμιωτάτῳ. Aduertēdum autem, nomen quod de alio dicitur mediante verbo ſubſtantiuo expreſſo vel ſuppreſſo, articulū non admittere. vt χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν ὄρνις ἐστίν, hirūdo auis eſt. ἵππος vel ὁ ἵππος ταχύς ἐστιν, equus velox eſt. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης ἀγαθὸς ἦν, Socrates bonus fuit. ἐλεήμονες vel οἱ ἐλεήμονες μακάριοι, miſericordes beati. ſ. εἰσί. Pari forma quū ordo mutatur. ὄρνις ἡ χελιδὼν, ταχὺς ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. et addito alio nomine. ὄρνις ταχεῖα ἡ χελιδὼν, ταχὺ ζῶον ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ἄνθρωποι. Hac em̄ ſerie ſubiecto fere præponi vult articulus. cui⁹ loco ī vltimo exēplo & aliis ſimilib⁹, poteſt præponi ὅσος relatiuū, ſic ὅσοι ἐλεήμονες. Ariſtot. in lib. de phyſiogno. ἐλεήμονες, ὅσοι γλαφυροὶ καὶ λευκόχροοι καὶ λιπαρόμματοι. pro οἱ γλαφυροί. &c. Interdū etiam ſubiectū ipſum abſq; articulo eſt. vt ibidē. μικρόψυχος, μικρομελὴς μικρογλάφυρος ἰσχνὸς μικρόμματος. i. puſillanimis eſt ὁ μικρομελής. &c. Simile eſt, quū duo ſubſtātiua ꝑ appoſitionē iūgūtur abſq; vllo articulo. Aeſchi. θῆβαι δὲ πόλις ἀστυγείτων μεθ᾽ ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς ἑλλάδος ἀνήρπασαι. Thebæ vrbs vicina. &c. Q̄ ſi prædicato pręponatur, neceſſe erit aliud verbū ſubiūgi. ſic ἵππος vel ὁ ἵππος, ὁ ταχὺς, τρέχει. equus velox currit. χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν, ἡ ὄρνις, ἐφίπταται, hirundo auis volat. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθὸς, διαλέγεται. Socrates bonus diſputat. vel ſic. ὁ ταχὺς ἵππος τρέχει. ἡ ὄρνις χελιδὼν ἐφίπταται. ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης διαλέγεται. Exponitur autem hic articulus ꝑ participiū verbi ſubſtantiui, ad hunc modū. ὁ ἵππος ὁ ὢν ταχὺς τρέχει. Et ſic in cæteris. Hæ vero cōſtructiones. ἡ ὄρνις ἡ χελιδών ἐστιν, ὁ ταχὺς ὁ ἵππος ἐστὶν, ὁ ἀγαθὸς, ὁ Σωκράτης ἐστὶν, οἱ μακάριοι, οἱ ἐλεήμονες

εἰσιν: itē illę, ταχὺς ὁ ἵππος τρέχει, ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης διαλέγεται: ineptę ſūt & inauditę. q̄ ſi alicubi authoris idonei ſimile teſtimoniū reperiat̃, id erit ꝑ q̄ꝫ rarū, & aliqua rōne tolerabile, poti⁹ q̄ꝫ imitādū. Cæterū ī his ordine mutato ſēſus q̄q; variari pōt, ob articulū iteratū, aut oīno ſublatū. Quū em̄ dico, ταχὺς ὁ ἵππος, equū quē demōſtro, velocē eſſe aſſero: quū vero ταχὺς ἵππος vel ἵππος ταχὺς, quēlibet velocē equū intelligo. quū aūt ὁ ἵππος ὁ ταχὺς, certū quēdā e multis deſigno: quē ab aliis velocitate diſtinguo. Porro quū duo adiectiua vni ſubſtātiuo iūgunt̃, nulla fere ī ſenſu eſt differētia. Enimuero quū dico ἵπποι ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel οἱ ἵπποι ταχεῖς, ſiue ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel οἱ ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροὶ: aut ſic ταχεῖς ἵπποι vel οἱ ταχεῖς ἵπποι ἰσχυροὶ: idem perpetuo ſignifico, nempe ὅτι τῶν ἵππων οἱ ταχεῖς vel ὅσοι ταχεῖς ἰσχυροί εἰσιν: q̄ ex equis veloces vel quicūq; veloces, iidē & fortes ſunt. vbi nomē q̄dē ſubſtātiuū omitti poteſt: ſi de illo aliq̄d præceſſerit: ad hūc modū, οἱ δὲ ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel ἰσχυροὶ δὲ οἱ ταχεῖς. quale eſt μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ſcilicet ἄνθρωποι. niſi q̄ hic nō dicitur eodē ſenſu, οἱ μακάριοι ἐλεήμονες, ꝑ hāc em̄ orōnē beatos alioꝝ miſereri ſignificat̃.

De figuratis & elegātibus articulorū conſtructionibus. Cap̄. 5.

IN articulis quoq; cōtingit ἀλλοιότης numeri & generis atq; etiā caſus. vt cū dicim⁹, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι. ex humano genere, partim boni, partim mali. aut ſic τ᾽ ἀνθρώπειον φῦλος, τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον. ſubaudit̃ autē hic μερίδι. Itē ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Tale eſt quū poſtpoſitiu⁹ generi ſequētis nōis reſpōdet, nō antecedētis. Lucia. πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις, ciuitates illæ ſūt, quos ſpec⁹ eſſe putas. Itē quū cōſtructioni verbi p̄cedētis, nō ſubſequētis. Idē διδάσκω μεμνημένος ὧν ἔπραξεν. ideſt ἐκείνων ἃ ἔπραξεν. Iſocra. ᾤηθειν δεῖν μηδὲν παραλιπεῖν, ὧν ἂν ἔχω σοι συμβουλεύειν. ideſt ἐκείνων ἃ ἔχω. Sunt tamē qui in huiuſmodi locutionibus, ὑπὲρ ſubaudiri velint ἀττικῶς.

Vſus poſtpoſitiui ꝓ p̄poſitiuo q̄ꝫ q̄ꝫ Luciano īprobat̃ ī pſeudoſol. eidē tn̄ alias admittit̃ ſic ſcribēti. διδοὺς ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. In decretis q̄q; apud Demoſth. ꝓ Cteſi. bis legim⁹ ἃς μὲν, τινὰς δὲ. ꝓ τὰς μὲν τὰς δὲ, q̄ꝫ q̄ꝫ vtrobiq; codices nōnulli veteres hn̄t, τινὰς μὲν τινὰς δὲ. E diuerſo p̄poſitiu⁹ ꝓ poſtpoſitiuo locari videt̃, vbi dicim⁹, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται. i. ὅς ἐστιν vel ὁ ὢν ἀγαθός. Apti⁹ eſt quū ꝑticipiū adiicit̃, vt Νέστωρ ὁ πολλὰ ἔτη βεβιωκώς. i. ὃς βεβίωκε. Neſtor q multos ānos vixit. Attici quādoq; ſuꝑfluos ponūt p̄poſitiuos, quādoq; etiā neceſſarios omittūt.

Porro præpoſitiuus pluralis numeri cū præpoſitione περὶ, periphraſin efficit, ſic οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, pro eo qđ eſt ὁ ἄρχων. τοὺς περὶ κράτητα. i. cratetem. vbi pro περὶ nōnunquā ponitur ἀμφὶ, idem fere pollens. ſimili modo τὰ περὶ τὸν βίον ideſt ὁ βίος. et τὰ τῆς στρατείας pro ἡ στρατεία. Frequentius tamē cōpendio ſermonis deſeruit. vt Philippē. 2. οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ χριστοῦ ἰησοῦ. hic τὰ ſubauditū affert πράγματα. Athen. κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. hic τὴν includit δίκην. ſic in adagio, τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ. τῇ δ᾽ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. altera fert aquā, altera ignē. ſupprimitur χειρὶ manu. Demoſth. ὑμῶν τὴν ἐκείνου κακῶς ποιούντων. vobis illius regionē populātibus, omittitur χώραν. ſic legimus τὴν ἐμὴν, i. meā opinionē, et τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον. hoc eſt res vel partes meæ, noſtræ. Itē ὁ τὸ διάδημα. ſcilicet ἔχων, apud Lucia. diadema habens, vel ἀμπεχόμενος indutus. et τὴν τὸ τρίπλουν τεῖχος, ſcilicet ἔχουσαν. Illud ad ſtructuræ elegantiam facit: qū duo articuli continui, ſubiectos habent caſus ordine retrogrado reſpōdētes. vt τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ciuitatis res. et qū tres, vt apud Aeſopum. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελομένη. deorum iras auertere pollicita.

SCHOL. *Huius loci eſt illa paſſim obuia ellipſis, ubi poſito articulo & nomine patris, intelligitur* υἱὸς *ideſt filius.* Plutar. Νηλεὺς ὁ κόδρου, *Neleus codri. ſ.* υἱός. Lucia. Πτολεμαῖος ὁ λάγου. D. Matth. καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου. *ubi articulus cōpendio diſtinctioni & interpretationi ſeruit. E diuerſo* υἱὸς *ex abundanti addi ſolet, quod obiter annotare placuit, ut* υἷες ἀχαιῶν *apud* Homerum, *pro* ἀχαιοί. *Item* ἑλλήνων παῖδες, *pro* ἕλληνες, *et* ἰατρῶν παῖδες, *pro* ἰατροὶ, *apud* Chryſoſto. *Qui tropus ex hebræo idiomate etiā in ſacras literas manauit, unde filij Iſrael filij hominū, & multa alia. Aduertendū autem formā illam* οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, *et ſimiles, nōnunquā comitatū ſignificare. Sic* Heliodorus, *quū* οἱ περὶ τὸν θεαγένη *ſcribit, modo ſolū* Theagenen *deſignat, modo illū &* Charicleā: *alias etiā unà quoſdā alios.* *Inter articulū & ſuū caſuale aliæ partes nō inuenuſte interſerūtur.* Dioge. ὁ γὰρ καθ᾽ ἡμᾶς σπουδαῖος δι᾽ ἑαυτοῦ συνίσταται. *noſter enim ſtudioſus per ſeipſum cōmendatur. Ad hæc quū bini conueniunt, & ſi nō incongrue iungūtur ſuo quiſq; caſuali, ut* τὰ πράγματα τῆς πόλεως: *ornatior tamen euadit oratio articulis contiguis, ſic* τὰ τῆς πόλεως πράγματα. *Poſtpoſitiuus interdū ponitur abſq; antecedēti. interdū etiā ipſum poſitū præcedit.* Muſæus. ὄλβιος ὅς σ᾽ ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ. *fœlices qui te talem genuere parentes. ubi* ὃς *refert antecedens omiſſum* πατήρ: *et* ἣ *præcedit antecedens* μήτηρ. *Porro* ὃς *alicubi uicē habet pronominis pri*

nis primitiui aut demonſtratiui. Aeſop. καὶ ὃς ἀποτυχών, *& ille fruſtratus. Compoſitus cum nomine* τις, ὅστις, *uarias inſuper deſinentias recipit,* ὅστις ποτε, ὁστισοῦν. *Reperitur etiā* ὅτου *cuiuſcūq;, et* ὅτῳ *cuicūq; in genitiuo & datiuo tantū. à* του τῳ *articulis indefinite et enclitice poſitis, pro* τινὸς τινὶ. *unde cōpoſita* ὁτουποτε, ὁτῳδήποτε, ὁτῳοῦν. *Hinc quoq; per ſyncopen fieri uolunt* ἅττα *pro* ἅτινα *ideſt quæ uel quæcūq;, &* ἄττα *quædam. quanquā ſpiritu non conſentiunt. Quæ omnia ferè bina uerba expoſcunt. Præpoſitiuꝰ quoq; adiungitur nomini* τις *interpoſita coniunctione ſic,* ὁ μέν τις *ideſt quidā, unus. itidē* ὁ δέ τις *alter alius. ubi* τις *abundat. quādo quidē hæc idē ualet, quod* ὁ μὲν, ὁ δὲ. *In neutra ſignificatione* τὸ μέν τι *et* τὸ δέ τι, *etiā pro cum & tum, ſiue pro partim & partim, ponuntur: hoc eſt pro* τὸ μὲν, τὸ δὲ, *ſiue* τῇ μὲν, τῇ δὲ: *aut* τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ. *q̄ idē ſunt: alias* ὅδέ τις *demōſtrationē habet ſicut* ὅδε, *ideſt hic quidam, & certus. ſic* τόδε τι *hoc aliquid. quod apud* Ariſtot. *pro eo quod per ſe eſt aliquid ſumitur, ideſt pro ſubſtātia.* *Ponitur adhuc articulus præpoſitiuus per ſe demonſtratiue.* Demoſth. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *ſi hoc & illud feciſſet homo hic, non obijſſet.* Lyſias. καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. *et mihi uoca hunc & illū. Item pro* τίς τίνος *dubitatiue.* Demoſth. ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. *dubito, quod primū memorem. et interrogatiue.* Ariſtoph. τῷ τοῦτο κρίνεις; *qua ratione hoc indicas?* *Tandē cui hæc præcepta de uſu atq; ordine articulorū haud ſatis certa uidebuntur, fortaſſe proderit cum idiomate uernaculo Hiſpanicæ aut alioqui alterius barbaræ linguæ articulos habentis conferre: auribus ubi libuerit conſultis. quas tamen bonorum autorū uſu detritas eſſe oportet. unde purius hæc & certius hauriuntur.*

De verborū ſuppoſito deq; habentibus poſt ſe accuſatiuū. Cap. 6.

VErba perſonalia finita ante ſe nominatiuū intrāſitiue exigunt, paſſiua quidem perſonæ patientis, reliqua vero agentis. Nominatiuꝰ cū illis conuenit numero & perſona. Quædā etiam poſt ſe cum eodem nominatiuo reciproce conſtruūtur. de quibus alias dicetur: alia cum obliquis tranſitiue. Hoc autem multipliciter accidit.

Sit igitur prima ſpecies ſimplicis tranſitionis habentium poſt ſe accuſatiuū, vt propriū. Qualia ſunt actiua deponentia & cōmunia, quæ corporis adfectionē & exercitiū denotāt. vt Κλίνω ἀνάγω. Sophoc. ὡς ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάντα τ᾽ ἀνθρώπεια. vt dies premit atq; extollit humana omnia. Ἐγείρω. Aratus. λαοὺς δ᾽ ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. populos ad opus excitat.

Κολάζω. Demoſth. τοὺς δ᾽ ἀδικοῦντας κολάζειν. iniuſte agentes punire. Λύω. Lucia. λῦσόν με ὦ ζεῦ. ſolue me Iupiter. Ἄπτω. Ariſtoph. ἅπτε παῖ

λύχνον. accende puer lucernam. Κόπτω. Idem. ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύ-
ραν. verum non pulſo ianuam. Sic αἰθίοπα σμήχεις ἢ λευκαίνεις. aethio-
pem lauas vel dealbas. πλίνθον πλύνεις ἢ ὀπτᾷς. laterem lauas. λίθον ἕψεις.
lapidem coquis. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. adag. aliã quercũ excute. ἐγκράτειαν
ἄσκει. continentiam exerce. πλουσίαν ἔγημε. diuitem duxit.

Itẽ q̃ ad aĩm & mores ptinẽt. vt Στέργω. Iſo. στέργε μὲν τὰ παρόντα. ama pſẽ
tia. Φιλῶ. στυγῶ. Sopho. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.
nã pbos dii amãt, & oderũt malos. Μισῶ. Iſoc. μίσει τοὺς κολακεύοντας. odio
pſeq̃re adulatores. Κακῶ. ὀνίνημι. Demoſth. ἱκανώτατοί ἐστε, κακῶσαι μὲν ἐχ-
θρούς, ὀνῆσαι δὲ φίλους. aptiſſimi eſtis ad hoſtes offendẽdos, & iuuãdos ami-
cos. Συκοφαντῶ. Lucia. τὰ ὑπ' ἄλλων γινόμενα συκοφαντῶ. ab aliis facta de
fero. Διαβάλλω. Demoſth. διαβάλλει τὴν πόλιν. defert ciuitatẽ. Ὀφέλλω.
Phocyl. πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει. labor virtutẽ admodũ iuuat. Ἀνιῶ.
Theog. μηδὲ φίλους ἀνία, μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. neq; amicos ĩ mœrorẽ, neq;
inimicos in lætitiã inducas. Sic ἀγάπα τὸν πλησίον. dilige proximũ. ἀδικῶ
lædo. λοιδορῶ conuitior. ὑβρίζω. contumelia afficio. σκώπτω γελῶ irrideo.

Item quæ ad doctrinam & affectionẽ. vt Διδάσκω. adag. μουσικὴν ἔρως
διδάσκει. muſicam amor docet. Πείθω. Xenophõ. οὐκ ἂν ἔτι πείσαις ἀν-
θρώπων οὐδένα. non pſuaſeris vltra cuiquã hominũ. Sic υἱοὺς παίδευε, filios
erudi. θερμαίνω calefacio. ξηραίνω ſicco. ὑγραίνω humecto. διατίθημι afficio.

Item quæ laudem ſignificant. vt Ἐπαινῶ. ἐπαίνει τὰ καλά, lauda ho
neſta. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. Sic ᾄδω ἐγκωμιάζω laudo.

Itẽ q̃ venerationẽ & timorẽ. Iſocra. τὸν μὲν θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα,
τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Idẽ. εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς. caueto calũnias. Ἰλ. χ. ἤν
πως ἡλικίην αἰδέσεται, ἠδ' ἐλεήσει γῆρας. ſi forte ætatẽ vereatur, & ſenectutis
miſereatur. Προσκυνῶ. Lucia. προσκυνήσομεν τὴν θεόν. adoremus deã. Sic
σέβου τὸ θεῖον. cole deũ. κολακεύω σε, adulor tibi.

Itẽ q̃ ſuſpitionẽ, opinionẽ & notitiã vel ignorantiã. vt Ὑπολαμβάνω.
Demoſth. τούτους μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψεσθε. hos quidẽ hoſtes ſuſpicabimi
ni. Ἴσημι. Demoſth. εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ᾐτιᾶτο. ſi me talẽ no
ſtis, qualẽ hic accuſauit. Οἶδα. adag. οἶδα σίμωνα, καὶ σίμων ἐμέ. noui ſi-
monẽ, & ſimon me. Ἐπίσταμαι. Lucia. μηδὲν ὄφελος ἐπίστασθαι τὰ μαθήμα
τα, εἰ μή τις ἄρα τὸν βίον ῥυθμίζῃ πρὸς τὸ βέλτιον. nulla vtilitas eſt diſciplinas
noſſe, niſi quis vitã in melius cõponat. Ἀγνοῶ. Iſocra. οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν
ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι. nã multi q̃dẽ veritatẽ ignorant. Demoſth. ἐκεῖνο ἀπορῶ.

illud dubito. Sic μηδὲν ὑφορῶ. nihil ſuſpicare. τὰ δίκαια κρῖνε. iuſta iudica
to. νόει τὸ δίκαιον, cogita iuſtum. γνῶθι σεαυτόν, noſce teipſum. Item τεκμαί-
ρομαι εἰκάζω conie cto. νομίζω exiſtimo. δοξάζω opinor.

Itẽ electiua, & volũtaria. tametſi ea ſępi9 poſt ſe hñt ĩfinitiuũ: vt poſtea di
cet. vt Αἱροῦμαι. apd Demoſt. ἔδοξε τῷ δήμῳ, πρέσβεις ἑλέσθαι. viſũ eſt pplo,
legatos eligere. Βούλομαι. Demoſth. ἔσται γὰρ ἅπαντα, ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς.
erũt eĩm oĩa, q̃ vultis vos. Sic θέλω. ἐθέλω. προαιροῦμαι. προκρίνω. eligo, volo.

Itẽ diſq̃ſitiua. vt Ἐξετάζω. Aeſchi. ἐγὼ τὸν μὲν βίον τοῦ δημοσθένους ἐξετά-
ζειν, μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. ego quidẽ ad Demoſthenis vitã
examinãdã, longiori ſermone opus eſſe arbitror. Ἐρωτῶ. Demoſth. εἰ δ'
ἀπιστεῖς, ἐρώτησον αὐτούς. q̃ ſi nõ credis, roga ipſos. Ζητῶ. Iſocra. ζήτει δὲ
τὰ βελτίω. quære autẽ meliora. Sic ἐρευνῶ ſcrutor. ἔρομαι interrogo. ἀνακρί-
νω diiudico percontor. δοκιμάζω probo. εὑρίσκω inuenio.

Itẽ obtẽtiua, vt Ἔχω. Ariſtoph. πόσους ἔχεις ὀδόντας. quot habes dẽtes.
Πιέζω. Idem. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει. nam neceſſitas me opprimit. Θηρεύω.
ὁ ἀετὸς οὐ θηρεύει τὰς μυίας. adag. aq̃la nõ capit muſcas. Τηρῶ, διατηρῶ. apud
Demoſth. τούτων δ' ἑκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν. horũq; ſinglos,
quem ordinẽ acceperint, retinere. Sic κρατῶ teneo. φυλάσσω cuſtodio. σώ-
ζω ſeruo. κτῶμαι poſſideo. ἐλαύνω impello. νικῶ vinco. Itẽ hortatiua.
Aeſchi. καὶ τί δεῖ σε δημοσθένην παρακαλεῖν; et qd te op9 eſt Demoſthenẽ
aduocare? Sic προτρέπω adhortor. παροξύνω incito. παρορμῶ ppello. σὲ te.

Itẽ vocatiua, vt Καλῶ. Demoſt. ἀλλὰ μισθωτὸν ἐγώ σε φιλίππου πρότερον,
καὶ νῦν ἀλεξάνδρου, καλῶ. at qui mercenariũ ego te Philippi pridem, & nunc
Alexandri, nũcupo. Κραυγάζω. ὕλλαν κραυγάζεις. hyllã inclamas, adag.
Sic προσαγορεύω nuncupo. ὀνομάζω nomino. βοῶ clamo. φωνῶ voco.

Itẽ artiũ ſignificatiua, vt apd Phal. σώματος γὰρ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει τέχνη,
ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἴαται θάνατος. corporis eĩm ęgritudini ars medef: cæte
rũ aĩæ morbũ mors medica curat. Sic κύματα μετρεῖς. fluct9 metiris. adag.
Item οἰκοδομῶ ędifico, τεκταίνομαι fabrico, νεὼν tẽplũ. ἐξειργάζετο ἀνδριάν-
τα, effinxit ſtatuã. ἔγραψεν εἰκόνα, pinxit imaginẽ. μιμοῦμαί σε, imitor te.

Itẽ deceptoria, vt Ἐξαπατῶ. Demoſth. ῥᾷον ἁπάντων ἐστίν, αὑτὸν ἐξαπατῆ-
σαι. facillimũ omniũ eſt, ſeipſum decipere. Κλέπτω. Aeſchi. κλέπτεις τὴν
ἀκρόασιν, fallis aures. Sic πλανῶ ſeduco. σοφίζομαι impono. φενακίζω cir
cũuenio, παραλογίζομαι fallo. παίζω illudo.

Item miſerationem & luctum ſignificantia, vt Ἐλεῶ, Demoſth. σὺ μὲν

τοὺς θηβαίους ἐλεεῖς. tu quidem Thebanorũ misereris. Sic μύρομαι plango. κλαίω lugeo. ὀδύρομαι ploro. θρηνῶ lamẽtor. οἰκτίζω miſeror. γοῶ vlulo.

Item quæ ſupplicare ſignificant, & orare, vt Ἱκετεύω. Plutar. ἱκέτευσε τὸν ἀχιλλέα. ſupplicauit Achilli. Γουνοῦμαι. ὀδ. ζ. γουνοῦμαί σε ἄνασσα. ſupplico tibi regina. Sic λιτανεύω ἀντιβολῶ, ſupplico. ἐκλιπαρῶ deprecor.

Item emptionũ & cõmerciorũ ſignificatiua, vt Πωλῶ. Ariſtoph. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα. alter vendit cepas. Ἀγοράζω. Idem. καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον ἐκέλευσεν ἄν. et ſororibus emere tuniculam mihi imperabat. Sic πιπράσκω ἀποδίδομαι, vendo. ὠνοῦμαι πρίαμαι, emo. ἀμείβω ἀλλάττω συμβάλλω, commuto.

Item quæ naturalem productionẽ ſignificant, vt Τίκτω. δίκη δίκην ἔτικτε. adag. lis litẽ peperit. Φυτεύω. φύω. Sophocles. ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα, τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο, πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσι γέλων; qui inutiles gignit filios, quid hunc dices aliud producere, quã ſibi erũnas & hoſtib⁹ riſum. Sic θάλλω germino. αὐξάνω augeo. τρέφω alo. γεννῶ gigno.

Item viſus & contẽplationis ſignificatiua, vt Ὄπτομαι. Ariſtoph. ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη. videbis aptos faciei cẽtones. Ὁρῶ. Idẽ ἔπειτ᾽ ἀναβλέψας, ὁρῶ τὸν ἱερέα. dein reſpiciens, video ſacerdotẽ. Ἐφορῶ. ὀδ. λ. ἠέλιος, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς. ſol qui cuncta vides. Θεῶμαι. Demoſth. ἕτερον δ᾽ εὐθὺς ἐφεξῆς ἔτι τούτου μεῖζον κακούργημα θεάσασθε. aliud deinceps flagitiũ hoc etiã mai⁹ cõſiderate. Sic θεωρῶ ſpeculor. βλέπω δέρκω, video.

SCHOL. *Conuenientia nominatiui cũ uerbo fallit in his nominibus* ἄμφω *ambo, et* δύο *duo. quæ quũ dualiter declinentur, paſſim iuncta reperimus uerbis pluralibus.* ἄμφω τρέχουσιν, *ambo currũt.* δύο ἀετοὶ ἐπέτοντο. *duæ aquilæ uolauerũt. E diuerſo nomẽ uoce plurale, quũ ſignificationẽ habet ſingularẽ aut dualem, requirit fere uerbũ uoci reſpõdens. ut* Ἀθῆναι φιλοσοφίᾳ διέφερον. *Athenæ philoſophia excellucrunt.* ἀμφότεροι γράφουσιν. *ambo ſcribunt. Fallit quoq; ſyllepſi. ut* ἐγὼ καὶ πατὴρ ἤλθομεν. *hic prima dualis deeſt. alias etiam, quũ nõ deeſt, uti poſſumus plurali. ut* σὺ καὶ Ἰωάννης ἐγράφετε *uel* ἐγράφετον. *Fallit etiam idiomate, ut lib. 5. patebit.*

Verborũ conſtructio à plæriſq; in tres potiſſimũ ſpecies ſimplices ita diuidi ſolet: ut prima ſit cũ accuſatiuo, eorũ uidelicet quæ per emiſſionẽ dicũtur, ut τύπτω σε: *ſecũda cũ genitiuo, eorũ quæ per immiſſionẽ, ut* ἀκούω σου: *tertia cũ datiuo, eorũ quæ per acquiſitionẽ, ut* ἐπιστέλλω σοι. *Ad quas illi uniuerſa uerba tranſitiua referunt. Nã reliquas conſtructiones, ubi poſt propriũ caſum alter accedit, aut alioqui pars indeclinabilis ſeu infinitiuus modus aut participiũ, tanquã compoſitas ac generales aut aliũde pendentes, ſeorſum habendas putant. Notat autem Apollonius, accuſatiuũ ea uerba exigere, quæ utcũq; actiue ſumũtur: ſiue ſecundũ maiorem (ut ipſe tradit) actionẽ, ut* τιμῶ Σωκράτην, *honoro Socratem: ſiue ſecundũ minorem, ut* λέγω τὰ δέοντα, *dico oportuna: et* φρονῶ τὰ εἰκότα, *ſapio conſentanea. Deinde hæc utraq; in ſpeciales canones diſtribuit: quos magna ex parte ſequuti ſumus. Verũ hic & in mox tradẽdis admonitos uolo ſtudioſos: primũ ut hæc in genere præcepta putent, de ijs quæ frequentius legũtur: deinde eſſe uerba multa ad diuerſas ſpecies ptinentia. ut* ποθῶ αἱροῦμαι βούλομαι: *itẽ alia quæ liquido dijudicari diſtribuiue in loca propria nõ poſſint: uel ob ancipitẽ ſignificãdi rationẽ: uel alia de cauſa. Nã* βλάπτω *animi corporiſq; affectionem denotat. Item* στοχάζομαι *id eſt coniecto, potius recenſendũ eſt inter ea ſecundæ ſpeciei quæ curã denotant, ut ſit curioſe exquirere cum genitiuo, quã inter opinatiua aut diſquiſitiua primæ ſpeciei, quæ accuſatiuũ expetũt. Iſocra.* εἰ δὲ δεῖ θνητὸν ὄντα, τῆς τῶν θεῶν στοχάσασθαι διανοίας. *q. ſi oportet, eum qui ſit mortalis, curioſe deorũ mentẽ perſcrutari.* Εὔχομαι *quoq; datiuũ habet,* ἀξιῶ *uero et* δέομαι *genitiuũ: quũ tamen accuſatiuo iungẽda fuerint ſecũdũ hos canones: quãdoquidẽ orare ſignificant. Demoſth.* τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. *Idem,* ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν, ἀκοῦσαί μου. *Sic* αἰτιῶμαι *accuſatiuũ exigit,* ἐγκαλῶ *datiuũ, et* κατηγορῶ *genitiuũ: quũ tamen omnia ſignificent accuſare. Variatur etiam conſtructio, uariata ſignificatione. item dialecti cõſuetudine nõnunquam, quemadmodũ ſuis locis oſtendetur. Verum hæc omnia, tutius ad ueterũ autorũ uſum diriget ſtudioſus, quã ad ullas præceptiones. ne hic fiat, quæ prouerbio notatur, leſbia regula.*

De verbis habentibus poſt ſe genitiuũ. Cap. 7.

Eſto ſecunda ſpecies ſimplicis tranſitionis, habentiũ poſt ſe genitiuũ vt propriũ. Qualia ſunt actiua neutra cõmunia & deponẽtia, quę apprehẽſionẽ per ſenſus denotant, viſu excepto. vt Ἀκούω. Demoſth. ὡς ἐγώ τινος ἤκουσα ἀνδρός. vt ego à viro quodã audiui. Ὀσφραίνομαι. Ariſtop. ὀσφραίνεται τοῦ ψύχους. olfacit frigus. Γεύομαι. Euripides. ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ᾽ αὐχένα ἐντιθεὶς ζυγῷ. inſuetus guſtare mala, fert quidem: at dolet ceruicẽ ſupponens iugo. Ἅπτομαι ἐφάπτομαι. Ariſtoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. et primo quidẽ caput attigit. Αἰσθάνομαι. Idem. εἰπὼν, εἴ τις αἴσθηται ψόφου, σιγᾶν. ſilentium indicens, ſi quis ſonũ ſentiret. Ἱμείρω, ἐρῶ. Oppianus. ἱμείροι δὲ πόνων, ἐρῴη δὲ θαλάσσης. ſit cupid⁹ laborũ, & amet mare. Sic ὀρέγομαι τῆς ἀληθοῦς σοφίας. cupid⁹ ſũ verę ſapiẽtię. ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει. aliena ne appetas.

Itẽ q̃ curã & ediuerſo negligẽtiã atq; obliuionẽ ſignificant. vt Φροντίζω. Ariſtoph. σοῦ δ᾽ οὐ φροντιῶ. tui curã nõ habebo. Ἐπιμέλομαι. Iſocra. πάντων ἐπιμελοῦ τῶν περὶ τὸν βίον. diligens eſto in oĩbus q̃ ad vitã attinẽt. Μέμνημαι. Idẽ τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας. abſentiũ amicorũ memẽto apud p̃ſentes. Ἐπιλανθάνομαι. Theognis. οὔποτε σεῖο λήσομαι. nunq̃ tui obliuiſcar. Ὀλιγωρῶ. Demoſth. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσητε. q̃ ſi alterutrũ negligatis. Sic σαυτοῦ μὴ ἀμέλει. ne tui negligens eſto ἀμνημονεῖς μου. obliuiſceris mei.

Item q̃ dominatũ ſiue imperãdi poteſtatẽ, vt Ἄρχω. Iſocra. αἰσχρὸν, τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς δουλεύειν. turpe quidem famulis imperare, & voluptatibus ſeruire. Sic ἡδονῆς κράτει. voluptati imperato. item δεσπόζω κυριεύω, dominor. τυραννῶ tyrãnum ago. δυναστεύω poteſtate vtor. βασιλεύω regno. Quæ omnia etiã inter poſſeſſiua recenſeri poſſunt.

Item quæ poſſeſſionẽ fruitionẽue, vt Πειρῶμαι. Iſocra. μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων. neq; amicos cum damno explorato. Τυγχάνω. Demoſth. ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν. mereor laudem conſequi. Ὄναμαι. Lucia. ὄναιο αὐτῶν. fruere ipſis. Sic εὐσεβείας ἔχου. pietatem amplexare. Itẽ μετέχω participo, κοινωνῶ cõmunico, ἀπολαύω fruor, πλούτου diuitiis. αἱροῦμαι τοῦ κρείττονος. eligo quod melius eſt.

Itẽ q̃ copiã & indigẽtiã, vt Εὐπορῶ. Chryſoſt. τῆς ἀναγκαίας μόλις εὐπόρουν τροφῆς. vix neceſſario victu abũdabãt. Γέμω. Ariſtoph. αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι. lechyti autẽ vnguẽto ſcatent. Δέομαι. Demoſth. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς πολλῆς φροντίδος καὶ βουλῆς δεῖται. p̃ſens qdẽ occaſio multa cura & cõſilio indiget. Sic χρήζω egeo. ἀπορῶ inops ſum, χρημάτων pecuniarũ.

Item quæ differentiam & ſeparationem, & quæ priuationem, vt Διαφέρω. adag. ἡ ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. intempeſtiua beneuolentia nihil ab inimicitia differt. Ἀπέχομαι. Pythago. κυάμων ἀπέχεσθαι. à fabis abſtineto. Φείδομαι. Phocyl. πλούτου μὴ φείδου. diuitiis ne parcito. Λήγω. Ἰλ. κ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. tu quidem à labore nunquã ceſſas. Ἁμαρτάνω διαμαρτάνω. Phalaris. πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. multum à veritate aberras. Sic ἀφίστημι recedo, ἀπέχω diſto, ἀπέρχομαι τῆς πόλεως, abſcedo à ciuitate. διΐστημι. diſſentio diſto, σοῦ à te.

SCHOL. *Verba uiſus, ideo hinc excipi uidentur: q̃ is ſenſus omniũ maxime ſit actiuus, quem quidam per emiſſionem potiſſimũ operari tradunt, reliquis tantũ per immiſſionẽ extrinſecꝰ motis. Cæterũ* ἀκούω αἰσθάνομαι ποθῶ, *et ſimilia: interdũ ac*

cuſatiuo quoq; iũcta reperiũtur. Itẽ ex aliis nõnulla, ut μέμνημαι. ἀμελῶ. ἀπολαύω καρποῦμαι τόδε.

De verbis habentibus poſt ſe datiuũ. Cap. 8.

SIt tertia ſpecies ſimplicis trãſitionis habẽtiũ poſt ſe datiuũ, vt propriũ. Qualia ſũt neutra & deponẽtia, q̃ cõmodũ & gratiã, q̃q; incõmodũ & repugnãtiã vtcũq; ſignificant, vt Χρῶμαι. Iſocra. χρῶ τοῖς βελτίστοις. vtere optimis. Λατρεύω. Lucia. ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε. huic ſoli ſeruire decreuit. Ἕπομαι. ἕπου χώρας τρόποις. ſequere regionis mores. Πιστεύω. Dion. μὴ τοίνυν πίστευε τοῖς εὐνοεῖν φάσκουσι, ne igitur fidẽ habeas iis, q ſeſe tibi amicos eſſe dictitant. Βοηθῶ. Philip. apud Demoſth. ἀκούων δὲ καὶ ὑμᾶς παρασκευάζεσθαι βοηθεῖν αὐτοῖς. audiẽs autẽ, vos etiã id moliri, vt ipſis ſuppetias feratis. Ὑπακούω. Demoſth. ἑτοίμως ὑπηκούσατε τῷ Φιλίππῳ. prõpte auſcultaſtis Philippo. Μάχομαι. adag. ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. neceſſitati ne dii qdẽ repugnant. Ἐπιβουλεύω. Ariſtoph. ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσι. inſidiãturq; multitudini, & aduerſus plebem pugnant. Φθονῶ. Heſio. καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. et mendicus mendico inuidet. Sic μὴ ἔριζε γονεῦσι κἂν δίκαια λέγῃς. ne contende cum parentibus, etiam ſi vera dicas. Item ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα, miſero ne illuſeris. ἐπαγγέλλου μηδενὶ, nulli promittito. νόμοις πείθου, legibus obtẽpera. πᾶσιν ἄρεσκε, omĩbꝰ place. Itẽ ἐπιστέλλω mitto. χαρίζομαι gratificor. ὑπισχνοῦμαι polliceor. δίδωμι do. πέμπω mitto. λέγω dico. ἀπαγγέλλω nũtio. κελεύω iubeo. ἐπιτάττω σημαίνω, σοὶ. impero tibi. ἀκολουθῶ ſequor. ἀπειθῶ diffido. εἴκω cedo aſſimilo. ὑπηρετῶ δουλεύω miniſtro, σοὶ tibi. ἐπιτιμῶ ἐπιπλήττω σοι increpo te. Ἐναντιοῦμαι aduerſor. ἀντιλέγω cõtradico. ἀνθίσταμαι reſiſto. παλαίω contendo. ἀμφισβητῶ certo. ἀπειλῶ minor. ὀργίζομαι ſuccẽſeo, σοὶ tibi. & attice μέμφομαι ὀνειδίζω λοιδοροῦμαι ἐνοχλῶ σοι.

SCHOL. *Et ſi ex ui acq̃ſitionis datiuꝰ, præter propriũ caſũ cuilibet uerbo adiũgi poſſit, tñ uerba huiꝰ ſpeciei proprie et peculiariter illũ expetũt, q̃dã ſolũ, alia nõ ſolũ. Pertinent autẽ huc ſignificãtia uſũ gratiã opẽ obſequiũ ſeruitutẽ iuſſionẽ nũciũ fiduciam credulitatẽ ſimilitudinem repugnantiã increpationẽ inſidias inuidiã. et ſimilia.*

De generali verb. cõſtruct. cũ altero caſu præter principalẽ. Cap. 9.

SVperioribꝰ addi poteſt quarta ſpecies cõpoſita, nimirũ eorũ q̃ præter principalẽ ac ꝓpriũ obliquũ, aliũ q̃q; ſibi patiũtur adiũgi. Horũ q̃dã accuſatiuũ deſiderant, vt Διατίθημι. Demoſth. κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασιαστικῶς, ἔτι χεῖρον διέθηκε. Ἀπαιτῶ. Idẽ. μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος. mercedẽ ab ipſa quũ expoſceret. Ἐλέγχω. Aeſch. τέλη τῆς πα

ρα πλέοντας ἐξέλεγον. vectigal à nauigantibus exigebant. Ὑπομιμνήσκω. Demoſth. ἀναγκαῖον ὑπολαμβάνω, μικρὰ τῶν γεγενημένων πρῶτον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι. neceſſariũ duco paucorum ex iis quæ geſta ſunt, vos primũ admonere. Sic διδάσκω doceo. ἀφαιροῦμαι aufero. ἀποδύω exuo. Pari forma δέομαί σου τὰ δίκαια. oro te iuſta. ἀκούω σου τὸν λόγον. audio ex te ſermonẽ. εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην. annũcio vobis gaudiũ magnum. ἐπέταττεν αὐτοῖς δεινά. imperabat ipſis grauia, et ſimilia.

Ad hæc cuilibet verbo ſubiũgi poteſt accuſatiuꝰ per ſynechdochen, ſubaudita videlicet præpoſitione κατά. Vnde tales conſtructiones defectiuas appellant, quæ perq̃ familiares ſunt græcis, non poetis tantũ, ſed oratoribus quoq;. Simili modo, vbi duratio tẽporis denotatur. vt apud Demoſthe. οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Iſti boni legati ſederunt in Macedonia totos tres menſes. i. κατὰ τρεῖς, &c. Idẽ ὥστε ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ. fateor itaq; me per omnẽ vitam eſſe obnoxiũ. Et quũ citra durationem ſpaciũ tẽporis deſignatur. Idẽ κατέπλευσαν δεῦρο, τρίτον ἔτος, οὗτός τε καὶ Παρμένων. huc enauigarunt hic & Parmano tertio poſt id anno. Idem. ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον. exili annũ ab hinc tertiũ. Itẽ quũ ſpaciũ loci. Thucyd. ἀπέχει δὲ ἡ Πλαταιὰ τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα. abeſt aũt Platæa Thebis ſtadia ſeptuaginta.

Alia poſt caſum principalẽ genitiuũ deſiderant, ſubaudita præpoſitione ἐν, vel aduerbio ἕνεκα. quę cõſtructio ſimiliter dicit̃ defectiua. Qualia ſunt, abundantiã aut inopiã ſignificantia, vt πληρῶ τὸ ἄγγος οἴνου, impleo vas vino. γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος, repleo phialã aqua. ἐκένωσα τὸν οἶκον κλεπτῶν, vacuã feci domũ furibus: ideſt ἐκ τοῦ οἴκου ὕδατος κλεπτῶν. Item ſeparationẽ & prohibitionẽ. vt γυμνῶ σε τῶν ἱματίων, denudo te veſtibus. λύω σε τῶν δεσμῶν, ſoluo te vinculis. διώκει με τῆς κληρονομίας, repellit me ab hæreditate. ἐλαύνω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. εἴργω σε φόνου, cohibeo te à cæde. ἐκώλυσεν αὐτὸν τοῦ αἰσχροῦ, retraxit eum à turpitudine. ἔπαυσά σε πόνου, liberaui te labore. Item quæ impartiri ſignificant. vt κοινωνῶ σοι τῆς παιδείας, cõmunico tibi doctrinam. μετέχω σοι τῶν χρημάτων, impartio tibi pecunias. Itẽ quũ alicuius pars ſignificatur aut materia. vt κρεμῶ σε τοῦ ποδός, ſuſpendo te pede. λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, lupum auribus teneo. λίθου λευκοῦ ἐποίησε τὸν νεών. è candido lapide templum edificauit.

Et generaliter quũ cauſam adiicimus laudis amoris miſericordiæ accuſationis odii, & ſimiliũ. Phalaris. τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν

τρόπων

τρόπων ἐτιμωρούμεθα. tunc demũ eum ob artem laudantes, morum cauſa mulctabamus. i. ἕνεκα τῆς τέχνης, καὶ ἕνεκα τῶν τρόπων. Andocides. ἐγὼ οὖν τῆς μὲν τύχης, ᾗ ἐχρησάμην, δικαίως ἂν ὑπὸ πάντων ἐλεηθείην. ego merito omniũ miſericordiã merebor, ob fortunam qua vſus ſum. Sic ζηλῶ σε τῆς ἐλευθερότητος. admiror te ob libertatem. εὐδαιμονῶ σε τῆς παῤῥησίας. beo te propter obloquendi audaciã. ἀξιῶ σε τιμῆς. dignor te honore. φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς. amat eum ob virtutẽ. συγγινώσκω σοι τῆς ὕβρεως. ignoſco tibi cõtumeliã. κατηγόρει αὐτὸν φόνου. accuſabat eũ cędis. μέμφεταί σοι ἀχαριστίας. inſimulat te ingratitudinis. βασκαίνει μοι τῆς χάριτος. inuidet mihi gratiã.

Poſſũt iter hæc recẽſeri q̃ pmutationẽ aut preciũ ſignificãt. Helio. χρυσᾶ χαλκείων ἠλλάξατο. aurea ęreis pmutauit. Lucia. πόσου πρίωμαί σε; quãti te emã? Aeſch. αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. ſanguine virtꝰ cõparatur. In qbus et aliis eiuſmodi, ſunt q prępoſitionẽ διὰ putent ſaubadiri, vt integra ſint, διὰ χαλκείων, et διὰ πόσου. Præterea generali ratione cuilibet verbo genitiuꝰ addi poteſt, quoties certũ tẽpꝰ ſignificatur. Hippoc. αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει. vẽtres hyeme & vere natura calidiſſimi ſunt. Thucyd. χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν. hyeme appetẽte regreſſi ſũt. Itẽ quũ tẽpꝰ ſine duratione. Ariſtoph. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. nã longo tẽpore eos nõ vidi. Philipp. apud Demoſth. τοῦ λοιποῦ πειράσομαι κἀγὼ διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην. Pro quo datiuꝰ ſimili modo ponitur. Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν. inſecutis tẽporibꝰ in Troiã exercitũ duxerunt. Idem τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη, eadem autem die ipſis euenit.

Datiuus vniuerſaliter adiũgi poteſt cuiuis verbo per modũ acquiſitionis gratiæ aut dãni. vt διδάσκω σοὶ τὸν υἱόν, doceo tibi filiũ. Plutar. εἰσὶ δ᾽ αὐτῷ ποιήσεις δύο. ſunt autem ipſi (Homero. ſ.) poemata duo. Itẽ per modũ inſtrumenti. vt πορεύου ἀγαθῇ τύχῃ. abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοὶ βοηθήσω. totis viribus tibi opem ferã. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio pcuſſit. ἄχθεται τοῖς δεινοῖς, dolet aduerſis. ἐζημίωσεν αὐτὸν θανάτῳ. mulctauit eum morte. ἐστεφάνωσε χρυσῷ στεφάνῳ. coronauit aurea corona.

SCHOL. *Accuſatiuus per defectũ præpoſitionis* κατὰ *paſſim occurit cuiuis uerbo cõiunctus. Lucia.* ἐστέφαι τὰ ὀλύμπια. *coronatus es in Olympijs. Idem.* οἴει γὰρ ἐσαεὶ διονύσια ἑορτάσειν. *putas te perpetuo Bacchanalia celebraturũ. Syneſius.* ἀτυχῶ δὲ πολλά, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται. *infortuniorũ patior plurimum, quantũq; pati homo poteſt. Interdum etiam cum altero accuſatiuo, quem uerbum exigit, inculcatur. Idẽ.* ταῦτα θεούς, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι. *hæc apud*

deum & apud homines teſtor. Iſocra. μετὰ τὴν μάχην ἣν ἐνίκησαν Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους, poſt pugnã in qua Thebani Lacedæmonios deuicerunt. Quin & aliquoties geminatur, ut in epigrãmate. Antipatri. ἄνδρας ἐνίκα πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια. uiros quoties pugillatu uincebat Nicophon Olympijs. Aeſchi. θῶεσθε δή μοι μικρὸν χρόνον τὴν διάνοιαν μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ ἐν τῷ θεάτρῳ. eſtote nũc mihi pauliſper mente, nõ in iudicio, ſed in theatro. hoc eſt κατὰ μικρὸν χρόνον et κατὰ τὴν διάνοιαν. Genitiuus adiectiuorum abſolute poſitus temporis articulũ inſtantẽue occaſionẽ definit. ut μικροῦ ἐξέφυγε. parũ abfuit quin effugeret. μικροῦ διῆλθε. fere euaſit. Item ὀλίγου δεῖν. ferme. Aduertendum uero, ꝙ ſpreto proprio caſu uerbi, ſæpe in tertio aut etiam ſecundo loco caſus ſpeciei compoſitæ ſubijcitur. ut πολλοῦ ἐπρίατο. διδάσκει τὰ μαθηματικά. ἔδωκε τὰ χρήματα. πίνει τὸ ὕδωρ. et χρυσᾶ ὄρη ὑπισχνεῖσθαι.

De aliis verborũ & infinitiui cõſtructionib⁹. Cap. 10.

QVintã ſpeciẽ addere licebit: quoties verbũ particulis indeclinabilibus aut infinitiuis adhæret. Cõiũctionib⁹ qdẽ. vt ἐπειδὴ ταῦτα λέγει. quãdoqdẽ hæc dicit. ἵνα δόξῃ εὔνους εἶναι. vt appareat eſſe beneuol⁹. Itẽ aduerbiis. vt καλῶς ποιεῖτε, benefacite. μαλακῶς ἔχει, lãguide habet. Itẽ ꝑpoſitionib⁹ ꝑ appoſitionẽ, vt in illo Dioge. ἀσπὶς παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται. aſpis à vipera venenũ mutuatur. ἠσέβησεν εἰς τὴν μητέρα. ἦλθε πρὸς αὐτόν. et ꝑ cõpoſitionẽ. ψιθυρὸν ἄνδρα ἔκβαλε τῆς οἰκίας. Itẽ infinitiuis, vt βούλεται πίνειν, vult bibere. ᾤετο δεῖν, rat⁹ eſt oportere. ἐπίσταται ζωγραφεῖν. nouit pingere. ἐκινδύνευσεν ἀπολέσθαι, fere periit. Alias etiã aliis multis verbis ſubiici poteſt infinitiu⁹: quũ videlicet indicat̃ finalis cauſa. vt ἔγραψά σοι, ἐλθεῖν πρὸς ἐμέ. ſcripſi tibi, vt ad me venires. aut quãdo ſpecies rei. vt οἶδα αὐτὸν ἐρεῖν. ſcio illũ dicturũ. Spectãt autẽ ad cauſam finalẽ verba imprimis deſideratiua & volũtaria, cũ aliis multis: ad ſpeciẽ vero ea peculiariter quæ narrare ſcire opinari iurare ſperare timere & polliceri ſignificant.

Ad hæc infinitiu⁹ mod⁹ ante ſe accuſatiuũ plærũꝗ expoſcit: aliquãdo nominatiuũ. Aeſchi. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι. quãdo dixerit eſſe popularis. Demoſth. ὡς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει. qb⁹ eo præſtat accuſator, ꝙ prior dixerit. Idẽ ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτός, vt oĩa ipſe effeceris. Itẽ genitiuũ. Plato. ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων, καὶ τἆλλα σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων. Sẽſi eos ob poeſin arbitrãtes, etiã in aliis ſe eſſe ſapiẽtiſſimos. Et datiuũ. Aeſch. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πορθμεῖ γενέσθαι. huic nõ licere portitorẽ eſſe. Adnotãt qdã recte dici. βούλομαι vel βούλει vel βούλεται ἀγαθὸς εἶναι:

nõ tamẽ βούλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, ſed σὲ vel ἐκεῖνον εἶναι ἀγαθόν. Poſt ſe eãdẽ cõſtructionẽ habet infinitiu⁹ quã verbũ ſuũ. Ariſtoph. μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. neceſſe eſt ſeruũ participem malorum eſſe.

Poterit ergo cõſtructio multiplicari ꝑ hęc loca, & ꝑ reliq̃ generalia ſpecialib⁹ addita. vt ſi dicam⁹. ἐπέσταλκά σοι ἐχθές, ἄλλα τε πολλὰ ποιεῖν, καὶ πάντα τρόπον ὠνεῖσθαί μοι ἵππον καλὸν εἰς τὴν ἑορτήν, τῶν δισχιλίων δραχμῶν, ἃς τῇ ἐμαυτοῦ χειρὶ ἔδωκα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Φιλίππῳ τῷ ὑπηρέτῃ σου.

SCHOL. Infinitiui plurimus eſt uſus apud græcos. Nã & cũ articulo neutro uicẽ ſupplet noĩs, ſic τὸ τοῦ τῷ τὸ πλουτεῖν. ideſt diuitiæ. arũ. ijs. as. Determĩatur autẽ à noĩe, ut πρόθυμος ποιεῖν, δίκαιος ἔχειν. à participio, ut θέλων λέγειν. à ſeipſo, ut οἶδα αὐτὸν δύνασθαι λέγειν. ab aduerbio, ut πρὶν ἐλθεῖν. et cõiũctione addita, πρὶν ἂν ἐλθεῖν. Itẽ à ꝑpoſitione, ut πρὸς τὸ λέγειν. et à uerbis quã plurimis. Cæterũ quãdo ſpecies ſignificatur, locari ſolet in præſenti. ut φασὶ τὸν βασιλέα ἀποδημεῖν. i. ὅτι ἀποδημεῖ. itẽ in præterito ἀποδεδημηκέναι. et in futuro ἀποδημήσειν. niſi ꝙ quũ uerbũ rẽ futurã innuit, in futuro ſolũ illi ſubijcitur. ut ὑπισχνοῦμαι δώσειν, ἐλπίζω ὄψεσθαι, μέλλω δράσειν. ubi etiã μέλλω δρᾶν dr̃. Quãdo finis ſignificatur, in p̃ſenti aut indefinito. ἔγραφόν σοι πέμπειν uel πέμψαι. ἐπεθύμησα ὁρᾶν, ἢ ἰδεῖν σε. βούλει διδόναι uel δοῦναι. Huic autẽ finali formæ nõnunq̃ maioris euidẽtiæ gratia interponũtur particulæ ὥστε, ἐφῶ, ſic ὥστε πέμπειν, ἐφῶ πέμψαι. Itẽ τοῦ πέμψαι. ſubaudito ἕνεκα. Demoſt. ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν, ὑμῖν δοκῶ; ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; parũ ne uideor uobis auxiliat⁹ pauperib⁹? an pauca putatis erogaturos fuiſſe diuites, ne iuſta exequerẽtur? i. ἕνεκα ἢ ἐκ τοῦ μὴ ἐθέλειν ποιεῖν: qđ ualet διὰ τὸ uel ἐπὶ τῷ μὴ ἐθέλειν. ꝙ nolent. Itẽ cũ articulo datiui κατ' ἔλλειψιν ꝑpoſitionis finẽ cauſãue ſignificãtis. Idẽ οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ τῷ γραφεὶς ἀποφυγεῖν. & nõ ergo ob id ſolũ glorior, ꝙ hæc nõ omiſerim, & ꝙ abſolut⁹ fuerim. ubi ſubauditur ἐπί, ut ſit ἐπὶ τῷ μὴ καθυφεῖναι, et ἐπὶ τῷ ἀποφυγεῖν. Deniq; infinitiu⁹ fere locũ habet poſt qduis uerbũ, quũ cauſa finalis inſinuatur. οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. Vſurpatur etiã pro ĩperatiuo. Phocyl. μέτρῳ μὲν φαγέειν καὶ πιέειν καὶ μυθολογεύειν. mẽſura edito bibito & loq̃re. In qua dicẽdi figura aliq̃n accuſatiu⁹ illi adiũgitur. ut ĩ Pythag. ſymbolo. καθῆσθαι προσκυνήσαντας. interdũ noĩatiu⁹, ut ĩ alio. ἀναστὰς ἐξ εὐνῆς, συνταράττειν τὰ στρώματα. ſurgẽs è lecto ſtragula cõfundito.

De ſyntaxi verb. paſſi. neutrorũ & alioꝝ ꝗrũdã. Ca. 11.

VErba paſſiua noĩatiuũ ante ſe hñt ꝑſonæ patiẽtis. poſt ſe vero fere genitiuũ ꝑſonę agẽtis cũ aliqua ꝑpoſitione ex his, πρὸς ἀπὸ ὑπὸ παρά,

extremis inuerſis. Deinceps in cæteris locis ſuorum actiuorum conſtructionem ſequūtur. Dicimus enim ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὰ μαθήματα, et ἠγόρασταί μοι τὸ βιβλίον ἑπτὰ δραχμῶν, et τὰ χρήματα δέδοταί σοι παρ' ἐμοῦ πρίασθαι. Item ἀξιοῦμαι τιμῆς, ἐκδύομαι τὸν χιτῶνα. et ſimilia.

Præterea ex neutris ea quæ per ſe paſſiua dicūtur, paſſiuorū conſtructionem imitātur. vt πάσχει ὑπὸ τῆς νόσου. ἀπέθανεν ὑπὸ πυρετοῦ. ſic φθίνω ἐρῶ ἀλγῶ φρίττω πυρέττω ἐρυθριῶ νοσῶ. et alia. Quæ per ſe actiua, actiuorū. vt φεύγω καὶ λανθάνω σε. fugio & lateo te. ἀναβαίνω τὸ ὄρος, aſcendo montē. et ſimilia. Quæ vero abſoluta dicūtur, per ſe poni ſolent. vt πλουτῶ diteſco, ζῶ viuo, ὑγιαίνω valeo. Quin et quæcūq; tranſitiua abſolute poni queunt. vt ἐγὼ γράφω, σὺ ἀναγινώσκεις, ἐκεῖνος εἴρηκε, ἐρᾷ, βλέπει. Quædam etiā tranſitionē habent implicitā. vt μεταλλάττω τελευτῶ, cōmuto finio, ſubauditur, βίον vitam. i. obeo defungor. Alia cōtra ex abſolutis fiunt tranſitiua, ſignificatione etiam mutata. vt ἀνέστησα στήλην. erexi colūnam. ἀνέστησα δῆμον, cōcitaui plebem in ſeditionē. ἀνέστην vero. i. ſurrexi. Ad hæc actiua quædam paſſiue ſumūtur. vt ἀνακάμπτω reflector, μεταβάλλω mutor, ἀναλαμβάνω recreor. Subſtātiua alterū nominatiuū poſt ſe volunt. vt τυγχάνει περιπατῶν. ἐστὶν ἀγαθός. ὑπάρχει δίκαιος. Itē quæcūq; vocare ſignificant. vt ἀκούει πατήρ, vocatur pater. καλεῖται Ἰωάννης, nuncupatur Ioānes. Sic alia quædam rectū, eumq; vt plurimū participii deſiderantia. vt διατρίβει σπουδάζων, degit ſtudens. διατελεῖ λέγων, perſeuerat dicens. Reliqua neutra iuxta ſua ſignificata ad ſpecies ſuperiores referenda ſunt.

Cōmunia & media, quū actiue ſignificant, iuxta eaſdem ſpecies, vt actiua conſtruūtur: quū paſſiue, vt paſſiua. vt ἐργάζομαι τὴν γῆν. καὶ ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ. Deponentia ad ſuperiores tranſitionū ſpecies referenda ſunt. niſi q̄ ὁλοπαθητικὰ, quia paſſiuorum ſignificationem habent, eorundem quoq; conſtructionem ſortiuntur. vt γίνομαι, οἴχομαι, κοιμῶμαι.

SCHOL. *Nominatiuus agens actiuæ uocis, ad paſſiuā tranſit in genitiuū cum præpoſitione: accuſatiuꝰ uero patiens, in noīatiuū. ut* ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν. *ego diligo fratrē.* ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾶται ὑπ' ἐμοῦ. *Quanquā hoc perpetuū non eſt. Illa enim* ἐγχειρίζει μοι τὰ χρήματα, ἐπιτρέπει τὸν οἶκον, πιστεύει τὸν λόγον, *et ſimilia, uariari eleganter ſolent hoc modo.* ἐγχειρίζομαι τὰ χρήματα. ἐπιτρέπομαι τὸν οἶκον. πιστεύομαι τὸν λόγον. *quibus addi poteſt pſona agens,* ὑπ' αὐτοῦ. *Notandū uero præpoſitionē aliquando ſubtrahi. Iſocra.* ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις.

æque turpe puta, ab hoſtibus uinci maleſactis, & a b amicis ſuperari beneficijs. Hi tamē *datiui pſonæ agēti tribui poterūt. quādoquidē pro genitiuo ſæpiſſime ponitur datiuus. ut apud Demoſth.* βαδιοῦμαι δὲ ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι. *pergā autē ad ea quæ à me geſta ſunt. i.* ἃ πέπρακται ὑπ' ἐμοῦ. *Porro inter uerba quæ rectū poſt ſe cū pſonæ reciprocatione habere queūt, illa licebit recēſere, quæ inceſſum & apparētiam ſuiq; oſtentationē præ ſe ferunt. ut* μετέωρος ἐπανέρχῃ. δρομαῖος ἦλθε. δοκῶ μοι ἥσυχος. τῷ γὰρ ἔρωτι, πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται, *apud Theocr. Notandū prætcrea uerbis paſſiue ſignificātibus maxime conuenire accuſatiuū per ſynechdochē. ut* τέτυπται τὸ πρόσωπον, *percuſſus eſt faciem,* ἀλγεῖ τὴν κεφαλήν. *dolet caput. Artemido.* ἔδοξέ τις ὑπὸ δράκοντος δεδῆχθαι τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν. ὑπὸ τροχοῦ ἐπλήγη ἐν ὁδῷ τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον πόδα, ὅνπερ ἐδόκει δεδῆχθαι. *Item neutra actiue ſignificantia in accuſatiuū figurate tranſire. ut* αἰσχρὰ φεῦγε. *turpia fuge. pro* δι' αἰσχρὰ, *ob turpia. Sic* ἀναβαίνω τὸν πύργον, *pro* εἰς τὸν πύργον. τρέχω τὸ στάδιον, *pro* κατὰ τὸ στάδιον. δέδοικα τὸν ἐχθρὸν, *pro* διὰ τὸν ἐχθρόν. φρονεῖ θνητὰ, *pro* κατὰ τὰ θνητά. *Item deponentiū præterita quādoq; paſſiue ſignificare, præcipueq; participia. ut* μεμηχανημένος ἐωνημένος πεπολιτευμένος. *quod idem de ipſorum aoriſtis diximus libro. 2.*

De verb. diuerſarū ſpecierū manente eodem ſignificato. Cap. 12.

IDem verbū non mutata ſignificatione, variis quādoq; modis conſtructum reperitur. Exēpla ex multis pauca ſubiiciamus. Ἐπιλείπει μοι, καί με τόδε, hoc mihi deeſt vel me deſtituit. Μετέχω τόδε καὶ τοῦδε, participo hoc. Αἰσθάνομαι ψόφον καὶ ψόφου, ſentio ſtrepitum. Μέμνησο τὰ πραχθέντα καὶ τῶν πραχθέντων καὶ πράττειν, memēto factorū & facere. Δρέπομαι τὰ ἄνθη καὶ τῶν ἀνθέων, decerpo flores & è floribꝰ. Ὀσφραίνεταί τι καί τινος, olfacit quidpiā. Ἄρχει τῆς πόλεως καὶ τῇ πόλει, præeſt ciuitati. Προσκυνῶ τὸν θεὸν καὶ τῷ θεῷ, adoro deum. Βασκαίνω σοι καὶ σέ, inuideo tibi. Λοιδορῶ σοι καὶ σέ. conuitior tibi. Μέμφομαι τούτῳ καὶ τοῦτον, incuſo hunc. Θαρρῶ τούτῳ καὶ τοῦτον, confido huic & hoc. Ἐπέχω σε μαινόμενον, καὶ μὴ μαίνεσθαι, καὶ ἵνα μὴ μαίνῃ. p̄hibeo te inſanire & ne inſanias.

Λαγχάνει βουλεύειν vel βουλευτής. ideſt creatur & deſignatur ſenator. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ εἰς διδασκάλου, καὶ εἰς διδασκαλεῖον. frequēto ſcholā. Χαίρω τῇ, καὶ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. lętor fortunis tuis.

Ζημιῶ σε χρημάτων καὶ χρήμασι καὶ χρήματα καὶ εἰς χρήματα. mulcto te pecuniis. Sed hæc imēſum fuerit pſequi, p̄ſertim ſi p̄poſitionū caſus annumerētur. ſiquidē plæraq; verba in aliquē caſum cū p̄poſitione exire poſſunt.

Quædã ἀντιστρόφως. i. alterna vice dicũtur. vt Δωροῦμαί σε χρήμασι, dono te pecuniis, & σοὶ χρήματα, tibi pecunias. Ἀφαιροῦμαί σου τόδε, καὶ σὲ τοῦδε καὶ σὲ τόδε, καὶ σοὶ τόδε. aufero à te vel tibi hoc. ſic Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, et ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. Ἐπαινῶ σε τῆς εὐσεβείας, καὶ σοῦ τὴν εὐσέβειαν. Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, καὶ σοῦ τὴν ἀρετήν. Ὑπομιμνήσκω σὲ τῶνδε, et σοὶ τάδε. κατηγορῶ et καταγινώσκω σε θανάτου, et σοῦ θάνατον.

SCHOL. *Quædã cõſtructionũ differẽtiæ ex hic propoſitis atticæ ſunt, ut ἀφαιροῦμαί σε τόδε. et aliæ. Huc ptinent cõmunes multæ. ut βούλομαι δεῖπνον καὶ δειπνεῖν, uolo cœnã & cœnare. προσδοκῶ ἀπαλλαγὴν, καὶ ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς νόσου. expecto liberationẽ & liberari à morbo. ἐλπίζω κρείττω διαγωγὴν, et κρεῖττον διάξειν. ſpero meliorẽ uitæ conditionẽ, & q. melius mecũ agetur. φοβοῦμαι θάνατον. metuo mortẽ, & τεθνήξεσθαι mori. εἵλετο τὸ πρᾶγμα et τοῦ πράγματος. et πρᾶξαι. elegit negotiũ & agere. ἐπιθυμῶ τροφῆς, καὶ τρέφεσθαι. cupio cibũ et cibo refici. ἐπίσταμαι τὰ μαθήματα, noui mathemata. & ἠπίστατο ταφόδια κατεσθίειν apud Ariſtoph. nouit cẽſus deuorare. et aliæ pene innumeræ. q̃ utilius ex autorũ pratis decerpẽtur, profuturæ nõ tantũ ad cõgruitatẽ elegãtiãq;, ſed ad copiã quoq; & ornatũ.*

De verbis diuerſarũ ſpecierũ ob ſignificati mutationẽ. Cap. 13.

ADhuc alia ob ſignificati varietatẽ, interdũ varias ſortiunt̃ cõſtructiones. Qđ quidẽ dupliciter cõtingit. aut mutata ſignificatione in eadẽ voce: aut genere etiã mutato, ab actiua. ſ. in paſſiuam ſiue deponentem.

Prioris ordinis exẽpla eſſe poterunt, quæ ſequũtur. Ἀκούω σου, audio te vel obtẽpero tibi. ἄκουε ταῦτα vel τούτων, audi vel intellige ſiue mente cõcipe hæc. Itẽ ἀκούω παρὰ σοῦ τοὺς λόγους vel σοῦ τῶν λόγων, audio ſermones tuos. ἀκούω καλῶς, bene audio. i. laudor. ἀκούω κόλαξ. ideſt vocor adulator. μῆνις ἀκούει ὀργή, i. interpretatur, ſiue eſt ira. Ἀπορῶ τοῦτο, ignoro hoc. ἀπορῶ δὲ χρημάτων, egeo pecuniis. Ἐβασίλευσε τῆς ῥώμης, imperauit Rhomæ. ἐβασίλευσε τὸν υἱὸν, regẽ deſignauit filiũ. ſimiliter δεσπόζω ἐξουσιάζω ἡγεμονεύω σου καὶ σέ. Γίνομαι ἀσθενὴς, ſum vel fio imbecillis. πάντα ὀρθῶς ἐγένετο, omnia recte facta ſunt. πεντήκοντα ἐτῶν γέγονεν. et attice in accuſatiuo πεντήκοντα ἔτη γεγονὼς, quũ eſſet quinquagenariꝰ. γίνεται ἑαυτοῦ, liber & ſui iuris eſt. γίνεται ἐκείνου, illius ſeruꝰ, vel ſub poteſtate illius eſt. ἐγένετο ὑπὸ τοῖς πολεμίοις. peruenit in hoſtium poteſtatem. γίνομαι περὶ τὴν πόλιν, accedo ad ciuitatem. et ἡδέως ἐξ ὀφθαλμῶν σου γενοίμην, libenter è tuo conſpectu recederem. Εἰμὶ πένης, ſum pauper. εἰμὶ ἐπαινῶν, laudo. et cum genitiuo τῶν ἐπαινούντων εἰμί. ex iis ſum qui laudant. Item imper-

ſonaliter ad ſignificandum officiũ. Demoſth. ἦν μὲν τοίνυν τοῦ δικαίου πολίτου, τότε δεῖξαι, εἴ τι τούτων εἶχεν ἄμεινον. erat certe boni ciuis, tunc oſtendere, ſi quid his melius haberet. ἔστιν ἑαυτοῦ. ideſt eſt ſui iuris. ἔστιν ἐκείνου. eſt ſeruus illius. ἔστιν Ἰωάννου, eſt filius Ioãnis. ἔστι τῆς ῥώμης, eſt oriundus Roma, vel ciuis Romanus. Cum genitiuo etiam preciũ ſignificat. οὐδενὸς λόγου ἐστί. nullius pretii eſt. τὴν παῤῥησίαν τὴν σὴν οἴει τεττάρων ὀβολῶν εἶναι; maledicentiam tuam cenſes quatuor obolis eſtimandã? citatur apud Suidã, tametſi deprauate. vbi enim vulgati codices ſic habent. τεττάρων ὀβολῶν, ἐπὶ τῶν πολλῆς τιμῆς ἀξίων, ſic ſcribi oportuit, ἐπὶ τῶν ὀλίγης τιμῆς ἀξίων. Datiuo quoq; reperitur adiunctum. Demoſth. μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. nihil tibi negotii eſſe cum Philippo. et iterum καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν. et ſimulabas tibi amicitiam hoſpitalitatemq; cum illo intercedere. Item ἀσμένῳ μοι εἴη τόδε. ideſt ex ſententia & ad votum mihi hoc euenit. et eodem ſenſu, ἐμοὶ βουλομένῳ εἴη, et ἐμοὶ χαίροντί ἐστιν. ideſt ἀσμένως ἔχω, καὶ χαίρω. Item ἔστιν ἃ quædam. ἔστιν οὓς quoſdam. ἔστιν ὅτε aliquando. οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ, non poteſt fieri quin. οὐκ ἔστιν ὅτε, ideſt nunquã. οὐκ ἔστιν ὅπου neutiquã. ἔστιν ἰδεῖν, licet vel contingit videre. πρὸς ταῖς θυσίαις ἦσαν. ideſt ἔθυον, ſacrificabant.

Εἰσιέναι οἰκίαν vel εἰς οἰκίαν, eſt domum ingredi. εἰσιέναι εἰς πατέρα, conuenire patrem. εἰσιέναι τὴν ἀρχὴν, principatum inire. εἰσιέναι τοὺς τυράννους, agere tyrãnos & perſonã illorum ſubire. εἰσῆλθε vel εἰσῄει αὐτὸν, ipſi in mẽtẽ venit, & ſuſpicatus eſt. εἰσιέναι quoq; vel εἰσελθεῖν, eſt ingredi tribunal & reũ eſſe: idq; modo abſolute, modo addito accuſatiuo, vt γραφὴν εἰσῆλθεν, accuſatus eſt: aut genitiuo, vt εἰσῆλθε παρανόμων. poſtulatus eſt, ꝙ contra leges ſcripſiſſet. Προσιέναι τῷ λέγειν, ideſt ad dicendũ accedere. προσιέναι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ideſt referre ad ſenatum, & ad populũ, & cum eis agere. Per ſe vero & abſolute, eſt prouenire. vnde τὰ προσιόντα. obuentiones & prouentus. Ἔοικας λέγοντι. ſimilis es dicenti. ἔοικας λέγειν, videris dicere. Item apud poetam, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν, quãdo haud decet, ideſt πρέπει impersonaliter. Ἐπέχω σὲ, detineo moror inhibeo te. ἐπέχω πολέμου, ſuperſedeo bello. Item ἐπέχω ταῦτα, conſeruo retineo hæc. et abſolute atq; intranſitiue ceſſo. Ariſtoph. μικρὸν ἐπισχών. paulũ ceſſans. Item ἐπέχω περὶ τούτου ambigo de hoc. i. retineo aſſenſionẽ. vnde philoſophi Pyrrhonii dicti ἐφεκτικοί. qui σκεπτικοὶ quoq; hoc eſt conſideratores, et ἀπορητικοί. i. dubitatores appellati ſunt; ꝙ nihil aſſererent,

ne ex illis quidē q̄ ſenſu percipi cōtingeret. Ἡγοῦμαι cū genitiuo impero. ἰλ. β. συμπάντων δ᾽ ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. cū datiuo, præcedo duco. Ἀριστοφ. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. videntes enim cæcis præimus. cū accuſatiuo ſiue infinitiuo, exiſtimo. Demoſth. φίλον εὐεργέτην σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. amicū benefactorē ſeruatorē exiſtimabāt Philippū. Iſocra. ἡγοῦ μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν κόσμον. puta imprimis te decere modeſtiam. Λανθάνω, lateo abſolute. Item τοῦτό με ἔλαθεν. hoc ignoro, hoc me latet. et ἔλαθον ποιῶν. ideſt imprudens & inſcius feci. Μέλλω per duplex λλ. abſolutū. i. cunctor. cū infinitiuo vero μέλλω ποιεῖν vel ποιήσειν, ideſt facturus ſum, futurū eſt vt faciam, debeo facere. Πάσχει τι. ideſt aliqd patitur vel affectu laborat. Itē τί πάσχεις; quid agas? et εἴ τι πάθοι. ſi quid humanitus ei accidat, hoc eſt ſi moriatur. πάσχει ὑπὸ τοῦ τύπτοντος, vapulat. εὖ πάσχειν, et ἀγαθὸν πάσχειν, eſt beneficiū accipere. cui formę poteſt addi genitiuus cōferentis ſic. εὖ ἔπαθον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. bene de me eſt meritus frater. Πολεμῶ σοι vel πρὸς σὲ, pugno aduerſum te. at πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με. i. expugna impugnantes me. Πράττω πράξω, ago. ἔπραξε τὰ τῆς πόλεως. res ciuitatis geſſit. καλῶς vel εὖ πράττειν, eſt fœliciter & proſpere degere. quod etiā τὰ βέλτιστα πράττειν dicitur. πράττει με τόκους exigit à me fœnora. Alias πράττω πράσω eſt vendo. vnde πρᾶσις, auctio.

Πείθω σοι, confido vel credo tibi. πείθει δῶρα καὶ θεούς, perſuadent munera etiam diis. τοῖς δὲ νόμοις πείθου, legibus autem obtēperato. Στέργε τὰ παρόντα, ama præſentia, vel acquieſce præſentibus. attice. et στέργε τοῖς παροῦσι, cōtentus eſto præſentibus. ſimiliter vſurpatur τὸ ἀγαπῶ. Συρίττω ſibilo abſolutum. et ἐσύριξαν αὐτὸν exibilarunt ipſum. Τυγχάνει διαλεγόμενος, eſt diſputans. ἔτυχε vel ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ καὶ τιμῆς. attigit ſcopū, & cōſequutus eſt honorē. ἔτυχε τιμωρίας, nactus eſt vel ſubiuit ſupplitium. ediuerſo ἀπέτυχε et ἥμαρτε τοῦ σκοποῦ, ideſt errauit a ſcopo. Herodo. ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ κροίσου παιδός. iaculo, qd contorſit in aprum, illū quidē non attigit, ſed Crœſi filiū cōfixit. Itidem ἐξαμαρτάνω et διαμαρτάνω. Sopho. βούλομαι δ᾽ ἄναξ καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν, μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. malo recte faciens fraudari, quā male vincere. quā ſententiam ſic explicat interpres. θέλω εὖ πράττων τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν, μᾶλλον ἢ ἐξαπατῶν τὸν ἄνδρα ἐπιτυχεῖν. ὡς ἔτυχε, ideſt forte fortuna, temere, vt ſors obtulit, ſine delectu. vnde τυγχάνοντες dicūtur obuii & quiuis è vulgo. Φιλῶ σε, oſculor vel diligo te. φιλεῖ περιπατεῖν, amat deābulare. et impersonaliter φιλεῖ γίνεσθαι ſolet accidere. Φεύγω σὲ, fugio te. φεύγει τὴν πόλιν, exulat ciuitate. φεύγει φόνου, reus agitur cedis. φεύγει ἔγκλημα ὑπ᾽ ἐκείνου, criminis poſtulatur ab illo. Ἔφθη αὐτὸν δραμών, antevertit eū curſu. ἔφθη τελευτήσας, prius obiit. οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπὼν ἢ εἰπεῖν, omnino eloquar. οὐκ ἂν φθάνοις ὀνούμενος, nihil loci eſt tergiuerſationis, quin emas. φθάνει ἄνω, in ſublime euadit. φθάνοντα etiam et φθάσαντα dicuntur præterita. Χαίρω τούτοις, lætor his. χαίρω περιπατῶν, gaudeo deambulans. et abſolute, σοῦ τοιαῦτα λέγοντος, πάνυ ἔχαιρον. te talia dicente, magnopere lætabar. Item χαῖρε aue. et πολλὰ χαιρέτω, æternum vel multū valeat. vt in Epigrāmate. ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε. τὸν λιμέν᾽ εὗρον. inueni portum, ſpes & fortuna valete. Similiter dicitur ἐρρῶσθαι. Demoſth. πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. dicto vale bono viro Sophocli. Χρήζω σου, egeo tui. χρήζω σοὶ ἀργύριον mutuo tibi argentum.

Poſterioris ordinis exēpla ſequūtur, & q̄dā vtriuſq;. Ἄγω σε, duco rapio ducto rego educo foueo appēdo te. πάντων ἐπίπροσθεν ἄγει τὴν σωφροσύνην. ante omnia colit caſtitatē. Item ἄγειν ἑορτὴν, feſtū diem agere. ἄγειν εἰρήνην, pacē habere. ſic ἡσυχίαν καὶ σχολὴν. et ſilia. διὰ τιμῆς et ἐν τιμῇ ἄγειν, honorare. ἐν ἀδελφῷ ἄγειν, fratris loco habere. ἄγομαι vero ducor educor. itē duco admitto traiicio foueo. ἄγεται γυναῖκα ideſt γαμεῖ. ducit vxorē, et collocat alteri ac deſpondet. qd eſt apud Herod. διδόναι γυναῖκα et ἐκδιδόναι. καλῶς ἄγομαι, bene mecum & proſpere agitur. ἄγομαι καὶ φέρομαι, trahor & diſcerpor. Αἱρῶ τὸν πύργον, occupo vel demolior turrim. αἱροῦμαι δὲ γράφειν, volo vel eligo ſcribere. Ἀποδίδωμί σοι τὰ ὀφειλόμενα, reddo tibi debita. ἀποδίδομαι δὲ τὸ βυβλίον vendo librum. Ἀρέσκω σοὶ, placeo tibi. ἀρέσκομαί σοι. ideſt tecū cōtentus ſum, vel tu mihi places. Ἅπτω λύχνον, accendo lucernam. Item ἅπτω βρόχον, apto laqueum. ἅπτομαι δὲ λύχνου καὶ βρόχου. ideſt tango lucernā & laqueum. Ἀποκρίνω τοῦτο ἐκείνου, ſecerno hoc ab illo. ἀποκρίνομαί σοι, reſpondeo tibi. Ἀποτάττω φυλακήν. ideſt impero ſecerno diſtribuo cuſtodias. Et ἀποτεταγμένη ὥρα, ſtatuta hora ac tēpus cōſtitutū. ἀποτάττομαι δὲ τῇ κληρονομίᾳ. ideſt renūtio hereditati.

Βάλλω λίθον, iacio lapidem. βάλλ᾽ ἐς κόρακας. ſcilicet σὲ, conîicito te in coruos. βάλλω σε λίθῳ, pcutio te lapide. βάλλομαι quoq; iacio & iacior. Item βάλλομαι ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ. mecū cogito. et εἰς νοῦν vel ἐς θυμὸν ἐβαλόμην, in animū induxi vel aduerti animū. Παραβάλλω ταῦτα ἐκείνοις. comparo hæc illis, vel admoueo, trado. παρέβαλεν εἰς Ἰταλίαν, appulit traiecit in

Italiam. παραβάλλει τὠφθαλμὼ, oculos in diuerſa detorquet. παραβάλλομαι, admoueo, portui appello, et periculo expono. Συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. ideſt confligunt, coniunguntur. Item συνέβαλεν αὐτοὺς, cōmiſit eos in prælium. συνέβαλε τὸ ἐνύπνιον, coniectauit inſomniū. συνέβαλε τοὺς τοίχους, cōmiſit parietes. συμβάλλω σοι τοῦτο vel, abſolute συμβάλλω. i. paciſcor. Item συμβάλλω σε ἐκείνῳ vel πρὸς ἐκεῖνον, comparo te illi. Συμβάλλομαι, comparor et confligo. Item συνεβάλετο τῇ πόλει, ἢ ἐς τὴν πόλιν, ἢ πολλὰ ἐς τὴν πόλιν. ideſt opem tulit vel commoda multa ciuitati, et illi vtilis fuit. et συνεβάλετο τὰ πραχθέντα. coniecit facta. Γαμεῖ qui ducit vxorem. quod tranſitiue quoq; dicitur, ἔγημεν αὐτὴν, duxit illam. de muliere vero nubente, ἐγήματο dicitur. Γράφω γράμματα, pingo literas: vnde ζωγράφος pictor. Item ἔγραψά σοι ἐπιστολὴν, ſcripſi ad te epiſtolam. γράφεις παράνομα. ideſt decretum contra leges promulgas. γράφομαί σε παρανόμων. ideſt accuſo te, ꝙ decreta legibus aduerſa ſcribas. Δανείζω σοι χρήματα, mutuo vel fœnero tibi pecunias. δανείζομαι δὲ παρά σου ἀργύριον, mutuor vel fœneror abs te argentum. Ἐγγυῶ σοι τὴν κόρην, deſpondeo tibi puellam. ἐγγυῶμαι δὲ αὐτὴν, quū ipſe eam duco. Ἔχω σοὶ χάριν, habeo tibi gratiam. quod alioqui οἶδά σοι et μέμνημαί σοι χάριν dicitur. ἔχω συγγνώμην, do veniam. ἔλαττον εἶχε, poſteriores tulit, ideſt victus eſt. δεινὸν ἔχε, ægre tulit. quod alias dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι. γυναῖκα ἔχει. ducit, ſeu accipit in vxorem. καλῶς ἔχει σώματος vel τὸ σῶμα. i. valet corpore. ἐν νῷ ἔχων, in animo habens. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, vterū geſtans. πότερα τὴν γνώμην ἔχοι, vtrius eſſet ſententiæ. πολλὰ ἔχω εἰπεῖν: multa habeo, hoc eſt poſſum dicere. Ἔχομαι δὲ τοῦ ξύλου. ideſt adhæreo ligno. Ἀνέχει ἡ κίων τὴν οἰκίαν, ſuſtinet columna domum. καὶ ἀνέχομαι τοῦ λυποῦντος, tolero dolentem. Ἀπέχει τῆς πόλεως τὸ φρούριον ἑκατὸν στάδια, diſtat à ciuitate præſidiū centum ſtadiis. ἀπέχομαι δὲ οἴνου καὶ κρεῶν, abſtineo vino & carnibus. Προσέχω τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις, adhibeo mentem iis quæ dicuntur. προσέχομαι δὲ ἢ προσίσχομαι τούτοις, adiungor his. Ὀρέγω σοὶ χεῖρα, porrigo tibi manum. ὀρέγομαι τροφῆς, appeto cibum. Ἔρωτα παύει λιμός. amorem mitigat fames. καὶ πέπαυσο δὴ τῆς λύπης, ceſſato iam à dolore, vel παῦσαι δὴ λυπούμενος, omitte tandem dolere. Ἐποίησεν οἶκον, fecit ſiue conſtruxit domum. Item δύναται ποιεῖν καὶ λέγειν. ideſt poteſt poema condere, & oratione ſoluta ſcribere. πάντων ἐπίπροσθε ποιῶ σε, te omnibus præfero. Εὖ ποιῶ. ideſt bene-

ficium confero. quod etiam εὖ δρῶ dicitur. Sophocles. ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν, εὖ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος. nam qui de eo bene mereri nouit, à quo beneficium accepit, is fuerit amicus quauis re præſtantior. Item εὖ ποιῶν, benefaciens, ſiue εὖ ποιοῦσα, et εὖ ποιοῦντες, ac ſimilia. ideſt vt par erat, vt debuit, ſiue merito. approbantis ſunt.

Ποιοῦμαι fio. σπουδὴν ποιεῖσθαι, dat operam, curat. σπουδὴν ποιεῖ, ſerio accipit. ἐποιήσατο αὐτὸν, adoptauit eum. περὶ πλείονός σε ποιοῦμαι τῶν ἄλλων, ἢ περὶ ἐλάττονος. pluris te æſtimo quam alios, vel minoris. ſic περὶ πολλοῦ πλείστου ὀλίγου οὐδενὸς, et παρ' οὐδέν. Item ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ vel ὑφ' ἑαυτὸν, in ſuam poteſtatem redigit, ſibi ſubiicit. εἰς ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, in ſeſe recipit. ποιοῦμαι τὸ πρᾶγμα ὀργὴν vel ἐν ὀργῇ. ideſt rem indigne fero. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν. apud Demoſthenem, ideſt odii & inuidiæ loco hoc habere. Itidem ἐν θαύματι ἐποιήσατο, pro miraculo habuit ſiue duxit. et ἐν γέλωτι ποιοῦμαι, riſui habeo. Item πρόνοιαν καὶ λόγον ποιήσασθαι, habere rationem. Σοφίζω σε, erudio te. at σοφίζομαι. ideſt ſcitum aliquid excogito vel decipio. Itidem cum accuſatiuo. ταῦτα καὶ πολλὰ ἕτερα ἐσοφίσατο. hæc & alia multa cōmentus eſt. abſolute quoq; σοφίζεσθαι eſt tergiuerſari & calumniari. Φέρω τὰ βιβλία, baiulo libros. φέρειν quoque eſt tributum pendere, auferre & pertinere, cum accuſatiuo. Item φέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium & decernere. φέρειν διὰ στόματος, in ore habere, & prædicare. εἰς τοῦτο φέρει, ad hoc tendit. φέρει χάριν. ideſt χαρίζεται gratificatur. πρᾴως ἢ χαλεπῶς φέρει, leniter aut moleſte fert. μέγα φέρει, magni refert. φέρειν quoque producere eſt. et ἑαυτὸν φέρειν, ſe ingerere, ac nomen dare. φέρομαι vero ideſt verſor. Item rapior. vnde ἄγομαι καὶ φέρομαι, vt paulo ſuperius notauimus, ideſt trahor & diſcerpor. Item καλῶς φέρομαι, proſpere dego. χάριν καὶ μισθὸν φέρομαι, accipio & mereor gratiam premium & mercedem. εἰς τοῦτο φέρεται, ad hoc tendit, huc vergit. Διαφέρει ἥλιος σελήνης, differt ſol à luna. Item ὁ πατήρ σου διενήνοχεν ἁπάντων apud Iſocratem, pater tuus omnes antecelluit. διαφέρεταί τις πρὸς ἀδελφὸν περὶ κλήρου. ideſt cōtendit quiſpiā cū fratre de hæreditate. Συμφέρω ταῦτα, ſimul fero hęc. Itē συμφέρω σοί, vtilis ſum tibi. Συμφέρομαί σοι, tibi cōſentio, cōuenio tecū. συμφέρομαι τοῖς παροῦσιν. ideſt cōtentus ſum præſentibus. Itē συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις. ideſt cōfligo cū hoſtibus. et συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, ideſt τῶν τυχόντων εἰμί, vnꝰ è vulgo ſum. τύχην quoq; ἢ

καιρὸν συμφέρεσθαι, eſt euenire & contingere talem fortunã vel occaſionẽ.
Φοβῶ τοὺς ἐπιβουλεύοντας, terreo inſidiantes. φοβοῦμαι δὲ αὐτούς, timeo ipſos. Φυλάττω τὴν πόλιν, cuſtodio ciuitatẽ. μέθην φυλάττου, ebrietatẽ caue.

SCHOL. *Pleraq; paſſiua uerba fiunt cõmunia ſecũdũ Atticos, retenta propria ſignificatione. ut* τίθεμαι *pono ponor,* ποιοῦμαι *facio fio. Porrò deponentia multa uocem habent actiuam ſignificato diuerſo. ut* ἀπέχομαι *abſtineo,* ἀπέχω *abſum. alia retento ſignificato, conſtructione uariant. ut* λαμβάνομαί σου, καὶ λαμβάνω σε, *accipio te. Alia eadem conſtructione, indifferenti uoce ſunt. ut* δοκῶ δοκοῦμαι, δυσφορῶ δυσφοροῦμαι. *quibus ſimilia ſunt apud latinos impertio & impertior, aſſentio & aſſentior. Alia & paſſiue & deponentaliter ſumuntur in uoce paſſiua. ut ab* ἔχω *habeo,* ἔχομαι *habeor & hæreo. ab* ἄγω *duco,* ἄγομαι *ducor et duco uxorem. Alia eadem uoce atq; conſtructione ſignificandi modum uariant, propter nomina in quæ tranſeunt. ut* δοῦναι χάριν, *habere gratiam,* δοῦναι δεῖξιν *uel* φάσιν *deferre,* δοῦναι δίκην *dare pœnas,* εὐθύνας διδόναι *rationem reddere, uel pœnas etiam pendere. Item* λόγον διδόναι. *dicendi locum uicemq; permittere, & rationem reddere. unde* λόγον ἑαυτῷ διδόναι, *rem ſecum perpendere.* πίστιν *et* ὅρκους διδόναι, *fidem dare & iurare. Sic* ὀφλεῖν ἢ ὠφληκέναι δέκα τάλαντα, *debere decem talenta, uel damnatum eſſe decem talentis. Inde* ὀφλισκάνειν γέλωτα αἰσχύνην, *et ſimilia dicuntur* μεταφορικῶς, *qui ſeſe propinant deridendos ac dedecorandos. quod tale eſt, ac ſi dicas, ſeipſos deriſione & dedecore mulctant. Talia ſunt* ἄγω φέρω τίθημι ποιῶ, *et alia. de quibus ſuis locis nõnihil indicamus. Modus ille ſermonis.* οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος, ἀκούων, ἐσιών. *&c. tam eſt anceps quã frequens. uarie enim exponi ſolet, non effugies quin, non poteris tergiuerſari, fieri non poteſt quin, item continuo, iamiam. ut* οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀποθνήσκοντες, *ideſt quã citiſſime moriemini,* μεταφορικῶς. *et* οὐκ ἔφθην εἰπεῖν. *ideſt non uacauit dicere, uel antequam dicerem. Item* ἔφθην ἀκούσας *audiui, uel ſimul ac audiui.*

De conſtructione verborum imperſonalium. Cap. 14.

IMpſonaliũ formæ actiuæ quinq; ſunt præcipuæ ſpecies. Prima eorũ quæ cum ſolo genitiuo conſtruũtur. Demoſth. δεῖ δὴ χρημάτων, neceſſariæ demũ ſunt pecuniæ. Eurip. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων; quũ fortuna proſperitatẽ donauerit, quid amicis eſt opus? In quibus datiuus implicatur. ideſt δεῖ ἡμῖν, τί χρὴ τινί;

Secũda cũ genitiuo & datiuo, vt Μέλει μοι πέτρου, cura eſt mihi petri. Μεταμέλει μοι τῆς ἁμαρτίας, pœnitet me peccati. Δεῖ σοι βουλῆς, opus eſt tibi conſilio. Οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου, μᾶλλον δὲ ἅπαντος ἐνδεῖ τ'

πόρου, apud Demoſth. nulla facultas ſuppetit vobis, imo magis omni facultate caretis. Μέτεστί μοι τοῦ οἴκου. pars mihi eſt dom⁹, vel participo domo.

Tertia cum ſolo infinitiuo vice ſuppoſiti, vt Δεῖ μανθάνειν, opus eſt diſcere. Προσήκει ποιεῖν. cõuenit facere. Πρέπει ἀκούειν, decet audire. Χρὴ σιγᾶν, oportet ſilere. Ἐνδέχεται ἢ Συμβαίνει εἶναι, accidit vel contingit eſſe. Εἴη ἂν σχηματίσαι, licebit formare. Φιλεῖ γίνεσθαι, ſolet accidere.

Quarta cũ datiuo & infinitiuo, vt Συμβαίνει μοι πορεύεσθαι, accidit mihi ire. Συμφέρει σοὶ ἀποδημεῖν, expedit tibi proficiſci. Προσήκει σοὶ ἀκούειν, decet te audire. Ἀρέσκει ἐκείνῳ ᾄδειν, placet illi cantare. Ἀπαρέσκει αὐτῷ παίζειν, diſplicet ipſi ludere. Μέλει μοι διδάσκειν, curæ mihi eſt docere. Δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πέμψαι πρέσβεις, viſum eſt ſenatui & populo mittere legatos, apud Demoſth. Ἔξεστιν ὑμῖν εὐδαίμοσι γενέσθαι, licet vobis eſſe beatis, apud eundẽ. Περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις ἐρίζειν. reliquũ igitur eſt vobis inuicem contendere, apud Lucianũ. Ἐπῄει μοι γελᾶν, inceſſit me ridẽdi libido, apud eundẽ. Ἐπῆλθε δ' οὖν μοι ἐπὶ τὴν γνώμην μνησθῆναι, venit igitur mihi in mentem meminiſſe, apud Aeſchinẽ.

Quinta cũ accuſatiuo & infinitiuo, vt Συμφέρει ἐμὲ παραγίνεσθαι, expedit me venire. Δεῖ σε ἡσυχίαν ἄγειν, oportet te quietẽ agere. Πρέπει τοὺς παῖδας τιμᾶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς, decet filios colere ſuos parentes. Χρὴ τοὺς πολίτας τοῖς προεστηκόσιν ἑτοίμως ὑπακούειν, oportet ciues præſidibus ſedulo obtẽperare. Οὐκ ἔστιν εὖ ἄρξειν τὸν οὐκ ἀρχθέντα. adag. non contingit eum bene imperare, qui non tulerit imperium.

Quæ paſſiuæ ſunt formæ plæraq; abſolute vſurpantur. vt ἀποχρώντως εἴρηται, ſufficienter dictũ eſt. Ariſtoph. νενόμισταί γε, ſancitũ quidẽ eſt. Lucia. ἱκανῶς τεθρήνηται. ſatis lamẽtatũ eſt. Habent tamẽ aliquãdo infinitiuũ, & datiuũ aut accuſatiuũ. Idem εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονευθῆναι. in fatis eſt illi, ab hoc occidi. Aeſchi. ἀπείρηταί σοι, ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι. interdictũ eſt tibi, extra concionẽ pronũciari. Ariſtoph. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, nudos ingredi mos eſt.

SCHOL. *Imperſonaliũ formæ actiuæ ſpecies inter ſe confundũtur. Contingit enim idem uerbũ ſecundũ illas omnes conſtrui. ut* δεῖ τούτου, *primæ.* δεῖ μοι τούτου, *ſecundæ.* δεῖ ποιεῖν, *tertiæ.* δεῖ μοι ποιεῖν, *quartæ.* δεῖ ἐμὲ ποιεῖν, *quintæ. Ad hæc nõnũquã rectum habent loco ſuppoſiti ſicuti pſonalia. ut* μέλει μοι πέτρος. μέτεστιν αὐτοῖς τόδε. προσήκει σοὶ σωφροσύνη. ἀρέσκει μοι τὸ καλόν, ἀπαρέσκει δὲ τὸ αἰσχρόν. ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει, *adag.* οὐ τάμὰ ἐνδεήσει.

apud Lucianũ. quædam in uerba perſonalia reſoluũtur: ut μεταμέλει μοι τούτου, pœnitet me huius. et μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ. δεῖ μοι χρημάτων, et δέομαι χρημάτων, egeo pecunijs. δοκεῖ μοι et δοκῶ μοι, uideor mihi. Porrò datiuus & accuſatiu9 aliquãdo citra genitiuũ infinitiuũ uc reperitur. ut apud Lucia. καθορώμενος μετ᾽ ὀλίγον, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα. *paulo poſt (ſi mihi uiſum eſſet) græciã deſpiciens. Idem.* καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀετοῦ ἐνεδέμην. *et me iam pœnitet, q̃ huc aſcendens, non oculos aquilæ mihi inſeruerim. Demoſth.* ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον. *ego quæcũq; bonum ciuem decebant effeci. Nonnũquã etiã abſq; caſu & infinitiuo. ut* ὡς δεῖ, *ut oportet.* ὡς ἔοικεν, *ut par eſt.* οὕτω γὰρ προσῆκεν, ἢ ἔπρεπεν, *nam ſic conueniebat, aut decebat. Porrò quemadmodũ infinitiua à uerbis perſonalibus imperſonaliter uſurpari uidentur in illis formis,* ὡς εἰπεῖν, ὡς φάναι, *et ſimilibus: ita ferme ab imperſonalibus, quædam abſolute ponuntur. ut* μικροῦ δεῖν, *ferme.* ἐμοὶ δοκεῖν, *mea ſententia. Infinitiui uero qui imperſonalibus iunguntur, fere ſunt præſentis aut præteriti, futuri raro. Præpoſitiones quædam tono trãſlato implicant imperſonalia cõpoſita ab ipſis cũ uerbo* ἐστι. *ut* πάρα *pro* πάρεστι, *adeſt.* ἔνι *pro* ἔνεστι, *ineſt ſiue integrũ eſt. Etiam appoſitæ alicubi cum caſu imperſonalibus ſubijciũtur. ut* μέλει σοὶ περὶ ἐμοῦ. *Paſſiuæ formæ impſonalia interdũ genitiuũ admittunt cum præpoſitione. ut* ἤκουσαι ὑπ᾽ ἐκείνων, *auditũ eſt ab illis. Item datiuũ genitiui loco. Lucia.* ὑβρισταί μοι εἰς τὸν Πύῤῥον, *opprobatum à me eſt in Pyrrhũ.*

De conſtructione participiorum. Cap. 15.

PArticipium ſui verbi conſtructionem ſeruat. Demoſth. ἀλλὰ τίς ἦν ὁ βοηθήσας τοῖς Βυζαντίοις καὶ σώσας αὐτούς. at quis nam fuit auxiliatus Byzantiis, et eos tutatus. Liba. οὐ θεοὺς φοβηθεὶς, οὐ τοὺς εὖ πεποιηκότας αἰδεσθεὶς, οὐχ ὑμᾶς αἰσχυνθεὶς. non deos timens, nõ benefactores reueritus, non vos erubeſcens. Cuius vſus perq̃ elegãs eſt ac frequens pro infinitiuo, alione eius vice. Lucia. δῆλος εἶ ἀγνοῶν, præ te fers ignorare. Heliodo. ἐλάνθανε τὰ ὄντα ὡς πλάσματα λέγων, inſciens vera, quaſi figmẽta narrabat. Phalaris. παῦσαι δὲ, καὶ σεαυτῷ, καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων. deſine et tibi ipſi, et mihi exhibere negocium. Demoſth. σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι, tibi ipſi conſcius iniuriæ fueras. In his eadem eſt perſona. Alias inducitur diuerſa. vt in epiſtola Philippi. ἴσθι ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω πυλῶν, ſcito te nos ingreſſos Pylas. et in altera eiuſdem ad Ariſtotelem. ἴσθι μοι γεγονότα υἱόν. ſcito mihi natum filium. pro παρεληλυθέναι γεγονέναι. &c. Nec minus elegans eſt in futuro. Ariſtoph. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην. interro-

gaturus igitur perrexi. Lucianus. ἴσθι καταλείψων ſcito te relicturum. Eſt etiam frequens genitiuus participii, in ea dicendi forma, quam latini per ablatiuũ abſolutum efferunt. ἐμοῦ ζῶντος, me viuente. ἐκκλησίας συναχθείσης concione congregata.

SCHOL. *Attici uerba in eorum participia & in alia uerba reſoluunt. ut puta* σχολάζει, *otio uacat,* διάγει σχολάζων, *degit otio uacans.* λέγει καὶ πράττει, διατελεῖ λέγων καὶ πράττων. περιπατεῖ, διατρίβει περιπατῶν. ἐποίησεν, ἔφη ποιήσας. *Ad quem modum uerba etiam quælibet, ſecundum cõmunes in ſua participia & uerba ſubſtantiua reſolui queunt.* λέγω, εἰμὶ λέγων. γράφει, τυγχάνει γράφων.

De defectu & redundantia, deq; figuratis quibuſdam verborum ac participiorum conſtructionibus. Cap. 16.

VErba multoties venuſte ſupprimũtur. vt ὡς ἀκοῦσαι. ἐπειδὴ ἔρχεσθαι. ſcilicet συνέβη. ſed ſubſtantiua crebrius. Euripi. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος. Idẽ μεταβολὴ πάντων γλυκύ. vtrobiq; ſubauditur ἐστίν eſt. Itidem ἅλις δρυός, σπουδῆς, ἀμύνης. ſat quercus, ſtudii, vltionis. Item ὡς ἔθος, vt mos. quod alias per genitiuũ quoq; adiecto ſubſtantiui participio dicitur ſic, ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι, apud Aeſopum. ideſt quũ moris ſit nauigantibus. Huic affinis eſt modus ille, quoties participium neutrum verbi impſonalis abſolute vſurpatur. vt δέον ποιῆσαι. et ἐξὸν φυγεῖν. μὴ ζήτει δίκην, adag. quæ per genitiuũ cum participio verbi ſubſtantiui interpretãtur. ideſt δέοντος ὄντος ποιῆσαι, quũ opus ſit fieri. et δυνατοῦ ὄντος φυγεῖν, quũ integrũ ſit effugere. ſic δόξαν ἀποδημεῖν, quũ eſſet viſum proficiſci. εὐσεβεῖν χρεών, opus eſt pietatẽ colere. οὐκ ἀρκοῦν ψεύδεσθαι, quũ non ſatis eſſet mentiri. Additur autem quibuſdã ὥσπερ, vt ὥσπερ δέον, tanquã oporteat. Item ὡς, vt ὡς εἰκὸς, et ὡς τὸ εἰκὸς, vt par eſt. Huc pertinere poteſt vſus infinitiui pro imperatiuo, iuxta eos qui ibi verbum imperandi ſubaudiri volunt. vt εὖ πράττειν, bene agere. vel χαίρειν, gaudere. ſcilicet προστάττω iubeo. Et quũ abſolute abſq; alio verbo ponitur. vt σὺν θεῷ εἰρῆσθαι, cum deo dictũ ſit. καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam. τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν, vt in ſumma dicatur. ὡς συνελόντι εἰπεῖν, vt ſummatim dicam. Quæ formæ κατ᾽ ἔλλειψιν ſunt.

Rurſus verba & participia non raro redundant apud Atticos. vt παίζεις ἔχων, ideſt παίζεις ludis. ἔχω φέρων, ἀντὶ τοῦ φέρω. ᾤχετ᾽ ἀπιών, abiit recedens. τό γε νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχον. ideſt nunc vel impræſentia-

rum. Itẽ ἑκὼν εἶναι pro ἑκών, ideſt libens. ἔφη φάναι, dixit. ἔφη λέγων, ἢ εἰπών, ideſt locutus eſt dicens. Item τυγχάνει ὤν, eſt. et εἰμὶ ὤν, ſum. qua forma Demoſth. dixit τὸ παρ' εἶναι ἕνα ὄντα κύριον. nam illũ eſſe vnicũ dñm.

SCHOL. Ὥς ἀκοῦσαι, ἐπειδὴ ἔρχεσθαι, *aliter enunciantur, quam* ὥστε εἰπεῖν, ὥστε ἀκοῦσαι. *Demoſth.* ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ. *ut autem eos audire, qui in ſympoſio aderant, ſcilicet contigit. Plato. de repub.* 10. εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν ἀγάθωνα, ὦ φάναι ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἥκεις. *Continuo ergo, ut Agathonem uidere. Idem in eodem lib.* ἐπειδὴ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι. *poſtquã per ociũ cõſiderare & plangere lamentariq;. In quibus omnibus ſubauditur* συνέβη, *aut ſimile quidpiã. Hanc formã latini hiſtorici imitantur, quũ infinitiuũ uerbum pro finito uſurpantes dicunt, aduentare cupere adeſſe, pro aduentabat cupiebat aderat. Atticorũ quoq; figurã, qua participia etiã paſſiua abſolute efferũt, ut* ἀκουσθὲν ἀγγελθὲν, *et alia, de quibus dicetur lib.* 5. *ijdem latini hiſtorici quãdoq; ablatiuo ſuo reddũt, audito nũciato: quãdoq; recto abſoluto ad imitationem græcorũ. ſic Liuius ſcribit, nunciatũ, et non litatũ, pro eo quod eſt, quũ nuntiatũ, quũ non litatum eſſet. Præterea imperſonaliũ participia interdum uerbo ſubſtantiuo adiuncta inueniuntur. Demoſth.* δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς, τί προσῆκον ἦν ἑλέσθαι πράττειν. *oportet uos conſiderare, quid conueniens fuerit ad agendum eligere. Et iterum* ἑνὸς τοῦ συμφέροντος ἅπασιν ὄντος, *quũ unũ omnibus expediens eſſet. Subauditur ad hæc eleganter* ἐστὶν, *in illis modis,* ὡς λόγος *ut fama eſt, ut aiunt.* ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, *ut mea fert opinio, mea quidem ſententia.* τῶν μεγαρέων οὐδεὶς λόγος, *Megarenſiũ nulla ratio eſt. i. in nulla opinione precio aut numero ſunt. Et omnino dictio* λόγος, *non raro abſq; uerbo in oratione collocatur. Theophra.* ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον. *Illuc redeundũ, unde ſermo, ſcilicet* ἐξῆλθε, *digreſſus eſt. Item* οὐδεὶς φθόνος, *nulla inuidia eſt. hoc eſt lubens faciam, permittam. Cui formæ nõnunquã ſubijcitur infinitiuus:* φθόνος οὐδεὶς εἰπεῖν, *non recuſo dicere. Contra inter redũdantia numerari poſſe uidentur,* εὖ ἴσθι *ſcito,* εὖ οἶδ' ὅτι *ſat ſcio. et* φαμὲν *dicimus. Quæ ipſa per parentheſin inſerta, ad uim & aſſeuerationem ſermonis nõnihil conferunt, ſicuti* ὁρᾷς, *et* οὐχ ὁρᾷς *apud Demoſth. et* ὅρα *apud Chryſoſtomum, ad excitandum. et* οἶμαι *apud omnes ad confirmandũ. quod alias etiam ironice interponitur.*

De cõſtructione & cõpoſitione ſex ꝓpoſitionũ monoſyllabarũ. Ca. 17.

PRæpoſiones cum obliquis cõſtruũtur, de quibus ſigillatim dicendũ. Εἰς cum ſolo accuſatiuo, ſignificatq; progreſſum. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Item aduerſus. Demoſth. κἂν ὁτιοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἁμάρτῃ. et ſi quis qdlibet

quidlibet in vos peccet. Et relationẽ. ἀνήνεγκεν εἰς τὸν ἄρχοντα, retulit ad principẽ. Item beneuolentiã & laudem. vt εὔνους εἰς τὸν δῆμον, beneuolus erga populum. λόγος εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον, ſermo de laudibus diui Pauli. Ponitur quoq; interdum pro ἐν ideſt in. εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere. εἰς ψάμμον οἰκοδομεῖν, in arena ædificare. Compoſita motum denotat, εἴσοδος ingreſſus, εἰσφέρω infero.

Πρὸς cũ accuſatiuo progreſſum & finẽ ſignificat. ἔρχομαι πρὸς σὲ, venio ad te. beneuolentiã & gratiam. ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, iucũde habeas erga omnes. aduerſus. vt πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra ſtimulos calcitrare. imitationẽ. ᾄδει πρὸς αὐλὸν, canit ad tibiã. proportionẽ. vt ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. ſicut habent duo ad quatuor, ſic quatuor ad octo. cõmutationẽ. Ariſtote. πολλὰ γὰρ ἔθνη τῶν βαρβάρων, αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται. multæ nationes barbaræ, q̃ cõmoda habẽt, cũ alijs bonis cõmutãt. Itẽ ꝓpe. βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. racemus iuxta racemũ matureſcit. Cum genitiuo motũ originem & cauſam. εἵλκετο πρὸς αὐτοῦ, trahebatur ab ipſo. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ideſt auũculus. πρὸς θεοῦ τἀγαθὰ, à deo bona. coram. πρὸς τῶν ἐπισκόπων, coram epiſcopis. iuſiurandũ. πρὸς χαρίτων, per gratias. officium. Ariſtoph. οὐ πρὸς ἀνδρός ἐστιν οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένου. non eſt eius, qui ſani qdpiã fecerit. Cũ datiuo, apud. πρὸς τῷ τοίχῳ, ad parietẽ. præter. πρὸς τούτοις, ad hæc. Cõpoſita, fere eadem. vt προσέδραμε accurrit. προσῆλθόν σοι, acceſſi ad te. πρόσκειται αὐτῷ, adiacet ipſi. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, nihil amplius adijciã.

Ἐκ. dicitur ſequente cõſonante, ἐκ πόλεως, è ciuitate: ſequente vocali ἐξ, ἐξ αὐλῆς, ex aula. ſemper vult genitiuũ. ſignificatq; præter locum, etiã tempus. ἐκ παίδων, à pueris. Item originẽ materiã & cauſam. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας ἐποίησε. ex animo ex corde fecit. ἐκ πηλοῦ ἔπλασεν, è luto finxit. Compoſita, extra ſignificat. ἐκπέπτωκε τῆς ἐλπίδος, excidit ſpe. ἐξέμηνεν αὐτὸν, dementauit illum. Item emphaſin. ἐξέφαγε deuorauit. ἐξαπορούμενοι inopiæ ſuccumbentes.

Πρὸ quoq; ſemper vult genitiuũ, ſignificatq; locum. πρὸ θυρῶν, ante fores. tempus. πρὸ τοῦ πολέμου, ante belli tẽpus. πρὸ τούτου, ante hoc. ſ. tempus. præſtantiã & protectionẽ. δοῦλος πρὸ δούλου, ideſt ὑπὲρ δοῦλον, ſeruus ante ſeruũ: hoc eſt ſeruus ſeruo præſtat. πρὸ τῶν ἰδίων μάχεται, ideſt ὑπὲρ τῶν ἰδίων, pro ſuis pugnat. Cõpoſita eadem fere ſignificat. vt προλαμβάνω præoccupo, πρόδηλος apertus, προλέγω prædico, προΐσταμαι præſto, προαι-

ϕοῦμαι propono, προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν, proſpiciunt ciuibus cum proprio diſcrimine.

Ἐν ſoli datiuo deſeruit, ſignificatq́ in loco. ἐν οὐρανῷ, in cœlo. inter. ὄνος ἐν μελίτταις, aſinus inter apes. in tempore. ἐν τοσούτῳ, interim. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. hac die. Poteſtatem. Demoſth. ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. nam in dei poteſtate erat huius rei euentus, non in mea. indumentum. Plutar. ἰδὼν οὖν ὁ φωκίων πένητα πρεσβύτην ἐν τριβωνίῳ ῥυπαρῷ πορευόμενον. quũ ergo Phocion mendicum ſenem vidiſſet ſordido amictu prætereuntem. Compoſita, habitum & ſitum. ἔνοπλος armatus, ἔγκειται incumbit, ἐμμένει permanet, ἐνοικεῖ inhabitat.

Σὺν quoq́ datiuo ſoli deſeruit, ſignificatq́ comitatum & auxilium. σὺν θεῷ, auxilio dei. Compoſita idem pollet. συντίθημι compono, σύνοικος cohabitator, συμπολεμῶ σοι, tecum belligeror aduerſus alium.

SCHOL. *Præpoſitio omnibus orationis partibus præponitur, tam ꝑ appoſitionem quã per compoſitionem. Cõpoſita aliquando ſignificationem uariat. ut* φορὰ *latio prouentus.* ἀναφορὰ *relatio, uel in altum ſublatio.* καταφορὰ *delatio.* ἐκφορὰ *elatio eductio.* εἰσφορὰ *inductio.* συμφορὰ *calamitas.* προσφορὰ *oblatio.* διαφορὰ *differentia.* μεταφορὰ *tranſlatio.* περιφορὰ *circumlatio.* ἐπιφορὰ *irruptio. Rurſus aliquando nihil ſignificationi confert. ut* ἕπομαι παρέπομαι, *ſequor.* εὕδω καθεύδω, *dormio. Exigunt autem ſuos caſus etiam compoſitæ, præſertim quum propria ſignificata retinent. Lucia.* πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, *in diuitias & uoluptates deſpuunt, ideſt* κατὰ πλούτου καὶ ἡδονῆς πτύουσι. *Idem* τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, *per cœlum diſiectos, ideſt* διὰ τοῦ οὐρανοῦ. *Sophoc.* ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. *nam pietas mortalibus cõmoritur. Il.* ι. νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός, *cadauer illi excidit manu. Et.* ε. ἔκβαλε δίφρου, *eiecit ſella. ſic* ἡ γλῶττα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ. κατηγορεῖ αὐτοῦ. ἐμμένει ταῖς συνθήκαις. *Hoc tamen perpetuũ non eſt. dicimus enim* διαμένω τοῖς κακοῖς, *et ſimilia. Quoniam autem præpoſitionum ratio pluſculũ habet ambiguitatis, ꝙ hæc uidelicet pars liberius in ſyntaxi* ⁊ *in ſignificãdo erret: opus habet græcitatis ſtudioſus illarũ uſus ſcrupuloſe inueſtigare. Notãdũ uero in ſacris literis quaſdã hebraice interdũ magis quã grecanice uſurpari. ut Matth.* 5. ἐν *et* εἰς *ad iurandum.* ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως, μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ. *et paulo poſt.* μήτε εἰς ἱεροσόλυμα. *Item* εἰς θεὸν, εἰς οἶκον, *in deũ in domũ, pro uelut deus* ⁊ *dom⁹. Pſal.* 30. γενοῦ μοι εἰς θεὸν ὑπερασπιστὴν, καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς. *Eſto mihi in deũ protectorem* ⁊ *in domum refugij. Præterea differentiã illam per quoſdam inter* πρὸς *et* εἰς *obſeruatam,*

πρὸς uidelicet rei tantum animatæ, εἰς *uero inanimatæ adiungi, non raro fallere.*

De quinq́ præpoſitionibus diſſyllabis finitis in. α. Cap. 18.

Ἀνὰ accuſatiuo iũgitur, ſignificatq́ in loco aut ꝑ locũ. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. ἀνὰ μέσον στρατὸν, ꝑ mediũ exercitũ. Itẽ tẽpus. ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν, per ſingulum diem. Raro genitiuo. ἀνὰ μέσων τῶν ὀρέων, per medios montes. Compoſita, rurſum & retro. vt ἀναλαμβάνω reſumo, ἀναδρομὴ recurſus. et ſurſum, ἀναβαίνω aſcendo. ἀνατίθημι impono ſuſpendo.

Διὰ cũ genitiuo mediũ ſignificat. δι᾽ ἀγορᾶς, ꝑ mediũ forũ. Demoſth. ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. at ab initio ꝑ oĩa vſq́ ad finẽ ꝓgreſſus ſũ. cõtinuũ tẽp⁹. δι᾽ ἡμέρας, ꝑ diẽ integrũ. δι᾽ ἐνιαυτοῦ, ꝑ totũ annũ. actionẽ. διὰ σοῦ τοῦτο ἂν ἄμεινον γένοιτο, ꝑ te hoc melius fieret. materiã. διὰ φοινίκων, καὶ διὰ ῥόδων, medicamẽtũ è palmis, & è roſis. Cũ accuſatiuo vero cauſã. Iſocra. τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον, οὐ δι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεθα. plurima in vita non ob ea ipſa efficimus, verũ conſequentiũ gratia elaboramus. Cõpoſita, diuiſionem. vt διαίρεσις diuiſio. διαστολὴ diſtinctio. διαφέρω differo. Item interuallũ & medium, vt διορύττω perfodio. διαῤῥήγνυμι perrũpo. et emphaſin, διεγείρομαι expergiſcor. διυπνίζω excito. etiã negat, διαπιστῶ nõ credo.

Κατὰ ſimilr̃ genitiuo & actõ iũgit̃. Cũ genitiuo ſignificat cõtra. κατὰ τοῦ κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ, aduerſus dñm, & aduerſus chriſtũ ei⁹. & erga. Demoſth. τρία ἔδειξαν ἐγκώμια καθ᾽ ὑμῶν τὰ κάλλιστα, tria pulcherrima preconia erga vos, ſiue de vobis oſtẽderũt. Itẽ. ĩ vel deorſũ. κατὰ πετρῶν σπείρεις, ĩ petris ſeminas. ηὐχόμην κατὰ τῆς γῆς δῦναι, optabã ſub terrã detrudi. et ꝑdicationẽ ſuperioris de ĩferiori. τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἵππου. aĩal dr̃ de hoĩe & equo. et adiurationẽ. Aeſop. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διὸς, obteſtãs eũ ꝑ iouẽ maximũ. Cũ actõ vero iuxta ſiue ęq̃litatẽ, & actionẽ ſimilitudineq́. τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα, æq̃lẽ tibi accipe. κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθιζόμενος, iuxta apẽ deflorãs. et ꝓpe vel in loco. κατὰ τὸν πορθμὸν ἐγένοντο, ad fretũ acceſſerũt. καθ᾽ ὁδὸν ἀναγινώσκει, ꝑ viã legit. et tp̃s. ὁ καθ᾽ ἡμᾶς γεγονὼς, q̃ fuit nr̃a tẽpeſtate. Supplet q̃q́ vicẽ noĩm numeraliũ diuiduoꝝ, qb⁹ grȩci carẽt. κατ᾽ ἔτος, ſingulis ãnis. κατὰ μῆνα, ſingulo q̃q́ mẽſe. καθ᾽ ἡμέραν, ĩ dies ſingulos. Itẽ κατὰ κώμας, vicatim. κατ᾽ οἴκους, domeſticatim. Cõpoſita iiſdẽ fere modis accipit̃. vt καταψηφίζομαι dãno, κατηγορῶ accuſo ꝑdico, κατάφασις affirmatio, καταγωγὴ deductio, καταβαίνω κατέρχομαι deſcẽdo, καθημερινὸς q̃tidian⁹. Etiã auget, κατεσθίω deuoro, κατάδηλος καταφανὴς ꝑſpicu⁹.

Μετὰ etiam cũ genitiuo & accuſatiuo cõſtruitur. Cũ genitiuo valet σὺν. ὁ κύριος μετὰ σοῦ, dominus tecũ. Cum accuſatiuo poſt. Κλέων προμηθεύς ἐςὶ μετὰ τὰ πράγματα. Cleon prouidus eſt rebus confectis. Compoſita ſignificat cõmunicationẽ & partem, μετοχὴ participiũ, μετουσία participatio. Item mutationem, et trans ſiue poſtea. μεταβουλεύω conſilium muto, μεταπείθω diſſuadeo, μετανοῶ pœniteo, μεταγενέςερος poſterior, μεταβαίνω tranſeo, μετατίθημι tranſpono.

Παρὰ cum genitiuo datiuo & accuſatiuo. Cũ genitiuo progreſſum ſignificat. ἡ βοήθειά μου παρὰ κυρίου, auxiliũ meũ à dño. Cum datiuo, apud παρὰ σοὶ κατέλυον, apud te diuerſabãtur. Cũ accuſatiuo, motũ ad aliquid. παρὰ σὲ ἦλθον, ad te veni. et apud. παρὰ τὸν ποταμὸν ηὐλίσθη ὁ λαὸς, apud fluuiũ diuertit populus. et tẽporis duratione. παρὰ τὸν βίον, in vita. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne tẽpus. Item deductionẽ. ὑποκριτὴς λέγεται παρὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι, ideſt ſimulator, ſiue hypocrita, dicitur à ſimulãdo. et cauſam vel modũ. vt παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. ob iniquitatẽ eſt ſuppliciũ. παρὰ τὴν ἀξίαν δυςυχεῖ, præter meritũ infortuniũ patitur. παρ' ἕνα, vno excepto. παρὰ τοὺς νόμους, contra vel præter leges. et intermiſſionẽ. vt παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoq; menſe. et tẽporis articulũ. παρὰ τὸν καιρὸν, in ipſa occaſione. et ex cõparatione præſtãtiã. ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ſpecioſus forma præ filiis hominũ. Compoſita, locũ. πάρειμι adſum, παρέρχομαι aduenio. et deprauatũ quidpiã aut falſum. παραβλέπω cæcutio, παραπρεσβεία falſa legatio, παράσημος adulterinus. Cõparationẽ, παραβάλλω comparo. Tranſgreſſionẽ. παρασπονδῶ tranſgredior fœdus, παράνομος præter legem. Intenſionem. παρεκτείνω protendo, παρενδείκνυμι palam facio.

SCHOL. Ex α. particula priuationem ſignificante, quædam dictiones componũtur inſerto ν. euphoniæ gratia, quũ ſequitur. ſ. uocalis: ut ab ἴσος æqualis, ἄνισος inæqualis. ab ὅμοιος ſimilis, ἀνόμοιος diſſimilis. quod ideo admonitũ uolui, ne quis eas putet ab ἀνὰ cõponi. Ἀνὰ medicis familiaris æquas portiones indicat. ut apud Galenũ alias, & in lib. de compoſitione medicamentorũ ſecundũ genera paſſim: ἀνὰ δραχμὰς. δ. ideſt drachmas quaternas. διὰ quoq; cũ genitiuo, iiſdem non minus frequẽs, medicinalem materiã diſignat. διὰ χυλῶν ex ſuccis, διὰ βοτανῶν ex herbis.

Κατὰ apud ſcriptores quoſlibet frequens occurrit in ſignificatione diuidui numeri. Quo etiã modo nõ raro uſurpãtur διὰ et ἀνά. Ariſtoph. δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν. cœnam unoquoq; menſe adducere. Idem. ἵνα τοὺς ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρῃ. ut græcos omnes aſſidue quinto quoq; anno congreget. Lucæ. 10. καὶ ἀπέςειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο. Hoc ipſum Marcus repetito numeri nomine exprimit cap. vi. ἤρξατο αὐτοὺς ἀποςέλλειν δύο δύο. ideſt binos, iuxta proprietatẽ hebraici ſermonis. Idẽ tamẽ alias nõ ſemel hoc modo uſurpat ἀνὰ. et Matth. 21. ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον. Hanc formam autores aliquando per nomen ἕκαςος efferunt ſic, εἷς ἕκαςος ſingulus, ἑξήκοντα ἕκαςοι. ſexageni. κατ' ἄνδρα ἕκαςον. ideſt uiritim, in ſingulos uiros. Sic ὁ καθ' ἕκαςον, et ἡ καθ' ἑκάςην ſingulus. a. οἱ τὰ καθ' ἕκαςον, et τὰ καθ' ἕκαςα, ſinguli. a. Item ſic, οἱ καθ' ἕνα ſinguli, uel καθ' ἕνα οἰκετῶν, ſinguli famuli. Item per σὺν compoſitã cũ numeralibus. ut σύνδυο σύντρεις, bini terni, et συνεκκαίδεκα ſeni deni.

De quatuor præpoſitionibus diſſyllabis in. ι. deſinentib9. Cap. 19.

Ἀντὶ ſoli genitiuo copulatur, ſignificatq; permutationẽ et vicem. Demoſth. δεῖ τὰ βέλτιςα ἀντὶ τῶν ἡδέων, ἂν μὴ ἀμφότερα ἐξῇ, λαμβάνειν. oportet optima pro iucũdiſſimis, quũ ambo nõ cõtigerint, amplexari. Compoſita vero oppoſitũ. ἀντίχριςος contra Chriſtũ. æqualitatem. ἀντάξιος æqualis honore. auxilium. ἀντιλαμβάνομαι auxilior. et viciſſitudinem repetitioneq;. ἀντιποιοῦμαι vendico, ἀντίδωρον remuneratio.

Ἐπὶ tribus obliquis deſeruit. Cum genitiuo ſignificat in. ἔςη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ: et ſtetit Ieſus in loco campeſtri. ſuper. ἐπὶ τῆς γῆς, ſuper terrã. imperiũ. vt ἐπὶ πάντων ὁ θεός, ſuper omnia deus. Idipſum per datiuũ quoq; effertur, ἐπὶ πᾶσιν ὁ θεός. Item tẽpus. ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, imperante Mneſiphilo. coram. Lucia. ἐπὶ ῥαδαμάνθυος. Idem ἐπὶ ἀρετῆς, ideſt corã Rhadamãtho, corã virtute. Cũ datiuo vero, ſupra et in. ἐπὶ τῇ γῇ, ĩ vel ſup terrã. ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, ſupra domũ. et cauſam. Lucia. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας. et poſtea ſiue vltra. vt ἐπὶ τούτοις ideſt πρὸς τούτοις, ad hæc. vltra hæc. Cũ accuſatiuo progreſſum. ἐπὶ τὴν πόλιν, ad ciuitatẽ. βοῦς ἐπὶ ζυγόν, bos ſub iugum. acceſſionem. μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ, ne ignem ad ignẽ. ſ. adiicias. incurſionẽ et conflictũ. Lucia. ςρατεύομαι ἐπὶ τὰς ἡδονάς, milito aduerſus voluptates. Cõpoſita totidem ferme modis accipitur. ἐπιγράφω inſcribo, ἐπιτάττω impero, ἐπιςέλλω mitto, ἐπιγελῶ irrideo, ἐπέρχομαι inuado, ἐπαγωγὴ inductio, ἐπιβάλλω adiicio, ἐπιδίδωμι ſupererogo, ἐπιψηφίζω decreto confirmo.

Περὶ cum genitiuo ſignificat ob pro de. περὶ τῶν πρωτείων φιλονεικεῖ, de primatu certat. περὶ τούτων ἐν ἄλλῳ δείξομεν λόγῳ. de his in alio opere oſtendemus. Cum accuſatiuo, circum. περὶ τὸ ὄρος, in circuitu montis. cir-

ca. ὅτε περὶ τὴν πόλιν ἐγένοντο. quū ciuitati appropinquarūt. huic affine eſt, quū ad cōparandū adhibetur. πορφύρα περὶ πορφύραν διακριτέα, purpura iuxta purpurā diiudicāda. Item quū ſignificat erga. Plato. τυφλοῦται τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. hallucinatur amans circa id qđ amat. Itē quū fermè & circiter. Ariſtote. de pica. τίκτει δὲ περὶ ἐννέα ὠά. parit autē circiter nouena oua. Cōpoſita auget. περιουσία abūdātia, περιχαρὴς perꝗ lætus, περίλυπος perꝗ triſtis. etiā ſignificat excellentiā. περιγίνεται πάντων, omnibus præſtat. et circū. περιφέρεια circūferentia, περίφρασις circumlocutio.

Ἀμφὶ ſoli accuſatiuo iungitur ſignificatq́ circa vel circum, ſicut περὶ. Compoſita quoq́ idem: niſi ꝙ interdum ambiguitatem affert. vt ἀμφίβιος, in terra & mari viuens, ἀμφιδέξιος ambidexter.

SCHOL. Ἐπὶ *cum accuſatiuo, etiam iuxta ſignificat & in.* ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, *ad ueſtam ſedere. Eius quoq; creberrimus eſt uſus in exponendo. Zenodotus in parœmijs.* ἐν τριόδῳ εἰμὶ, ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. *ideſt in triuio ſum, dicitur de ambiguis, ſiue in ambiguis rebus.* Περὶ *et* ἀμφὶ *idem ſignificant. iungūtur autem ſimul eidem caſui apud poetas, ut* ἀμφὶ περὶ κρήνην. *ideſt circumcirca. et in eadē cōpoſitione, ut* ἀμφιπεριστρώφα *in gyrū uertebat.* περὶ *tamen oratoribus familiarior eſt. apud quos nōnunꝗ habet datiuū. Artemidorus.* ὅσοι τῶν στεφάνων ἀγαθόν τι σημαίνουσιν, οὗτοι μὴ περὶ τὴν κεφαλὴν ὄντες, ἀλλὰ περί τινι ἄλλῳ μέρει τοῦ σώματος, πρὸς τὸ μηδὲν ἀγαθὸν σημαίνειν, προσέτι καὶ κακοὶ γίγνονται. *Sed hæc ſyntaxis apud poetas eſt frequentior. Differunt autē tripliciter. Nam* ἀμφὶ *amittit.* ι. *ut* ἀμφ᾽ ἀγαθὸν θεράποντα. περὶ *nunꝗ. Itē* περὶ *tonū trāſſert, & aduerbiaſcit. ut* ἀγαμέμνονος πέρι καὶ ἀχιλλέως. *et* πέρι μέν σε τίω. ἀμφὶ *uero neutiquā.*

De tribus præpoſitionibus diſſyllabis ἀπὸ ὑπὸ ὑπὲρ. Cap. 20.

Ἀπὸ genitiuo ſoli adhæret, ſignificatq́ motum ab alio, aut profectionem. ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους, ab equis ad aſinos. ἀπὸ πόλεως, ab vrbe. Aliquando poſtea. vt δεῖπνον ἕλοντο. ἀπὸ δ᾽ αὐτοῦ θωρήσσοντο. cœnati ſunt, ac deinde armati. Compoſita negationem priuationemq́. ἀπόφημι nego, ἀπαγορεύω interdico, ἀπομανθάνω dediſco, ἀπαρέσκει diſplicet, ἀπαλγῶ dolorem depono. Item effectum. ἀπεργάζομαι conficio, ἀποτελῶ abſoluo. et repetitionem reſtitutionemq́, ἀπογράφω deſcribo, ἀποδίδωμι reddo, ἀπήνεγκα rettuli. Et diſtantiam receſſumq́. ἀπέχω, ἀφίστημι diſto, ἄπειμι abſum, ἀπέρχομαι abeo.

Ὑπὸ cum genitiuo, ſitum ſub aliquo vel occultationem ſignificat. ὑπὸ τῆς στέγης, ſub tecto. ὑπὸ κόλπου, ſub ſinu. et cauſam. νοσεῖ ὑπὸ πόνου,

ægrotat ex labore. ἀδυνατεῖ ὑπὸ πενίας, impotēs eſt ob inopiā. Itē actionē. πεπαίδευται ὑπ᾽ ἐμοῦ, eruditꝰ eſt à me. Cū datiuo, ſitū q́q́ ſub aliquo. ὑπὸ γῇ, ſub terra. ὑπὸ τῷ τείχει, ad imum murū. et dominiū. ἐποίησεν ὑφ᾽ ἑαυτῷ τὰ κατὰ τὴν φωκίδα. ſuæ ditionis fecit Phocidē. Cū accuſatiuo etiā ſubter. ὑπὸ γῆν, ſubter terrā. et dñiū ſiue poteſtatē. ὑφ᾽ ἑαυτὸν ἐποίησεν, in ſuā poteſtatē redegit. Cōpoſita q́q́ ſubter. ὑπόκειται ſubiacet. ὑπέστρωται ſubſtratū eſt. et ſubiectionē. ὑποτάττω ſubiicio, ὑπακούω obedio. Itē inſidioſum quidpiā & tacitū. ὑποσκελίζω ſupplanto, ὑπέρχομαι clanculū adorior, ὑφαιροῦμαι ſubtraho, ὑπολαμβάνω ſuſpicor.

Ὑπὲρ cū genitiuo, modo ſignificat ἐπάνω, ideſt ſupra. ὑπὲρ τῆς στέγης, ſupra tectū. modo auxiliū. cui aduerſatur κατὰ. Roma. 8. εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ὑμῶν, τίς καθ᾽ ὑμῶν; ſi deꝰ pro nobis, qs cōtra nos? alias etiā valet περὶ. i. de. ὑπὲρ ὧν ἔπραξα ἐρῶ, de iis ꝗ feci dicā. Cū accuſatiuo etiā ſup. ὑπὲρ γῆν, ſup terram. Itē amplius & vltra. τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. ꝗ ſupra nos nihil ad nos. ὑπὲρ τὰ μέτρα, vltra mēſuram & modū. Cōpoſita, ſup. ὑπερτίθημι ſuperpono. trans. ὑπερακοντίζω in lōginquū iaculor, ὑπερβαίνω trāſgredior. patrociniū & protectionem. ὑπέρμαχος propugnator, ὑπερασπιστὴς protector. Excellentiam & incrementum. ὑπερέχω excello, ὑπέρδεινον perquā graue, ὑπέρευ quā optime.

SCHOL. Ἀπὸ ὑπὸ παρὰ *et* πρὸς, *cū genitiuo propriæ ſunt pſonæ agētis in formis loquendi paſſiuis.* πολλὰ ἐπράχθη ἀπὸ ἢ ὑπὸ ἢ παρὰ ἢ πρὸς ἐμοῦ. *multa per me uel à me facta ſunt.* ὑπὸ *compoſita Atticis quandoq; ualet* πρὸ, *ut* ὑπαγορεύω *præfor,* ὑπάγω *ideſt* προάγω. ὑπὲρ *pro* ἀντὶ *ponitur, ad deſignādā cōmutationē. Lucia.* πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; *quātū pro eo ſum ſoluturus?*

De præpoſitionum defectu redundantia & vario vſu. Cap. 21.

DE præpoſitionibus quæ ſubaudiuntur, in verborum ſyntaxi dictū eſt: et de illis quæ more attico abſq́ propriis caſibus in oratione ponuntur, libro. 5. nōnihil dicetur. Ad hæc autē inuenitur nōnunquā præpoſitio ſuppreſſo nomine. ἰλ. α. ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. pro ἐς αὐτήν. aptoſq́ remiges in ipſam cogimꝰ. πρὸς vero etiā ſequēte pūcto. Lucia. μικρόν τι πρός. nōnihil ad hęc. Idē. καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. aliaq́ varia prętērea. et ſequente. γε. πρός γε, inſuper. ſimili forma μετὰ ſine caſu legitur. Idem. μετὰ δὲ ὦ ξεῖνε ideſt μετέπειτα. poſtea o hoſpes. ſic περὶ et aliæ apud poetas aduerbialiter. Præponuntur autem partibus indeclinabilibus, vt ἀπ᾽ ἄρτι poſthac. et articulo interpoſito, ἀπὸ τοῦ νῦν, ex hoc. et vera

bis, ἐκ τοῦ λέγειν ex dicendo. Poſtponūtur præterea ſuis caſibus, ſed tono
retracto. τούτων πέρι, de his. Itē aduerbiis, vt μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, vſq́ʒ
ad cœlū. Quibus interdū præcedunt. Demoſth. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν
ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. verū talia vſq́ʒ ad ſemel & breue tēpus rē
ſiſtūt. Ponūtur etiā aliæ paſſiis. vt κατ᾽ οἶκον, pro ἐν οἴκῳ domi. εἰς ςήλην
γράψαι, in æs incidere. Abūdant quoq́ʒ cōpoſitæ. Ariſtoph. κατώρυξέ με
κατὰ τῆς γῆς κάτω. et appoſitæ, vt in adag. ἐξ ᾠοῦ ἐξῆλθεν, ex ouo prodiit.

SCHOL. *Receptiſſima eſt conſtructio præpoſitionū defectiua: quoties obliqui à
ſuppreſſis præpoſitionibus pendent. Eo modo* κατὰ *per ſynecdochen ſubiicetur: quū
id quod generale eſt, ad partē coarctatur. ut* ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, *doleo caput, ideſt*
κατὰ τὴν κεφαλὴν, *ſecundū caput.* σοφὸς τὰ μηχανικὰ, *doctus mechanica.* ἐν τί-
κτουσι τὰ πολλὰ αἱ γυναῖκες, *unū pariunt ut plurimū mulieres. Item quū perſo
næ agenti aliquid peculiariter tribuimus. ut* ὠφέλησά σε τὰ δυνατά. *Iuui te quan-
tum potui.* φθείρεις τὰ κοινὰ, τὸ σὸν μέρος. *deſtruis rem publicā, quantū in te eſt.
Item quū modus, & quaſi inſtrumentū ſignificatur.* τοῦτον τὸν τρόπον ἔλεξεν, *ad
hūc modū dixit. et quū tēporis aut loci quātitas.* ἔζησεν ἔτη ἑκατὸν, *uixit annos cen
tum.* ᾤκησεν ἐκεῖ πολὺν χρόνον, *habitauit illic multo tēpore.* τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν
ἀπὸ τῆς ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης. *quū pugna cōmiſſa fuiſſet triū dierū iter
ab Attica. In his omnibꝰ ſubauditur* κατὰ. *Datiuus etiā inſtrumenti aut cōmitis ex
Attica cōſuetudine, ſuppreſſa præpoſitione* σὺν *enunciatur.* αὐτοῖς ὅπλοις, *ipſis ar-
mis.* αὐταῖς βουλαῖς, *ipſis conſiliis. Itē tēporis, ſubintellecta* ἐν. *ut* τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
ideſt in die illo. Genitiuꝰ quoq́; per defectū præpoſitionis ἐκ διὰ ὑπὲρ περὶ, *et ſi-
miliū enunciari ſolet, quū cauſa aut pars deſignatur. ut* μέμφομαί σοι τῆς ἀχαρι-
ςίας, *inſimulo te ingratitudinis, ideſt* ἐκ *uel* περὶ τῆς ἀχαριςίας. *quanq̄ hic aptius
eſt aduerbiū* ἕνεκα. κρεμῶ σε τοῦ ποδὸς, *ideſt* ἐκ τοῦ ποδὸς, *ſuſpendo te pede.*
πληρῶ φιάλην ὕδατος, *repleo phialā aqua, ideſt* ἐξ ὕδατος. *Item quū tempus ſi-
gnificatur illis modis, quos rettulimus, quū de uerbis agebatur. unde alia quædā hic
omiſſa petere licebit. Præpoſitio* ἐν. *in inſtrumētis abundare ſolet, iuxta hebraici ſer
monis proprietatē. ut* ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; *in qua poteſtate hæc facis?*
ἐν ςόματι ῥομφαίας. *in ore gladii. et apud poetas græcos. Muſæus.* θυμὸν ἐρωτοτό-
κοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις, *animū amatoriis deflectens in uerbis. et* ἰλ. α. ἐν
ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι *in oculis uideam. niſi malis* ἐν *hic pro* σὺν *poni, ſicuti apud
Aeſchinē.* εἰσήειτε εἰς τὰς θήβας ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι. *ingreſſi eſtis
Thebas in armorū apparatu. Et apud Demoſth.* ἐν ὅπλοις παραγενόμενοι. *armis
aggreſſi, ideſt* σὺν ὅπλοις.

ATtici verba per eorum nomina mediante præpoſitione circūloquū
tur, vt διὰ τιμῆς ἄγω, pro τιμῶ honoro. et διὰ φροντίδος ἔχει, vel
ἦν: pro φροντίζει curat. Item δι᾽ ἔχθρας γίνομαι, pro ἐχθραίνομαι hoſtis
ſum. δι᾽ ἐπιθυμίας ἐςὶν αὐτῷ, pro ἐπιθυμεῖ cupit. δι᾽ αἰτίας ἔχει, pro αἰτι-
ᾶται accuſat. ἐν αἰτίᾳ ποιεῖται, pro ἐγκαλεῖ, ideſt defert et crimini dat. ἐν
αἰτίαις ἐςίν. ideſt αἰτιᾶται accuſatur, vel τιμωρεῖται plectitur. Aduerbia
quoq́ʒ ſic, ἐς τάχος γράφει, pro ταχέως velociter. ἐς κάλλος ἐξειργασμένος
pro κάλλιςα, pulcherrime excultus. Sic πρὸς ὀργὴν, pro ὀργίλως iracunde.
πρὸς βίαν, pro βιαίως violenter. ἐκ προνοίας. ideſt προνοητικῶς cōſulto. ἐπ᾽
ἀληθείας, pro ἀληθῶς. ἐπ᾽ εὐνοίᾳ ideſt εὐνοϊκῶς. εἰς καιρὸν ideſt εὐκαίρως opor
tune. ἐπὶ ῥητοῖς ideſt ῥητῶς, præfinite. Item ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, et ἐπὶ
τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, ideſt ἐξίσου, καὶ ὁμοίως. quāquā hæc defectiua dici poſ
ſunt: vt ſubſtātiuū aliquod ſubaudiatur. Item nomina, vt τὰ περὶ τὴν δίαι
ταν, pro ἡ δίαιτα. τὰ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, ideſt ἡ ὄψις. οἱ περὶ τὸν βασιλέα, ideſt
ὁ βασιλεύς. οἱ ἀμφὶ τὸν πρίαμον, ideſt ὁ πρίαμος.

Notanda autem proloquia, quæcūq́ʒ per varias præpoſitiones, aut etiā
vnà per alias orationis partes multifariā, ſed eodē ferme ſenſu ab autoribus
efferuntur. vt puta. Pro viribus, pro virili, quātū in me ſit. ἐς δύναμιν. τὸ
εἰς δύναμιν, κατὰ δύναμιν, ὅσον ἐπ᾽ ἐμοί. ὅσον σθένος, ὅση δύναμις, ὅσον δυνα
τὸν, πρὸς ὅσον δυνατὸν, vel ὅσα δυνατά. εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, ὅσον εἰς ἐμὲ
ἧκεν. ὅσον, παρ᾽ ὅσον, καθ᾽ ὅσον, ἐφ᾽ ἴσον, ἐφ᾽ ὅσα, καθ᾽ ὃ δύναται. ἐφ᾽ ὅσον
πλεῖςον. Item τὸ ἐμὸν μέρος, κατ᾽ ἐμαυτοῦ μέρος, κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος, τὸ
ἐπ᾽ ἐμοί, τὸ κατ᾽ ἐμὲ, τό γ᾽ ἐμὸν, τὸ ἐπ᾽ ἐμὲ ἧκον μέρος, ὡς οἷόν τε, ὡς ἂν οἷ-
όν τε ᾖ. et ὡς οἷόν τε εἶναι, quantū fieri poſſit. Itē velociter. ἐν τάχει. σὺν
τάχει, κατὰ τάχος, διὰ ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, ἐς τάχος. ὅσον τά
χος, ταχὺ, ταχέως, τάχιςα, ὡς εἶχε τάχους, ὡς ἐνῆν αὐτῷ τάχους. De
quo, de quibus, quāobrem accuſat. ἐξ ὧν, ἀφ᾽ ὧν, ἀνθ᾽ ὅτου, ἀνθ᾽ ὧν, ἐφ᾽ ὅτου,
ἐφ᾽ ᾧ, ἐφ᾽ οἷς, ἐν οἷς, ἐφ᾽ ὅτῳ, ἐφ᾽ ὃ, παρ᾽ ὃ, καθ᾽ ὃ. δι᾽ ὃ αἰτιᾶται. &c. Om
nino καθόλου, τὸ δ᾽ ὅλον, τὸ σύνολον, ὅλως, πάντως, παντελῶς, παντάπα-
σι, πάντα τρόπον, παντὶ τρόπῳ, κατὰ πάντα τρόπον. et ſimilia.

SCHOL. *Quoniā præpoſitionū uaria ratio & multiplex uſus non paucis in-
terpretibus impoſuit: operæ preciū ſe feciſſe ſentiet ſtudioſus, ſi inter alias dic. di for-
mulas, eas uel imprimis in idoneis autoribus obſeruet, quæ ex certo raroq́; præpoſitio
num uſu pendent. Nempe illis in promptu habitis, genuinū ſcriptorū ſenſum, copiā
quoq́; & ſyntaxeos proprietatē, hac quidā in parte (quæ haud quaquā minima eſt)*

uenari poterit. Nos ut illi ſingula inueſtigandi laborem minuamus, quædam eiuſmodi indicare aggredimur. Τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοοῦσιν. ideſt quæ ante pedes ſũt ignorãt. πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἦν, erat iuxta pedes illius. κατὰ πόδας, e ueſtigio. παρὰ πόδας, ſtatim & merito. παρὰ πόδα, ad pedem. i. apte cõmode. ἐκποδὸς εἵπετο. ideſt pone ſequebatur. Item ἐμποδὼν γίνομαί σοι. ideſt ſum tibi impedimẽto, uel in medio, ideſt ἐν ποσὶν. Herodotus. κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον. occidere obuiũ quenq;. ἐκποδὼν procul. aduerbialiter. unde adag. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, à uiro infortunato procul amici. ubi etiam datiuus locari poteſt ἀνδρί. &c. Λαμβάνω εἰς χεῖρας καὶ μετὰ χεῖρας, in manus accipio. ἐδέξατο ὕδωρ κατὰ χειρὸς. ideſt accepit aquã ad manus. φέρω μετὰ χεῖρας, manibus fero. ἔχω διὰ χειρὸς, habeo manu, ideſt ἐν χειρὶ uel ἐν χερσί. ἐπάταξεν αὐτὸν κατὰ χειρὸς, percuſſit eius manum. Ἐξ ὀφθαλμῶν ἀποπέμψαι. ideſt procul ablegare. κατ᾽ ὀφθαλμοὺς contra, ualet ἐνώπιον in conſpectu. Xenoph. οὐδεὶς γὰρ ἐθέλει τυράννου κατ᾽ ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. nemo enim uult tyrãnum in os arguere. Οἱ κατ᾽ ἀγορὰν, cauſidici. τὰ κατ᾽ ἀγορὰν, res forenſes. κατὰ τὸν ποταμὸν, ſecundo flumine. ἀνὰ τὸν ποταμὸν, aduerſo flumine. Τὴν καθ᾽ ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, apud Demoſth. ideſt quotidianam uictus intemperiem. ἀποδύομαι μεθ᾽ ἡμέραν, apud Ariſtoph. ideſt exuor interdiu. at μεθ᾽ ἡμέρας, apud Aeſopum, ideſt poſt dies aliquot. παρ᾽ ἡμέραν, alternis diebus. παρ᾽ ἔτος, alternis annis. παρὰ μέρος, uiciſſim & alternatim. Similiter ἓν παρ᾽ ἓν, unum uiciſſim & alterum. Κατὰ γνώμην, præter uoluntatem uotumue. κατὰ νώτου γενόμενοι. ideſt auerſi. μόνοι καὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς γενόμενοι. ideſt ſoli & ſeorſum quum fuerint, apud Lucianũ. Item. ἰλ. α. καὶ μαχόμην κατ᾽ ἐμαυτὸν ἐγώ. dimicaui ego ꝑ meipſum. Item πρὸς ἑαυτοὺς et ἐφ᾽ ἑαυτῶν. ſoli ſecum & ſeorſum. Πρὸς θυμοῦ ἦν, ad uotum, uel gratum accidit. πρὸς τρόπου μοί ἐστι, iuxta mores meos uel è moribus meis eſt. ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτῷ, odioſum & præter uotum illi erat. ſic ἀπὸ σκοποῦ, præter ſcopum intentũq;. ἀπὸ καιροῦ, extra occaſionẽ & intẽpeſtiue. ἀπὸ πράγματος, abs re. ἀπὸ τρόπου, abs re & alienum à moribus. ſcribitur quoq; in his omnibus ἄπο acuta priori. Nam uidetur eſſe ἄπο pro ἄποθεν procul. Item ἀπὸ μνήμης, ἢ ἀπὸ στόματος τὴν Ἰλιάδα εἶπεν, à memoria Iliadem expoſuit.

Ἐν τῷ μέρει uiciſſim. ἐν μέρει ſeu μερίδι, uice & loco. Demoſth. ὡς ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὖσι μερίδι, quaſi hoſtibus. ſic ἐν οὐδενὸς μέρει τέθεισαι τὰ ἡμέτερα, apud Heliodorum. ideſt nihili feciſti. quod etiam dicitur οὐδὲν & παρ᾽ οὐδὲν & οὐδενὸς τίθεσθαι. Item ἐν μερίδι & κατὰ μέρος, uiciſſim ſigillatim. unde τὰ ἐν μέρει, τὰ ἐπὶ μέρους, τὰ καθ᾽ ἕκαστον, ideſt ſingularia particularia. Ἐν

παρέργῳ, uel ἐν παρέργου μέρει τίθεσθαι ἢ ποιεῖσθαι, neglectim facere, & minore cura exequi. ἐν δέοντι & ἐς δέον, ideſt κατὰ καιρὸν, in tempore oportune. ἐν οὐ δέοντι, intempeſtiue importune. Οἱ ἐν ὅπλοις, ideſt ἔνοπλοι armati. οἱ ἐν λευκοῖς, albis induti. οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti. ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, præfectus uel dux peditum armatorum. ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων, præfectus uel dux equitum. ὁ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως, qui eſt regi à memoria, uel ὁ προεστὼς τῆς βασιλείας μνήμης. Item ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, à cubili. ὁ πρὸς ταῖς κύλιξιν, à cyathis. οἱ ἐκ στοᾶς, Stoici. οἱ ἐξ ἐριθείας, contentioſi. Ἐκ παλαιοῦ, ſcilicet χρόνου: item ἐκ παλαιοτάτου, iam olim. quæ elegantius dicuntur, quàm ἔκτοτε ἀπὸ τότε ἔκπαλαι πρόπαλαι. hæc enim Attici neſciunt. q̃bus inſolens eſt aduerbijs præpoſitiones cõiungere. Itẽ ἐξ ἐκείνου, ſcilicet χρόνου, ex illo tp̃e. ἐκ παντὸς, ſcilicet τρόπου, quocunq; pacto. ἐκ παρατάξεως et ἐκ παρασκευῆς, ideſt ex compacto. Itẽ ἐκ λόγου, ex compoſito. ἐξ ἀέλπτου, ex inſperato. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopinato. Οἱ πρὸς ἀνδρῶν, et οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων οἰκεῖοι, dicuntur agnati. οἱ δὲ πρὸς γυναικῶν, cognati. πρὸς χάριν εἰπεῖν, ad gratiam loqui: et πρὸς ἔχθραν hoſtiliter. πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, et πρὸς λόγου, ideſt ad rem. ſic τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me attinet. πρὸς τῷ λόγῳ ἦσαν, ſermoni intenti erant. πρὸς αὐτοῦ ἦν, ab ipſo ſtabat, fauebat. Ὑπ᾽ ὄρθρον ſub diluculum, hoc eſt ante uel περὶ circa. ὑπὸ λαμπάσιν, ad lucernarum lumen, ideſt cum lampadibus. Sic ὑπὸ κρότῳ καὶ εὐφημίᾳ, cum plauſu & laude, pro σύν. Διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, loci uel temporis interuallum denotant. διὰ μακρῶν et διὰ βραχέων, de ſermone fere dicuntur, ideſt multis, paucis. διὰ χρόνου, idem ualet quod διὰ πολλοῦ χρόνου, uel ἐπὶ πολὺν χρόνον. alias ἐπὶ χρόνον, eſt idem quod χρόνῳ, ideſt aliquãdiu. διὰ βίου, per totam uitam. διὰ τρίτης, tertio die. τοῦ λοιποῦ de cætero, impoſterum. πρὸ πολλοῦ, multo ante. πρὸ ὀλίγου paulo ante. οὐ πρὸ πολλοῦ, non multo ante. μετ᾽ ὀλίγον, paulo poſt. μετ᾽ οὐ πολὺ, non multo poſt. in quibuſdam etiam additur χρόνου, διὰ μακροῦ χρόνου, et ἐκ μακροῦ χρόνου. Εἰς ἄνδρας τελεῖν, inter uiros allegi & cenſeri. εἰς βουλὴν τελεῖν, in conſilium cooptari. εἰς τὰ μάλιστα πλούσιος, ditiſſimus. ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ſupra modum pallidus, et ſumme gracilis. εἰς καλὸν et ἐν καλῷ σε βλέπω, auſpicato te uideo. εἰς ἅπαντα γνώριμος, omnibus uel inter omnes notus. ἐρῶ τὰ εἰς ἐμὲ, ideſt τὰ πρὸς ἐμὲ. dicam quæ ad me pertinent, uel quæ ad meã ætatem peruenerunt. Sic ἐπ᾽ ἐμοῦ, mea tempeſtate. εἶχεν εἰς χιλίας δραχμὰς, habebat circiter mille drachmas. Πρὸ ὁδοῦ, uel πρὸ ἔργου, ſiue προὔργου ἐστὶ, ideſt operæpreciũ erit. πρὸ τοῦ, ideſt antea, pro eo quod eſt πρὸ τούτου, ante hoc.

ADuerbium certos caſus exigit, quemadmodu͂ præpoſitio: vt puta ex localibus quædã genitiuu͂. vt ἐγγὺς πόῤῥω τηλοῦ. et alia. Iſocra. κινδύνων ὄντας πόῤῥω, τῶν δ' ὠφελειῶν ἐγγύς. qui ſunt procul periculis, et proxime cõmodis. Ariſtoph. τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longe enim habito in agris. ſic ἐκτὸς ἐλαιῶν, extra oleas. ἔξω βελῶν, extra tela. ποῦ γῆς; vbi terrarum? πέρα τοῦ μετρίου, vltra modu͂. εὐθὺ τῆς πόλεως, recta ad ciuitatem. μέχρι τούτου, huc vſq;. ἄχρι κόρου, vſq; ad ſacietatem. Item tẽporalia. Lucia. ὁπότε τοῦ ἔτους, quo anni tempore. Et quãtitatis. ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die. δὶς τοῦ μηνὸς, bis in menſe. τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ter in anno.

Simili modo quæ ordinem ſignificant. ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς, poſt vnum ordine. Etiã admirationis pculſionis & cõmiſerationis. ὢ πολλοῦ γέλωτος, ô rem admodu͂ ridiculam. ὢ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, ô meã calamitatem. ſic παπαὶ τῶν ἐπαίνων, φεῦ τῶν κακῶν, αἲ αἲ τῶν νεογνῶν μου παιδίων, ὀττοτοῖ τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων. Item occultationis & manifeſtationis. λάθρα et κρύφα τῶν ἄλλων, clam aliis. ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis. Et diuiſiua exceptiuaq;. οὐδὲν ἄνευ καμάτου, nihil citra laborẽ. μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων, ne ſacrificato ſine farinis. πάντα ἔχει πλὴν χρημάτων, omnia habet præter nu͂mos. Item quę cauſam ſignificant. vt σοφίας ἕνεκα, ſapiẽtię cauſa, τούτου χάριν, huius gratia. Simili modo cõparatiua & ſuperlatiua. Euripid. ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ. vt quiuis ſeipſum magis amat q̃ proximu͂. ἥκιστα πάντων, minime omniu͂. καὶ μάλιστα πάντων, maxime omniu͂. Medietatis quoq; ex vi nominu͂, vnde ſiunt. vt ἀξίως τῆς πόλεως, digne ciuitate: quia ἄξιος dignus, τῆς πόλεως. Ex his etiã datiuu͂ volu͂t, quæ ſunt ſimilitudinis: ex vi ſimiliter nominu͂ vnde naſcuntur. ἴσα τοῖς γονεῦσιν ἐθεράπευσεν αὐτούς. æque ac parentes illos obſeruauit. ὁμοίως τοῖς παισὶν ἐπαίδευσε. perinde ac filios erudiuit. Porrò datiuu͂ exigunt etiam congregatiua. ἅμα τῷ λέγειν, cu͂m dicto. ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, vnà cum aliis.

Accuſatiuu͂ vero iuratiua & abiuratiua. νὴ δία, per iouem. νὴ τὴν δήμητρα, per cererem. μὰ δία, non per iouem. ὦ vero cum vocatiuo conſtruitur, & qu͂u vocantis eſt, & qu͂u admirantis. ὦ φίλε πῶλε. ὢ θαῦμα θαυμάτων. Nam ὢ admirantis cum genitiuo, ſemper acuitur. Poſitiua, inſtar paſſiuorum verboru͂, datiuu͂ fere recipiunt ante ſe ratione perſonæ agentis, poſt ſe vero ſyntaxin ſui verbi. Demoſth. φημὶ δὴ, διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν. aio itaq; bifariã à vobis præſtandum rebus auxiliu͂. Interdu͂ accuſatiuu͂ ante ſe ſicut infinitiua, in quæ reſoluu͂tur. Ariſtote. ἐπι-

σκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα. i. χρὴ, ἢ ἄξιον ἐπισκέπτεσθαι. Reperiuntur etiã abſq; caſu. vt ἰστέον ὅτι ſciendu͂ q̃. λαλητέον ποιητέον, ideſt ἄξιον λαλεῖν ποιεῖν actiue. Attici addu͂t verbu͂ ἐστί. λαλητέον ἐστί, ποιητέον ἐστί.

Præterea quædã eleganter ſuis caſibus poſtponu͂tur. vt δυοῖν ἕνεκα, duorum cauſa. τούτων χωρίς, citra hæc. ἐμοῦ χάριν, mei gratia. Interdu͂ media locantur inter adiectiuu͂ & ſubſtantiuu͂. Demoſth. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας. priuatæ cauſa ſimultatis.

Alias aduerbiu͂, verbo & cæteris orationis partibus per cõpoſitionẽ & citra illam coniungitur. Copulantur autem eidem verbo cõplura. vt καλῶς καὶ σοφῶς καὶ συντόμως καὶ δεινῶς εἶπεν. pulchre docte cõpendioſe et eloquenter dixit. Iungitur quoq; alteru͂ alteri. vt ἕως τότε, vſq; tunc. ἕως πότε, quouſq;. μέχρι πότε, μέχρι πόῤῥω diu. μέχρις ἐνταῦθα, hactenus. ἄχρι ποῦ, μέχρι ποῦ quouſq;. πρὶν ἢ, anteq̃. πλὴν εἰ μὴ, niſi. ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς εἰ μὴ, præterquã. μὴ οὐχὶ, neutiquã. οὐ μὴ, μήποτε nunquid forte nu͂quã. Item cõiunctionibus multipliciter. vt καὶ μάλα, admodum. οὐκοῦν igitur. οὐ γὰρ ἂν nequaquã. πλὴν εἰ τόδε niſi hoc. Itide͂ ἐκτὸς εἰ et χωρὶς εἰ, niſi, præterquam.

Quandoq; redundant ſecundu͂ Atticos, qui gaudent geminare vocabula idem pollentia. Ariſtoph. in nubibus quatuor cõtinua poſuit. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. Sic ὅτι poſitu͂ videtur præcedentibus verbis λέγω, φημί, et aliis eiuſdẽ ſignificationis. Lucia. φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι, περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ. ſic reſpondebit, ſi tamen iuſta veraq; dicere velit. nauigare quidẽ aut terram colere aut militare, artẽue quãpiã exercere, ſuperuacaneu͂ mihi videtur. Cuius locum interdu͂ occupat ὡς. Aeſop. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο. illa vero reſpondente: bubulci & paſtores, me ſibi infeſtam ſuſpicabantur. Rurſus alicubi ſecum affert ſubauditu͂ verbu͂, nota cõſidera, ſiue notant tradunt, aut notãdum ſciẽdu͂, aliudue eiuſmodi. Exẽploru͂ referta ſunt grãmaticoru͂ & ſcholiaſtaru͂ volumina. E diuerſo aliquãdo ſubticent, præſertim ἕνεκα et ἕνεκεν in ſignificatione cauſæ & finis, vt in verbis dictu͂ eſt. q̃q̃ hæc ſunt q inter cõiu͂ctiones annumerẽt.

SCHOL. *Aduerbia per ſe ponuntur. ut* αἲ αἲ, *et* φεῦ *apud Euripi. et Sophoclem: ſæpè ſolis uerbis iunguntur. ut* τρὶς ἦλθε, *ter uenit.* ἐφεξῆς εἶπε, *deinde dixit. Quandoq; ſolis caſibus,* ὢ τοῦ μεγέθους. *alias uerbis & caſibus. ut* ἐκτὸς τῆς πόλεως οἰκεῖ, *extra ciuitatem habitat.* εὖ ἔχει ὑγιείας, *bona ualetudine eſt. Quã-*

doq; etiam alijs caſibus præter proprios. ut ὤμοι ἐγὼ δειλή, heu me miſerã. et ὤμοι πηλέως υἱέ, apud poetam. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, apud Aeſopũ. Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, apud Ariſtoph. Alias etiam præpoſitione interpoſita ſuũ amittunt caſum. μέχρι πρὸς τὴν σελήνην. ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν. Interdũ duobus caſibus anteponuntur. ut apud Ariſtoph. ὦ γῆ τοῦ φθέγματος. et iterum. ὦ ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Quin & aliqua ſunt, quæ nunc caſibus, nunc uerbis, nũc utriſq; iuncta reperiũtur. ut ἕως τούτου, huc uſq;. ἕως ἦλθε, donec uenit. ἕως οὗ ἦλθε, quouſq; uenit. Porrò, qđ de adiectiuis noĩb9 alias dixim9, ea uidelicet in neutris termĩationib9 aduerbiaſcere, idẽ quorũdã ſubſtãtiuorũ accuſatiuis accidit: ſuppreſſa ꝓpoſitione κατὰ. ut τέλος deniq;. ἀρχὴν initio, primũ. Cæterũ ἀρχὴν et τὴν ἀρχὴν, alias quoq; pro ſane & prorſus uſurpãtur: et cũ negatione pro neq; prorſus, uel neuti quã. Plutar. in Homero. ἀλλ᾽ οὕτως ἐγκρατῶς ἔχειν, ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος ἐπιμνησθῆναι. uerũ ea fuit modeſtia, ut ne nominis quidem ſui prorſus meminerit.

De vſu aduerbiorum localium & de loci differentiis. Cap. 24.

ADuerbia localia in triplici ſunt differentia. in loco, de loco, ad locũ. Ποῦ. ideſt vbi. quærit de habitudine in loco. ποῦ ἐστί; vbi eſt? Cui reſpondent, ἔνθα ὅπη ὅπου οὗ σὺ ἦσθα. ideſt vbi tu fuiſti. Item τῇδε ἐνθάδε ἐνταῦθα, hic. αὐτόθι αὐτοῦ, iſthic. ἐκεῖ, illic. ἑτέρωθι, in altero loco. ἄλλοθι alibi. πανταχοῦ vbiq;. ἀμφοτέρωθι ἑκατέρωθι, vtrobiq;. ἐντὸς καὶ ἔνδον intus. ἔξω, et interdũ ἐκτός, foris. ἄνω ſupra. κάτω infra. οἴκοι domi. ἀγρόθι in agro. Ἀθήνησι Athenis. θύρασι. foris.

Πόθεν vnde, quærit de loco. πόθεν ἔρχῃ; vnde venis? Cui reſpondent hæc. ὅθεν σύ, vnde tu. ἐντεῦθεν hinc. ἐνθένδε hinc vel iſthinc. αὐτόθεν iſthinc. ἐκεῖθεν illinc. ἄλλοθεν aliunde. πανταχόθεν vndiq;. ἀμφοτέρωθεν ἑκατέρωθεν vtrinq;. ἑτέρωθεν altrinſecus. ἔσωθεν ab interiori loco. ἔξωθεν ab exteriori. ἄνωθεν ſuperne. κάτωθεν inferne. οἴκοθεν domo. ἀγρόθεν ex agro. Ἀθήνηθεν Athenis. θύραθεν foris.

Ποῖ. quærit de motu ad locũ. ποῖ πορεύῃ; quo ꝑgis? cui reſpõdẽt ὅποι σύ, quo tu. ἐνθάδε ἐνταῦθα. huc vel iſthuc. δεῦρο ὧδε huc. ἐκεῖσε illuc. πανταχόσε, ad oẽm locũ. ἄλλοσε alio. ἀμφοτέρωσε ἑκατέρωσε vtroq; verſũ. ἑτέρωσε, verſus alterã partẽ. ἔσω intro. ἐκτός foras. ἄνω ſurſum. κάτω deorſum. οἴκαδε domũ. ἀγρόσε ad agrũ. Ἀθήναζε Athenas. θύραζε foras.

Vſurpãtur autẽ reciproce localia pro tẽporalib9, & tẽporalia ꝓ localib9. vt μέχρι vel ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. vſq; ad diẽ illũ. et μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν, vſq; ad cœlũ. ſic ἄνωθεν, ſupne & ab antiquo. ἔνθα vbi & tũc. πόρρω ꝓcul et

olim. Quin etiã ꝑ idẽ aduerbiũ aliqñ vtrũq; ſimul interuallũ inuit, loci tẽporiſq;. Nã quũ dico, μεταξὺ λέγων, vel μεταξὺ λόγων ἐβόησε: iter dicẽdũ exclamaſſe ſignifico: hoc eſt quũ dicebat, inter verba ipſa clamorẽ miſcuiſſe.

Ad hæc aliqua horũ ad diuerſas quoq; ſpecies ꝑtinẽt. vt ἀνωτέρω πορρωτέρω, præter locũ, etiã ad comparationem. ἔξω et ἐκτός, ad exceptionẽ.

SCHOL. Tres tãtũ reperim9 apud græcos aduerbiorũ localiũ ſpecies. Nã quartã illã habitudinẽ, ĩ qua ꝑ locũ, præpoſitione fere explicãt. διὰ τοῦ ἀγροῦ ꝑ agrũ. Tres quoq; ſunt quorũdã differẽtiæ, iuxta ꝑſonarũ primæ ſecũdæ & tertiæ diſtinctionẽ. Itaq; ἐνθάδε hic, ad primã attinet: αὐτόθι iſthic, ad ſecũdã: ἐκεῖ illic, ad tertiã. Quorũ tamẽ quædã alicubi ad pluſquã unã habitudinẽ uſurpãtur, ut εἴσω intro & intus. ἄνω ſupra & ſurſum. κάτω infra & deorſum. ἔξω foris & foras. πόρρω longinq;, & in longinquũ locũ. ἐνθάδε hic iſthic illic, & huc iſthuc illuc. Itẽ ἐντεῦθεν. hinc iſthinc illinc. δεῦρο ὧδε τῇδε ἐνταῦθα, hic & huc. αὐτοῦ, ibi iſthic illic. Itẽ ποῦ ubi & quo. πού encliticũ alicubi & aliquo. Rurſus aliqua bina uni habitudini ſeruiunt. ut ποῦ et πῇ ubi. ἐντὸς καὶ ἔνδον intus. ἔσω καὶ εἴσω, intro. ἀλλαχοῦ et ἀλλαχῇ alibi. Quin etiã terna & eo amplĩ9 interdũ reperiẽtur, ſi poetica in hũc numerũ recipiam9. Ad hæc ſunt quæ eodẽ ſignificato multiplicãtur in illis trib9 locis. ut ἀλλαχοῦ ἀλλαχόθεν ἀλλαχόσε, et ἄλλοθι ἄλλοθεν ἄλλοσε, quorũ poſteriora hæc priorib9 receptiora ſunt. Itẽ πανταχοῦ πανταχόθεν πανταχόσε, et πάντοθι πάντοθεν πάντοσε, et his adhuc receptiora ἑκασταχοῦ ἑκασταχῇ ἑκασταχόσε. Aduertẽdũ autẽ in ſignificatione loci, nõ minus eſſe in uſu noĩa cũ præpoſitionibus, quã aduerbia ab illis deformata. Dioge. λέγε αὐτῷ, ὅτι ὅσον ἐξ ἀθηνῶν εἰς Μακεδονίαν, τοσοῦτον καὶ ἐκ Μακεδονίας εἰς ἀθήνας. dicito ei, ꝗ quãtũ diſtãt Athenæ à Macedonia, tantum Macedonia diſtat Athenis. ἀθήνηθεν uero et ἀθήναζε attica ſunt. Sic ἐν οὐρανῷ, in cœlo. εἰς ἀγρόν, in agrum. ἐκ τῆς οἰκίας, domo. &c.

De vſu aduerbiorũ tẽporis & quomodo verbis iungantur. Cap. 25.

TEmporaliũ, νῦν cuiuis tẽpori accõmodat, excepto hypſyntelico. νῦν ποιῶ nũc facio, ἐποίουν faciebã, ἐποίησα πεποίηκα feci, ποιήσω faciã. E19 extrema ſunt, ἄρτι ἐποίησα modo feci, & αὐτίκα ποιήσω cõtinuo faciã. ἀεὶ q; cuilibet tꝑorũ differẽtię cõgruit. Siliter ὅτε quũ, et τότε tũc, ꝑterq; παρακειμένῳ. οὐδέποτε nunq;, & οὐκέτι nõ vltra, & οὔπω nõdũ, ꝑterito & præſenti. ἤδη iã, præterito & futuro. diciturq; de tꝑe proximo. πρώην nuper, et πάλαι olim, et οὐδεπώποτε nunq;, ſolis præteritis. E diuerſo εἰσαεὶ in æternũ, et αὖθις rurſum, ſoli futuro: nõnunq; etiã preſenti. πρὶν præterito indicatiui adiũgitur, πρὶν εἰπεῖν, priuſquã diceret vel dixiſſet. Item infini-

tiui, πρὶν εἰπεῖν. et interpoſito ἢ, πρὶν ἢ εἰπεῖν, antequã diceret. et cũ ſubiunctiuo, quũ ſermo eſt de re futura, πρὶν γένηται, antequã fiat. et ἂν interpoſito, πρὶν ἂν γένηται. Ἕως quoq; præterito indicatiui infinitiui & ſubiunctiui eodem modo. ἕως ἔλεγε, dum diceret. ἕως ἦλθε, donec venit. ἕως ἐλθῃ, donec veniat. ἕως ἐλθεῖν, dum veniat. et ſequente ἄν. ἕως ἂν ἔλθῃ, donec veniat. Item futuro. ἕως οὕτως ἔσται τὰ πράγματα. quãdiu ad hunc modũ res erunt. Additur etiam huic articulus οὗ. ἕως οὗ quouſq;. Ἄχρι et μέχρι eandẽ fere ſyntaxin habent cum ἕως. Item ἄχρις ἄν, μέχρις ἂν ἔλθῃ, quouſq; vel donec veniat. Item ἄχρις οὗ, μέχρις οὗ. &c.

SCHOL. *Aduerbia temporalia certis fere uerborum modis ac tẽporibus amant copulari. Quorũ aliqua caſibus etiã coniuncta reperiuntur.* νῦν *quandoq; conſequentiã magis quã tẽpus ſignificat. qua forma illi reſpõdere ſolet,* δέ. *Demoſth.* ἐγὼ μὲν ᾤμην ταῦτα ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων εἴρηκεν. σήμερον *hodie, cuius tẽpori adhæret, præterquã hypſyntelico & futuro. eius extremũ* ἐχθὲς *uel* χθὲς *heri, paratatico et aoriſto. alterũ extremũ* αὔριον *cras, futuro. Interdũ præſenti ad actionis aſſeuerationẽ.* αὔριον ποιῶ, *cras facio. Inter tẽpalia ſũt aliqua relatiua, ut* πότε ὅτε. τηνικαῦτα ἡνίκα. τέως ἕως. *quorũ ordo cõfunditur. ꝓcedũt eñi inuicẽ & ſequũtur.*

De vſu aduerbiorũ hortãdi affirmãdi negãdi & prohibẽdi. Ca. 26.

HOrtatiua in vocatiuũ & imperatiuũ feruntur. ἄγε πειρῶ, eia experire. φέρ' εἰπέ, age dic. δεῦρ' ἴθι ἵνα κλάῃς. apud Ariſtoph. i. huc accede vt plores. hic ἴθι ſpeciem habet verbi, ſicuti vbi dicitur ἴθι ποιήσων. ꝑge facturus, δεῦρο vero adiunctũ, eius hortationẽ adiuuat. ἄγε quoq; ἄγετε, φέρε φέρετε à verbis ſunt. Feruntur & in ſubiunctiuũ. φέρ' ἴδω, age videã. δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ κυρίῳ, venite exultemus dño. vbi cõiunctio ἵνα ſubauditur. ἵνα ἴδω, ἵνα ἀγαλλιασώμεθα. Affirmatiua & negatiua indicatiuis cõueniunt. ναὶ λέγω, ita dico. οὐ ποιῶ, nõ facio. Prohibitiua præſentibus imperatiui. μὴ λέγε, ne dic. μηδαμῶς ποίει, neutiquã facito. μὴ ἐνόχλει, ne pergas eſſe moleſtus. Hæc autẽ ſecũdis perſonis aoriſtorũ imperatiui iungi nolunt. non enim dicitur, μὴ τύψον, μὴ τύφθητι, μὴ τύψαι. tertiis recte. μὴ τυψάτω, ne verberet. μὴ γενηθήτω, ne fiat. μὴ τυπέτωσαν, ne verberent. Recte & ſubiunctiui ſecũdis. μὴ τύψῃς, τύπῃς, τυφθῇς, τυπῇς. et tertiis. μὴ τύψῃ, τύπῃ. Item primis pluralibus, μὴ τύψωμεν. etiam præſentis, μὴ τύπτωμεν. Et cum verbis affectus. δέδοικα, μὴ ᾖ, timeo ne ſit. φοβοῦμαι μὴ διολισθῇ, metuo ne dilabatur. Et cum optatiuis. ἐδεδοίκειν μὴ εἴη, timui, ne eſſet. Et cum indicatiuo. Thucyd. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν. nũc id veremur, ne ambobus fruſtrati ſimus.

Lucia. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. attamen vide, ne diuerſum ſit. Porrò οὐ negatiuum et μὴ prohibitiuũ, ſæpe ſimul incedunt: nunc prohibitiue. Ariſtoph. οὐ μὴ ληρήσῃς, ne nugeris: nunc negatiue. οὐ μὴ ποιήσω, non fecerim. Lucia. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, nihil fiet iniurium. Item μὴ οὐ. Aeſch. οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι, μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικός, neq; eo inficias, me in amorem prolapſum. Ponitur et μὴ negatiue, pro οὐ. Iſocrates. ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ. ſi qd non ex ſententia euenerit. non tamen e diuerſo, οὐ pro μή.

SCHOL. *Νὴ δία per iouem, &* ναὶ *Anthypophoris nõnunquã ſeruiunt. Ad hæc* ναὶ *præpoſitum negationi* μὰ*, illam perimit.* ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. *ideſt per hoc ſceptrum.* οὐ *ſcribitur quũ ſequitur conſonans,* οὐ ποιῶ. οὐκ *quũ uocalis tenuis,* οὐκ ἐστί. οὐχ *quũ aſpirata,* οὐχ ὅπως *nedum.* οὐχὶ *quauis ſequente,* οὐχὶ ἐστιν, οὐχὶ ὁρᾷς; οὐχὶ βούλεται. *Attici amãt negationes ſuperflue geminare. apud quos* οὐ μὰ δία, *ualet idẽ quod* μὰ δία, *non per iouẽ: et* οὐκ ἔστιν οὐδείς, *idẽ qđ nullus eſt. Sopho.* τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν, *neceſſaria fortuna nullum eſt maius hominibus malũ. Item tres idem quod una. Plato.* οὐ δυνατὸν οὐδέποτε οὐδὲν τούτων πράττειν. *nihil unquam horum fieri poterit. et quatuor, ut apud Demoſth.* οὐδέποτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων. *nõ fiet unquã utile quidpiam. Inueniũtur adhuc his plures in eodem circulo. ut apud eundẽ.* εἰ δὲ μήτ' ἐστί, μήτ' ἦν, μήτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοι μηδεὶς μηδέπω καὶ τήμερον. *Abundant quoq; alicubi cum uerbis prohibitiuis negatiuiſq;.* ἀπαγορεύω σοι, μὴ θεῖναι νόμον. *interdico tibi, ne feras legem.* ἐκώλυσε μὴ οἰκοδομεῖν τὰ τείχη. *uetuit ne ædificaret muros. Item* μὴ οὐ. *Lucia.* οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. *nõ negabis, te eſſe filiũ meum. Demoſth.* οὐδεὶς πώποτε, μὴ οὐ καλῶς ἔχειν, ἀντεῖπεν. *nullus unquã contendit, non bene habere. In his ſequitur infinitiuꝰ: alias etiã participiũ. Idem.* οὐδ' ἂν εἷς ταῦτα ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι ἠβουλήθη, μὴ οὐ συνειδὼς ἑαυτῷ συκοφαντοῦντι. *nullus hæc uiri Athenienſes uellet, niſi calũniæ ſibi conſcius. Præcedẽte uero* οὐ *ſic* οὐ μὴ, *interdũ ſequitur indicatiuus:* οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, *nunquã meliores facietis. ſed plærũq; ſubiunctiuus. Inueniũtur etiam duæ negationes affirmãtes. Ariſtoph.* ἢν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. *ꝙ ſi nolit, nullo pacto fiet, quin domo eijciam. Idem.* οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. *non dubium, quin uos habetis meam pecuniam. Chryſoſto.* οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται, *nemo non ridebit. Huiuſmodi eſſe uidetur, quoties negatio adhæret comparatiuo & ſuperlatiuo negationem includenti.* οὐχ ἧττον *non minus.* οὐκ ἔλαττον *nihilominus.*

QVædam ex iis quæ medietatis appellātur, cuius verborū tempori
modoq; aptari queunt. quin & peculiariter congruūt verbo ἔχω
cum genitiuo. κακῶς ἔχει τοῦ σώματος, εὖ δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μετρίως χρημά-
των. eſt illi corpus male affectum, ſed animus bene, & facultas mediocris.
Quæ incremētū ſignificant, verbis adhærent. vt λίαν φιλεῖ, multū amat,
et noībus adiectiuis. λίαν σοφὸς, nimis ſapiēs. πάνυ εὔνους, admodū beneuo
lus. Cōparatiua præter genitiuū, etiā rectū poſt ſe habēt, interueniēte ἢ. τί
γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός; qđ nā vlcus accidere mai⁹ poteſt,
q̄ amicus prau⁹? Iūgūtur & ſoli verbo. ταχύτερον ἦλθε, celerius venit. γρά-
φε βέλτιον, ſcribe meli⁹. Itidē ſuplatiua. ὤκιστα τρέχει, velociſſime currit.
Cōgregatiua diſcretiua & ordinalia verbis etiā adhærēt. ἅμα vel ὁμοῦ ἔρχον-
ται, ſimul veniunt. χωρὶς κάθηται, ſeorſum ſedet. ἐφεξῆς βαδίζουσι, ſeriatim
incedūt. Cōfirmatiua indicatiuis. λέγει ὅτι ἥξει, dicit q̄ veniet. οὕτως ἔχει,
ſic habet. Declaratiua poſt ſe ſimilia præcedētibus expetunt. Pari forma
quę ſimilitudinē ſignificant. vt ὥσπερ ἔλεξεν, οὕτω καὶ ἔπραξε. ſicuti dixit, ita
& fecit. οὕτω venuſte ſibi ſubiūgit δή. τοι. et δήτοι. οὕτω δὴ ἐποίησε. &c. qđ
οὕτως quoq; per. σ. effertur, vocali ſequēte. οὕτως ἔπραξε. Ad hæc q̄ inter
rogationē coniecturā remiſſionē & demonſtrationē ſignificant, verbis fe-
re indicatiuis iūgūtur. πῶς ἔχεις; quomodo habes? ἴσως ἐλεύσομαι, for-
taſſe veniā. μόλις δύναται, vix poteſt. ἰδοὺ ἔρχεται, en venit. hoc tamē in ſa
cris literis ſæpe cum recto legitur. ἰδοὺ ὁ ἀμνός. ἰδοὺ ὁ υἱός σου. Optatiua,
optatiuis modis. vt ὡς. εἴθε. αἴθε. εἴθε γράψειε, vtinā ſcribat. alias etiā indi-
catiuo ad ſignificandū voti definiti euentū. εἴθε ἔγραψε, vtinā ſcripſerit.
εἴθε ἔγραφεν, vtinam ſcripſiſſet. Ariſtoph. εἴθ᾽ ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλ-
μὸν λίθῳ. vtinā prius oculus mihi lapide fuiſſet erutus. His affinia ſunt il-
la furoris εὐοῖ. εὐάν. Digreſſiua infinitiuis. ὥστε δύνασθαι, vt quis poſſit. et
interpoſito ἤ. Baſil. μικρότερον ἐμαυτὸν κρίνων, ἢ ὥστε τοιαύτης τυγχάνειν
χάριτος. inferiorē meipſum iudicans, quā vt talem cōſequar gratiam. Inter
dum etiam indicatiuis. Demoſth. εἰς τοῦτο ἥκει ἀναιδείας, ὥστε τολμᾷ λέ-
γειν. eoúſq; impudentiæ prorupit, vt audeat iactare. Qua forma inueni-
tur quoq; vſitatum ὡς. Heliodo. ὡς μή τινα ἐγγενέσθαι ὑπόνοιαν. ne qua ſuſ
pitio suboriretur. Hinc illa, ὡς φάναι, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita
dicatur. et ſimilia. Εἶεν, eſto tertia perſona pluralis optatiui: et ἔστω ſecun
da imperatiui ſingularis, à verbo εἰμί, quandoq; aduerbiaſcunt. Qua-
rum vſus eſt in tranſitionibus quū admiſſo præcedenti, aliud inducitur.

vt εἶεν. τί δή σοι παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου. Demoſth. ἔστω συγχωρῶ σοι. eſto
concedo tibi.

*SCHOL. Aduerbia incremēti decrementiq; & cōparationis, multipliciter inter ſe
& cum alijs miſcentur. ut πάνυ σφόδρα, nimis ualde. πολλῷ μᾶλλον et πολὺ
μᾶλλον, multo magis. Item πολὺ ἥκιστα, multo minus. ὅτι πλεῖστα, quā pluri-
ma. ὡς μετριώτατα, quā modeſtiſſime. ὡς ἔνι μάλιστα, quā maxime fieri poteſt.
ὡς ἐδύνατο ἄριστα, quā optime potuit. εὔνους ὁμοίως τοῖς μάλιστα. beneuolus ut q
maxime. ὡς ὅτι τάχιστα, quā celerrime. πρόσθεν ὀλίγον, ante paulum. μικρῷ πρό-
σθεν, paulo ante. Sic μικρὸν ὕστερον, paulo poſt. ὅσον ferme. ὀλίγον ὅσον, tantillum.
μικρὸν ὅσον, puſillū. ὅσον τάχιστα, quā celerrime. ὅσον οὔπω, ὅσον οὐ, ferme. ὅσον
οὐδέπω, fere quā primū, ὅσον οὐκ ἤδη. ὅσον αὐτίκα, protinus fere. ὅσον πλεῖ-
στον, quā plurimū. θαυμαστὸν ὅσον, et θαυμαστὸν ἡλίκον, mirū ī modū. et alia. Opta
tiua, quū ſibi aſciſcunt uerbū ὤφελον ὤφελες ὤφελε, ut plurimū in infinitiuū fe-
rūtur. Ἰλ. δ. αἴθ᾽ ὄφελες ἄγαμός τ᾽ ἔμεναι, ἄγονός τ᾽ ἀπολέσθαι. Euripid. εἴθ᾽
ὤφελ᾽ Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Sic ὡς ὤφελον ἀκοῦσαι, utinā audiſſem.
Quādoq; uerbū ipſum ſolū optatiue ponitur. Demoſth. ἐπειδὴ δὲ, ἃ μήποτ᾽ ὤφε-
λον, συνέβη. quādo ea acciderūt, quæ quiuis nollet. Sic Terent. nollē factū dixit. Itē
ὄφελον per. ο. ſæpe utinā ſignificat cū præterito. ὄφελον ἦλθες, utinā ueniſſes. et
cū optatiuo. Pſal. 118. ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. utinā dirigātur uiæ
meæ. Ὡς ad multas ſpecies pertinet. Nam & ſimilitudinem ſiue comparationem ſi-
gnificat. οὕτως ἐποίησα, ὡς ἐκέλευσας, ita feci ut iuſſiſti. θεὸς ὥς, ueluti deus. et
relationem. ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ſic illi inter ſe loquebātur.
et admirationē. ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ᾽ ἐστὶ, quā moleſta res eſt. et uotū. Euripi. ὡς ὄλοι-
το παγκάκως, ô ſi peſſime periſſet. Etiā auget. unde ὡς ἀληθῶς, admodū uere: θαυ-
μασίως ὡς, mirū in modū. et ſimilia. Valet quoq; poſtquā. Demoſth. ὡς τὰ παρ᾽
ὑμῶν ἐπύθοντο, ideſt ἐπεί. Itē ad. Ariſtoph. ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, perrexi ad deū. et
quā eteni tanq̄ quaſi ut ſicut circiter. Itē quomodo, unde ἔστιν ὥς, quodāmodo. &c.*

De coniunctionū omniū vſu & ſyntaxi. Cap. 28.

COpulatiuę ſenſū & dictiones atq; orones copulāt. vt καὶ μὲν δὲ τὲ ἀλλὰ
ἀτὰρ αὐτάρ. E qb⁹ καὶ dictionib⁹ pponit̃. vt σὺ καὶ Πέτρος, tu & Petr⁹.
Qđ ſi geminet̃, ſimile qddā priori exiget poſterior. καὶ Σωκράτης γράφει καὶ
Πλάτων. Hic q̄a poſt priorē cōtinue ſeqtur nomē: nō licet verbū ſubiicere
poſteriori. Quādo verbū idē repetit̃, tēp⁹ eſt diuerſū. καὶ γράφω καὶ γράψω,
et ſcribo & ſcribā. et modus. καὶ γράφεις, καὶ γράψον. et ſcribis, & ſcribito.
Qđ ſi mod⁹ idē ſit ac tp̄s, verba diuerſa eſſe oportet. καὶ περιπατεῖ, καὶ δια-

λέγεται, et deambulat & diſputat. Τὲ poſtponitur dictionibus, ſed ipſi καὶ præponitur. πέτρος τὲ καὶ σύ. ἰλ. β. ἄλλοι μὲν ῥᾳ θεοί τε καὶ ἀνέρες. Μὲν inceptiua eſt, cui reſpondet in altera oratione, δὲ. verum ambæ dictionibus poſtponūtur. ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δ᾽ ἀμήσονται. alii quidem ſeminant, alii autē metent. Quādoq; pro δὲ reſpondet ἀλλά. ἰλ. ε. Τυδεὺς μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Tydeꝰ paruꝰ qdē erat corpore, verū pugnax.

Diſiunctiuæ res diſiungētes, orationē & partes eius cōnectunt. vt ἢ ἤτοι, quæ inter ſimilia locantur. ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα. vel nox, vel dies. Hic ἢ ſibi ipſi præcedit: alias ſequitur poſt ἤτοι. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. aut bonum, aut malum. ἢ per ſe etiam explanatiua eſt: quū videlicet alterum mēbrū diuiſionis eligendū definitur. vt βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, ideſt malo ego populū ſeruatū quā perditū. vel et non perditū. θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον. malo fortunæ ſtillam, quā prudentiæ doliū. Item dubitatiua cum interrogatione. ἰλ. β. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; an adhuc etiā auro eges? et ſequente negatione. ἰλ. ι. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας ἀτρείδης; ἢ οὐχ᾽ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Demoſth. πότερον ταῦτα πάντα ποιῶν, ἠδίκει, καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ οὔ; vtrum ne hęc faciens, iniquus erat, et fœdera paceq; rumpebat, an non? Quibus in locis præter dubitationem, vim quoq; habet ſoluendi, ſicut an apud Latinos.

Continuatiuæ res ex euentu & conditione ſuſpendunt. vt ἐὰν εἰ, εἴπερ εἰδὴ εἰδήπερ, quæ poſt ſe ſubiūctiuū exigunt. ἐὰν ἀπολύσω αὐτούς. ſi dimittā eos. quanq; ἐὰν à plæriſq; inter cauſales recenſetur. εἰ vero raro ſubiunctiuo præponitur: crebro indicatiui paratico in re incerta & conditionali. Demoſth. εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί ἦν ἐμποδών; ſi enim voluiſſetis, qd fuiſſet impedimēto? Idē. εἰ δὲ τοῦτο ἐποίει ἕκαστος, ἐνίκων ἄν. ſi hoc vnuſquiſq; faceret, viciſſent vtiq;. Itē optatiuo i eodē ferme ſignificato. εἰ βούλοιο, ſi velles. & addito ἂν, εἰ βούλοιο ἄν. Alias præſenti & præterito adiūgitur in re certa. Lucia. καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ. poſtponuntur autē aliquando aliis orationibus. vt. ἰλ. α. ἦ κεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο.

Sub cōtinuatiuæ ediuerſo rem ſubſiſtentē ponūt. vt ἐπεὶ ἐπείπερ ἐπειδὴ ἐπειδήπερ. quæ indicatiuis magis cōgruūt. ἐπειδὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ſiquidem hæc ita habent.

Cauſales, quæ finē & cauſam ſignificant, vt ἵνα ὅπως γὰρ ὅτι, ſubiūctiuū fere expoſcunt, vt ἔρχεται ἵνα διαλέγηται, venit vt diſputet, vel ἵνα διαλέγηται ἔρχεται. κοπιῶ, ἵνα σωθῶ, laboro, vt ſalutē aſſequar, vel ἵνα σωθῶ κοπιῶ.

Ad hæc, ἵνα quādoq; paratatico iungitur, ſiue optatiui indefinito ad incerti quidpiā ſignificandū. Lucia. ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, ἵν᾽ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. infra nares maxime oportuit eos coronari: quo voluptatis quā plurimū attraherent. Ὅπως fere finem innuit. vt διανοεῖται, ὅπως διδάξῃ. cogitat quemadmodū doceat. Item cum indicatiuo pro πῶς. Demoſth. σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι. hoc autē conſiderate, ne verba iactent. Quādoq; ſuppreſſum habet verbū ὅρα vide, vel σκόπει conſidera. vt alias dictum eſt. Γὰρ ſemper poſtponitur alteri dictioni, ſicut δὲ. Ariſtoph. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Nam videntes cœcis præimus. ὅτι διότι καθότι, et id genus aliæ indicatiuo iungūtur. ἐφ᾽ ᾧ infinitiuo. ἐφ᾽ ᾧ ποιῆσαι, ad faciendum. ἐφ᾽ ᾧ δοῦναι, ad dandum. & indicatiui futuro, vt ἐφ᾽ ᾧ γράψει, vt ſcribat. & præterito, quū ſignificat quoniam. vt ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψε, quia ſcripſit.

Aduerſatiuæ, quibꝰ aduerſamur & opponimus aliquid, dictionibꝰ præponuntur & poſtponūtur. vt καίτοι, εἰκαὶ, καίπερ, ὅμως, ἔμπης, ἀλλά.

Illatiuæ quę ratiocinationibus & illationibus ſeruiunt, poſtponūtur dictionibus. vt ἀλλὰ, ἀλλὰ μὴν, οὖν, τοιγαροῦν, ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι. ἀλλὰ et ἀλλὰ μὴν præponūtur. πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, omnis homo animal. ἀλλὰ μὴν πᾶν ζῶον οὐσία, atqui omne animal ſubſtātia. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία, omnis igitur homo ſubſtantia.

Dubitatiuæ, quæ dubitationibus & percontationibus accōmodantur, præcedere in oratione ſolent. ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ; nunquid igitur bonum eſt voluptas? ſic μῶν an, μὴ num.

Expletiuæ, aut ornamēti gratia, aut explendi carminis neceſſitate adhibētur. vt δὴ δῆτα μὴν ἂν πὲρ γὲ γοῦν. quę fere poſtponūtur. Hę tamē interdū ſuæ ſignificationis ſunt. vt γοῦν γὲ, q̄ extenuationi ſeruiunt, & δὴ cōfirmationi ac tranſitioni, & πὲρ quæ aduerſantis eſt. Item ἂν indefinita cum ſubiunctiuo. ὅσα ἂν εἴπῃς, quæcunq; dixeris: & potentialis cū præſenti & futuro optatiui iūgitur etiā futuro indicatiui. οὐκ ἂν ἐρεῖς: ſed hoc rarum eſt. Illud frequentius, ἐδίδωκεν ἂν, ἔλεγεν ἂν, et εἶπεν ἂν, ad actionem incertā deſignandā. ideſt dediſſet vtiq;, diceret vel dixiſſet, ſiue poterat dicere. Nā in talibus ἂν incluſum habet verbū poſſum. Vbi plærumq; verbo ſubiicitur: alias cum ſubiunctiuo conſtructa, præponi ſolet.

Præterea cōiunctiones alias pro aliis poni receptiſſimū eſt, vt ἀλλὰ pro

γὲ et pro καὶ. et δὲ pro γὰρ. Cõponũtur autẽ ſecũ & cũ aliis orationis partibꝰ. In ſyntaxi vero binæ & ternæ copulari gaudẽt. aduerbiis quoq;, vt ſuperiꝰ dictũ eſt, adhærent. quin & nõnullæ in aduerbia trãſeũt. vt ὅτι φ. ἤτοι ſane.

SCHOL. Cõiunctiones uincula quædã ſunt, ptes partibus & orationes orõnibus copulãtia. Καὶ γὰρ pro δὲ. i. uero ſiue uerũ, nõnũquã dictiones antecedit. Δὲ identidẽ repetitur. Liban. ἠμείψατο τὴν μὲν φιλανθρωπίαν ἀδικίᾳ, τὴν δὲ φιλοξενίαν πονηρίᾳ, τὴν δὲ ὑποδοχὴν ἁρπαγῇ, τὴν δὲ τιμὴν ὕβρει, τὴν δὲ πίστιν ὠμότητι. Rurſus quãdoq; ſuppreſſa, relinquit μὲν pẽdentẽ et ἀναπόδοτον. ἰλ. β. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον. Tale eſt procemiũ actorũ apoſtolicorũ, Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων ὦ Θεόφιλε. &c. Circa officia & ſcripturã particulæ ἤ, nõ uſq;quaq; cõuenit inter grãmaticos græcos. Quin & inter Theodorũ Gazã & Georgiũ Trapezũtiũ hõies græcos, ſed latinis literis impenſe eruditos, rixa fuit ſup interpretatione problematũ Ariſtotelis, q̃ fere p ἤ ſoluũtur. Vbi Theodorus reiecta, aut, ueteris trãſlationis, an, uertit; Georgius utrũq; improbãs, uel reddidit. H ergo particula, quũ multipliciter ſcribatur, quũq; uariis modis accipiat, hoc ordine uidetur diſtinguẽda. ἦ ſuppoſito tenui & circũflexo. i. erat & fuerat, tertia pſona paratatici eſt, à uerbo εἰμὶ ἦν ἦς ἦ καὶ ἦν: et ſubiũctiui ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ, ſi. i. ſubcribatur. Itẽ ἦ dixit poetice pro ἔφη, et aduerbiũ ἦ. i. nẽpe cõfirmãdi. ἰλ. σ. ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. nẽpe iã obiit Menœtii ſtrẽnuus fili9. Ἡ ſuppoſita ſola aſpiratione, rectus eſt articuli præpoſitiui fœminini, ἡ τιμή: addito uero graui ἣ. i. quæ etiã, rect9 articuli poſtpoſitiui eiuſdẽ generis, & pronoĩs poſſeſſiui, ὅς ἥ ſu9 ſua, apud poetas. ᾗ ſuppoſita aſpiratione & circũflexo, aduerbiũ etiã cõfirmãdi & circũſcribẽdi, ᾗ θέμις ἐστὶ, quaten9 fas eſt. Itẽ loci, ᾗ qua pte et quo. et ſilitudinis. i. queãdmodũ. eſt et datiu9 articuli poſtpoſitiui fœminini. i. cui: et pronoĩs poſſeſſiui tertiæ pſonæ ὅς ἥ, ſu9 ſua, ᾗ ſuæ apud poetas. Habet autẽ ſubſcriptũ. i. quoties aſpiratur ſimul et circũflectitur. Ἢ cũ tenui & graui aduerbiũ, ualet q̃. eſt etiã cõiũctio diſiũctiua explanatiua & dubitatiua. exẽpla iã poſita ſunt. eſt & ſubdiſiũctiua, quũ indiſcrete & ſine optione diſiũgit. ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurũ aut argẽtũ. i. alterutrũ. Alias etiã ualet καὶ, ut μίνως ἢ περὶ νόμων. Minos uel de legib9. i. et de legib9. Poſtremo à philoſopho induci ſolet ad ſoluẽdũ problema p διατί propoſitũ. ubi ἢ unà cũ ſolutione, præ ſe fert modeſtiã dubitãdi pcõtãdiq;, id qđ uel inde fit manifeſtũ, q ubi q̃ſtionis ratio nõ ſimplex ſubiicitur, primũ locũ obtinet πότερον (q̃ procul dubio dubitãtis eſt et pcõtãtis.) deinde ſeqtur ἢ eãdẽ habẽs uim. ut ſectionis. 5. proble. 5. διατί δὲ τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πιότατα. πότερον ὅτι ἐγγὺς τῆς τροφῆς. ἐν ὅσῳ οὖν τἄλλα παρ' ἐκείνης λαμβάνει, αὐτὴ πολλάκις λαμβάνει. ἢ ὅτι ἥκιστα πονεῖ.

κάμπτας γὰρ οὐκ ἔχει. Theod. cur uẽter opimus admodũ eſſe ſolet. utrũ q cibo propinquius eſt. dũq; cætera mẽbra ex uẽtre hauriũt, uẽter ipſe ſibi ſæpius ingerit. an quoniã minime uẽter laborat. flexibus ẽm hic nullis cõtorquetur. Alias ubi ratio ſimplex eſt, ἢ tãtũ apponitur. ut in eiuſdẽ secti. 5. proble. 3. διατί ἡ γαστὴρ μόνον λεπτύνεται τῶν γυμναζομένων. ἢ ὅτι πλείστη ἡ πιμελὴ περὶ τὴν γαστέρα. Theodo. cur uenter tãtũmodo extenuatur, eorũ q ſe exercitationi dederũt. An quoniã uẽter pingue amplectitur plurimũ. Hic autẽ et in ſimilib9, apte ne ſoli ἢ reſpõdeat an ſola: et ſubiiciẽdũ ne huic ſemp ſit interrogationis ſignũ, qđ in græcis exẽplaribus nõ eſt, alii uiderint. Illud nõ indignũ animaduerſione: q Alexãder Aphrodiſieſis Ariſtotelis interpres, problemata ſua ppetuo ſoluit p ὅτι. i. quoniã, præpoſitis alicubi uerbis λέγω uel φημί idest dico uel aio q, aut per ſimile quidpiã abſq; dubitãdi notis. quin etiã Ariſtoteles ipſe aliquoties uſurpat ὅτι ac διότι ſeorſum, & abſq; ἢ, ſed raro admodũ. At Plutarch9 problemata Romanorũ Ariſtotelico more exoluit, per πότερον uidelicet atq; ἢ: extera uero inducta ſtatim ratione aut narratione, ſimpliciter interpretatur abſq; dubitandi particulis. Ἵνα quandoq; uſurpatur pro ὅπου aduerbio loci, ideſt ubi. ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. ubi timor, ibi & pudor. Cauſales ſiue finales & continuatiuæ, quũ incerti qdpiã præ ſe ferunt, optatiuo iunguntur, aut indicatiui indefinitis paratatciſue. ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. εἰ γὰρ ἑώρων, ἀπέφυγον ἄν, ſi uidiſſem, utiq; aufugiſſem. Sic εἰ ἐθεασάμην, θεασαίμην. Quod ſi præſens aut præteritũ indicatiui huic demus, iam fiet ſubcõtinuatiua. i. ſiquidem. ut εἰ ὁ θεὸς πάντα οἶδεν, ſiquidem deus omnia nouit. εἰ ὁ ἄνθρωπος ζῶόν ἐστι, ſi homo animal eſt. In ſacris literis cũ indicatiuo ſeruit abiurationi. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον Mar. 8. Amẽ dico uobis, ſi dabitur generationi huic ſignũ. i. neutiquã dabitur. Quæ forma ab Hebræis ſumpta eſt. Latini addere ſolẽt diſpercam, uel emoriar ſi. Etiã cũ indicatiuo interrogat & dubitat. Actu. 1. οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ ἰσραήλ; ὅτι tripliciter accipi ſolet nominaliter quũ interpoſitã habet hypodiaſtolẽ. ὅ,τι. i. qđcũq;. eſt enĩ neutra termĩatio ab ὅστις ἥτις, ὅτι. qcũq; q̃cũq; qđcũq;. Et cõiũctiue ad ſignificãdã cauſã. i. qa quoniã. Itẽ aduerbialiter ad augẽdũ. ὅτι τάχιστα q̃ citiſſime. et ad cõfirmãdũ atq; explanãdũ. λέγει ὅτι ἥξει, dicit q ueniet. Ἄν qa rẽ actionẽue in potẽtia ſiſtit, præteritis pfectis nõ iũgitur: qppe q ea pfectã actionẽ ſignificent. Amat autem futura præterita impfecta pluſquã perfecta & indefinita. q hæc imperfecte fere & indefinite ſignificent. ſed imprimis tempora optatiui. qui modus ambiguis narrationibus deſeruit: ſicut e diuerſo indicatiuus definitis. unde indicatiuo magis congruunt aduerbia confirmatiua & coniunctiones cauſales, et aliæ ſimiles.

Tandẽ quoniã coniũctiones, eſt ſecũ eſt cũ aduerbijs tam in ſyntaxi, quã etiã in cõpoſitione ſubinde cõmiſcẽtur: et alioqui in huiuſcemodi particulis emphaſis plærunq; aut uenuſtas quædã, uel ſecreta orationis uis latet: catalogum carũ hic attexam cum latinis interpretationibus. Καὶ γὰρ etenim. καί τοι καὶ, καὶ γὰρ αὖ quin etiam. καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὲν δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ etiam adhuc atq; adeo. ἀλλὰ καὶ ſed etiam. ἀλλὰ δὴ καὶ atq; etiam. καὶ μὴν, καὶ μὴν καὶ quin etiam. καὶ δῆτα equidem. Τὸ μὲν γὰρ δὲ. et τῇ μὲν, τῇ δὲ ualent τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, ideſt partim, uel cum tum: πάνυ μὲν οὖν, πάνυ γε, καὶ μάλα ſunt aſſeuerantis ideſt admodũ ſanè quidem: μέντ᾽ ἂν utiq;. μέντοι uero. οὐ μὲν δὴ minime uero: μὲν γὰρ δὴ itaq;. Δὲ, autem uero, interdum ſeruit aſſeuerationi. Herod. εὗρε χρήματα μὲν οὔ, τὸν νεκρὸν δὲ. pecunias quidem non inuenit, cadauer autẽ. ſ. ſic. δέ τοι idem eſt cum γάρ τοι, ideſt etiam uero. δέ γε, δέ που. idem quod δέ. Τε q;. οὔτε neq;. τά τε ἄλλα καὶ ὅτι, cum ob alia, tum. τε et καὶ eleganter uerti ſolent per cũ et tum. Ἤτοι ſiue. ideſt. ἤγουν, εἴτουν ideſt, uidelicet. ᾗ qua ratione eatenus. ᾗπερ qua quidem ταύτῃ quatenus hoc pacto itaq; idcirco. ταῦτα δὲ, ταῦτα δὴ, ταῦτ᾽ ἄρα. hac de cauſa. Εἰ ſi nunquid. εἴπερ ſi ſiquando quandoquidẽ. εἰ δ᾽ ἄρα, εἴπερ ἄρα, εἰ δὲ μὴ ſin minus alioqui. εἰ δ᾽ ἄγε pro ἄγε δὴ, uel pro εἰ βούλει ἄγε. εἴ, που. εἴ, πως. εἴ, πη ſi. Ἂν ἐὰν ἢν ſi. κἂν q; ſi ſin etſi atq; adeo. κἂν εἰ etiam ſi. κἂν εἰ μὴ tametſi etſi non. ἐὰν δέ q; ſi quid ſi.

Ἐπειδὴ, ὅπου, ὁπηνίκα quãdoquidem. ὁπόταν, ἐπειδ᾽ ἂν quãdo quãdocunq; poſtquàm. ἐπειδὴ τάχιστα ſimul ac. alias ὅπου, ὁδήποτε et ὁτιδήποτε ualent quodcũq;. ἐπεὶ quidem quãdo poſtquã alioqui. ἐπεί τοι alioqui. Ἐφ᾽ ᾧ, ἐφ᾽ ᾧτε, ἐφ᾽ ὅτῳ ut quare quãobrem. ὅπως ut quomodo poſtquã quemadmodũ. ὅπως ἂν, ὡς ἂν quocũq; modo quonã pacto. ὡς μὴ, ὅπως μὴ ne ut ne. Γὰρ enim. γάρ που, γάρ τοι, γὰρ δὴ, γὰρ δή που, γάρ τ᾽ ἂν, γάρ τοι ἂν, γὰρ αὖ, ferè idem pollent quod γὰρ. μὴ γὰρ δὴ, οὐ γὰρ δὴ, οὐ γὰρ ἄν που. ideſt minime, abſit. ἢ γὰρ ἂν nam ſi alioqui. οὐ γὰρ ἂν alioqui neutiquã enim. Μὴ ὅτι, οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως nõ modo nedum non ſolũ non. οὐχ ὅτι μὴ non quin. οὐχ ὅπως, οὐχ ὡς non ut. οὐ γὰρ ὅπως neq; enim tantũ. μὴ γὰρ ὅτι nõ enim ſolũ. μὴ ὅτι μὴ, niſi. Ἀλλὰ ſed ſed etiã. ἀλλὰ νὴ Δία, et νὴ Δί᾽ ἀλλὰ at enim at Hercule. ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ at enim ſed enim. ἀλλ᾽ ὅμως, ἀλλ᾽ οὖν, ὅμως δ᾽ οὖν attamen. ἀλλά τοι at uero atqui. ἀλλὰ μὴν at uero enimuero atqui. οὐκοῦν atqui nempe. οὔκουν minime nonne. οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, οὐ μέντοι ἀλλὰ. at uero enimuero. οὐ μὴν nec uero. οὔτε μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μέντοι, οὐ μὴν οὐδὲ, οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐδὲ neq; tamen. ἦ μὴν nempe. καὶ μὴν uere cæterũ. μέν τοι uerũtamen rurſum. μέν τοι γε uerum. ἀτὰρ cæterum. ἔμπης tamen. καί τοι atqui tametſi quãuis eſt quidem. καίτοιγε quanq;, εἰ καὶ

καὶ etiã ſi. καὶ εἰ et ſi. οὐ μήπω, οὔπω nondũ. οὐ μὲν οὖν, οὐ μὲν οὖν γε neutiquã atqui nõ.

Τοίνυν atqui igitur uero. ἔτι τοίνυν iam uero. οὐ τοίνυν neq; uero. ἄρα igitur. ἆρ᾽ οὖν ergo, itaq;. ἄρα γε igitur. καίτοι itaq;. καὶ δὴ continuo. ταῦτ᾽ ἄρα igitur, idcirco. ταύτῃ ideo propterea. Ἆρα num. ἆρα μὴ nunquid. ἀλλὰ μὴ nunquid, non autem. ἀλλ᾽ οὐ, ἀλλ᾽ οὐχὶ an non, non etiam. ἢ οὐ, ἢ μὴ an non. ἦ γὰρ nonne. ἀλλ᾽ ἦ nunquid. τί μὴν, πῶς δ᾽ οὔ quid ni? μὴ ἆρ᾽ οὐ an non. ἆρά γε, ἆρ᾽ οὖν, utrum igitur. ἆρά ποτε utrum tandem. οὐ γὰρ an non. μῶν num. μῶν μὴ nonne. ἢ an alioqui quàm potiuſquã uel. Μὴ nunquid. μήποτε an non potius, uide ne forte, fortaſſe, nunquam neutiquam. μήτοι, μήτοιγε ne, minime, non. οὔτοι, οὔποτε. nequaquam, abſit, non. Ποῦ ubi fortaſſe uidelicet. Δήπου, δῆτα nimirum nempe tandem. μὴ δῆτα abſit nequaquam. οὐ δῆτα, minime. οὔτι που, οὔτι μὴ num forte non. μήτι, μήτιγε, μήτιγε δὴ, μήτι δὴ, μὴ ὅτιγε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε, οὐχ ὅπως, nonſolum non nedum. οὐχ ὅσον, οὐχ οἷον nedum.

Δὴ iam demum porro. φέρε δὴ age uero. τί δὴ, τί μὴν, τί οὖν, τί δ᾽ οὖν quidnam. γὲ, ἀλλὰ, ἀλλά γε, ἀλλ᾽ οὖν γε ſaltem. γε δὴ, γέ τοι, γὲ οὖν certe quidem, certe uero. μὴν, γοῦν dumtaxat certe quippe, at certe. γε μὴν quidem uero. χολῇ γε, χολῇ γ᾽ ἂν uix, nullatenus. Τοὶ ponitur pro γὲ. unde οὕτω τοι ſic quidem, πάνυ τοι admodum, γάρ τοι, τοιγάρτοι etiam uero. αὖ, αὖτε uero rurſum porrò. Οὖν ergo. ἀλλ᾽ οὖν certe ſaltem attamen. Cõponitur οὖν cum multis nominibus. unde ὁστισοῦν, quicunq; quiſquis. Item μηδ᾽ ὁστισοῦν, οὐδ᾽ ὁστισοῦν nullus, ὁποιοστισοῦν qualiſcũq;, ὁποσοστισοῦν quantuſcunq;, ὁποσοσοῦν quotuſlibet, quod etiam ὁποσοσδήποτε dicitur. Sic ὁποσοσοῦν quantuſlibet, ὁποτεροσοῦν et ὁπότερος δήποτε uterlibet. ὅπερ οὖν uel ὁπεροῦν, quod quidem. Item ὥσπερ ſicut. δήπου uero. δήπουθεν utiq;. μέν που, nempe. ἦ που, ἦ πουγε nonne nempe nimirum multo magis multo minus nedum. ἤ που, ſiue quàm quanquàm.

Ποῦ fere ad ſolum ornatum adijcitur. ut in illis γέ που, ὅσπου, τάχα που, ἴσως που, οὔτω που, μέντοι που. Ὅπου δὴ ubicunq; alicubi. ὅπου ποτὲ, ὅπου δήποτε ubi ubi. ὅπως δὴ quouis modo. ὅπως δήποτε utcunq;. ὅπως ποτε, ὁπωσοῦν, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπητιοῦν, ὁπηδήποτε, ὅπῃ ἂν, ὅπῃ οὖν, ὁπωσ τιοῦν, quocunq; modo quacunq; uia ratione ue. Sed iam finem faciam.

De literis & earum diuiſione atq; accidentibus. Cap. I.

Literę ſũt apud gręcos vigiti q̃tuor hac ſerie. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ϖ. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Quarũ ſeptẽ ſũt φωνήεντα. i. vocales. α. ε. η. ι. ο. υ. ω. reliquę σύμφωνα, hoc eſt cõſonãtes. Ex vocalib⁹ η. et. ω. natura lõgę. ε. et. ο. natura breues. α. ι. υ. ancipites. Ex cõſonãtib⁹ nouẽ dicunt̃ ἄφωνα. i. mutę. β. γ. δ. ϖ. κ. τ. φ. χ. θ. octo reliquę ἡμίφωνα. i. ſemiuocales, videlicet. λ. μ. ν. ρ. ζ. ξ. ψ. σ. Ex mutis tres vocãtur ψιλά. i. tenues. ϖ. κ. τ. tres δασέα. i. aſpiratę. φ. χ. θ. tres μέσα. i. medię. β. γ. δ. Quę rurſus tripliciter iter ſe cõparant̃. Primo eñ. ϖ. φ. β. in eadẽ ſunt cognatione: qppe quũ aere tãtũ inter ſe differãt. quẽ. π. efflat tenuẽ. φ. craſſum. β. inter vtrãq; mediũ. Deĩde. κ. χ. γ. alterã habẽt cognationẽ interſe. Pari eñ forma ſolo aere differũt. quẽ. κ. emittit tenuẽ. χ. craſſũ. γ. mediũ. Poſtremo ĩ tertia cognatione ſunt. τ. tenuis. cui ſimilr̃ reſpõdet. θ. craſſa, et. δ. vtriuſq; media. Formantur autẽ. ϖ. φ. β. ĩ labiis. κ. χ. γ. in gutture. et. τ. θ. δ. in oris cauitate.

Ex ſemiuocalib⁹ quatuor dicũtur ἀμετάβολα. i. immutabiles. λ. μ. ν. ρ. q̃ in nominũ & verborũ inflexionib⁹ inuariatæ fere maneant; tres διπλᾶ. i. duplices; q̃ binas includant cõſonãtes. Nam. ζ. valet. σδ. ξ. vero. κσ. et. ψ. ϖσ. Vltima. σ. ἄσημον dicitur. i. immunis, q̃ officio careat. Dicuntur etiã ex vocalibus quędam mutabiles aliæ immutabiles. qua de re alias dictũ eſt.

Lr̃ę accidũt qnq;. Figura, qua vnaq̃q; viſu ab aliis diſtinguit̃. Nomẽ quo appellat̃. Prolatio, qua cuiuſq; peculiaris vis aurib⁹ accipit̃. Ordo, quo aliæ prępon i, alię poſtponi cõſueuerũt. Et cognatio, qua alia in aliã cõmutatur.

Figuræ.	Nomina.		plationes.	Figuræ.	Nomina.		prolationes.
A. α.	ἄλφα.	Alpha	A.	N. ν. ν ℵ	νῦ.	ny.	n.
B. β. Ϭ u	βῆτα.	uita.	b.	Ξ. ξ. ξ	ξῖ.	xi.	x.
Γ. γ. γ Γ	γάμμα.	gãma	g.	O. ο.	ο μικρόν.	o micrõ.	o paruũ.
Δ. δ. ∂	δέλτα.	delta.	d.	Π. Γ. π. ϖ.	ϖῖ.	pi.	p.
E. ε. ϵ	ἒ ψιλόν.	e pſilõ.	e breue	P. ρ.	ῥῶ.	rho.	r.
Z. ζ. ξ Ƨ	ζῆτα.	zita.	z.	Σ. σ. ς.	σῖγμα.	ſigma.	ſ.
H. η. h	ἦτα.	ita.	i. lõgũ	T. τ. Ƶ ϒ	ταῦ.	taf.	t.
Θ. θ. ϑ	θῆτα.	thita.	th.	Υ. υ.	υ ψιλόν.	ypſilon.	y.
I. ι.	ἰῶτα.	iota.	i.	Φ. φ.	φῖ.	phi.	ph.
K. κ. ϰ	κάϖϖα.	cappa	c.	X. χ.	χῖ.	chi.	ch.
Λ. λ. Γ	λάμβδα.	lãbda.	l.	Ψ. ψ.	ψῖ.	pſi.	pſ.
M. μ.	μῦ.	my.	m.	Ω. ω.	ω μέγα.	o mega.	o magnũ.

SCHOL. Dicturi de orthographia & proſodia, rectè à literis auſpicamur: quãdoq̃dẽ literas illa dirigit, hæc ſyllabã ex literis cõſtãtẽ. Deinde τῶν γραμμάτων, i. literarũ denomĩatio, ſicuti & orthographiæ, ἀπὸ τ̃ γράφειν. i. a ſcribẽdo eſt. ut ſit γράμμα quaſi ſcriptura. Vnde grãmatica ipſa dicta: cui⁹ prima principia lr̃æ ſunt, idcirco ςοιχεῖα quoq;. i. elemẽta appellatæ. Poſt quarũ diuiſionẽ, de prolatione & alijs accidẽtib⁹ fuſius dicẽdũ. Literarũ igitur, tã græcarũ, q̃ latinarũ ueteres uraſq; prolationes, & ſi iã olim magna ex ꝑte peneq; irreparabiliter amiſiſſe uidemur, qcũq; alijs linguis ab incunabulis aſſueti, græcã latinãuc tanq̃ peregrinas adſciuim⁹: opæpreciũ tamẽ arbitror eas ſigillatim indagare: inito prius cũ ſtudioſis pacto, ut ſi quas in uſũ lõge diuerſum abijſſe deprehẽderint, nõ in hoc ad amuſſim reuocare ſtudeant, ut ſtatim obſeruãdas obtrudant abnuẽti populo barbaro. Fuerat quidẽ æquũ atq; optabile, ueterũ normã rationẽq; ipſam omnino præualere. ſed nimirũ conſuetudo uicit: quæ cum omniũ domina rerũ, tum maxime uerborũ eſt, ut Sulpitius Apollinaris dicebat. Quando igitur uiciſſitudo rerũ eſt: ſeruiendũ tempori hac in re cenſeo, loquendumq; non tantũ cum Fauorino uerbis, ſed & uocibus præſentibus. Enimuero quũ uulgo nũc audiamus, eãdem ſcripturã uarijs uocibus apud uarias nationes proferri: ut à iunioribus & noſtratib⁹ intelligamur, nõnũquã cũ multitudine prudentes errabim⁹. ne dum ſcioli uideri uolumus, nos ipſos alijs irridendos exhibeam⁹. Et ut exẽplũ latinũ ac familiare proponatur: hodie hãc ſcripturã Cicero plæriq; Hiſpani nõ multo diuerſius enũtiant, quã Zizero: Galli cõtra & Valentini ꝑinde ac ſi eſſet Siſero: Itali uero ſicut Hiſpanice profertur chichero. Quæ diſcordia, quũ paſſim inter eruditos deprehendatur, quonã Palæmone plauſibiliter cõponetur? quiſue Ariſtarchus hic ferẽdus erit: ſi is nõ cõtentus tot gentes erroris dãnare ſuãq; cenſurã quantũuis rectã hoc edicto promulgare. c. uidelicet ſequentibus. e. uel. i. ut in Cicero & eiuſmodi, eadem prorſus oris figura proferẽdũ, qua ſequẽtib⁹. a. o. u. ĩ cacus cõcuſſus & ſimilib⁹: ob eã adhuc rationẽ in publico ſic enũtiet, ut Hiſpani quiq̃ro? Qd̃ nõnulli nũc grãmatici ꝑtinaciter faciũt: quã magno apud pueros ſuos applauſu neſcio: nõ modico certe prudentiorũ cõtẽptu, uulgiq; apto diriſu. Deniq; tyronẽ primũ moneo: ut receptiſſimas quaſq; prolatiões, quaten⁹ fieri poſſit, cõſectetur: deinde ne ubiq; ſufficere putet, ad explicãdũ quarũuis literarũ ſonũ, qd̃ ſcripto præcipitur. Hic eñi ut plurimũ uiuæ uocis actio neceſſaria eſt. cũ qa latinæ lr̃æ q̃s ſingulis græcis, quaſi eiuſdẽ uocis opponim⁹, nõ oẽs illis ad amuſſim reſpõdent: tũ qa nr̃a tẽpeſtate in uarias eaſq; barbaras uoces genuinæ utriuſq; linguæ prolationes diſſectæ ſunt. A, igitur oĩno ſonat ut. a. B. uulgo laxi⁹ q̃. b. profertur, ita ut ad. u. cõſonãtẽ declinet, ut βίος uios. Quo uitio ꝑpetuo laborat in Hiſpania Burgenſis diœceſis enũtians ueſtia uene, pro beſtia bene. Quin eadem adhuc uitium ge

minat, quũ præpoſtere profert, bita binũ bacca, pro uita uinũ uacca. Aetate Ciceronis β. idem ſonabat quod. b. ut liquet ex quadam eius epiſtola ad Papyriũ Pætum. Nunc uitioſe per. u. efferri uel illud argumento eſt, ꝙ quũ muta ſit, labijs cõprimi debuit, quemadmodũ eius tenuis. π. et aſpirata. φ. Atqui. u. e diuerſo labijs uallo dentiũ diductis efflatur. Confirmat hoc. βῆ. ouium balatus. quas. be. ſonare ſentimus non. ue. Cratini locus citatur his uerbis. ὁ δ᾽ ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Is autem (inquit) fatuus, quaſi ouis, be be ſonans ambulat. Neq; uero reijcienda omnino ſunt inarticulatarum uocum, quæ naturales animalium ſunt, exempla. Γ. ſonat ut. g. et quidem cũ uocibus. a. o. u. ſyncere nunc proferuntur ambæ. ut γάμος gamos, λόγος logos, λόγου logu. at uero cum. e. i. corrupte varieq;. Nempe Hiſpani latinum. g. in age agis et eiuſmodi, peculiari ſono efferunt, ſicut in uernaculis geſto gil. Itali pleriq; perinde ac. z. ſic age aze, agis azis. Ad quem fere modũ ubiq; nũc in. γ. peccatur: græcis quidem ipſis quaſi. i. conſonans perperam enuntiantibus: alijs uero ſiue hoc eodem ſono, ſiue alio, ſuæ cuiuſq; linguæ magis familiari. Mutat autem proprium ſonũ. γ. ſequentibus. γ. κ. χ. ξ. tunc enim ſonat. ν. ut ἄγγελος angelos, ἀγχίσης Anchiſis, φάλαγξ phalanx, ἀγκὼν angon, non ancon. quia. κ. quoties ſequitur, tranſit in ſonum. γ. præcedentis. Δ. omnino ſonat, ut. d. Et. ε. ſicut. e. ut. δὲ. de. Z. eſt. ζ. ualetq;. σδ. in quas par fuit in proferendo ut reſolueretur, ſicut. ξ. bene reſoluitur in. κσ. et. ψ. in. πσ. Enunciandum itaq; ex analogia fuerat φράζω, ueluti φράσδω, et ζωὴ ut σδωὴ, dorico more. Sed eam pronunciationem tanquàm difficilem ac retortam uitantes, in ſonum propinquum ac lenem, apium ſuſurro perſimilem mutamus. ζ. quoq; latinorum in horridum bombum. Fabius iocundiſſimas eſſe teſtatur apud græcos. ζ. et. υ. quibus (inquit) nullæ apud eos dulcius ſpirãt. Et ſubdit. quas mutuari ſolemus, quoties illorũ nominibus utimur. quod quũ cõtingit, neſcio quomodo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris zopyriſq;, q̃ ſi nr̃is literis ſcribãtur, ſurdũ quiddã & barbarũ efficient. ſed uelut in locũ earũ ſuccedunt triſtes & horridæ, quibus græcia caret. Hæc Fabius. Ex quibus illud intelligimus. ζ. olim apud Romanos aliter prolatum quàm. z. Item. υ. aliter quàm. y. Nunc eodem ſono enunciamus. ι. υ. υι. y. οι. ει. η. ῃ. H. perinde nunc profertur ac ſi eſſet. i. longum cum ſit. e. longum. Ex. η. per uirgulam tranſuerſam interſecta, duæ propemodum. ε. ε. fiunt ſic. ⊢⊣. quas geminas continere dicitur. η. tam figura, quàm etiam tempore, nimirũ ſemper longa duas ſemper breues. atq; ita trãſfertur à latinis per. e. longum. ut Δημοσθένης Demoſthenes. κρατὴρ crater. E. quoq; hebræum græce redditur p. η. ſicut latine per. e. Ἠλίας Ἰησοῦς Ἠσαῦ. Helias Ieſus Eſau. Ad huius cõfirmationem facit quod de βῆ. ouium balatu modo adduximus. Θ. ualet. t. addito aere ſiue flatu, ita ut referat anſeris ſtrepitũ, ut θεός theos cum aſpiratione. ad quem modũ efferri oportuit. th. à latinis, non exiliter quaſi. t. ſolum, ut nũc uulgus profert.

I. eſt. i. ſed nunquàm fit conſonans. Ἰησοῦς ergo ita uoce diſtinguendum eſt, ut appareat eſſe trium ſyllabarum, et Ἱερουσαλὴμ ut quinq;. K. ualet. c. in qua itidem peccatur nunc ut in. γ. Nam cum uocibus. α. ο. ου. recte uulgo profertur. ut κακὸς κακοῦ, cacos cacu. ſed cum. ε. ι. praue ac diuerſe. ut in κικέρων et ſimilibus. quæ hoc tẽpore à græcis ſono quoddam medio inter has hiſpanicas prolatinoes. chi. qui. che. que. enunciantur. Hiſpani ſono peculiari per. ch. efferimus. Simile quiddã contingit in. c. latino. Λ. ſonat. l. M. uero. m. Et. ν. n. ut λιμένα, limena. Sed. λ. et. ν. ſequente uoce. ι. ex conſuetudine mutant ſonos proprios in alios preſſiores. quales reddunt. ll. et. ñ. Hiſpanice prolata. Ξ. ualet. κσ. ut ἄξιος. axios. Cauendum autem, ne & hanc corrumpamus ſicut. x. uulgus, quũ dixi enuntiat punice. O. idem pollet quod. o. breue, ut πόνος ponos. Π. ſonat. p. ſed præcedente. μ. uulgo profertur quaſi. b. ut ἄμπελος ambelos. præcedente quoq;. ν. in alia dictione, eodem modo. ut τὴν πρᾶξιν tin braxin. quanquàm utrũq; grãmatica ratione carere uidetur. P. fortius ſonat in principio, quàm in medio aut in fine. ut ῥώμη Rhomi, Ἄραρ Arar. quod ipſum in. r. quoq; latino ſentitur. Σ. à quibuſdã premitur quaſi geminũ. ſſ. ſic μοῦσα muſſa.

T. æquipollet literæ. t. niſi ꝙ præcedẽte. ν. quaſi. δ. efferri ſolet, ut in πάντα panda. Y. ſonat. y. Φ. uero eſt. π. cũ aere hoc eſt. ph. profertur autem ſicut. f. ut φύσις phyſis. X. eſt. κ. cum ſpiritu. nunc cum. α. ο. ου. legitimum ſonum habere uidetur. ut in χάρτη χορδὴ λόχου, charti chordi lochu. Profertur enim aere è gutture erũpente, ſicut chaph hebræum. Sed cum. ε. et. ι. diuerſo modo, ſicuti de. γ. et. κ. eius cognatis dictũ eſt. Græci huius tempeſtatis iuxta eam exilitatis proportionem quã in. κ. ſemel uſurparũt, aſpiratam eius. χ. efflant. Hiſpani uero ea uoce proferimus, qua illas à pœnicis acceptas. xe. xi. ut in χελιδὼν χοῖρος, xelidon xiros. Ψ. omnino profertur ut. πσ. ex quibus conſtat. Ω. geminum. o o. continet non figura tantum ſed quantitate quoq;, ſicuti de. η. dictum eſt. proindeq;. o. longum ualet, ut ὥρα hora.

De ordine cognatione & geminatione lrarũ deq; xii. diphthõg. Ca. 2.

ORdo in vocalibus deprehenditur in diphthongis. vnde. α. ε. η. ο. ω. dicũtur προτακτικά, ideſt præpoſitiuæ. ι. et. υ. ὑποτακτικά, ideſt poſtpoſitiuæ. Diphthõgi ſunt duodecim, ſex proprie dictæ, videlicet. αι. ſonãs. æ. vt αἰγίς ægis. αυ. quæ ſonat vt aue, ſi tollas è vltimum. ει. quæ nunc profertur ſicut. i. δαρεῖος darios. ευ. ſonans velut eua rapto. a. vltimo, vt ἔσευα eſeua. οι. quæ nunc enuntiatur ſicut. ει. vt οἶκος icos. ſed ad latinos trãſit modo in. œ. œcos, modo diſſoluitur, τροίη Troia. ου. valet. u. nunquã ta

men fit conſonans. Itaq; οὐαλέριος quinq; ſyllabarum eſt apud græcos.

Reliquæ ſex impropriе dicūtur, videlicet ᾳ. ῃ. ῳ. υι. ηυ. ωυ. quarum prolationes ſic habent. ᾳ. iota paruulo ſubſcripto, valet. a. vt τῷ ἀνεῖᾳ ænia. ῃ. iota itidem ſubſcripto profertur vt. η. ſiue vt. ι. longum. τιμῇ timi. ῳ. eodem iota ſubſcripto, ſonat ſolum. o. longum. λόγῳ logo. Reperitur etiam in his tribus paruum illud. ι. aſcriptum antiquorum more ſic. αι. ηι. ωι. quarta υι. nunc profertur, vt ſolum. y. quū valeat. yi. vt ἅρπυια harpyia. ηυ. ſonat vt iui dempto. i. finali, ἀπηῦρα apiura triſſyllabum, ita vt. u. ſit conſonans. ωυ. ionum propria ſonat vt oua dempto. a. ὠυτὸς, outos diſſyllabum, ita vt. u. fiat conſonans.

In conſonantibus quoq; eſt certus ordo. Nam in fine dictionum neq; ex mutis collocatur vlla, neq; ex ſemiuocalibus. λ. μ. ζ. Ad hæc eadem conſonans geminata nunquàm incipit neq; finit dictionem. Porrò tres conſonātes, quarum duæ idem valeant, nunquàm in dictione ſimplici coniunguntur. In compoſitis vero quandoq; fallit regula, fallit etiam cum præcedit muta ſequente liquida, vt in συγγνώμη. Eſt præterea certa lex inter conſonantes, quæ præſcribit, quomodo inter ſe copulandæ ſint ad ſyllabæ comprehenſionem. Ex qua regulæ huiuſmodi eliciuntur. Omnis conſonans inter duas vocales ad ſequentem pertinet, vt ἄγω, δικάζω: quod de ſimplicibus eſt accipiendum. Nam in ἐξάγω. ξ. ad. ε. pertinebit potius quàm ad. α. ſequens. atq; itidem in eiuſmodi compoſitis. Ad hæc ablata per apoſtrophum vocali, ſequens vocalis pertinet ad præcedentem conſonantem, vt κατ' ἐμοῦ. Conſonantes quæ in dictionū initio in comprehenſione reperiuntur, pari forma in comprehenſione erunt in medio, vt τρέφω, πλέω. Nam. τρ. et. πλ. quia in principio dictionum inuentæ, pertinent ad ſequentem vocalem: ideo in medio, vt puta in ἔτρεπον et ὅπλον, ad ſequentem vocalem ſimiliter pertinent, tam in ſcribendo, quàm in proferendo. Quæ ſi loca inuicem cōmutent, erunt in diremptione, vt ἄρ τος ἐλ πίς. in quibus. ρ. et. λ. ad præcedentes vocales pertinent. τ. et. π. ad ſequentes. Præterea conſonantes quæ in principio non inueniuntur in comprehenſione, quū inciderint cōnexæ in medio, in diremptione erunt. Itaq; ἐσ θλὸν et ὄγ δοον dirimuntur, quia nuſpiam reperitur dictio incipiens à. σθ. λ. neq; à. γδ. Vnde conſequitur conſonantes quæ geminantur, veluti. δδ. λλ. κκ. et alias ſemꝑ dirimi, ꝙ ſcilicet nunq̄ ſint inceptiuæ.

Cognatione quædam ex vocalibus in alias mutantur, vnde mutabiles

dictæ. α. ε. ο. ꝙ quando ſunt inceptiuæ thematum in verbis, mutantur in præteritis. α. quidē et. ε. in. η. ο. vero in. ω. et ſimiliter in penultimis futurorum in verbis circumflexis. Item. ε. penultimæ futuri interdum mutatur in. ο. in mediis præteritis, vt λέγω, λέξω, λέλογα. Quin & ab alia dictione in aliam diuerſam deriuatur ea cognatio, vt à λέγω λόγος, à φέρω φορά. Conſonantes quoq; quædam inter ſe cognationem habent. Nam aliæ pro aliis ponuntur: veluti aſpiratæ pro tenuibus, vt καθ' ἡμῶν, pro κατὰ ἡμῶν. vbi θ. eſt loco. τ. Item ὑφ' ἑαυτῷ, pro ὑπὸ ἑαυτῷ. vbi. φ. eſt pro. π. Item οὐχ ὅπως, pro οὐκ ὅπως. vbi. χ. eſt pro. κ. et pro mediis. λέγω λέλεχα. Itidem mediæ & tenues pro ſe inuicem & pro aſpiratis. vnde ἀντίστοιχα, ideſt ſuccedaneæ dicuntur, quorum exempla patuerunt in formationibus verborum.

Illud quoq; ad ordinem ſiue cognationem pertinet, ꝙ quædam conſonantes gaudent geminari, e diuerſo aliæ ſimul eſſe reformidant. Geminantur mediæ tenues immutabiles et. σ. aſpiratæ nunquàm, neq; duplices. vt κάββαλεν ἄγγος ἔδδεισε, ἵππος κόκκος ἀττικὸς, ἄλλος ἄμμος πίννα πόῤῥω, θάλασσα. Quod interdum compoſitione accidit. quum enim dictio finita in. ν. componitur cum incipiente à. γ. λ. μ. ρ. σ. fere. ν. mutatur in ſequentem conſonantem. vt συγγράφω συλλαβὴ σύμμαχος σύῤῥους σύσσιτος. alias ſequente. ν. manet geminata ἔννοια σύννους. Interdum deductione. ſicuti in fœmininis in. εσσα. à maſculinis in. εις. vt ἡ χαρίεσσα à χαρίεις χαρίεντος. et in gentilibus, vt ἡ λίβυσσα, κίλισσα, θρᾷσσα. et in verbis in. υω. deductis à finitis in. νω. vt à τίνω τιννύω καὶ τίννυμι. Porrò. λ. adhuc geminatur in verbis quintæ coniugationis non habentibus penultimam longam. vt ψάλλω θάλλω ποικίλλω ἀνατέλλω. præterquàm in θέλω πέλω. μ. quoq; geminatur in præteritis paſſiuis primæ coniugationis, vt τέτυμμαι, γέγραμμαι. Ad hæc. ρ. geminatum reperitur traditione ſiue origine, vt πυῤῥὸς. et vbi componitur cum dictione finita in vocalem, vt ῥῆμα ἐπίῤῥημα. ῥῆσις ἀνάῤῥησις. ῥῶστος ἄῤῥωστος. excepta εὖ. vt εὔρωστος. Et quum illi præponitur. ε. augmentum, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον. σ. etiam geminatur, vbicunq; Attici ſubſtituunt. ττ. vt γλῶσσα γλῶττα. ὀρύσσω ὀρύττω. πλήσσω πλήττω. Horum tamen quædam in vetuſtis codicibus per. τγ. leguntur. ὀρύτγω, πλήτγω. Poſtremo aduertendum geminata interdum diſſolui deriuatione. vt ab ἐννέα ἔνατος, à τέτταρα τέταρτος, à βάλλω βαλερός.

SCHOL. Sex diphthongos propriè dictas quidam adhuc appellant εὐφώνους id eſt bene ſonantes: item tres ex impropriè dictis, uidelicet. ᾳ. ῃ. ῳ. ἀφώνους id eſt mutas: q. i. illarum nihil ſonet. reliquas tres. υι. ηυ. ωυ. κακοφώνους, hoc eſt male ſonantes. Vnde perſpicuũ fit, etiam ex diphthongis nõnullas aliter nunc proferri quã olim. Nam ſi. αυ. ευ. bene ſonant, immerito dicitur male ſonare. ηυ. quũ eo modo. υ. nũc ſonet in hac, quo in illis. Item ſi. υι. quæ nunc eo ſono profertur quo. ει. male ſonat, et. ει. bene: nũc ergo altera profertur alia uoce quàm olim. Hic dices neutrã modo rectè proferri. Idipſum equidem ut in his atq; etiam in plæriſq; alijs tibi aſſentiar, non ſimplex ratio eſt quæ ſuadeat. Verũ omnia hæc ad priſtinã normã exigere, otioſum pleriſq; atq; odioſum fortaſſe iudicabitur. De conſonantiũ ordine multæ traduntur regulæ. è quibus hic aliquot ſubijtiam. Aſpiratæ duæ. φ. et. χ. præponũtur tertiæ. θ. in initijs & in medio. ut φθορὰ ἔφθην, χθὲς ἐχθρός. non tamen è diuerſo. nam. θ. illis nõ præponitur. Pari modo tenues locantur inter ſe. π. uidelicet et. κ. ante. τ. πτῶσις ἅπτω, κτεὶς ἀκτίς. et non ecõuerſo. Itidem mediæ. β. et. γ. ante. δ. βδάλλα ὄγδοον. niſi q. γδ. nunquã reperitur in principio dictionũ: ideoq; ſemper dirimitur. ὄγ δοον. Præterea aſpiratæ, neq; ſuis tenuibus, neq; medijs præcedunt. poſtponũtur autem ſolis tenuibus, idq; in diremptione tantũ. ἀτ θίς σαπ φὼ ἴακ χος. niſi q. χ. etiã ſubijcitur ſuæ mediæ. γ. ſed tunc. γ. ſono proprio amiſſo, profertur ſicut. ν. ut in ἄγχω λόγχη.

Ex immutabilibus. μ. ponitur ante. ν. in initijs μνεία: et in medijs ἀμνός. nuſquã autem illam ſequitur. ponitur quoq; poſt. θ. et. χ. in medio tantũ. ἀριθμὸς αὐχμός. Itidem. ν. poſt. φ. et. τ. ἀφνειός ἔτνος. At. λ. ν. ρ. locantur poſt. χ. et poſt. θ. in principio & medio. ut χλευάζω ἐχλεύαζον, χνοῦς ἀράχνη, χρὼς ἄχρηστος, θλάω ἔθλαον, θνήσκω ἔθνος, θράσος αἴθριος. Itidẽ poſt. φ. φλοιὸς ὄφλημα, φρέαρ ἄφρων niſi q. ν. cum hac tantũ in medio reperitur. ἄφνω. Immutabilibus etiã locus eſt poſt tenues ac medias, & in principio & quod plærũq; accidit, in medio. hoc modo. λ. poſt. κ. κλαίω ἔκλαιον. poſt. π. πλέκω ἔπλεκον. poſt. τ. τλῆμι ἄτλας. Item poſt. γ. γλήνη ἀγλαός. poſt. β. βλάπτω ἔβλαπτον. poſt. δ. non reperitur. At. μ. poſt. κ. et. γ. in medio tantũ. ἀκμὴ ὄγμος. poſt. π. nuſquã ponitur. neq; poſt. β. bene poſt. τ. et. δ. τμῆμα ἀτμής. δμὼς ἄδμητος. Et. ν. poſt. κ. κνισμὸς τέκνον. poſt. π. πνέω ἔπνεον. poſt. τ. in medio tantũ ἔτνος. Item poſt. γ. γνωρίζω ἐγνώριζον. poſt. β. nuſquam. poſt. δ. δνοφερὸς ἀριάδνη. Et. ρ. poſt eas omnes in utroq; loco. κράτος κέκραμαι, πράττω ἄπρακτος, τρέχω ἔτρεχον, γράφω ἄγρυπνος, βραδὺς ὄβριμος. δρῶ φαῖδρος. Duplex conſonans nunquã alteri cõſonanti præponitur, ſed neq; poſt ponitur, niſi raro cuipiam immutabili, idq; in medio tantũ ſiue in fine. Itaq; ξ. locatur poſt. λ. ὄλξ. et poſt. γ. quæ tamen uoce eſt. ν. Nam ante. γ. κ. χ. ξ. nunquã incidit. ν. ſed. γ.

ſed. γ. ut ἐγγράφω ἀγκὼν ἀγχίστης φάλαγξ. et poſt. ρ. ἄρξασθαι. ψ. tantũ poſt μ. et. ρ. ἔμψυχος, τέρψω. ζ. uero tantũ poſt. ν. et. ρ. raro tamen. μελάνζοφος. ἀρίοβαρζάνης. Σ. præponitur omnibus aſpiratis: σφάλλομαι ἀσφαλὴς, σχῆμα εὔσχημον, σθένος ἀσθένεια. Item tenuibus, σπένδω ἄσπονδος, σκηνὴ παρασκευή, στέλλω ἔστελλον. et medijs, σβεννύω ἄσβεστος. ſed ante. γ. tantũ habet locum in medio, φάσγανον. ante. δ. uero nuſquã, niſi dorice, σδωὴ pro ζωὴ, φράσδω pro φράζω. Locatur autem poſt. λ. ν. in medio & in fine. ἁλς τίρυνς, ἄλσος πέφανσαι. Itidem poſt. ρ. πυρσός. poſt. μ. nunquã. cui tamen ſæpe præponitur, σμῆνος ἄσμενος. reliquis immutabilibus non ita, niſi forte aliquãdo in cõpoſitione. εἰσρέω προσλαμβάνω, προσνέμω. Prætcrea. ν. in cõpoſitione cõuertitur in. μ. ſequente. β. μ. π. φ. ψ. ut σύμβουλος σύμμαχος συμπότης σύμφωνον ἔμψυχος. ſequentibus uero. γ. κ. χ. in. γ. ut ἐγγράφω, συγκλείω, ἐγχειρῶ. ſequentibus alijs, nunc cum ipſis geminatur, ut συλλέγω, nunc omnino exteritur, ut puta ſequente. σ. συστέλλω σύστημα. non tamẽ ſemper, ἔνστασις. ſicuti nec ſemper conuertitur in. σ. ſequentem, ἐνσείω πανσέληνος. Habent porrò dialecti & poetæ ſuas quaſdã rationes conſonantes atq; etiam uocales geminandi. de quibus ſuis in locis dicetur.

De generali orthographiæ ratione, & de euphonia. Cap. 3.

Orthographię ratio in ſyllabis qbuſdã traditione cõſtat, vt in penultima huiꝰ dictionis αἰνείας. In aliis analogia. Nã vt δίκαιος habet. αι. ita quoq; δικαία et δίκαιον. In aliis etymologia, vt in αἰνείας. qđ habet. αι. ab αἰνέω αἰνῶ. Rurſus ſcriptura variatur analogia, etymologia, traditione, ſchemate. i. figura et dialecto. Analogia quidem, ex certis cõmunibuſq; præceptis inflexionũ aut formationũ, vt in τύπτω τύψω τέτυφα, κόπτω κόψω κέκοφα. ἀὴρ ἀέρος, ἀνὴρ ἀνέρος. Etymologia vero tripliciter, aut ex ſignificatione, vt λιμὸς fames, λοιμὸς peſtis, aut ex cõpoſitione. vt in cõpoſitis ab ὄνομα, quæ mutare ſolent. ο. prius in. ω. et poſterius in. υ. vt ἀντωνυμία ἱερώνυμος. aut ex deriuatione. vt in deductis à verbo diſſyllabo habente. ε. in priori, quæ mutant ipſum in. ο. vt à λέγω λόγος, à φέρω φορὰ, à νέμω νομή. Traditione. i. vſu & autoritate. ad quã confugitur quũ regula deeſt. vt puta φ φῃς habeat. ι. ſubſcriptum, quũ rationi & regulis omnino repugnet: autoritate tantũ defenditur. Schemate. vt puta vbi euphoniæ cauſa, aut mutãtur literæ, vt ἐξ αὐτοῦ, ſequente vocali, ἐκ πόλεως, ſequente conſonante: aut detrahũtur, vt οὕτω γὰρ pro οὕτως, quia ſequitur conſonans: aut addũtur, vt quũ datiuis pluribus nominũ, & tertiis perſonis verborũ in. ι. vel. ε. deſinentibus ſequente vocali adiicitur. ν. quod ἐφελκυστικὸν vocant, vt σώ

μασι δὲ, καὶ σώμασιν αὐτῶν. λαμβάνουσι δὲ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτούς. τίθησι δὲ, καὶ τίθησιν ἐκεῖ. ἔτυπτε δὲ, καὶ ἔτυπτεν αὐτόν. aut cõglutinãtur. vt patuit ĩ cõtractionib. lib. 2. De dialecto dicetur. lib. 5. vbi etiã de hiſce figuris fuſius.

SCHOL. *Orthographia neutiquàm contẽnenda eſt: maxime ubi tanta diphthõgorum & uocalium pene idem ſonantium turba obſtrepit. uel quod ſæpiſſime unius literulæ aut toni immutatione ſignificatio uariatur, ut* ῥόδιος *Rhodius,* ῥόδεος *roſaceus.* θεὰ *dea,* θέα *ſpectaculum. Cuiuſmodi multa à Cirillo collecta in lexicis ſeorſum excuſa circumferuntur. Eſt autem ſcribendi ratio partim fixa, partim mobilis. Et fixa quidem ex autorum lectione certius colligitur quàm ex ullis præceptis. Tametſi dictionum ſcriptiones, ut in lexicis ſeriatim habentur memoriam plurimũ adiuuare poſſunt. Conferet quoq; non mediocriter peculiares canones in promptu habere. quales Theodorus Gaza in tertiũ librũ* τῶν εἰς τέσσαρα *ordine congeſſit. Mobilis uero latiſſime patet. Nã ut cætera omittãtur, ratio componendi, in qua & literæ & toni immutantur, uaria eſt. Nempe ex duobus integris,* χειρίσοφος: *ex duobus corruptis,* σοφοκλῆς: *ex integro & corrupto,* περικλῆς: *et uice uerſa,* μισάνθρωπος. *Sunt autem de his regulæ ſpeciales uariæ. Vt puta quod prima perſona præſentis aut futuri, cõpoſitionem ingrediens, nunc mutat.* ω. *in.* ο. λείπω λειπόνεως, μίξω μιξοβάρβαρος: *alias in.* ι. *ut* ἄρχω ἀρχιτέκτων, λύσω λυσίμαχος: *interdũ abijcitur, ut* τέρπω τερπανδρος, ῥίψω ῥίψασπις. *Itẽ quod nomina finita in.* ος. *quãdo componũtur cum dictione incipiente à conſonãte, ut plurimũ amittunt.* σ. *ut* θεόφιλος Δημοσθένης φιλόσοφος, *quãdoq; ipſum retinẽt, ut* λαοσσόος θεόσδοτος, *quãdoq; mutant in.* ι. ὁδοιπόρος. *quãdoq;.* ος. *in.* η. ἐλαφηβόλος. *et in.* ε. μηλέλαος. *et in* ι. ὀριβάσιος. *et in.* ει. ἀργειφόντης. *et in.* αι. κλυταιμνήστρα. *Porrò deriuatio multo magis uaria eſt. de qua regulas pene innumeras reperies apud grãmaticos. Quidã totã orthographiæ rationẽ quadrifariã diuidunt: in analogiã, quæ ſit regularũ explicatio: etymologiã, quæ ſit dictionũ origo & ſignificatio:* ἱστορίαν *ſiue* παράδοσιν *i. narrationẽ uel traditionẽ, quæ ſit autoritas & uſus citra cõtrauẽ regulã: et in dialectõ i. linguæ proprietatẽ, quæ tribus iam dictis repugnare ſolet. Cæterũ quopacto literæ addũtur, detrahũtur, trãſponũtur, diſſoluũtur, cõtrahũtur: deinde quæ ĩ quas ut plurimũ propter cognationem cõmutantur, analogia, inflexione, compoſitione, deriuatione, ex hoc & cæteris huius operis libris magna ex parte cognoſcetur. Nunc autem, ne hanc partem ſummis digitis tranſilire uideamur, exemplum analogiæ mutuæq; inter literas affinitatis proponemus.* β. π. φ. *cognationem quàm inter ſe habent, ad.* ψ. *extendunt. Nempe hæc illis tribus ſuccedit in uerbis, ut in* τρίβω τρίψω, τρέπω τρέψω, γράφω γράψω. *Illæq; huic inuicẽ in nominibus, ut in* ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος, κίνυψ κίνυφος. *Ad eundem modum.* γ. κ. χ. *et.* κτ. *in mutuam cognationem, ita conciliant alteram duplicem.* ξ. *ut illam ſibi ſuccedere patiantur in uerbis, ut* λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, βρέχω βρέξω, τίκτω τέξω: *ſicuti ipſæ illi ſuccedunt in nominibus, ut in* ἅρπαξ ἅρπαγος, θώραξ θώρακος ὄνυξ ὄνυχος, νὺξ νυκτός. *Deniq;.* δ. τ. θ. *ſuam & ipſæ cognationem mutuo cõmunicant literæ.* σ. *ut ſibi in uerbis illa ſuccedat, uelut in* ᾄδω ᾄσω, ἀνύτω ἀνύσω πλήθω πλήσω: *quemadmodũ ipſæ illi ſuccedunt in nominibus. ut in* πάρις πάριδος, λάχης λάχητος, ὄρνις ὄρνιθος. *Sed hæc ſatis.*

De ſynaloepha & eius modis, deq; ſubſcribendo. ι. Cap. 4.

MOdi ſynaloephæ (quibus neglectis autorũ ſcripta ſæpe deprauantur) ſunt ſeptem. Per eliſionẽ, quã ἔκθλιψιν vocãt. vt μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν. per ſynæreſin, ἡρῶναι pro ἡρωΐναι. per craſin, τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Item per eliſionem & ſynæreſin ſimul, ἐμοὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. per eliſionem & craſin, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. per eliſionem craſin & ſynæreſin, ἐν ταἰθιοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ. per craſin & ſynæreſin, ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος. In ecthlipſi auerſionis ſignũ adhibetur: & vt plurimũ in ſynaloepha, quũ binæ dictiones cõglutinãtur. Expungitur autem. ι. in totũ per ſynaloephã, quũ præcedit in diphthõgo. vt ἐν τῶμῷ, pro ἐν τῷ ἐμῷ. Et cũ in binis diphthõgis eſt: tũc enĩ ex altera eliditur, & ex altera ſubſcribitur: vt in ᾡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι. Subſcribitur vero vt plurimũ quoties ſequitur in diphthõgo. vt in ᾡπόλος, ἐγᾦμαι, ἐγᾦδα, pro ὁ αἰπόλος, ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ οἶδα.

Ad hæc in dictionibus ſimplicib⁹ multifariã reperitur ſubſcriptũ. ι. videlicet in datiuis ſingularibus paribus finitis in α. η. ω. τῷ αἰνείᾳ, τῇ τιμῇ, τῷ λόγῳ, τῷ μενέλεῳ. Itẽ in datiuis dualibus Atticis, τοῖν μενέλεῳν ὄφεῳν. Et in nominatiuis & datiuis pluralibus paribus itidẽ Atticis. οἱ μενέλεῳ τοῖς μενέλεῳς. niſi quod in neutrorũ rectis nõ ſubſcribitur, τὰ ἔυγεω. Itẽ in datiuis Ionicis in. ῃσι. ταῖς μούσῃσι. et in ſecũdis ac tertiis pſonis ſingularib⁹ ſubiũctiuorũ finitis in. η. α. ω. ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, βοᾷς βοᾷ, διδῷς διδῷ. Et in ſecũdis pſonis ſingularibus præſentiũ & futurorũ indicatiui vocis paſſiuæ. τύπτῃ βοᾷ τίθῃ, τυφθήσῃ. &c. Et in ſecũdis & tertiis pſonis præſentiũ indicatiui actiui verborũ circũflexorũ ſecũdæ cõiugationis. vt βοᾷς βοᾷ, ζῇς ζῇ. Et quũ in verbis circũflexis fit cõtractio in. ω. ex diphthõgo. οι. βοάοιμι βοῷμι. Et in præteritis optatiui paſſiui. vt πεποιῄμην βεβοῄμην κεχρυσῴμην. Itẽ in pteritis quęcũq; augẽtur ex. αι. οι. vt αἴρω ἦρον, οἴχομαι ᾠχόμην. Multa etiã vocabula ppetuo habẽt. ι. q̃lia ſũt aduerbia ĩ. η. vt πῇ πάντῃ: et ĩ. α. datiuis ſi

milia, vt δημοσία ἴδια. Itẽ noĩa et pronoĩa q̃dã, vt ἄδης ἆσμα, ῥάβδος ῥάων ῥᾶστος ῥάθυμος ῥαβδος πρᾶος δᾶς θρᾶξ λῃστὴς ἦτορ ἧρι ἀηδῶν ἠῶν γήδιον νῷν σφῷν σῷος πατρῷος ᾠδὴ κωμῳδία τραγῳδία. et ſimilia. Et verba quædam. ᾄδω χρήζω κλήζω, φῂς à φημὶ, ἔκηα à καίω, πέφηνα à φαίνω, κέχηνα à χαίνω, διῄτηκα à διαιτάω. Item κάθη δύνη, pro κάθησαι δύνασαι. Et quædam tempora à thematis in. ει. vt ᾔδει nouerat, ᾔει ierat ab εἶμι, cum compoſitis ἀπῄειν παρῄειν. &c.

SCHOL. *Ad orthographiã pertinet cognoſcere, quæ literæ in quas coaleſcant, & quæ elidi, quæ ſubſcribi, & quibus modis debeant. auerſio quoq;, de qua mox dicetur, ubi ſuperſcribenda, & ubi omittenda ſit. Ideo cõmode nunc de hiſce agitur: atq; imprimis de ſynaloepha: quæ à Tryphone definitur, duarũ ſyllabarũ in uocalem unio reiecto tono. ἔκθλιψις, quoq; eius ſpecies huc pertinet. i. eliſio, quũ uidelicet in binis dictionibus, uocalis cum contractione ſimul eliditur. ut ἐν τ᾽ αἰθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ. Quãdo autem eliſio ſola eſt impropriè recenſetur inter modos ſynaloephæ. ut in μυρί᾽ ἀχαιοῖς. Ex omnibus literis. ι. ſolum ſubſcribitur, idq; tãtũ illis tribus uocalibus, alicubi ex generali quadã regula, ut τῷ λόγῳ: alibi iuxta analogiã aut etymologiã, ut ῥᾴων ῥᾷστος à ῥᾴδιος. alibi figura, ut ἡρῷαι. Horũ diſpſam habet ſyluam magnũ etymologicũ: Cõſtantinus quoq; laſcaris ex profeſſo in unũ multa coegit, nõ tamẽ omnia. Quædã enim ex ijs, quæ dialecto conſtant, ſciens uidetur omiſiſſe.*

De proſodiarũ apicibus, deq; punctis, & aliis virgulis. Cap. 5.

NOtulæ, quibus in ſcribendo græci vtuntur, aut apices ſunt aut puncta. Apices ab illis προσῳδίαι vocantur. i. accentus, qui decem ſunt, quadrifariam diuiſi. εἰς τόνους πνεύματα χρόνους καὶ πάθη, ideſt in tonos ſpiritus tempora & paſſiones.

Toni ideſt apices eleuationẽ ac depreſſionem ſyllabarũ indicantes, ſunt tres. acutus grauis & circumflexus. Acutus à dextera ſiniſtrã verſus deſcendens, in ſyllabam acuendam defertur hac figura ´. vt αἰνείας. grauis à ſiniſtra ad dexteram in ſyllabam grauandam, hoc modo `. vt περὶ μὲν τούτων. Circumflexus ex acuto & graui compactus, ſyllabam circumflectendam vtrinq; contegit, hac forma ῀. vt μοῦσα.

Apices ſpirituũ duo ſunt. Tenuis, qui ſic pingitur ᾿. vt ἀὴρ aer. et craſſus, cui reſpondet aſpiratio latina, ſic ῾. vt ἕκτωρ Hector. ——

Tempora ſeu notæ temporũ, quæ longitudinẽ & breuitatẽ ſuppoſitarũ vocalium deſignant, duo ſunt: lõgũ & breue. Longũ eſt virgula porrecta, hoc modo μυρία. breue eſt, υ. minutũ, vt μυρία.

Paſſiones ſeu virgulæ indicantes dictionem affici, ſunt tres. Ἀποστροφος, ideſt auerſio, qua oſtenditur vocalem deeſſe. Nam concurrentibus duabus vocalibus: quarũ altera præcedentẽ dictionẽ finiat, altera ſequentẽ inchoet: vocalis præcedentis, euphoniæ & ornatus gratia, interdũ apud oratores eliditur: apud poetas etiã metri cauſa. Cuius loco ad defectũ illum notandũ, auerſionis ſignũ adhibetur in loco ſuperiori, hac figura ᾽. vt ἀπ᾽ ἐμοῦ, pro ἀπὸ ἐμοῦ. Vocales quæ ſic elidi queunt, hæ ſunt. ε. vt φέρ᾽ εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. ο. ἀπ᾽ ἐμοῦ, pro ἀπὸ ἐμοῦ. α. κατ᾽ ἐμοῦ, pro κατὰ ἐμοῦ. ι. ἀντ᾽ ἐμοῦ, pro ἀντὶ ἐμοῦ. Itẽ diphthõgi. αι. βούλομ᾽ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. et. οι. οἴμ᾽ ἐγὼ, pro οἴμοι ἐγώ. Eliditur etiam aliquando ſequens vocalis, quũ ſcilicet ea breuis eſt & præcedẽs longa. vt ὦ᾽γαθὲ, ποῦ᾽στι: pro ὦ ἀγαθὲ, ποῦ ἐστι. Quãdoq; etiã in ſynaloephis adhibetur apoſtrophos. vt τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα. τἀμά, pro τὰ ἐμά. Ὑποδιαστολὴ, ideſt diſtinctio vel ſubdiuiſio, ſeruit ad diſiungendas partes male cohærentes: quæ alias coniunctæ legi poterant. Ponitur autem in linea, ita vt declinet ad partẽ inferiorẽ, hac figura ,. vt ὅ,τι, quodcunq;. Ὑφὲν, ideſt ſubunio huic aduerſa, coniũgit male diſiũcta, hac figura ‿ vt ὅτι, φ. Στιγμαὶ, ideſt puncta, duo ſunt. colum quod poſitum ad lineæ partem ſuperiorẽ, ſignificat clauſulam ex parte eſſe perfectã & ex parte imperfectã: in medio vero, omnino abſolutã. Et cõma hac figura, quod ad partẽ inferiorẽ appoſitum, ſignificat ſentẽtiã omnino eſſe imperfectam. vt ἐγὼ μὲν, γράφω· σὺ δὲ, μανθάνεις. Ego quidem ſcribo: tu autẽ diſcis. Iuniores tamen plærũq; cõmatis ſigno vti ſolent, vbicũq; ſentẽtia quidpiã aliud expoſcit. vbi vero quieſcit: colo indifferenter aut in medio loco, aut in inferiori ſiue ſuperiori appoſito. Aduertendũ etiam interrogationis ſignum apud græcos hoc modo deſcribi ; τί ποιεῖς ; quid agis? Item q̃ duo puncta ſupra vocalẽ diſtingunt ipſam, ne cũ præcedente coeat in diphthongon, ὄϊς. ois. diſſyllabum eſt, alias οἶς. ſine punctis monoſyllabum. Sic. ηΰ. diſſyllabũ. ηυ. monoſyllabũ. Item q̃ longi temporis virgula ſupra dictiones porrecta, etiam nomina propria indicat. vt ὁ πλάτων διαλέγεται, Plato diſputat. et literas. vt τὸ. ᾱ. φωνῆεν ἐστι δίχρονον. α. vocalis eſt bitemporea. quãdoq; etiam dictiones. vt τὸ διαλέγομαι ἴσον τῷ ὁμιλῶ, ὅθεν ἡ διαλεκτικὴ, ideſt diſputo idem eſt quod colloquor. vnde ars diſputatoria. Interdũ etiam ſyllabas in compendiũ contrahit. vt σῶρ σωτὴρ, κς κύριος.

SCHOL. *Præter literarũ figuras ſunt & aliæ decem notulæ proſodiæ nuncupatæ. i. accentus ab accinendo, hoc eſt modulando. Nã quidquid ad modulatã proferen*

di rationem pertineret, grãmatici proſodiam appellarũt. Ex litera. ι. trifariam diuiſa ſiunt apices tonorum & temporũ. Etenim pars hæc dimidia ſuperior ^ circũflexũ facit. quæ et ſi in quendam ueluti pyramidis conum acuitur, ab ſcribis tamen inter feſtinandũ, plærumq; in arcum complanatur ſic ~. Eadem pars ſuperne in duo æqualia diuiſa, acutum ad ſiniſtrã relinquit, & grauem ad dexterã. Deinde pars hæc inferior ˘ ſignũ eſt temporis breuis. Virgula uero trãſuerſa – longi. Ex litera. н. diſſecta conſtituũtur ſpirituũ apices, ſic ⊢⊣. Cæterũ ſcribæ feſtinantes pro ⊢ . craſſo, ſemicirculum ſiniſtrũ depinxerunt ſic ῾ et pro tenui dextrũ ſic ᾿. literis tamen maiuſculis integri ſuperponi ſolent. Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ᾽ ἐστίν. Latini. н, pro aſpirationis ſiue ſpiritus craſſi nota uſurpantes, tenuem omiſerunt; ſatis eſſe indicantes, ſi tenuis ſpiritus intelligeretur ſuccedere, ubicunq; H aſpirationis nota non eſſet. Apud græcorũ uetuſtiſſimos nudi literarum characteres, quemadmodum nunc apud latinos, abſq; apicibus ſcribebantur. Quod Angelus Politianus ex antiquis inſcriptionibus & uetuſtis codicibus confirmat. Temporum duplex eſt uſus alter in poetis ad diſcernendam indifferentem in ancipitibus quantitatem. ut in Ἆρες Ἄρες apud Homerum: alter apud grãmaticos in præcipiendo ac metiendis carminibus. ut Ἆρες ἄ –υυ. ρες βροτο –υυ. λοιγὲ μι –υυ. αιφόνε –υυ. τείχεσι –υυ. πλῆτα –υ. Mars Mauors hominũ peſtis qui mœnia quaſſas. ––| –υυ | ––| ––| –υυ | ––| Item ſuperpoſitis ſignis. ut Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς. Atridesq; hominum rex, et diuinus Vlyſſes. Paſſiones rectius uidentur poſſe numerari inter puncta, quã inter proſodias: quũ ſcripturam ipſam aſſiciant: magis ut lectionem dirigant, quod eſt punctorum officium, quã ut ſyllabarum prolationem moderentur: quod eſt proſodiarum. His latini utuntur ubi opus eſt, ſicuti etiam punctis clauſularum, tonorũq; ac temporũ apicibus, & duobus punctis diſtinguentibꝰ uocales. Menelaũs. Timotheũs. aër. coëmo. et uirgula ſyllabas cõtrahente. pr̃. nr̃.

De ſyllabæ accidentibus & primum de tono. Cap. 6.

Syllabæ quatuor accidunt, γραμμάτων ἀριθμός, ideſt literarum numerus, τόνος tenor, πνεῦμα ſpiritus, καὶ χρόνος et tempus. Literas habet vt plurimũ quinq;, vt πλοῦς: vt minimũ vnam, ὦ. Tonus in ſyllaba eſt tenor quo eleuatur, aut deprimitur, aut eleuatur ſimul & deprimitur. Sunt autem toni tres, ὀξεῖα acutus, βαρεῖα grauis, περισπωμένη circũflexus. Loci τῆς ὀξείας ideſt acuti ſunt, vltima penultima & antepenultima. vnde vocabulũ qđ acutã habet vltimã, oxytonũ dicitur, vt καρπός. qđ penultimã paroxytonũ, vt εὐλογημένος. qđ antepenultimã proparoxytonũ, vt κύριος. Loci τῆς περισπωμένης. i. circũflexi ſunt, vltima: vnde περισπώμενον eiuſmodi vocabulum dicitur, vt σοῦ: et antepenultima. vnde προπερισπώμενον, vt χαῖρε. βαρεῖα. i. grauis duplex eſt, ſyllabicus & prædominãs. Syllabicus, quẽ habẽt oẽs ſyllabę, ea excepta ſupra quã eſt tonꝰ apice ſignatus, vt κύριος dictio eſt proparoxytona, qa habet acutũ in antepenultima. cuiꝰ penultima & vltima dicũtur habere grauẽ ſyllabicũ, q nõ pingitur: qa. ſ. demiſſo & graui tono ꝓferũtur. Grauis prædominans eſt acutus dictionũ oxytonarũ. qui ſcribẽdo & legẽdo in grauẽ mutatur. Nã quoties oxytonę dictiones ĩ cõſequẽtia ſũt, hoc eſt ĩ cõtextu nõ ſequẽte pũcto, acutũ mutãt in grauẽ, tã figura, q̃ prolatione. vt καρπός nomẽ oxytonũ, in hac oratione, εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σοῦ. nõ tamẽ idcirco appellari deſinit oxytonũ. Aduertẽdum autẽ barytonũ dici quoduis vocabulũ nõ habẽs toni apicẽ ſupra vltimã: q eo ipſo grauis ſyllabicus, iuxta modo dicta, locũ habeat in eadẽ vltima, à qua denominationes hæ ſumũtur: vt ſit barytonũ. i. habens grauẽ tonum ſupra vltimã, nẽpe ſyllabicũ: ſicut oxytonũ dicitur habens acutũ ſupra eãdẽ. Itaq; εὐλογημένος, κύριος. χαῖρε. præter proprias denominationes, barytona etiã dicũtur: καρπὸς vero & σοῦ dici non poſſunt.

SCHOL. In ſuperiori capite dictũ eſt de apicibꝰ, q ſunt indices proſodiarũ: i hoc agitur de proſodijs ipſis, q̃ uera & propria ſũt ſyllabarũ accidẽtia. Nã p has modulate proferũtur, tã circa eleuationẽ & depreſſionẽ, q̃ circa durationẽ & flatꝰ quãtitatẽ. Syllaba eñ proſodiæ fundamẽtũ prolata uocẽ facit: uox deinde, ſiqdẽ aerẽ uerberat, corpꝰ eſt. Ideoq; in tono hẽt altitudinẽ, in ſpiritu latitudinẽ, & in tp̃e lõgitudinẽ. De quibus ſigillatim & copioſius in ſequentibus cap. agetur.

De ſede & ratione tonorum. xi. regulæ generales. Cap. 7.

Loci tonorũ ſũt, vt modo diximꝰ, antepenulti. penulti. & vltima: quas oẽs occupat acutꝰ: circũflexꝰ vero duas poſtremas: grauis tm̃ vltimã.

Quũ vltima eſt lõga, tonꝰ nõ ſedet ĩ antepenultima. Cuiꝰ cauſa ex rectis proparoxytonis ἄνθρωπος τράπεζα et ſilibꝰ, genitiui fiũt paroxytoni ἀνθρώπου τραπέζης, tono in penultimã demiſſo, ob variationẽ quãtitatis vltimæ. qđ itidẽ in verbis accidit, vt ἐτύπτετον ἐτυπτέτην. et in aliis partibus orõnis, q̃ eo modo variãtur. Patitur tamẽ exceptionẽ hæc regula in diphthõgis. οι. et. αι. quãdo ſunt finales. Nẽpe in plurali nõ ἀνθρώποι nec τραπέζαι, ſed ἄνθρωποι et τράπεζαι dicitur. Item in dictionibus Atticorum proprijs. Illi enim ſpreta regula μενέλεως efferunt et εὔγεων. et ſimilia.

Penultima natura longa circũflectitur: ſi ſupra ſe tonum habeat, & vltima ſit breuis vel poſitione tantum longa, vt μοῦσα. δῆμος. αὖλαξ.

In ſynæreſi, quæ fit ex acuto ſignato & graui ſyllabico non ſignato, circumflexus reſultat, vt ἀληθέος ἀληθοῦς, ποιέω ποιῶ.

Supra natura breuem aut poſitione tantũ longam, nunquã ponitur circũflexus, ſed acutus, vt λόγος. λέγε. ξύλον. ἄρτος. λογισμός. φρύξ.

Longa ante longam, ſi tonũ habet, nõ circũflectitur: ſed ſemper acuitur, vt ἥρως. huius regulæ occaſione μοῦσα in genitiuo & datiuo mutat circũflexum recti in acutũ, μούσης μούσῃ. quod ſimiliter fit in aliis multis.

Acutus vltimæ in conſequentia mutatur in grauem, vt ταῦτα εἶπεν ὁ ἡμῶν σωτήρ. hæc dixit noſter ſaluator. Hic vltima dictio σωτήρ ſequente puncto habet acutũ: qui tonus eſt illi proprius. eum tamẽ mutat in grauem quũ in contextu ante punctum ponitur, ſic ταῦτα εἶπεν ὁ σωτὴρ ἡμῶν.

Quando vltima ſupra quã eſt acutus, eliditur apoſtropho: acutus idẽ retrocedit in penultimã. vt δεῖν' ἔπαθε, φήμ' ἐγώ. pro δεινὰ ἔπαθε, φημὶ ἐγώ. E præpoſitionibus vero grauis tunc euaneſcit. ἀπ' ἐμοῦ. ἐπ' αὐτῷ. Itidem ex ἀλλὰ, ἀλλ' οὕτως.

Compoſitio vt plurimũ retrahit tonum. ὁδὸς ἄποδος. σοφὸς φιλόσοφος. αὐτὸς φίλαυτος. εὖ ὕπερευ. Quod in nominibus monoſyllabis perpetuũ eſt. vt παῖς εὔπαις. χθὼν αὐτόχθων. ποῦς πολύπους.

Reperiuntur dictiones non paucæ in eadem ſignificatione, modo cõpoſitæ ſub eodem tono, modo tonis aut apoſtropho diuiſæ. vt παραπολὺ et παρὰ πολὺ admodum. ἐξάπαντος et ἐξ ἅπαντος omnino. ἐξαιῶνος et ἐξ αἰῶνος à ſeculo. ἀπαρχῆς et ἀπ' ἀρχῆς ab initio. et cum articulo τοδεύτερον καὶ τὸ δεύτερον ſecundo. Itidem τοτρίτον tertio. τομεταξὺ interim. τοπλέον amplius. τομετατοῦτο deinde. ἐπιτοπλεῖστον vt plurimũ. Quæ aduerbialiter & ſub eodem tono ſæpius efferuntur. niſi quũ aliquid redditur articulo præpoſitioniue, vt τὸ μεταξὺ λεγόμενον. ἐξ ἅπαντος τρόπου.

Syncope tonũ retrahit ad præcedẽtẽ. θυγατέρα θύγατρα. ὁμόπατροι ὅπατροι. Apocope vero & paragoge eum non mutant, vt τυπτέμεν pro τυπτέμεναι, καλοῖσι pro καλοῖς. niſi quũ neceſſario eſt demittendus in antepenultimã ob additam ſyllabam. vt αἴαντες αἰάντεσι. Excipiuntur recipientia in fine adiectionẽ δε, quæ nihil amplius quã ſimplicia ſignificant. ea enim tonũ habẽt in penultima, vt ἔνθα ἐνθάδε hic. τοῖος τοιόσδε talis. τῆμος τημόσδε tunc. Item recipientia ι, ad indicandũ quę ipſum acuũt, vt οὑτοσὶ τοδὶ δευρί.

SCHOL. Græcanici toni ratio origoq; autoritate fere conſtat. Vix enim cauſam inuenies, cur ἄνθρωπος τράπεζα. et ſimilia tonũ habeant in antepenultima. Si

quæras quur ibi habeant acutũ, magis quã aliũ: certam cauſam deprehendes. nempe q; ſoli acuto patet antepenultima. Contra apud latinos toni inditiũ ideo facile eſt, quia è penultimæ quantitate ſumitur: qua tamen producta, græci & in ea & in alijs, tonum locant, ut τελώνης ἄνθρωπος στρατηγός. Item penultima breui, in eadẽ & in alijs, λόγος πόλεμος πόλις. Proinde in his ſæpe conſulendi erunt grãmatici & lexicorũ indices. Neq; enim regulis arctari omnia poſſunt: ſed neq; tyrones tot obrui difficultatibus expedit. In uocabulis uero græcis, quæ in latinorum uſum ueniunt, quale eſt κατηγόρημα penultima longa & antepenultima acuta, et φιλοσοφία penultima breui eadẽq; acuta: illud attendes, ne græca latino tono proferas: neue latina græcanico tono. ubi tamen caſus erit cõmunis: et ſi ratio & præcepta grãmaticorum tonũ requirunt latinũ, alteruter tamen locari poterit. Rectius ergo categorẽma penultima circũflexa: & philoſóphia antepenultima acuta iuxta latinã normã perferẽtur. Qui uero categórema antepenultima acuta iuxta græcanicũ exẽplar protulerit: ſiquidem caſus utriſq; cõmunis id patitur: tolerabiliter proferet. Item qui philoſophía penultima acuta proferet, græce proferet, nec omnino male: qui uero philoſóphia antepenultima acuta, latine, multoq; melius. At dicturus in genitiuis categorématis et philoſóphiæ, neceſſario latinũ tonum utriq; dabit in antepenultima iuxta latinã regulam: quia caſus illi tantũ latini ſunt. Rurſus enuntiaturus categorematon in genitiuo plurali & philoſophías in genitiuo ſingulari iuxta declinationẽ græcam, græcanicũ tonum illis addet, hoc eſt acutum in penultima. Nihil autẽ prohibet eundem tonũ in caſum græcũ & in latinũ concurrere. Nẽpe in categorématis genitiuo latino: & in categorématos græco antepenultima acuitur. Secũda regula imprimis notanda eſt. Facit enim plurimũ ad recte uariãda nomina pronomina uerba & participia. Cuius illa pars de diphthongis. οι. αι. ſic eſt accipienda. q. ſ. pro breuibus reputantur, quantum attinet ad tonorũ & ad apoſtrophi rationẽ: idq; dumtaxat quũ in fine dictionũ ſunt. Nam quũ poſt ſe habent finalem cõſonantẽ, prærogatiuã ſuam retinent. τοῖς ἀνθρώποις ταῖς τραπέζαις. Quod regula quarta indicat, de acuto & graui, eos concurrentes circũflexum efficere, merito accidit: quũ ex hac ´ acuti præcedẽtis figura, & ex hac ` grauis ſequentis, quũ uidelicet pingitur, circũflexi angulus efficiatur ſic ^. alias è graui & acuto acutus reſultat, & ex duobus grauibus grauis. Itaq; ἑστώς coaleſcens ex ἑσταώς, non circũflexum ſed acutũ tenet: et πόλεις è πόλιες, grauem ſyllabicũ. Excipiũtur tamen χρύσεος ἀργύρεος, et ſimilia nomina cõtracta materiã ſignificãtia: in quibus è binis grauibus cõflatur circũflexus, χρυσοῦς ἀργυροῦς. Excipiũtur quoq; caſus contracti, qui alijs incõtractis euadunt ſimiles. ut τὴν λητόα καὶ λητὼ ſicut in recto, non autẽ λητῶ: præcipiente regula, ut omnis caſus alteri ſcriptus

ra ẽt uoce cõcors, ſimilẽ tonũ habeat ẽt quãtitatẽ. Regulã ſeptimã in ſchol. cap. pcedẽtis explicuim9. Nona nõ paucas exceptiones patitur. fallit enĩ in noib9 cõpoſitis ab ἰατρὸς, ut ἀρχιατρός. et in gẽtilib9, ut ἀχαιὸς παναχαιός. Itẽ in alijs in. ης. differẽtiæ grã, ut ὑψιπέτης ſurſũ uolans. ὑψιπετὴς ab alto cadẽs. et in. ος. ut ἱππόκομος habẽs iubã equinã, à κόμη. et ἱπποκόμος equorũ curator, à κομῶ curo. λιθοβόλος lapide petẽs. λιθόβολος lapide ictꝰ. et ĩ deductis à uerbis cõpoſitis. nã ea ultimã acuũt, ut ab ἐκλέγω ἐκλεκτὸς, à διαμετρῶ διαμετρητός. ἐπίλεκτος uero, q̃ fit ex ἐπὶ et λεκτὸς, antepenultimã acuit. Et in quibuſdã alijs in. ης. ut λῃστὴς ἀρχιλῃστής. de q̃bus multa autor Etymologici in dictione ἡρακλῆς. Idẽ quoq; conſulendus in dictione κλητ̃δες de finitis in. ις. quæ nimium uariant: deq; ſingulis in. ος. ſuis in locis.

Quod ad regulam decimã attinet: notanda quæ in diuiſione aliud ſignificant, quã in compoſitione, ut ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν à pedibus uſq; ad caput. alias ἐκποδὼν, ut libro ſuperiori dictum eſt, procul ſignificat: ſed tono acuto, qui tamen in diuiſione eſt circumflexus. Poſtremo ut, quoad fieri poſſit, in pauca conferantur quæ tot regulis de locis tonorum præcepta ſunt: hæc licebit colligere: tonum græcorum non naſci è quantitate, tametſi quantitas ultimæ ſæpe tonum effingat ac uariet, ut μοῦσα μούσης, ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Item in multis uocabulis non poſſe reddi certam rationem ſedis illius: poſſe tamen præcipi, quis ex tribus tonis ibi locum habeat, hoc ferme compendio. Ex tribus locis tonorum ultima penultima & antepenultima, ſolus acutus occupat antepenultimã: in penultima uero locũ habet idem, ſi ea ſit breuis, aut poſitione tantũ lõga, aut alioqui longa ẽt ultima longa. Alias ſi ea ſit longa & ultima breuis: locũ ibi habet circũflexus. Vltimã ſemp occupat acutus, quũ ea breuis eſt: quũ uero lõga nõ ſemp. Tũc enim multoties ibi circũflexus collocatur. qđ capite ſequẽti patebit. Vltimæ uero acut9 in grauẽ mutatur in cõſequẽtia. Hæc ideo repetimus: q̃ uideam9 in tonis, tã ſcribẽdis, q̃ proferẽdis plurimũ uulgo peccari.

De ſedibus tonorũ in rectis nominũ pariũ & impariũ. Cap. 8.

TRadẽdæ poſt hæc regulæ ſpeciales de tonis, qb9 diſcernãtur ꝓprii illorũ loci in ſingulis orõnis partib9: primũq; in noĩe in hũc modũ.

Omnis rectus ſingularis nominum vltimam citra contractionem producens, quum in eadem tonum recipit, ipſam acuit. vt ἀληθὴς ἱδρώς.

Rectus ſingularis nominũ parium primæ declinationis, penultimã acuit. αἰνείας χρύσης. exceptis verbalibus venientibus à præteritis verborum. quæ quidem oxytona ſunt. vt ποιητὴς δικαστής. niſi verba ſint tertiæ coniugationis circumflexæ. tunc enim penultima in verbalibus acuitur, ſi in ea ſit. ο. vt ὁμότης ἀρότης δεσπότης. quibus accedit δεσμώτης.

Tonus recti ſecundæ declinationis paris in nominibus quidem deſinẽtibus in. α. plærũq; ſedet ſupra penultimã, quũ ea longa eſt. χώρα μοῦσα. præter finita in. εια. q̃ fiunt à maſculinis vel cõmunib9 in. ης. Et præter polyſyllaba in. υια. q̃ oĩa antepenultimã acuũt. vt ἀσθένεια ab ἀσθενὴς, ἄρπυια αἴθυια. demptis tribus oxytonis ὀργυιὰ μητρυιὰ ἀγυιά. Acuitur quoq; penultima in finitis in. α. præcedente. ο. χρόα. πόα. et in finitis in. η. purũ diſſyllabis præcedente. ο. et cõſonante aſpirata vna cũ altera, vt χνόη φθόη χλίη. et in. θη. τίθη, exceptis κριθὴ ποθή. Et in finitis in. ονη. ſubſtãtiã ſignificãtib9, vt βελόνη περόνη. Et in. μη. præcedente vocali, φήμη. Vltimã vero acuũt finita in. φη. præcedẽte. υ. breui, vt γλυφὴ κορυφὴ τρυφή. Et diſſyllaba deſinẽtia in. οη. q̃ habent. ο. ex. ε. vt πνοὴ à πνέω. χοὴ à χέω. Itẽ finita in. ονη. quæ rem nõ ſubſiſtẽtẽ ſignificant, vt ἡδονὴ voluptas καλλονὴ pulchritudo. et finita in. μη. præcedẽte altero. μ. γραμμή. Item finita in. εια. vel. ια. quæ ſubſtãtiã ſignificant aut collectionẽ, vt ζειὰ φειὰ χειὰ λαλιά. exceptis q̃ rem nõ ſubſiſtentẽ ſignificant. ea enĩ acuũt penultimã, vt σοφία χρεία. Itẽ finita in. οια. vt χροιὰ ποιά. Penultimã circũflectunt diſſyllaba in. υια. vt μυῖα. quibus accedunt omnia participia, vt τετυφυῖα. Vltimã vero circũflectunt cõtracta, quædã in. α. vt μνᾶ ἀθηνᾶ. et alia in. η. ſignificãtia arbores, vt συκῆ ἀμυγδαλῆ, et pelles animaliũ, vt λεοντῆ παρδαλῆ κυνῆ, et ſimilia. q̃ cõtractorũ ſpeciẽ habẽt. Fœminine terminationes adiectiuorũ, tonũ fere ſeruãt, vbi maſculinæ. ἀγαθὸς ἀγαθὴ, ὡραῖος ὡραία, βαρὺς βαρεῖα. niſi quũ vltima lõga in proparoxytonis attrahit tonũ ad penultimã. λίθινος λιθίνη, δίκαιος δικαία.

Rect9 q̃q; tertiæ vari9 eſt. Ei9 vltimã acuũt poſſeſſiua in. κος. vt ἀττικός. et pleraq; adiectiua diſſyllaba. vt χρηστὸς δεινός. et polyſyllaba ĩ. στος. q̃ numerũ ſignificãt. vt εἰκοστὸς πολλοστός. et noĩa auiũ in. ιος. ſupra tres ſyllabas. vt ἐρωδιὸς αἰγυπιός. Itẽ interrogatiua indefinite ſũpta. πόσος quãt9, ποσὸς aliquãtus. ποῖος q̃lis, ποιὸς aliq̃s. Itẽ q̃ veniũt à p̃teritis paſſiuis verborũ circũflexorũ. vt ἐπαινετὸς, θεατός. et polyſyllaba in. ρος. hñtia ãtepenul. lõgã natura vel poſitione. vt τολμηρός, ἰσχυρός. et ĩ. αμος. appellatiua hñtia natura lõgã antepenul. vt ὀυλαμὸς κεραμός. Penultimã vero acuũt plæraq; diſſyllaba appellatiua. vt λόγος ξύλον. Et in. αλεος. q̃ excedũt tres ſyllabas. vt ἀργαλέος δειμαλέος. et diminutiua ĩ. ιον. deducta à noĩb9 ĩcipiẽtib9 à lõga. vt à τυρὸς, τυρίον. à τεῖχος, τειχίον. Eãdẽ circũflectũt finita ĩ. οιος. polyſyllaba. vt ἀλλοῖος παντοῖος. Et ĩ. αιος. deriuata à fœmininis deſinẽtib9 ĩ. α. vel ĩ. η. vt ab ἀγέλη, ἀγελαῖος, ab ἀγορὰ, ἀγοραῖος. q̃q̃ id nõ ſemp verũ eſt. et ĩ. ειον. ſubſtãtiua deri

uata à finitis in. ευς. vt βαλανεῖον βαφεῖον. βασίλειον vero adiectiuū eſt.

Antepenultimā acuūt finita in. μος. præcedente. ε. πόλεμος. ἄνεμος. et poſſeſſiua in. ειος. ἀνθρώπειος humanus. Item in. ιος. deducta à loco. οὐράνιος cœleſtis. et à futuris verborum. vt ἄξιος. ἀσπάσιος. θαυμάσιος. et ab aduerbiis, vt à πρωῒ πρώϊος, ab ἶφι ἴφιος. præter ἀντίος ab ἄντην, vnde ἐναντίος, vtrūq; paroxytonū. Item in. αιος. à verbis deducta. vt μάταιος λύαιος. et comparatiua ſuperlatiuaq; in. ος. et. ον. vt σοφώτερος σοφώτερον. κάλλιστος κάλλιστον. Et neutra ſubſtātiua in. ιον. ſupra tres ſyllabas. vt γερόντιον. et quæ veniunt à verbo, vt παίγνιον à παίζω. et quæ ſunt trium ſyllabarū breuium. φάκιον φλέβιον. Et quę materiā ſignificant in. ινος. λίθινος lapideus. Item his affinia quæ cum. ἐν. cōponuntur. ἔμμουσος. ἔμμετρος. Et cōpoſita à paſſiuo verbo quintæ cōiugationis, tam propria, q; adiectiua ἄφαντος. διόφαντος. ἄσπαρτος. Item è trochaicis cōpoſita, quæ tonū. ſ. in præcedentem cōpoſitionis partē remittunt. vt à δοῦλος ἔνδουλος. et fere cōpoſita alia. vt παραπλήσιος. ἄσκιος. ἔνθυμος. φιλόσοφος. Item cōpoſita à κτείνω τρέφω, et aliis verbis, paſſiue ſignificantia. vt τυραννόκτονος à tyrāno occiſus, λυκόκτονος à lupo occiſus. Nam τυραννοκτόνος, tyrānicida eſt, et λυκοκτόνος lupi occiſor, actiue. Sic λαότροφος à populo enutritus, λαοτρόφος populū alens. Porrò compoſita à verbis χέω βάλλω πολῶ, cū præpoſitione quidem acuūt antepenultimā. vt πρόχοος. ἀμφίβολος. πρόπολος. ἀμφίπολος: cum alio vero quopiā, penultimā. vt οἰνοχόος. ἑκηβόλος. ὀνειροπόλος. ὑμνοπόλος. Itidem à λέγω vel λόγος. vt ἐπίλογος. κατάλογος. θεολόγος. εἰκοσολόγος. Cōpoſita vero ab ἔχω. quæ habent in penultima. ου. eam circūflectunt πολιοῦχος: quę o, acuunt antepenultimam, vt ἡνίοχος.

Rectus quartæ vt plurimum acuit antepenultimam præſertim in compoſitis. μενέλεως. ἀνάπλεως. raro penultimam aut vltimam, ἅλως. λαγώς. rarius circumflectit vltimam. κῶς. σῶς.

Recti quintæ vltimā acuunt finita in. αν. ſimplicia, vt πάν pan. πελεκάν pelicanus. præter quā τὸ πᾶν totum. Et in. ην. vt plurimum ſimplicia, quæq; ex ſe nō faciunt neutrū. vt αὐχήν σωλήν. Et in. ιν. vel. ις. ſimplicia. ῥίν vel ῥίς. Et in. ων. contentiua, vel quaſi cōtentiua. κοιτών ἀπατεών. Et in ηρ. σωτήρ πατήρ. demptis μήτηρ et θυγάτηρ. Et in. ας. fœminina declinata per. δ. παλλάς λαμπάς. Et monoſyllaba abſq; cōtractione in. αις. et. αιξ. vt δαίς σταίς αἴξ. Et in. ης. adiectiua pure declinata. ἀληθής. Et cōpoſita, ſyllabam verbi habētia exeūtiaq; in. τος, vt ἐπιβλής ἐπιβλῆτος, ἡμιθνής ἡμι-

νῆτος. Itē in. ις. patronymica. πριαμίς. et his ſimilia fœminina. vt ab αἰχμάλωτος, αἰχμαλωτίς. ab εὑρετής, εὑρετίς. Et omnino fœminina in. ις. diſſyllaba ſimplicia vltimā producentia. vt ἀψίς. κρηπίς. κνημίς. σφραγίς. alias quæ vltimā corripiunt, grauātur. vt μέμψις λέξις, cum reliquis habētibus conſonantē futuri. Item in. υς. quæ ſunt trium generū. vt ἡδύς βαρύς. Et quæ per. δ. declinātur. χλαμύς χλαμύδος. Et quæ longā habent in penultima. πληθύς. quibus exceptis reliqua penultimā fere acuūt. vt βότρυς. Itē finita in. ω. et. ως. fœminina, vt λητώ αἰδώς. et in. ευς. ἀχιλλεύς. Penultimam vero acuunt in. αν. compoſita. ἑρμόπαν. Item in. ην. tam cōpoſita q; quæ neutrū ex ſe faciunt in. εν. vt ἐριαύχην τέρην, τὸ τέρεν. Et in. ων. non cōtracta propria & appellatiua gentiliaq;, θέων. εὐδαίμων. τεύτων. et cōpoſita χαλκοχίτων: niſi ſignificent locum, προκοιτών προθυρών. Et in. ιν. compoſita, ἔυριν τριγλώχιν. Item in. αξ. et omnino in. ξ. ſimplicia non monoſyllaba. ἅρπαξ. πέρδιξ. Et in. ας. diſſyllaba. αἴας. et neutra in. ας. τὸ κρέας. excepto γῆρας. Et in. ης. propria compoſita à neutris in. ος. δημοσθένης. Et in. ης. fœminina ſimplicia appellatiua, φιλότης δεινότης. exceptis βραδυτὴς παχυτὴς ἀδροτὴς δηϊοτής. Et denominatiua in. ηρης. et. ωδης. ξιφήρης νοσώδης. Et in. ις. appellatiua propria ſimplicia diſſyllaba, dum modo penultimam non habeant longā, ὄφις. πάρις. Antepenultimā acuūt neutræ terminationes polyſſyllabæ in. ον. ab adiectiuis in. ων. vt τὸ βέλτιον γλύκιον κακόδαιμον. quibus accedit τὸ χάριεν χαρίεντος, ab ὁ χαρίεις. excipitur ab ὁ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον. Et finita in. ις. vel. υς. ſuper duas ſyllabas declinata per. δ. vel. τ. ἄδωνις ἔυχαρις ἔπηλυς. Et omnino cōpoſita quæcūq; finita in. υς. correptū, vt ἄδακρυς. Et in. ις. cōpoſita à diſſyllabis in. ις. quintæ barytonis, μῆτις πολύμητις. et ab oxytonis vltimā corripientibus, vt πατρίς ἔυπατρις, ἀσπίς ῥίψασπις. et à fœmininis in. η. ἀλκή ἄναλκις, κνήμη ἔυκνημις. Quæ tamen veniunt à maſculinis in. ης. paribus et per. δ. inflectuntur, tonū non trāſferunt. ὁ στρατιώτης, ἡ στρατιῶτις. Exceptis cōpoſitis à πωλῶ et à κοίτη. vt ὁ ἀρτοπώλης ἡ ἀρτόπωλις, ὁ ἀκοίτης ἡ ἄκοιτις. Fœminina quoq; in. ις. cōpoſita ab oxytonis acuūtur. vt νυχίς παννυχίς, αἰγίς καταιγίς. Item deducta à maſculinis in. ος. declinatis p. ου. vt δμωΐς δμωΐδος, λαλίς λαλίδος. à δμῶος δμώου. λάλος λάλου. Circūflectūt antē vltimā monoſyllaba finita in. ας. υς. ους. vt πᾶς. μῦς. βοῦς. qbꝰ accedūt ἀποφῦς διονῦς ὀσφῦς καὶ ὀφρῦς. Excipitur πούς oxytonū, ſicut ὀδούς. Itē neutra monoſyllaba vltimā producentia, πῦρ. πᾶν. σκῶρ. et in. ων. contracta,

ποσειδῶν ξενοφῶν. Et omnino quæcunq; contracta, vt παῖς νοῦς φθοῖς φῶς ἑρμῆς σιμοῦς, et ſimilia.

SCHOL. *His regulis indicãtur propriæ ſedes toni ĩ rectis quorũdã noĩm. Nã oĩa pceptis arctari nõ poſſunt. Quo magis uſui aſſueſcẽdũ eſt. uel q eadẽ ſæpe uocabula, tono uariato ſignificationẽ quoq; uariãt: ut in orthographia diximꝰ: uel q æque diffici le ſit, multa eaq; minuta pcepta memoria tenere. Quo circa ſi qd in re admodũ uaria & ambigua omiſſũ eſt: qd hic exceptũ adiectũue oportuerit: id toni cõſulẽs ſtudioſus lector, ſibi adnotet.*

De obliquorũ tonis in oibꝰ noibus. Cap. 9.

OBliqui pares in eadẽ ſyllaba tonũ habẽt in qua rectus, nõ tamẽ eũdẽ ſemp. qa in oxytonis circũflectũtur genitiui & datiui triũ numerorũ ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ. τοῖν καλοῖν. τῶν καλῶν. τοῖς καλοῖς. Itẽ in ꝑperiſpomenis, quoties vltima fit lõga circũflexꝰ penultimæ trãſit ĩ acutũ, μοῦσα μούσης. ſicut e diuerſo in paroxytonis penultimã ꝑducẽtibꝰ, quoties vltima breuis fit, acutꝰ trãſit ĩ circũflexũ, ὁ προφήτης ὦ προφῆτα. Excipiũtur ꝑparoxytona in qbꝰ vltima, quũ p variationẽ efficit lõga, tonũ in penultimã demittit. ἄνθρωπος ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ. τὼ ἀνθρώπω ἀνθρώποιν. τῶν ἀνθρώπων ἀνθρώποις ἀνθρώπους. Notant ὁ δεσπότης ὦ δέσποτα, itẽ μία μιᾶς μιᾷ μίαν, id eſt vna, more ionico. et ἄμφω ἀμφοῖν, δύο δυοῖν. Itẽ genitiui plurales primæ & ſecũdæ declinationis, qui vltimã circũflectunt, αἰνειῶν τραπεζῶν. Exceptis ὁ χλούνης τῶν χλούνων, χρήστης χρήστων, ἐτησίαι ἐτησίων, ἡ ἀφύα ἀφύων.

Obliquorũ tonus in noĩbus quintæ declinationis ſic habet. Genitiuꝰ & datiuus ſingulares integri in eadẽ tonũ habẽt cũ nominatiuo, αἴας αἴαντος αἴαντι: licet nõ ſemp eundẽ, σῶμα σώματος σώματι. Exceptis genitiuis noĩm diſſyllabis finitis in. ος. cũ ſuis datiuis: qui poſteriorẽ acuunt, βοῦς βοὸς βοΐ, κρὴς κρητὸς κρητί. et ἡ μήτηρ μητέρος μητέρι, θυγάτηρ θυγατέρος θυγατέρι, γυνὴ γυναικὸς γυναικί. Notãtur proparoxytona, in qbus excreſcẽte ſyllaba in obliquis, neceſſario deſcẽdit tonus: ne remaneat in quarta a fine: πρόβλημα προβλήματος προβλήματι. &c. Accuſatiuꝰ in eadẽ tonũ habet in qua genitiuꝰ. αἴαντος αἴαντα. exceptis noibꝰ, quorũ genitiuꝰ diſſyllabꝰ deſinit in. ος. oxytonũ. In illis eñ tonꝰ aſcẽdit in priorẽ, τὸν βόα τὸν κρῆτα. qbus ſimilia ſũt ἀνδρὸς ἄνδρα, γυναικὸς γυναῖκα, et θυγατρὸς θυγατέρα. Notãdi accuſatiui monoſyllabi in. ν. q circũflectũtur. vt κλεῖν λᾶν μῦν σῦν. Vocatiuꝰ tonũ habet vbi rectꝰ. pterq; in finitis in. ων. in qbꝰ eũ traſſert in pcedẽtẽ, quãdo deſinit in. ον. ὁ βελτίων ὦ βέλτιον, ὁ ἀγαμέμνων ὦ ἀγάμεμνον. exceptis ὦ λακεδαῖμον παλαῖμον, et alijs ſimilibꝰ ſimplicibus. Itẽ in cõpoſitis a

φρὴν, ὦ πρόφρον ὦ δαΐφρον. Vocatiui quoq; in. ερ. a rectis in. ηρ. traſſerunt tonũ, ἡ θυγάτηρ ὦ θύγατερ, εἰνάτηρ ὦ εἴνατερ, δημήτηρ ὦ δήμητερ. ὁ σωτὴρ ὦ σῶτερ, ὁ ἀνὴρ ὦ ἄνερ. Idẽ faciunt vocatiui in. ες. a rectis in. ης. cõpoſitis proprijs barytonis vel circũflexis ex cõtractione. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. ὁ ἡρακλέης. λῆς. ὦ ἡράκλεες. ac deinde p cõtractionẽ ἡράκλεις. Noĩatiuꝰ dualis, itẽ accuſatiuꝰ & vocatiuꝰ, tonũ habẽt vbi rectus ſingularis. Genitiuꝰ & datiuꝰ, genitiuũ pluralis ſequũtur, pterquã in decẽ irregularibꝰ mox indicãdis. Rectus pluralis itidẽ ſeqtur ſingularẽ. αἴας αἴαντες. Genitiuꝰ in illis q genitiuũ ſingularẽ diſſyllabũ habẽt in. ος. oxytonũ, circũflectitur. βοὸς βοῶν, κρητὸς κρητῶν: his decẽ exceptis, πάντων τρώων δμώων παίδων φώτων θώων λάων κράτων δᾴδων φῴδων. In illis autẽ q duas ſyllabas excedũt, penultimã acuit. αἴαντες αἰάντων. Datiuꝰ tonũ datiui ſingularis imitat. exceptis παντὶ, πᾶσι: et habẽtibꝰ inſertũ. α. in qbꝰ penultimã acuit, μητρὶ μητράσι, πατρὶ πατράσι. Accuſatiuus & vocatiuus ſui recti tonũ ſequũtur.

SCHOL. *Obliquorũ tonus rationẽ certã habet. pẽdet enim fere a recto. Genitiui plurales adiectiuorũ pariũ, in oibus generibꝰ uolũt eodẽ modo finiri. ut ὁ ἀγοραῖος ἡ ἀγοραία τὸ ἀγοραῖον, τῶν ἀγοραίων. ὁ λίθινος ἡ λιθίνη τὸ λίθινον, τῶν λιθίνων. ſic ἡ δικαία τῶν δικαίων. βαρεῖα tamẽ et μέλαινα, τῶν βαρειῶν μελαινῶν: et ſimiliter reliqua q fiũt a maſculinis imparibus, ſubſtãtiuorũ formã ſequũtur, τραπεζῶν uidelicet et ἀληθειῶν, ac reliquorũ. Quidã ſic tradũt genitiuos in. ων a rectis in. αι. uniꝰ qdẽ generis circũflecti, triũ uero, ſuos maſculinos ſeq: niſi fœminina genitiui terminatio literis differat a maſculina. tunc enim circũflecti. ut ὁ βαρὺς τῶν βαρέων, ἡ βαρεῖα τῶν βαρειῶν.*

De ratione toni in verbis & participiis. Ca. 10.

THemata verborũ incõtracta finita ĩ. ω. acuũt penultimã, τύπτω ἀκούω. in. μι. antepenultimã, ſi duas ſyllabas excedãt, δίδωμι τίθημι. alias diſſyllaba, penultimã circũflectunt, vt τλῆμι δῦμι. exceptis φημὶ καὶ εἰμὶ oxytonis. In. ω. vero cõtracta vltimã circũflectũt, ποιῶ βοῶ. In his oibꝰ vocis paſſiuæ præſens in eodẽ loco tonũ cõſeruat, τύπτομαι δίδομαι ποιοῦμαι.

Parataticꝰ ſemp nitit tonũ remittere ĩ ãtepenultimã, ἔτυπτον ἤκουον. alias ĩ diſſyllabis, et vbi reperit vltimæ lõgæ impedimẽtũ, ſedet in penultima, ἄγω ἦγον, τίθημι ἐτίθην, ποιῶ ἐποίουν. Ex futuris actiuũ priꝰ paroxytonũ eſt, τύψω: poſteriꝰ periſpomenon, τυπῶ. paſſiua ſũt ꝑparoxytona, τυφθήσομαι τυπήσομαι τετύψομαι. etiã mediũ priꝰ τύψομαι: ſed poſteriꝰ ꝑperiſpomenon, τυποῦμαι. Excipiunt verba qntæ cõiugationis: in qbus futurũ prius actiuũ, periſpomenon eſt, ψαλῶ: mediũ properiſpomenon, ψαλοῦμαι.

Ex indefinitis actiua nituntur tonum remittere in antepenultimā, quatenus fieri poſſit, ἔτυψα ἔστησα ἔτυπον. Quod vbi fieri nequit, paratatis cum imitantur, ἄγω ἦγον, τίθημι ἔθην. Paſſiua & media penultimam acuūt, ἐτύφθην ἐτύπην, ἐτυψάμην, ἐτυπόμην. Paracimeni acuūt antepenultimā, hyperſyntelici penultimā. τέτυφα τέτυπα τέτυμμαι, ἐτετύφειν ἐτετύπειν ἐτετύμμην.

Tempora imperatiui acuunt, quoad licet, antepenultimā. τέτυφε τέτυφο. alias vbi fieri nequit, penultimā, τύπε τύψαι. excepto indefinito ſecūdo medio, quod vltimam circumflectit. τυποῦ. tria tamen acuunt penultimam, τράπου ἐπιλάθου et ἀφίκου. Exceptis etiam quinqꝫ indefinitis actiuis oxytonis, εἰπὲ dic, ἐλθὲ veni, λαβὲ accipe, εὑρὲ inueni, ἰδὲ vide. quæ tamen ipſa antepenultimā acuunt cōpoſita. vt κάτειπε, ὑπόλαβε, ἔξευρε, πρόσελθε. Idem faciunt alia diſſyllaba, vt ἀνάβηθι ἀνάστηθι. At monoſyllaba penultimam, vt δὸς ἀπόδος, ἐς ἄφες, χὲς ἐπίχες.

Tēpora optatiui & infinitiui iiſdē in locis tonū habere volunt, in quibus tēpora indicatiui illis reſpōdentia, τύπτω τύπτοιμι τύπτειν. niſi vltima impediat, τίθημι τιθείην, τύπτομαι τυπτοίμην, ἔθην θείην. Notātur indefinita ſecūda actiua infinitiui in. ειν. quæ vltimā ſolent circūflectere τυπεῖν. item paſſiua vtraqꝫ, quæ in optatiuis & infinitiuis tonū habent in penultima, τυφθείην τυπείην, τυφθῆναι τυπῆναι. Et infinitiua oīa in. ναι. quæ in penultima tonū habent, τιθέναι θεῖναι τετυφέναι. Quorum formam ſequitur paracimenos vtcūqꝫ deſinens, τετύφθαι πεποιῆσθαι τεθεῖσθαι. Alias reliqua infinitiua in. θαι. antepenultimā acuere ſolent, τύπτεσθαι τύψεσθαι τυφθήσεσθαι τυπήσεσθαι τετύψεσθαι τύψασθαι. niſi ꝙ ex mediis ſecūdis futurū & indefinitū ſua tpā ſeq malūt, τυποῦμαι τυπεῖσθαι, ἐτυπόμην τυπέσθαι.

Subiunctiui quoqꝫ tēpora ſua indicatiua ſequūtur. τύπτω, ἐὰν τύπτω. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. niſi vbi additur impedimentū. τέτυφα, ἐὰν τετύφω. et vbi tollitur. ἐτυπόμην, ἐὰν τύπωμαι. ἐτυψάμην, ἐὰν τύψωμαι. Notantur pręterita paſſiua, quæ penultimā circūflectunt, vt πεποίημαι πεποιῶμαι. et indefinita, quæ vltimā, τυφθῶ τυπῶ. atqꝫ his ſimilia præſentia & indefinita ſecunda actiua eiuſdē modi in verbis εἰς. μι. ἐὰν τιθῶ, θῶ. quorū paſſiua periſpomena euadunt addito. μαι. τιθῶμαι, θῶμαι. Præterquā in carentibus actiua voce, quæ antepenultimā acuunt, vt δύνωμαι ἐπίστωμαι. qđ itidē accidit in omnibus. aor. ſecundis mediis ſubiunctiui in. ωμαι. quū in cōpoſitione excedunt tres ſyllabas. vt θῶμαι ἐπίθωμαι, δῶμαι ἀπόδωμαι, χῶμαι

χῶμαι ἀπόχωμαι. et in ſubiunctiuis in. ω. cōpoſitis à monoſyllabis. quorum participia nō deſinunt in. σ. oxytonū. vt χῶ ἀνάχω κατάχω. πῶ ἐπίπω. Quæ autem habent participia in. σ. oxytonum, non mutant tonum. βῶ ἀναβῶ. δῶ ἀναδῶ. quia βὰς δούς.

Participii actiui tonus in præſenti & futuro priori idem eſt cum ſuo indicatiuo. τύπτω, ὁ τύπτων τύψων. exceptis præſentibus ἰὼν κιὼν ἐὼν, ab ἴω κίω ἔω. In paracimeno & poſteriori indefinito vltimæ acuūtur, τετυφὼς τυπών. His ſimilis eſt paracimenos medius, vt ὁ τετυπώς. paſſiuus vero in. μενος. penultimā acuit, τετυμμένος. reliqua participia ī. μενος. antepenultimā acuūt. Vltimā qꝫ acuūt præſentia & indefinita ſecūda à verbis in. μι. τιθεὶς θείς. quorū formā ſequūtur indefinita paſſiua, τυφθεὶς τυπείς. Indefinitū actiuū pri⁹ penultimā ſemp acuit. ἐποίησα ὁ ποιήσας, ἔτυψα ὁ τύψας.

In perſonarū vero inflexiōne primā reliquæ vt plurimū ſequūtur: niſi quū acutus cogitur deſcendere: vel ob additam ſyllabā: vel ob vltimā effectam longā. τύπτομαι τυπτόμεθα, τύπτε τυπτέτω τυπτέτωσαν. Alias tonus in verbis potius nititur aſcendere, quā deſcendere. qđ liquet in ἐτυπόμην ἐτύπετο ἐτύπεσθε ἐτύποντο, ἐτυψάμην ἐτύψατο. et ſimilibus. Interdum vltima correpta quieſcit. vt puta in optatiui præteritis paſſiuis. vt πεποιήμην πεποιῇο πεποιῇτο. τεθείμην τεθεῖο τεθεῖτο. et in præſentibus verborū in. μι. vt τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο, διδοίμην διδοῖο διδοῖτο.

SCHOL. *Verborū ſpecialis tonus etiā uſu cōmodius quā regulis percipitur. Sūt tamen quædā regulæ generales, & alioqui peculiares exceptiones, quas expediet methodo tenere: quo de ſimilibus expeditius ſit inditiū. Qualis eſt regula illa. Omne uerbum ultimā habens longā, eam circūflectit: ſi modo ibi ſit collocandus tonus. ut* ποιῶ ποιεῖς, τυφθῶ, τιθῶ. ῆς. ῆ. δεῖ, ἐχρῆν. *excepto tantū* χρὴ *oportet, ultima acuta. Item altera de participio deſinente in.* σ. *oxytonū declinato per.* ντ. *quā apoſuimus in ſcholijs cap. 42. lib. 2. Quod autem ad cōpoſitionē attinet, notātur tempora trochaica: quæ tonū non remittunt in antepenultimā, contra quā in nominibus accidit. ut* εἶπε κατεῖπε, εἶχε παρεῖχε. *Exceptis* οἶδα σύνοιδα, οἶσθα σύνοισθα, κεῖμαι πρόσκειμαι: *quanquā* κεῖσθαι *non remittit,* προσκεῖσθαι: ἧμαι κάθημαι. *Sed in hoc & in* κεῖμαι *excuſatur, ꝙ ſint à uerbis* εἰς. μι. *quæ uolunt in antepenultima acui. ut* τίθημι ἵστημι. *&c. At* ἐκαθήμην ἐκάθησο *hyperſyntelicos, quū deponit augmentū, unà etiā tonū in penultimā tranſfert,* καθήμην καθῆσο καθῆτο. *Demoſth.* πρέσβεις καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ. *Participiorū obliqui nominū regulis ſubiacent. Fœmininorū & neutrorū toni eandē cū maſculinis ſedem occupant.* ὁ τύ-

πτων ἡ τύπτουσα τὸ τύπτον. ὁ τετυφὼς ἡ τετυφυῖα τὸ τετυφός. ὁ ποιήσας ἡ ποιήσασα τὸ ποιῆσαν. *Niſi quū ultima longa in fœmininis in.* μενη. *tonū demittit ex antepenultima in penultimam* τυπτόμενος τυπτομένη.

De tono ꝓnoim, articulorū ꝑpoſitionū aduerbi. & cōiūctionū. Ca. 11.

EX pronominibus, ἐγὼ et σὺ in rectis datiuis & accuſatiuis ſingularium vltimā acuūt: in genitiuis tantū circūflectunt. In dualibus νῶϊ σφῶϊ properiſpomena ſunt: ſed νὼ σφὼ oxytona. Quia nominatiu⁹ dualis deſinens in.ω. nunq̄ circūflectitur. Hæc autē quidā cōtracta eſſe nolūt, ſed abſciſa. In genitiuis vero νῶϊν νῷν, σφῶϊν σφῷν. ι. ſubſcriptū indicat ꝑ cōtractionē fieri. Caſus plurales vltimā circūflectunt oēs, niſi quū diſſoluūtur poetice. nā tunc penultimā acuunt, ἡμεῖς ἡμέες, ἡμῶν ἡμέων. Oὗ vero tertiæ perſonæ nōnihil diſcrepat. Nā datiuū ſingularē habet circūflexū οἷ, et pluralē paroxytonū σφίσιν. Itē dualia oxytona σφὲ σφίν. in reliqs conuenit cū prima & ſecūda pſona. De cæteris pronominibus ſupuacaneum eſt ſigillatim inculcare, qđ in illorū inflexionibus liquido apparet. Sequūtur autem omnino formam nominū adiectiuorum parium in. ος. η. vel. α. ον. eadem variatione ſeruata in motione & inflexione.

Articuli quoq; per ſe patent. Recti enim præpoſitiui ὁ ἡ, οἱ αἱ abſq; toni apice ſcribuntur, reliqui omnes variantur vt nomina adiectiua oxytona in. ός. ή. όν. ſic, ὅς vt καλός, ἥ vt καλή, τὸ et ὅ, vt καλόν. τοῦ et οὗ, vt καλοῦ. τῷ et ᾧ, vt καλῷ. et ſic de cæteris.

Præpoſitiones vltimam habent grauem, vt pote quæ in conſequentia deprehenduntur caſualibus præpoſitæ. alias illis poſtpoſitæ diſſyllabæ tonum trāſferunt. Quod facit ſola περὶ in proſa oratione. τούτων πέρι. in carmine vero etiam aliæ. Qua de re dicetur copioſius lib. 5. Item quū pro verbis impſonalibus ſumuntur. vt πάρα pro πάρεςι, preſto eſt. μέτα pro μέτεςι, participacio eſt. ἔπι pro ἔπεςι, ineſt. ἔνι pro ἔνεςι, contingit.

Aduerbia terminata in. θεν. et. θι. ibi tonum habent, vbi primitiua vnde deducuntur. ἄνω ἄνωθεν. ἀγρὸς ἀγρόθεν ἀγρόθι. Sic ποῦ, πόθεν vnde. nam ποθὲν indefinite ideſt alicunde, differentiæ gratia vltimam acuit. Monoſyllaba vero interrogatiua, circumflectuntur. ποῦ vbi? πῶς quomodo? Quæ indefinite quoq; ſumuntur, ſed amiſſo prorſus tono, που alicubi, πως quodāmodo. Finita in. ζε. antepenultimam acuunt, θύραζε ἔραζε. excepto χαμᾶζε. Ad hæc νῦν circumflectitur, νυνὶ acuitur. Nam. ι. acui vult, quoties attico more additur ad aliquid propius & euidentius demonſtrandum. vt δευρὶ hucce, ἐνθαδὶ hic. Alias aduerbia finita in. ι. breuē grauantur, vt νόσφι ἶφι. excepto πρωΐ. Præterea deſinentia in. υ. monoſyllaba circumflectuntur, vt γρῦ μῦ ὗ apud Ariſtophanem. Et vniuerſaliter quoties vltima habet diphthongum cum. υ. circumflectitur, ſi ſupra ſe tonum recipiat, vt φεῦ οὐδαμοῦ τυπτοῦ. exceptis οὐ ἰδοὺ ἰού.

Ex coniunctionibus copulatiuæ & diſiunctiuæ acuuntur. præter ἤτοι. Itidē continuatiuæ & ſubcōtinuatiuæ, εἰδὴ ἐπεὶ, ἐπειδὴ. adiecto quoq; his περ, tonus in eadem manet. εἰδήπερ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ. Cauſales quæ vnam ſyllabam excedunt, penultimam acuunt. ὅτι διότι ἵνα ὅπως. δι' ὅ vero, καθ' ὅ, et ἐφ' ᾧ in diuiſione ſunt. quæ coniunctim quoq; ſcribi poſſunt non mutatis tonis, διὸ καθὸ ἐφῷ. Ex dubitatiuis, ἆρα vtrum, circumflectit penultimam, quū vero eandem acuit ἄρα igitur, fit illatiua. Aduerſatiuæ penultimam acuunt. ὅμως ἔμπης καίπερ. Reliquæ ſigillatim explorandæ. Quid enim refert de tam minutis ac variis præcipere.

SCHOL. *Articuli præpoſitiui, aut ſolum ſpiritum recipiunt, aut tonum ſolum. Poſtpoſitiui uero utrumq;. Præpoſitiones.* εἰς. ἐς. ἐν. ἐκ. ἐξ. *Item coniunctio* εἰ, *et aduerbia* οὐ οὐκ οὐχ, *non ſequente puncto, et aliquando* ὡς, *atq; alia quædam abſq; tonis ſcribi ſolent. Nomina neutra aduerbialiter ſumpta, tonum ſuum retinent.* συνεχὲς *aſſidue,* τάχιςα *celerrime. Excipiuntur Attica quædam.* ἀληθὲς ἐπίτηδες & ἐπάναγκες. Εἴπερ, & εἰδήπερ ἀ περ *compoſitæ contra regulam uidentur acuere penultimam. Simili modo* τοίνυν *compoſita à* νὺν *coniunctione completiua ultimam corripiente. Item aduerbia* οὔτε εἴθε εἴτε *compoſita ab* οὐ εἰ. *et* ναίχι *à* ναί. *In quibus omnibus etiam ſi ultima ſit breuis, non tamen circumflectitur penultima exiſtens longa. quia adiectiones caſu carentium non mutant acutum.*

De variatione & trāſlatione toni, deq; encliticis dictionibus. Cap. 12.

TRanſfertur tonus è legitimo loco in ſequentem ſyllabam aut in præcedentes in eadem dictione, ſiue ſimplici, ſiue compoſita, aliis etiā modis præter ſupradictos, libro ſequente attingendis. Quin et in præcedentem dictionem ſuum tonum tranſmittunt particulæ encliticæ, eumq; illa acceptum ſimul cum proprio tono apice figuratum oſtentat, quum videlicet eſt proparoxytona, vt δίκαιός ἐςι. et quum properiſpomena, vt δοῦλός τε. et paroxytona trochaica, vt φύλλά τε. quum vero eſt oxytona, grauem ſuū erigit in acutū, vt σοφός τις. Alias apex euaneſcit, vt λεγέτω τις. Quandoq; manet immobilis. ἤδη φαμὲν, φίλοι εἰσὶν, ἥρως ἐςί.

Eſt autem encliticũ nomen τὶς τινὸς in omnibus generibus, & per omnes caſus indefinite ſumptum .i. aliquis. et του, τῳ pro τινὸς τινὶ, in genitiuo & datiuo, vt alibi dictum eſt. τίς vero τίνος interrogatiue, quis cuius, rectũ habet tonũ. Ex pronominibus inclinãtur obliqui ſingulares primæ perſonæ. quũ .ε. abiiciunt. μου. μοι. με. δοῦλός μου. ἔδωκέ μοι εὔφρανέ με. Item ſecundæ. σου. σοι. σε. Et tertiæ omnes caſus trium numerorũ. Ex verbis, φημὶ φησὶ. φαμὲν φατὲ φασί. Item εἰμὶ, in præſenti indicatiui. quod quidem in tertia pſona tripliciter effertur. acuta priori ἔστι: et poſteriori ἐστί: et enclitice σοφός ἐστι. Priorem acuit præcedẽtibus οὐκ, ὡς, εἰ, τοῦτο, ἀλλά. vt οὐκ ἔστιν ἄλλος, non eſt alius. ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, vt eſt ex turpibus. εἰ ἔστιν οὕτως, ſi eſt ſic. τοῦτ᾽ ἔστιν ἁμάρτημα, hoc eſt peccatũ. ἀλλ᾽ ἔστιν εἰπεῖν, atq licet dicere. Et cũ inchoat clauſulam. Aeſchines. ἔστι γὰρ ὦ Ἀθηναῖοι τῶν περὶ τὰς ἀρχὰς εἴδη τρία. Sunt igitur o Athenienſes magiſtratuũ genera tria.

Tonũ vero tranſfert præcedente dictione oxytona. καλός ἐστι, bonus eſt: & periſpomena, φῶς ἐστι lux eſt: et properiſpomena, δοῦλός ἐστι, ſeruꝰ eſt. dũ modo vltima nõ ſit longa poſitione: quia in φοῖνιξ ἐστί, nõ tranſfertur. Itẽ præcedente proparoxytona. δίκαιός ἐστι. Poſteriorẽ acuit, quoties aliter in ſermonẽ incidit: præcedente videlicet in dictione nõ proparoxytona iambo, vt Ἀριστοτέλης ἐστίν: aut ſpondeo, ἅρπαξ, εὔνους, φοῖνιξ ἐστίν: aut pyrrichio, νέος ἐστίν: aut trochæo paroxytono, μάντις ἐστίν. Iiſdem modis vſurpantur εἰμί, et poetica εἰς ἐστί. Itẽ reliquæ perſonæ duales & plurales: niſi q priorem nõ acuũt. εἶ vero ſecũdæ perſonæ ſingularis tonũ nõ amittit.

Ex aduerbiis inclinãtur, πού πώς πῶ πή ποθὲν ποτὲ, indefinite ſumpta. Nam interrogatiue circũflectuntur, demptis πόθεν vnde, et πότε quãdo paroxytonis. Ex cõiunctionibus, τε γε, et completiuæ κε κεν ρα νυ νυν περ θην. poeticæ.

SCHOL. *Tonus ẽt eius locus (ut ſparſim dictum eſt) uariari ſolet quãtitate ẽt inflexione.* μοῦσα μούσης, ἄνθρωπος ἀνθρώπου. αἴνιγμα αἰνίγματος. Idiomate μῶρος pro μωρὸς Attice, σόφως pro σοφῶς Dorice. *Eliſione.* ἀπ᾽ αὐτοῦ, pro ἀπὸ αὐτοῦ. *Item* δεῖν᾽ ἔπαθεν, pro δεινὰ ἔπαθεν. *Syncope,* θύγατρα. *Paragoge,* ἐνθάδι, τοδί. *Compoſitione.* σοφὸς φιλόσοφος. *Anaſtrophe.* τούτων πέρι, pro περὶ τούτων. *Differentia.* θεὰ *dea,* θέα *ſpectaculũ. Quibus adde inflexionis uariationẽ. ut* θαλῆς θαλοῦ *et* θάλης θάλητος. ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι. *Et uariatam orthographiam eodem ſignificato. ut* διαυγία καὶ διαύγεια, ὠφελία καὶ ὠφέλεια, τελωνεῖον *et* τελώνιον. *hoc tamen plærumq; iuxta Atticos fit. Et aphæreſin. ut* ἔβη βῆ. *Item*

poetarum metaplaſmũ. ut μελίκρατι *pro* μελικράτῳ. πρόβασιν *pro* προβάτοις. *Item irregularia, ſi uidetur. ut* ἐλθὲ *in indefinito imperatiui, et* ἰὼν *in præſenti participij. His & alijs ſi quæ ſunt uariandi toni rationibus, nunc accedit eius erectio & tranſlatio occaſione dictionis encliticæ. Eſt igitur dictio enclitica, ideſt inclinatiua, quæ inclinat ſuum tonum, ut præcedentis dictionis ultimum grauem in acutum erigat:* δοῦλός ἐστιν. *Hic uerbum* ἐστὶν *inclinat ac deprimit ſuũ acutum in grauem uidelicet ſyllabicum: ut grauem ſyllabicum præcedentis ſyllabæ.* λος. *erigat in acutũ. Alias enim encliticæ quũ initia clauſularum occupant: ſuũ retinent tonũ.* τινὲς εἶπον, *quidã dixerunt.* φησὶν οὗτος, *ait hic. Præterea quãdo dictioni duo toni incũbunt, uterq;, quoad fieri poſſit, uoce erit efferendus.* μάχεταί μοι, δοῦλός ἐστι. *Synencliticæ dicũtur particulæ encliticæ, quæ in oratione coniũctæ, altera alterius tonũ erigunt. ut* ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει. *ubi grauis* ἢ *erigitur à.* νυ. *particula enclitica. itidem* νυ *à* σε. *et* σε *à* που. *Accidit autem ſæpe ut toni encliticæ figura euaneſcat. Nã quũ ſequitur periſpomenã dictionem, & paroxytonam finitam ſpondeo iambo uel pyrrichio, neutiquã pingitur. ut* φῶς ἐστι. ἀτρείδης τε, ἔρως τε, ὅτι οἱ. *niſi quũ particula enclitica incipit à* σ φ. *tũc enim erigitur grauis præcedẽtis dictionis utcũq; finitæ.* ἵνά σφιν. ἔνθά σφεας, τόξά σφεων. *Ariſtarchũ ferũt noluiſſe in Odyſſea tonum enclitici pronominis* μοι *nomini* ἄνδρα *imponere: q id abſurdum iudicaret in ipſo ſtatim poeſeos initio. Ad hæc quædã ſemper reperiũtur abſq; tono. ut* μου μοι με σφιν. *Quædã non ſemper. ut* σοῦ σοὶ σὲ, ἐστί. *Notatur* σου *poſt* ἕνεκα *et* ἕνεκεν *nõ inclinari.* ἕνεκα σοῦ, *nõ* ἕνεκά σου. *ſic quoq;* πρὸ σοῦ, ἐπὶ σοὶ, πρὸς σέ. *quia præpoſitiones grauem ſuum in acutum erigere nolunt.*

De certis locis duorum ſpirituũ craſſi & tenuis. Cap. 13.

SPiritus in ſyllaba eſt qualitas, qua vocalis aſpere vel leniter profertur. Vnde alter dicit δασεῖα, ideſt aſper & craſſus, alter ψιλή, ideſt tenuis & exilis. Loci ſpirituũ ſunt vocales dictionũ inceptiuæ: nã reliquę citra diſcrimen tenuiter proferri intelliguntur. ρ. quoq; inceptiua aſpirationẽ habet: media vero & finalis non aſpiratur. Ideoq; tunc apicẽ repudiat. vt ῥήτωρ ῥήτορος. niſi q in medio quũ geminatur vtrumq; recipit. ἔρρωσθε valete. Recti ſpiritũ ſeruant obliqui: thematis vero participia, & verbi tẽpora. excepto ἔχω ἕξω. ε. tamẽ in augmẽtis verborũ attenuatur ſemp: præterq in paracimeno & hyperſyntelico verbi ἵστημι, ἕστακα ἑστάκειν. Omnis articulus à vocali incipiens aſpiratur. ὁ ἡ, ὅς ἥ ὅ, οὗ ἧς. &c. Pronomina ab. ε. incipientia attenuantur, excepto ἕ et ἑαυτοῦ. Quæ vero aliud habent initium, aſpirãtur. vt οὗ οἷ οὗτος. excepto αὐτὸς tenui. qđ tamen quũ recipro

cationem ſignificat aſpiratur, αὑτοῦ ſui ipſius: ſicuti & cõpoſitum ἑαυτοῦ, ex quo per aphæreſin fit. Præpoſitiones attenuantur, exceptis ὑπὸ ὑπέρ.

Coniunctiones quoq; attenuantur. vt εἰ ἀλλά. Exceptis cauſalibus, vt ἵνα ὅπως. præter ὄφρα. Numeralia aſpirantur. vt εἷς ἕξ ἑκατόν. exceptis ὀκτὼ ἐννέα εἴκοσι, cum deductis ab eis. Redditiua facta per abiectionem conſonantis tenuis, aſpirantur. vt τόσος ὅσος, τηνίκα ἡνίκα. exceptis τόφρα ὄφρα, τῆμος ἦμος. Deriuatiua quũ initium primitiuorum retinent, eorum quoq; tonum ſeruant. vt ἀκούω ἀκοή, ἵππος ἱππεύω. Exceptis ἄμυδις ab ἅμα, εἱρμὸς ab εἴρω, εἱρκτὴ ab εἴργω, et ἱδρὼς ab ἰδίω.

A. particula priuatiua compoſita leuigatur, vt ἄπους. exceptis ᾅδης et ἅλυσις. Sed quum congregationem ſignificat, aſpiratur. vt ἅπας ἅμα. Porrò. α. ante quãuis literam attenuatur. exceptis ſequentibus, in quibus & in compoſitis ac deductis ab eis aſpirari ſolet. Nẽpe vbi ſequitur. βρ. vt ἁβρότης. Item ἁγνὸς ἅγιος ᾅδης ἅδη ἁδρὸς ἁδεῖν ἁδηνεύω ἁδεινὸς ἁλς ἁλίαρτος ἁλικαρνασὸς ἅλις ἅλως ἁλίζω ἁλίσκομαι ἅλυσις ἅλλομαι ἅμα ἁμαρτάνω ἅμιλλα ἅμμα ἁμὶς ἁμηγέπη ἁμωσγέπως ἅμαξα ἁνδάνω ἅπαξ ἅπας ἁπαλὸς ἅπτω. Item vbi ſequitur. ρ. cum. μ. ſiue. π. vt ἁρμόζω ἅρπυια: præter ἄρμενον ἀρμενία. Item ἅττα ideſt quæcũq;. ἅτερος ἅτε ἁφὴ ἁψὶς ἅψεα.

E. quoq; plærumq; attenuatur. vt puta ante. ε. ι. υ. præter ἑέλδωρ ἑέρση. Itẽ ante. β. γ. δ. Exceptis ἕδος ἕδρα ἕδνον ἑδώλιον ἑδανός. et ἕβδομος, ac ſimilibus numeralibus ab ἑπτὰ deſcẽdẽtibus, et vbi ſequitur. βρ. vt ἑβραῖος. Attenuatur quoq; ante. θ. φ. χ. præter ἑφθός. Itẽ ante. π. et. τ. exceptis ἕπομαι ἑπτὰ ἕτερος ἕτοιμος ἑταῖρος. Item ante. λ. μ. ν. ρ. σ. Exceptis ἕλω ἑλλὰς ἕλλην ἕλη ἑλένη ἕλενος ἑλλὸς ἕλος ἑλίκη ἕλιξ ἑλικὼν ἑλικώπιδες ἑλίττω ἕλκω ἑλκύω ἑλώρια ἕλμινς ἕμις ἕμος ἕνεκα ἕνεκεν ἐνιαῦος ἕρδω ἕρκω ἑρμῆς ἕρμαιον ἕρπω ἑρπετὸν ἕρση ἑρσήεις ἕργμα ἕσπομαι ἕστε quouſq;, ἑστία ἑστιῶ. Aſpiratur ante. α. ο. ω. præter ἔαρ ἐάω ἔοικε ἐὰν ἔοργε ἔω ἐών. Et ante. κ. ζ. ψ. Exceptis ἑκ ἑκτὸς ἑκεχειρία.

H. ante quãuis vocalem attenuatur. Item ante. δ. θ. τ. π. κ. exceptis ἡδὺς ἡδονὴ ἧπαρ ἑπία ἠπιάω ἧπον ἥτις ἧχι. Et ante. ζ. λ. μ. ν. ρ. exceptis ἥλιος ἧλος ἡλῶ ἡλικία ἡμέρα ἥμερος ἥμισυ ἡμῶν ἡνίκα ἡνία ἥρως ἡρώδης ἡρωδιανὸς ἥρα ἡρακλῆς ἡρόδοτος. et talibus compoſitis. Aſpiratur autem ante. β. vt ἥβη. cum pleonaſmo tamen, attenuatur. vt ἠβαιόν. Et ante. γ. κ. σ. φ. exceptis, ἠσὶν ait, ἦσθα fuiſti, ἠφλοισμὸς ſpuma.

I. ante vocalem attenuatur. Exceptis ἱερὸς ἱέραξ ἵημι. Et ante. β. γ. δ.

niſi quũ ſequitur. δρ. vt ἱδρὼς ἱδρῶ. et ante. π. præter ἵπταμαι. Quũ vero geminatur, vt ἵππος, aſpirari ſolet. Attenuatur et ante. κ. τ. φ. χ. θ. ξ. ψ. σ. exceptis ἱκανὸς ἱκάνω ἵκω ἱκνέομαι ἱκέτης. exceptis quoq; incipientibus ab ιϛ. vt ἵστωρ ἱστορία ἱστός. præter ἴσρος. et præter facta per ſyncopen ab ἴσημι, ἴσω ἴστε ἰστέον. &c. Etiam leuigatur ante. λ. ν. ρ. exceptis ἵλεως ἱλάσκω ἱλαρὸς ἵνα ἱρὸς ἱρεύς. Aſpiratur autem ante. ζ. et ante. μ. ſequente vocali. vt ἱμὰς ἵμερος. ſequente vero conſonante attenuatur. vt ἴμβρος.

O. ante quãcũq; literã attenuatur. Exceptis ὁδὸς ὅδε ὅθι ὅθεν ὁποῖος ὁπόσος, et aliis huiuſmodi nominibus. Item ὅλμος ὁλκὴ ὁλκὸς ὅλος ὁλότης. ὁμοῦ. et ab eo compoſitis ὁμῆλιξ ὅμιλος ὁμιλία ὅμηρος ὅμοιος ὁμαλὸς ὁμοκλή. et habentibus. πλ. poſt. ο. vt ὅπλον ὁπλή. Item ὁράω ὅρος ὅριον. et habentibus. μ. poſt. ρ. vt ὅρμος, præter ὄρμενος. et habentibus. σ. ſequente vocali, vt ὅσιος, excepto ὄσιρις. quũ vero conſonans ſequitur, leuigantur. vt ὀστοῦν, præter ὅστις. O. quoq; per pleonaſmon compoſitionẽue initio dictionum additum aſpiratur. vt ὁποῖος ὁπόσος ὅτε ὁπότε ὅπου ὅποι.

Ω. magnum leuigatur. Exceptis ὧδε ὡς ὥστε ὥρα ὡραῖος ὡρακιῶ.

Diphthõgi attenuantur. articulis exceptis, vt puta. αι. præter αἱρῶ αἱροῦμαι. niſi ſequatur. μ. tunc enim aſpiratur, vt αἷμα. præter αἵμων gnarus. Item. αυ. exceptis αὕτη et αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ. Item. ει. et. ευ. exceptis εἱλύω εἱμαρμένη εἷμα εἱρμὸς εἱρκτὴ εἵως εὕδω εὕω εὑρίσκω. Item. οι. in dictionibus ſupra vnam ſyllabam. exceptis οἷμος οἱμῶ οἷος. Item. ου. excepto οὕνεκα. Ex improprie dictis, ᾳ. ῃ. ῳ. ſimplicium vocalium videlicet. α. η. ω. rationem ſequũtur, ηυ. attica, et. ωυ. ionica pro aliis fere ponuntur. υι. demum aſpirari vult ſicuti. υ. vt υἱός.

SCHOL. *Vix reperies qui in proferendo diſcrimen faciat inter ſpiritum uocalis tenuem & denſum. uterq; enim uulgo tenuiter enunciatur. In conſonantibus tantum aſpiratis denſus flatus cum litera nunc expiratur. ſicuti in prolatione literarum diximus. In compoſitione quoq;, quũ conſonans tenuis obuiat aſpiratæ uocali: denſus ille retrocedens in tenuem conſonantẽ, conuertit ipſam in aſpiratã. ut* ἕλκω ἐφέλκω, αἱρῶ καθαιρῶ. *Quod itidem in ſimplicitate accidit. ut* ἐφ' ὑμῶν καθ' ἑτέρου, *item* τὴν νύχθ' ὅλην. *ubi duæ adhuc tenues in ſuas aſpiratas tranſierunt. Sed de his dictum quoq; ſuperius eſt non ſemel. Perit autem alias denſus per compoſitionem. ut in* σύναιμος, παρέλκω. *Tenuis uero perpetuo idem eſt in omnibus ſyllabis primis medijs & ultimis non aſpiratis.* Ἕξω *futurum ab* ἔχω *aſpirationem recipit ad differentiam aduerbij* ἔξω *extra: alias thema illam abieciſſe. di-*

citur, ne in utraq; ſyllaba continue geminaretur. futurũ uero. χ. conſonante aſpirata conuerſa in. ξ. ſublatoq; impedimento, aſpirationem ſupra. ε. recepiſſe. Id autẽ in alijs non raro contingit. ut in τρέχω θρέξω, θρὶξ τριχὸς, τύπηθι τύφθητι. De diſtinctione particulæ. η. quæ nunc tenui, nũc denſo ſpiritu inſignita, tono etiam uariat. lib. præcedenti in cõiunctionibus abunde dictum eſt. Poſtremo hic ſemper meminiſſe oportet regularũ generaliũ. ne in ſingulis inculcandæ ſint exceptiones compoſitionũ augmentorum pronominum articulorum. &c.

De ſyllabarum quantitate regulæ quædã generales. Cap. 14.

TEmpus in ſyllaba eſt interuallum, quo vocalis producitur aut corripitur. Eſt autẽ ſyllaba quædã μακρὰ, ideſt longa, alia βραχεῖα, ideſt breuis, alia κοινὴ ideſt cõmunis. Et longa quidẽ, vel natura vel poſitione. Natura lõga eſt, quæcũq; habet diphthongũ aliquam, vt εὔνους, aut vnã ex vocalibus natura lõgis, vt ἥρως, aut ancipitem ex ſe productã vt ψυχή. Poſitione, quæ producitur ob conſonantẽ duplicem: aut alioqui ob duas treſue conſonãtes ſequentes, τύψω ἔστελλον ἔμπλεως. Breuis vero eſt, quæ vocalem habet breuẽ aut ancipitẽ, neutrãq; productã. vt λέγε λόγος πλοῦμα. Cõmunis ſiue media eſt, quæcũq; in eadem dictione indifferenter vſurpatur. i. modo longa, modo breuis, vt. α. in καλός. Verũ de ſingulis explanatius dicendũ. Sunt igitur natura longæ. η. et. ω. et omnes diphthõgi. natura breues. ε. et. ο. ancipites vero latinarũ inſtar, quæ. ſ. in quibuſdã ſyllabis natura longæ, in aliis breues paſſim reperiuntur. α. ι. υ.

Syllaba quæcunq; verſum terminans, indifferens habetur: breuis vero dictionem finiens, ſimulq; pedem inchoans, in heroico ſæpe producitur: præſertim ſi vocales concurrant.

Diphthongus ſeu vocalis ſimplex natura longa, ſequente alia vocali in eadem & diuerſis dictionibus, ſæpe corripitur.

Omnis ſyllaba circumflexa, & omnis contracta eſt longa, vt ὁ μῦς τὸ χρυσᾶ, τοὺς ὄφις.

Binæ vocales contiguæ quãdoq; in ſingulas ſyllabas non diphthõgos per συνίζησιν vniuntur. vt χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ. χρυσέω α dactylus eſt.

Anceps diphthõgo ſoluta corripitur. vt ἐΰ ἠΰ, pro εὖ ἦυ. παῖς pro παῦς.

Muta præcedens, & liquida in cõprehenſione ſequens, vocalem breuem ipſas antecedentem indifferentem faciunt: idq; in eadem & in diuerſis dictionibus. quod etiam faciunt. μν. κτ. πτ. Liqueſcunt. autem. λ. μ. ν. ρ. σ.

Duæ quæuis aliæ cõſonantes pluresue, aut vna vim duarum habens, vocalem

lem præcedentem poſitione producunt.

Conſonans immutabilis quandoq; ſola præcedentẽ vocalem producit, alias breuem, idq; & in eadem & in diuerſis dictionibus.

Deriuatiua vt plurimũ euadunt breuiora ſuis primitiuis, præſertim quũ alteram vocalẽ è diphthongo dimittunt. vt à πείθω πίθανος, à φεύγω φυγή. alias æqualia, quũ literam non deponunt. vt δίκη δίκαιος δικαιῶ δικαιοσύνη, omnia prima breui. Item νίκη νικῶ νικητὴς, eadem longa. Compoſita quoq; fere æqualia ſuis ſimplicibus. γυνὴ ἀνδρόγυνος, τιμὴ ἄτιμος.

Monoſyllaba quædam interdũ quaſi liquida & nullius momenti reputantur: quãdoq; rurſus vi propria tẽpus præcedentis breuis producunt: aliquando etiam ſuum inuertunt. qualia ſunt τὲ. μὲν. περ. καὶ. δὲ. τις. et ſimilia.

Syllabæ nõnunquã prætextu præcedentiũ & ſequentiũ à poetis in contrariam quantitatẽ trahuntur. In dictionibus enim tres breues continuas habẽtibus, heroici modo primã ex illis producunt, vt in πριαμίδης ἀθάνατος et aliis, interdũ tertiã, quũ aliæ ſequũtur breues. vt in συβόσια, aut etiã mediam, præſertim quũ ea eſt anceps. vt πόλιες. Rurſus breuem inter duas longas nõnunquã producunt. vt. ι. in ἀτιμίη. aut eius occaſione alterutrã collateralem corripiunt. vt. ι. in φοινικόεσσαι. et. ει. in ποσειδήιον. Interdum etiam quatuor cõtinuas breues ponunt loco vnius pedis heroici. Heſiod. β. ἔργων. τῆμος θώμισυ βουσὶν, ἐπεὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη. ἐπεὶ δ' ἀνέρι. proceleumaticus eſt ſpondei loco dactyli ve. Sic apud Vergil. Parietibuſq; premunt arctis. et iterum. labat ariete crebro, ianua.

Dialecti peculiarem in quibuſdam ſyllabis rationem habent. Nam. α. pro. η. dorice producitur. vt ἁδὺ, pro ἡδὺ: et ionice in præteritis corripitur, vt ἕστηκα ἕσταα. et itidem alia.

Peregrinæ voces quantitatem habent incertam, ſiue indifferentem. Latinas vero græcanicis regulis ſæpe ſubmiſerunt poetæ iuniores.

SCHOL. *Video quã immenſum ac pene inacceſſum pelagus ingrediar. Nihilo minus audendũ fortiter. ne pars hæc etiã num neglecta relinquatur. Sequar autem in plæriſq; neotericorũ grãmaticæ latinæ præceptorũ ordinem. quo facilius hæc à latinis hominibus percipi atq; inuicem conferri poſſint. Et licet unius Homeri teſtimoniũ ad hæc propemodũ omnia confirmãda ſatis eſſe poterat: poetas tamen alios ſubinde citabo. ut appareat ab illis eaſdem regulas obſeruatas eſſe. Syllaba longa duplã ad breuem in proferẽdo durationẽ habet. quãquã raro ita enũtiari audies, ut id interuallum ſentias. Quoniã autem quãtitas longarũ. η. et. ω. item breuiũ. ε. et. ο. per ſe*

patet; dicendum fuſius eſt de ancipitibus. α, ι. υ. præmiſſis generalibus regulis.
Syllaba quæcũq;.) Prima regula, docens breuẽ in fine carminis pro lõga eſſe, & lõ
gã pro breui. Item in finibus dictionũ, quũ inde inchoat pes, quã cæſuram appellant,
breuẽ produci. ἰλι. ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. et. γ. ϛεῦται γάρ τι ἔπος
ἐρέειν κορυθαιόλος ἕκτωρ. et. α. ἔλθοῦσ᾽ οὔλυμπόν δε δία λίσαι, εἴ ποτε δή
τι. et. γ. αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. et. α. τόξ᾽ ὤμοισιν ἔχων
ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Quod quidem non tantum poſt primũ ſecundũ tertium
& quartum pedem accidit, ſed & poſt quintum initio ultimi. ἰλι. α. Ἰδομενεὺς δ᾽
ἑτέρωθεν ἐνὶ κρήτεσσι θεὸς ὥς. et. δ. ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσει
ᾧ. et. κ. δίδου δ᾽ ὅγε θυγατέρα ἥν. Cuiuſmodi exẽpla, quũ apud Homerũ, per
multa ſint, diuerſaq; nõnulla, Maximũ Planudẽ facile adduxerũt, ut ſcriberet: queli
bet dictionũ finẽ Homero indifferentẽ eſſe. Horũ tamen plæraq; alijs rationibus excu
ſantur: quas mox paulatim aperiemus. Interim ut certũ ſuppoſitum aſſumetur: ean
dem ſyllabam quandoq; diuerſis rationibus breuiari aut protendi, one id in ſingulis re
gulis ſit inculcandum. ¶ Diphthongus.) ſecunda regula. Nuſquã exteritur apud
græcos uocalis ſcripta inter menſurandũ carmen. Quod tamen apud latinos ex præ
cepto fit. Atq; altæ mœnia Romæ. Carthago Italiam contra. At illi uocalem omni
no expungunt, ſuperneq; apoſtrophum inſcribunt. ἣ μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.
hic. α. bis in eodem uerſu expungitur. Interdum ſcriptam relinquũt. ἰλ. γ. ὦ γύναι,
ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. hic neq; αι. neq; ο. expunguntur, neq; ad
huc menſurando elidi poſſunt. Apud latinos raro ſed tamen aliquando contingit non
elidi. Vergil. Et ſuccus pecori, et lac ſubducitur agnis. Exempla longæ ob uocalem
ſequentem correptæ multa quoq; ſunt in Home. ut ἰλ. λ. ὡς ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν
ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. et. ζ. ἰλίου ἐξαπολοίατ᾽ ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. et in eadẽ di
ctione. ὀδυσ. υ. ἱερεῦον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην. ἰλ. ζ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρυ
αντος υἱὸς κρατερὸς λυκόοργος. Idẽ aliquãdo accidit cõſonãte ſequẽte in altera di
ctione. ὀδυσ. β. εἰδέ κεν οἴκαδ᾽ ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Orphe. i hym.
νυκτὸς ὁρμαίνωνται χολούμεναι ἀνθρώποισι. Phocy. τοὺς τε καταχθονίους σέβου
δαίμονας ἔννομα ῥέζων. Hoc tamẽ p quã rarũ eſt. ſequẽte enĩ cõſonãte ſæpi9 produ
ctæ manẽt. Itidẽ uocali ſequẽte, pſertim diphthõgi. ἰλ. α. τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δά
κρυα. et. γ. μείων μὲν κεφαλῇ ἀγαμέμνονος ἀτρείδαο. et iterum σκῆπτρον δ᾽ οὔτ᾽
ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. et. λ. τρῶες ὀρίνοντο ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Arat9. καί ποτε καὶ κέπφοι ὁπότ᾽ εὔδιοι ποτέονται. De diphthõgis. αι. et. οι. finali
b. notãdũ, ſemp uſurpari lõgas in optatiuis, ut τύπτοι ποιήσαι: et i datiuis cõtra
ctis, ut λητοῖ: et i aduerbijs, ut οἴκοι χαμαί, excepto πάλαι. ¶ O is cõtractio.) re

gula tertia. Circũflexã ſyllabã neceſſario produci, ſuperi9 dictũ eſt. Cæterũ uocalis cõ
tractione lõga corripi poterit p præcedẽtẽ regulã: quãdo eſt in fine dictionis uocali ſe
quẽte. ἰλ. ν. φοίτα ἀνὰ προμάχους. et. ξ. αὔδα ὅτι φρονέεις. Illud autẽ epigrãma
tis, οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου. ἀλλ᾽ ἐκορέσθην ἄχρι κόρου κ᾽ αὐτὸς τοὺς κο
ρεῖς ἐκκορίσας. Itẽ δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι apud Home. et ἀρχόμενος σέο φοῖβε
παλαιγενέων κλέα φωτῶν, in prĩcipio Argonau. Appollonij. et cuiuſmodi alia, p ſyn
copen apocopenue fieri autumãt, κόρις pro κόριες in priori diſtichi uerſu, eliſo. ε. et in
poſteriori, eliſo. α. pro κόριας. Itẽ δυσκλέα pro δυσκλεέα, et κλέα pro κλέεα, extrito
ε. ſic ὀδ. υ. τ. κέρα pro κέρατα, et alias ſæpe οὔτα pro οὔτασε. ¶ Binæ uocales.) quar
ta regula. Hãc figurã ſynecphoneſin uocãt. i. cõſonãtiã et συνίζησιν. i. coaleſcẽtiã. q̃ fit
multipliciter. Ex duab9 breuib9, ut apud Heſiod. τῶν κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν
ὀφέλλοις. Ex lõga & breui. Heſio. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν, αὐτὰρ ἔπειτα.
Ex breui & lõga. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Ex duab9 lõgis. ὀδυσ. υ. βουκόλ᾽ ἐπεὶ
οὔτε κακῷ, οὔτ᾽ ἄφρονι φωτὶ ἔοικας. Syllaba uero q̃ unitur, quãdoq; lõga euadit,
quãdoq; breuis. Obiter adijciã q̃d apud Homerũ, et alios obſeruaui: ἕως crebro p ſy
nizeſin in unã ſyllabã unitũ, poſitũq; etiã ſequẽte breui aliqua rõne productã. ὀδ. υ. θ.
διὰ δώματα ἕως ἵκοντο. ὀδυσ. η. ἀλλ᾽ ἀναχασσάμενοι νῆχον πάλιν ἕως ἐπῆλ
θον. ἰλ. κ. ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. et. λ. ἕως ὅ τῷ πολέμιζε.
¶ Anceps diphthõgo.) qnta regula. ἰλ. κ. ὑπὸ στεφάνης εὖ χαλκοῦ. et alias. ἑλένης
πόσις ἠϋκόμοιο. Itẽ ἠῢς παῖς ἀγχίσαο. et ἐχθρός μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύ
λῃσι. Hoc tamẽ aliqñ fallit. Nã Theocri. ῥᾶστα in ῥάϊστα diſſoluẽs. α. produxit. Edyl.
λ. οὕτω γοῦν ῥάϊστα διάγ᾽ ὁ κύκλωψ ὁ παρ᾽ ἡμῖν. ¶ Muta pcedẽs.) ſexta regula.
Accidit hoc in eadẽ & i diuerſis dictionib9. Orphe9. ἀντείαντε ζηνὸς ὀρεσσιδρόμου
τε λάτρειαν. βατραχομυο. ἀλλ᾽ ἐπὶ λέκτρῳ ἰὼν ἄκρον δάκτυλον κατέδακνεν.
Dionyſi. πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπερίης μυχὸν ἕρπει. Itẽ. ἰλ. α. ἀΐδι προΐα
ψε. et. β. ἀλλ᾽ ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Sed hæc cæſura quoq;
excuſari poterũt: & ſuperiorũ q̃dã monoſyllabo. Cæterũ q̃ndo muta & liq̃da i dirẽ
ptione ſũt, lõga manet pcedẽs uocalis, ut ἐκλέγω. De. μν. κτ. et. πτ. exẽpla ſubijciã.
Heſio. ἥ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ, ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. et ἄκρον δάκτυλον κατέ
δακνε: q̃d modo citauimus ex batracho. ὀδ. δ. κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους
ἐπαληθείς. Hic uocales ãte. μν. κτ. πτ. corripiũt. pductarũ paſſim occurrũt exẽpla.
Qua de cauſa in μέμνημαι κέκτημαι πέπταμαι et πέπτωκα cõſonãtes thematũ
repetunt ãte augmẽtũ. ε. in alijs tñ uerbis nõ repetunt, ut ἔκτανα ἐπτόημαι. Liq̃ſcũt
uero imutabiles etiã cõſonãtib9 ãtepoſitæ pſertim mutis. ut. ν. ãte. κ. ἰλ. ω. ἀλλ᾽ ἐγὼ
οὐδέν σε ῥέξω κακόν, καὶ δίκην ἄλλον. et ãte. χ. Heſiod. εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώ

ριον ἄλλο ψ... et ante.τ.ἰλ.χ.τῶν μνῆσαι φίλον τέκνον ἄμυνε δὲ δήιον ἄτε δρα. et ante.θ. Dionyſi. καὶ τρίπολιν λιπαρὴν ὀρθωσίδα τε μαραθοῦντε. Interdum etiam ante immutabilem.ὀδ.ᾳσ.π.τηλέμαχω ὁδὸς ἥδε.φαμὲν δ' μήν μή τε λέξαι.Et ante uocalẽ.Dionyſi.τῶν δ' ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λοκρῶν ἄρουρα. μ.quoq; liqueſcere deprehenditur ante mutã.ὀδ.λ.καί ῥα ἔχεν δύο παῖδας ἀμφίονά τε ζῆθόντε. Item.ρ.ante mutam.Orphe. παρθενίης ἀταρπους ἐπήρατον ἡρώεσσιν. Etiam.σ.non raro, præſertim ſequente muta.Aratus. ὥρη ἐσπερίη κραζει πολύφωνος κορώνη.ὀδ.ε.δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον.Itidem in σκαμανδρος.ἰλ.φ.et.χ. ¶Duæ quæuis.) ſeptima regula. Etiam hoc in una & diuerſis dictionibus contingit, rurſuſq; in diuerſis bifariam: aut finita præcedente in uocalem, aut in ſimplicẽ conſonantẽ.quæ omnia ſubiectis exemplis patent. Orpheus. ἔξοχα πὰρ μερόπων ἠγάσατο.Heſiod. δεῦτε δ' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.ἰλ.α.κίλλαν τε ζαθέην.et.β.ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.Callimachus. ἱερά τε ῥέζουσι τὸ δὲ ξίφος ἤματι κείνῳ.Idem πνεῖ φθιῶτα τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις.quanquã talia cæſura quoq; uel monoſyllabo excuſari poſſunt.Cæterum multoties breuis manet in fine correpta.ἰλ.β.οἵ τε ζάκυνθον ἔχον.et.δ.ἱερῆς εἰς ἄστυ ζελείης. ¶Conſonans immutabilis.) octaua regula. cuius occaſione multa breuia produci deprehenduntur.ut ἀνήρ.ἰλ.β.ἀνέρες ἐστὲ φίλοι.et.δ.αἰπόλος ἀνήρ.Item.ὀδ.θ.εὖ μὲν τόξον οἶδα εὔξοον ἀμφαφάασθαι.Et κ.βῆν εἰς αἰόλου κλυτὰ δώματα.τὸν δ' ἐκίχανον.ἰλ.χ.πολλὰ λισσομένη οὐδ' ἔπορε θυμὸν ἔπειθεν. σ.quoq; quia liqueſcere alias ſolet, præcedentem breuem producit liquidarũ inſtar, maxime in fine dictionum. ut χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς.ἐστι πόλις ἐφύρη. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν. In his.ρος.λις.πος.ſyllabæ alioqui breues.σ.ſequente cæſuraq; adiuuante producũtur. ¶Deriuatiua.) regula nona.cui,ne quis fallatur,moneo non eſſe multũ fidendum, fallit enim ſæpe. Nã μανικὸς primã producit,quũ μανία corripiat,& ab ἀεὶ.α.correpto ἀΐδιος & ἀέναος, primã producunt.Item à βότρυς βότρυος.υ.breui. βοτρυδὸν.et βοτρυφόρος.υ. producto uſurpantur,& βοτρυοκόσμος eodẽ correpto. Quando itaq; deriuatiua & cõpoſita multiplicia ſunt atq; ambigua, tutius erit è regulis ſpecialibus de ancipitib9 eorũ quantitatẽ petere. ¶Monoſyllaba quædã.) regula decima. Deprehendũtur aliquot monoſyllaba ita poſita, ut nihil impediant ſyllabã longam præcedentem, quominus obuiet uocali ſequenti, ut breuis fiat. ut.ἰλ.ψ.δευτέρῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ. Heſiod. εἰ δέ κεν ἐργάζῃ τάχα σε ζηλώσει ἀεργός.δευτέρῳ.et ζηλώσει corripiunt ultimas ratione uocaliũ ſequentiũ, nihil obſtantibus monoſyllabis intermedijs.Quãdoq; è diuerſo,ita ut eadem per ſe nulla ratione producant.ἰλ.ψ.

τοῦ λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ οὔτι κράτεΐ γε. Interdum monoſyllaba ipſa breuia producũtur.ἰλ.γ.τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί. Et iterum ὧδε δέ τις εἴπεσκεν.Et iterum ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.et.α.ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.et.λ.ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε. Quanquã horum pleraq; liquida excuſare poteſt. Diſſyllaborũ quoq; breuium prior producta inuenitur,quũ poſterior per apoſtrophũ amittitur.ἰλ.γ.ἤματι τῷ ὅτ' ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. ¶Syllabæ nõnunquã.) Regula undecima.ſiue obſeruatio præcæteris notanda: tanquã præcipua & inſignis origo licentiæ poeticæ.Homer. οὔ τίς τοι θεός εἰμι.τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις. Et iterum πριαμίδης ἕλενος. Eadem de cauſa etiã natura breues produci deprehendũtur.ut ὀδ.ᾳσ.θ.ἄρσενες ὄϊες ἦσαν εὖτρεφέες δασύμαλλοι. ὄϊες dactylus eſt. Item.ὀδ.ᾳσ.λ.βῆν δὲ κατὰ λοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.et.ξ.τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.hic in συβόσια,et illic in λοφάδια.ι.alias breue producitur.Idem ὀδ.ᾳσ.ν. πρέσβυτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίησιν ἰάλλειν. et.θ.ὅς ῥ' ὑπερησίην ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.utrobiq; ι.penultimũ alias breue, ob utrinq; ambientes longas producitur. Sic ὀδ.ᾳσ.χ.ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.Dionyſi. καὶ ποσειδήια ἔργα καὶ ἱερὰ τέμπεα δάφνης.hic lõga corripi.t.καὶ ποσεῖ dactylo. Sic.ἰλ.π.ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. ποῦσ' ἀνδρο dactylus.Huiuſmodi multa in lectione poetarũ occurrunt: quæ nos ubi indicandi occaſio aderit, identidẽ repetere non grauabimur. ¶Dialecti.) duodecima regula. Iones & poetæ.α.longũ mutant in.η.ut φιλίη pro φιλία,νεηνίς pro νεανίς. Iidem etiã η.mutare ſolent in.α.breue.Contra Dorici.η.in.α.longũ.ut ἁδὺ, pro ἡδὺ, et ἁ pro ἡ articulo. Exempla paſſim ſunt apud Homerũ & Theocritũ. ¶Peregrinæ uoces.) regula decima tertia. Latinas dictiones interdũ latinis regulis cõgruentes deprehendimus, aliquãdo repugnantes.ut in Epigrãmate Palladæ. ἦν ὁ φίλος τι λάβῃ, δόμινε φράτερ εὐθὺς ἔγραφεν. ἢν δ' αὖ μήτι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον. hic in δόμινε media eſt breuis,ſicut apud latinos: at in φράτερ.α.contra rationem latinã corripitur, ut alias in πατήρ. Puto autẽ cõſultius latinas regulas ſequi, præſertim in nominibus locorũ,quæ crebrius in latinis poetis legũtur, quã in græcis.ut in Luſitania.Mauritania.Sabini.Labicũ.& alijs. Nõnus poeta Panopolitanus in paraphraſi in euangeliũ. D. Ioãnis perpetuo corripit.α.in πιλᾶτος, δηνάριον, σουδάριον,iuxta græcã uidelicet rationẽ.quæ in his latinorũ regulis aduerſatur.Verum hoc ignorãtia fortaſſe linguæ Romanæ, magis quã cõtẽptu ab eo factũ eſt:quippe qui in eodem operæ ſudariũ ſyrũ uocem eſſe autumet.Alij rurſus eiuſcemodi nominibus latinam quãtitatem tribuunt. ſicuti eſt in epigrãmate. ἠγόρασας χαλκοῦν

μιλιάριον ἠλιόδωρε. *Voces Hebrææ Syræ & Chaldææ incertã ut plurimũ quãtitatem habent. Grego. Naziã. de Chriſti genealogia.* Σὴθ πέλε. τοῦ δ᾽ ἄρ ἐνὼς. τοῦ τέτρατος ἦε καϊνάν, *et mox* ἐκ τοῦ δ᾽ ἀρφαξὰδ καϊνὰν σαλά. τοῦ δ᾽ ἐνέπουσι. *In priori loco mediã* τοῦ καϊνὰν *produxit, in poſteriori corripuit. Ibidem in uno uerſu & longũ facit & breue .α. in dictione* φαλὲκ, *ſic ſcribens.* υἱὸν ἔβερ, ἔβερος δὲ φάλεκ παῖς, ἐκ δ᾽ ἄρα φαλέκ. *Ad hæc* τοῦ Ἀδὰμ *priorẽ ſæpe idem facit longã, Nõnus cõtra breuem. Hic quoq; .α. in* ἀμὴν, *et .ι. in triſyllabo* Ἰησοῦς *indifferenter uſurpat. Cæterũ in iſtiuſmodi conſtãtia imprimis probatur. De latinis non eſt opus ſigillatim præcipere: quãdo ad hoc nõ ſpectat inſtitutũ: et à multis id copioſe preſtitum eſt. Ab hebraicis ut incertis cõſulto abſtinemus, ſtudioſos ad Gregoriũ, Nõnũ et Damaſcenũ mittẽtes. In Perſicis Aegyptijs Punicis, et alijs, præſertim quæ nomina ſunt propria, conſultius puto græcorũ proportionem ſequi: ubi exemplar nõ ſuccurrat, qđ imitemur. Deniq; generales huiꝰ capitis regulas niſi in prõptu habuerit græcorũ carminũ cãdidatus: fruſtra hic exercebitur. Occurrẽt quippe ei quã plurimi uerſus menſura ambigui, ad quos aut hærendũ illi turpiter ſit, aut grauiter delirãdũ. Qualis eſt apud Orpheũ in hymnis.* ἀστραπαῖε βρονταῖε κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ. *Et apud Home.* ὦ ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ᾽ ἀχαιῶν. *et.* ἰλιάδ. ο. τρεῖς γάρ τ᾽ ἐκ κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκετο ῥέα. *et alij ſimiles ſuperius citati.*

De certarũ ſyllabarũ quãtitate regulæ aliæ minus generales. Ca. ις.

ANceps ingreſſa mediam compoſitionem, plærumq; corripitur. vt ι. in καλλιπάρθενος λυσιμελής. α. in μεγάθυμος. υ. in ἡδυεπής.

I. geminationum corripitur. vt in τιταίνω τίθημι.

Particulæ tantum in compoſitione repertæ, non ſequente ſyllaba quæ impediat, ſuas accipites corripiũt, videlicet. ἀ. ζα. ἀρι. ἐρι. βρι. δυσ. vt ἄκοσμος. ζάθεος. ἀρίδηλος. ἐρίβωλος. βριάρεως. δύσερως.

Præpoſitionis ãceps nõ ſequẽte poſitione corripit. vt κατὰ διὰ ἀνὰ περί.

Verba ex barytonis facta circũflexa, præſertim quæ vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corripiunt ancipitẽ in penultima relictam. vt πιθῶ. à πείθω, δαῶ à δαίω, ſic τιῶ à τίω, κυρῶ à κύρω, φυρῶ à φύρω.

Anceps incœptiua thematis breuis eſt. ſæpe tamẽ producitur in præteritis occaſione augmenti. vt in ἰάχω ἴαχον, ἱκάνω ἵκανον, ἱκόμαι ἱκόμην. Item in. ἆσαι, ἄσασθαι. quibus accedunt ἆραι et ἄρας, ab αἴρω. quanquã hæc ſunt qui contracta eſſe dicant ex ἀέσαι ἀέσασθαι, ἀεῖραι ἀείρας.

Quanta eſt vocalis in primitiuo, tanta tranſit ad poſſeſſiuũ. vt ἰδαῖος prima lõga, quia ἴδη. Itẽ quãta eſt vltima ſyllaba in maſculino, tãta trãſit ad

fœmi. vt in πίειρα πᾶσα primæ ꝑducũtur. quia eædẽ ĩ maſculinis ſũt lõgę.

Omne participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

Participia maſcul. actiua vltimã habent longam. Fœminina vero in .α. et neutra quælibet non cõtracta, breuem. præter futurũ ſecundũ. τὸ τυποῦν.

Noia finita ĩ. οεις. adiectiua ꝓcedẽtẽ vocalẽ hñt correptã: & quartã à fine productã, quũ tres excedũt ſyllabas. vt ὑδατόεις ἰόεις χιονόεις δακρυόεις.

Nomen maſculinum aut fœmininũ in immutabilem deſinens, vltimam producit, neutrum corripit.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

Anceps ãte cõſonãtẽ duplicẽ, licet poſitione lõga ſit, natura tamẽ corripit. vt in ἁρπάζω βαδίζω κλύζω, αὖλαξ κατῆλιψ κῆρυξ. Exceptis noibꝰ maſculinis diſſyllabis finitis in .αξ. penultimã natura ꝑducẽtibꝰ: quæ .α. habẽt natura lõgũ nõ poſitione. neq; enĩ vtrũq; ſimul eſſe poteſt. vt ὁ θώραξ φαίαξ: et eorum cõpoſitis, vt ὁ λινοθώραξ ὁ φιλοφαίαξ. præter κύαξ. σύαξ. ὕλαξ. producunt quoq; κόρδαξ νέαξ φέναξ, et polyſyllaba. vt ἱέραξ. Item πρᾶξις et χαμᾶζε aduerbium. et præterita ab ancipiti incipientia. vt ἴξευον.

SCHOL. *Has regulas à præcedẽtibꝰ ſepoſuimꝰ: ne multitudo cõfuſioni eſſet aut terrori. Quarũ exceptiones ĩ regulis de ſitu ãcipitũ paulo poſt ſubijciemꝰ.* ¶ *Anceps ingreſſa.) Hoc nõnunquã fallit. ut in* τιμᾱγήτης ἰθᾱγενὴς διδυμᾱτόκος, πυρίπολος, πανᾱύπνους, *et alijs inferiꝰ excipiẽdis.* ¶ *I. geminationũ.) et hoc fallit, nõ in ꝑteritis tãtũ, ſed et ĩ thematis, q̃ fiũt ab alijs poſitione productis. in qbꝰ ſublata poſitione, manet .ι. natura productũ. ut in* γίνομαι. *qđ fit à* γίγνομαι, *et* γινώσκω *à* γιγνώσκω. ¶ *Particulæ.)* ἰλ. β. ὅς ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ᾖσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. *et.* α. κίλλαν τε ζαθέην, τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. *Orphe.* εὔβουλε πολύμορφε τροφὴ πάντων ἀρίδηλε. *Proclus Lyciꝰ.* ἀτραπιτοῦ ζαθέης ἐριφεγγέος ἀγλαοκάρπου. ἰλ. σ. ἐρήγνυτο. ταὶ δ᾽ ὅτε δὴ τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο. *et.* α. ὃν βριάρεων καλέουσι. *Theocri.* ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανός ἐστι. *Hoc autẽ intelligẽdũ eſt citra poſitionem et cõtractionẽ. nã* ἄσπουδος ζαής. *et ſimilia producũtur.* ¶ *Præpoſitionis.) Poetarũ licẽtia quãdoq; hoc præterit, ut in* παρὰ *et* σὺν, *occaſione ĩmutabiliũ.* ἰλ. λ. παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. *Dionyſi.* παραλίην ναίουσιν ἔσω σερβωνίδος ἅλμης. *Arat.* συνεχὲς αἰεί. *Itẽ in* διὰ. ἰλ. γ. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος. *et.* δ. διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο. *Et in cõpoſitione. Nõnꝰ.* διάβολος νέος ἄλλος ἐν ὀψιγόνοισιν ἀκούων. *ob ſequẽtes breues produxit .ι.* ¶ *Verba ex baryto.) notanda regula quæ plurimũ tollit ambiguitatis è uerbis.* ¶ *Anceps inceptiua.) inde eſt quod in præſentibus* ἱκνέω ὑβρίζω, *et ſimi-*

ibus, anceps breuis eſſe traditur à grãmaticis, in præteritis uero longa. ¶ Quanta
eſt.) Hæc regula poterat omitti. quãdoquidem in nona capitis præcedẽtis includitur.
Cæterũ de ſyllabis quæ nõ uariantur hoc totũ eſt intelligendũ: quod ipſum adhuc
ꝑpetuũ nõ eſt, ut mox docebitur. ¶ O mne participiũ.) ut ἡ τύπτουσα τετυφυῖα,
τιθεῖσα, διδοῦσα. Item hæc τύψασα, ἱστᾶσα ζευγνῦσα. quæ fiunt à maſculinis ul
timã producẽtibus addito. α. His addi poterũt participia. aoriſt. paſſiuorũ. ut τυφθεῖ
σα, τυπεῖσα. ¶ Participia maſculina.) ut ὁ τύπτων τετυφὼς, τιθεὶς διδούς.
Itidem ὁ τύψας, ἱστὰς, ζευγνύς. Quædã maſculina fœminina & neutra tono indi
cant quãtitatem. Nã ποιήσας acuto demonſtrat ultimam produci: τὸ ποιῆσαν cir
cũflexo corripi: item τύπτουσα τύψασα antepenultimæ acuto, ultimã eſſe breuẽ.
¶ Nomina finita.) in his quandoq; fallit regula ſuperior de poſſeſſiuis. Nam ab ἰὸς
ideſt uenenũ producto. ι. ἰόεις uenenoſus, idem habet breue apud Nicandrũ. Item à
χιὼν nix breui. ι. χιονόεις eadem longa reperitur, quãuis χιονωτὸς et χιονώδης
quantitatẽ ſimplicis retineant. Exẽpla ſuppetunt apud Nõnum & alios. ¶ Nomen
maſculinũ.) πῦρ et πᾶν neutra producũtur & pauca alia è maſculinis ac fœmini
nis in ultimis ſyllabis indicanda. ¶ Anceps finalis.) ut τὸ μέγα σῶμα, εὔχαρι
μέλι, ἡδὺ γόνυ. Itidem de pluralibus eſt accipiendũ. τὰ μεγάλα. σώματα. Exceptis
contractis quæ producũtur. ut τὰ κρέα. σινήπι. ¶ Anceps ante.) Et ſi quidã uniuer
ſaliter negent, ancipitẽ natura produci ſequẽte duplici: apparet tamen id aliquãdo ac
cidere. ut in θώραξ πρᾶξις χαμᾶζε. Cæterũ quoniã apud poetas manente poſitione
fere productæ reperiuntur: ſatis habuimus id hoc in loco ac deinde capite ſequenti
admonere. ne in regulis de ancipitũ quãtitate ſecundum ſitum ſigillatim repeteretur
α. ι. υ. ante. ζ. ξ. ψ. natura corripi. Apparet autẽ corripi ex declinatione in nominibus.
quãdoquidẽ obliqui finitorũ in. ξ. et. ψ. ut capite ſequẽti dicetur, penultimã fere corri
piunt. Item tono, quem φοῖνιξ κῆρυξ. et ſimilia habent circũflexum, ultima uidelicet
breui. longa quippe ante longã non circũflectitur. Itẽ in uerbis finitis in. αζω. ιζω. υζω.
quia futura & aoriſti, dimiſſa poſitione, breuẽ ſeruant ancipitem. ut ἠρπάσαν ἐφή
μισαν ἐρίσαντε ἔκλυσε. quæ tamen poetæ more ſuo producere audent: præſer
tim quũ utrinq; incidit lõga. ut in ἀκοντίσας ἐφοπλίσας. et quũ duæ ſequũtur
breues. ut in λιῖσατο ὡπλίσατο. ubi. σ. etiã geminare ſolẽt, ut in cremẽtis dicet.

De cremẽto & q̃titatis variatione ĩ inflexionibꝰ noĩm & ꝑticip. Ca. 16.

QVanta eſt anceps vltima in recto ſingulari nominũ & participiorũ
imparũ, tanta fere manet in obliquis, quũ cremẽto fit penultima.
vt in δορκὰς δορκάδος δορκάδι δορκάδα. α. vbiq; corripitur: rurſus in
πᾶν πανὸς πανὶ πᾶνα, vbiq; producitur. Excipiũtur πῦρ et ἅλς. quæ
licet

licet producantur in rectis, corripiũtur tamen in obliquis. πυρὸς ἁλός.
Aduertendũ eſt nomina finita in duplicem pręcedente ancipiti, quũ eam
in recto natura breuem ſed poſitione longam habeant, in obliquis natura
breuem retinere. vt αὖλαξ σκύλαξ κίλιξ κάλυξ, ἄραψ κατῆλιψ χάλυψ, αὔ
λακος σκύλακος κίλικος κάλυκος, ἄραβος κατήλιφος χάλυβος. Demptis diſ
ſyllabis maſculinis in. αξ. penultima producta. q̃ & in recto & in obliquis
α. natura longũ habent. vt θώραξ. et reliquis ſuperiori cap̃. indicatis. Quibꝰ
adiiciẽda nũc veniũt. γύψ, γρύψ, ἴψ, ῥίψ, ancipitẽ in obliquis natura pro
ducẽtia, in rectis poſitione. λαίλαψ, vero in recto acuta priori cõſtãter ſcri
ptũ reperio. quo indicatur poſteriorẽ natura produci, q̃ tamen in obliquis
corripitur. λαίλαπι μαστίζων. &c. Quæ vero in. ιξ. et. υξ. deſinunt, recti pe
nultimã producentia. ι. finale habent in recto natura breue, tametſi poſitio
ne longũ: at in obliquis natura productũ. vt φοῖνιξ φοίνικος, τέττιξ τέττι
γος, κῆρυξ κήρυκος, κόκκυξ κόκκυγος. Demptis fœmininis finitis in. ιξ. et aliis
in. λιξ. et compoſitis in. υξ. Quæ ancipitem in obliquis, ſicut in recto, na
tura breuem conſeruant. vt κύλιξ κύλικος, ἧλιξ ἥλικος, σύζυξ σύζυγος.
Ad hæc oxytona diſſyllaba fœminina finita in. ις. declinata per. δ. quæ
penultimã recti habent productam, dum modo diminutiua non ſint nec
propria: quũ in recto. ι. corripiant, in obliquis plærumq; producunt. vt
ἡ κνημὶς κληῒς βαλβὶς, τῆς κνημῖδος κληῖδος βαλβῖδος. Triſyllaba tamẽ. ι.
breue cõſeruãt, qualiſcũq; ſit penultima recti. vt αὐλητρὶς αὐλητρίδος, στρα
τηγὶς στρατηγίδος. Niſi q̃ ea q̃ penultimã ſimul & antepenultimã hñt corre
ptas. ι. ipſum ꝑducũt. vt βατραχὶς πλοκαμὶς. βατραχῖδος πλοκαμῖδος.
Porrò genitiuus deſinens in. θος. penultimam in obliquis habet lon
gam. vt μέρμιθος ὄρνιθος ἄγλυθος κώμυθος. excepto κόρυθος, correpto in obli
quis ſicut & in recto.
Nomina quælibet finita in. υς. ſiue longũ habeant. υ. in recto ſiue breue,
in obliquis correptũ tenẽt. vt ἰχθὺς ἰχθύος, ὀφρὺς ὀφρύος, μῦς μυὸς, δρῦς
δρυὸς, πηλαμὺς πηλαμύδος. Exceptis dicatalectis, quæ longũ cõſeruant
υ. vt ὁ φόρκυς τοῦ φόρκυνος, vel φόρκυ. Homer. ὀδ. α. φόρκυνος θυγάτηρ. He
ſiod. κητὼ ὁπλότατον φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. Quum vero declinatur
τοῦ φόρκυος, correptum ex aliorum proportione, ſicut βότρυος. &c.
Datiuus pluralis æqualem penultimã vult habere cum ſingulari. Ideo q̃
πᾶσι ἅπασι, et ſimilia, eam productã retinent, ſicuti παντὶ ἅπαντι. Cæ
terum. α. metaplaſmi breuẽ eſt, vt ἄστρασι ἔγκασι. Item quũ in quibuſdã

interponitur, ἀνδράσι πατράσι μητράσι θυγατράσι.

Quū par obliquꝰ, impar dialecto efficitur: penultimā producit. vt ἀγχίσης ἀγχίσου καὶ ἀγχίσαο, ἀΐδης ἀΐδου καὶ ἀΐδαο. Item τῶν μουσᾶν καὶ μουσάων, τοῦ λόγου καὶ λόγοιο, τοῖν λόγοιν, καὶ λόγοιϊν, τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι, ταῖς αἰνείαισι, ταῖς μούσαισι καὶ μούσῃσι. πηληϊάδεω vero et ſimilia, & ſi penultimā corripiūt: ſynizeſi tn̄ producūtur. Idē cōtingit in imparibus. nā κεράατος et τεράατος. α. prius hn̄t ꝓductū, κέρατα vero et τέρατα breue.

Participia imparia incōtracta, ſola poſitione ſuas vocales ſimplices inflectendo producunt. Ideoq; circūflecti nolunt. vt τύψαντος ἱςάντος τύπτοντος τυφθέντος. Sunt quæ natura correptas habent. vt τετυφότος. Penultimam vero eiuſdem fere quantitatis ſeruant cum ſuis temporibus. Participia ionica à præteritis in. α. purum, penultimam corripiunt: ſicut ſua præterita. vt ab ἕςαα ἑςαώς, à δέδια δεδιώς, à μέμαα μεμαώς.

Latina nomina latini crementi regulis ſubiicere conſentaneum eſt, quę magna ex parte græcas æmulantur. Nōnus. καίσαρι τιβερίῳ.

SCHOL. *Syllabæ nominū antepenultimæ & penultimæ immotæ, item ultimæ mobiles, per regulas peculiares de quātitate ancipitū ſecūdū ſitū ueniunt explorādæ. ut in πυραμίς. πυ. lōga eſt. ρα. breuis. ις. ſimiliter breuis. ut inferius in. υ. ante. ρ. et α. ante. μ. et. ις. terminali apparebit. Item in πυραμίδας, ultima breuis. Nā. ας. terminalis corripitur. Quæ uero ob cremētū fiunt penultimæ ex ultimis in obliqs noīm impariū, ſeorſum tanq̄ mobiles & uariæ nūc explicabūtur. ut puta in πυραμίδος, πυραμίδι, πυραμίδα. μι. ſyllaba dicit̄ habere cremētū. tametſi creſcēs ſupra rectū, ultima eſt. Quoniā igitur ſæpe accidit, ut ea ſyllaba nō ſit ī obliqs eiuſdē quātitatis cū recto: neceſſe eſt eā uarietatē diſtinguere. Illud autē hic recolēdū qd̄ ſupra monuimus. quādoq; ancipitem breuē ob alias uicinas breues, ſiue alioq longas produci. Id enim nō raro accidit in obliquis noīm. Muſæus.* γείτονές εἰσι πόλιες. *Idē.* σηςιάδος ἀπὸ πόλιος. *Hic in* πόλιος, *et illic in* πόλιες. ι. *alias breue, lōgū efficitur. Itē. ὀδ. β.* αἰθέρι πέλασε. *Hic quoq;. ι. alias breue, producitur. Dionyſi* μυσοί τε βορειότεροι θρηΐκων. *Et iterū.* αὐτοί τε θρηΐκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. *utrobiq;. ι. ī obliqs producitur: quū alias apud eūdē nō ſemel corripiatur in eadē dictione, & in* θρηΐκιος. *Itē in epigrā.* θρηΐκας αἰνείτω τις. *&c. Sic apud Nicādrū penultimæ ī genitiuis* ὑηδύων κρομμύων μελανθίου, *occaſione ambiētiū lōgarū producūtur. Idipſū ī penultimis participiorū nō raro accidit. Nā. α. qd̄ in* μεμαώς μεμαῶτος *breue eſt, in* μεμαότες *p. o. prætextu breuiū producitur apud Home. Aduertēdū autē poetas etiā alibi cremēti ſyllabis abuti. nā Home. ubi. ἰλ. β. ſcribit* χαίρετε κήρυκες διὸς ἄγγελοι. υ.

producit. alibi corripit, κήρυκι ἠπυτίδῃ. *Idē illic* βεβρύκων βασιλῆος. βρυ. *facit longū: alibi* οὐδ᾽ ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος, *breue. Iidē in nominibus deſinētibus in. ις. præcedētibꝰ duabꝰ breuibꝰ, interponere ſolent. η. ut in obliqs poſſit remanere. ι. breue. ut* παγασηΐς ποταμηΐς. παγασηΐδος, ποταμηΐδος.

De cremento & variatione penultimæ in verbis. Cap̄. 17.

QVanta eſt penultima anceps in themate verborū, tanta eſt manens in parataticis. vt κρίνω ἔκρινον. vtrobiq;. ι. producto.

Ad hæc tanta ſolet eſſe anceps in temporibus aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata ſunt. vt κρινῶ, κέκρικα κέκριμαι, correpto. ι. cōtra ἔκρινα, κρῖναι ὁ κρίνας eodem producto. præter ſubiectis regulis contenta.

Futura quintæ coniugationis penultimā ſemp corripiunt. vt κρίνω κρινῶ, μολύνω μολυνῶ, ψάλλω ψαλῶ, αἴρω ἀρῶ. Futura à verbis barytonis in. ιω. et. υω. plærumq; penultimam producunt: licet themata varient. vt μηνίω κυλίω λύω, μηνίσω κυλίσω λύσω. Item à finitis in. αω. præcedēte vocali aut. ρ. vt ἐάω ἐάσω, φυράω φυράσω. Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam poſitione. ζ. vel. πτ. ſiue. σσ. ſublata poſitione, breuem retinet ancipitem. vt ἁρπάζω ἁρπάσω, νομίζω νομίσω, κλύζω, κλύσω, πλάττω vel πλάσσω, πλάσω.

Aoriſt. primus in verbis quintæ cōiugationis penultimā producit ſemper: in aliis variat. quanq; vt plurimum futurum ſequitur. Aoriſt. ſecūdus ſupra duas ſyllabas à themate barytono penultimam corripit. vt ἔτυπον ἔλιπον ἔλαβον. niſi q̄ poſitione producitur in quibuſdam ortis à themate habente conſonantem mutam immutabili ſuppoſitam. vt ἥμαρτον ἔπαρθον ἔδαρκον, ab ἁμαρτέω πέρθω δέρκω. Tranſlata autem poſitione per metatheſin, ad naturam ſuam rediens corripitur. vt ἔπραθον ἔδρακον.

Paracimenos cōmunis ſeruans ancipitē penultimā futuri eiuſdē quantitatis eam retinet, vt κρινῶ κέκρικα. Notanda verba finita in. υπτω. quæ ancipitem in paracimeno natura longam habent, vt κύπτω κέκυφα. quam tamen in themate natura breuem eſſe volunt, qui præcipiunt: verba quęcunq; in. πτω. deſinentia ancipitem præcedentem habere breuem, vt βλάπτω τύπτω: exceptis ῥίπτω et πίπτω. Quoties autem deſinens in. κα. abiicit ionice. κ. penultimam corripit. vt à βέβηκα βέβαα, ab ἕςηκα ἕςαα, à δέδοικα δέδια, à πέφυκα πέφυα. Porrò quū attico more duas literas primas thematis initio recipit: penultimam ſimul corripere ſolet, vt ἀλείφω ἀλήλιφα, ἐλεύθω ἐλήλυθα, ὀρύττω ὀρώρυχα.

Aoriſti imperatiuorū finitorum in. θι. et infinitiuorū in. ναι. penultimā producunt. vt ϖῖθι φᾶθι, κρῖναι λεᾶναι. ſimiliter δῦθι κλῦθι. qui facti ſunt per metaplaſmū à δύε κλύε. τέτλᾰθι tamen τέθνᾰθι δέιδῐθι κέκλῠθι ὄρνῐθι et ἴθι eandem corripiunt. quæ à quibuſdā præterita perfecta putātur. Itē à verbis εἰς μι infinitiua in. αναι. et. υναι. penultimā corripiunt. vt ἱςάναι τεθνάναι ζευγνύναι. ſicuti etiam τιθέναι et διδόναι. Item aoriſti imperatiuorum in. θι. in formationibus notati, ἕθι, θέτι, δόθι.

Anceps. α. creſcens in verbis natura corripitur. vt in ἐτυψάμην, τετύφᾰμεν, τυψᾰ́τω. alicubi tamen poſitione producitur, vt in τύψᾱσθαι. alicubi etiam natura: videlicet in tertiis pſonis pluralibus finitis in. ασι. τετύφᾱσι. A. ἰωνικῶς additū in tertiis perſonis pluralibus paracimeni & hyperſyntelici paſſiuorū corripitur. τετύφᾰται διδαίᾰται ἐτετύφᾰτο. et in optatiuo τυψοίᾰτο. in præſentibus tamen verborū in. μι. producitur, τιθέᾱσι διδόᾱσι ἱςᾶσι ζευγνύᾱσι. quia omnis verbi deſinentia in. σι. producit penultimā.

In perſonis autē deſinentibus in. α. quoties alterū. α. contiguū interponitur, eiuſdē eſt quātitatis cū ſyllaba præcedenti. vt in μαιμᾱ́α μνοινᾱ́α. α. penultimū producit. Cōtra in βοᾰ́α μεμᾰ́α μηχανάᾰται corripitur. his adiiciātur Ionica illa ἐσᾰ́ωσε pro ἔσωσε, σάου pro σῶζε. et ſimi. α. corripiētia.

In verbis in. μι. penultima vocalis thematis actiui longa eſt: & longa durat vſq; ad tertiā perſonā ſingularem thematis & paratatici & aoriſti. vt ζεύγνῡμι ζεύγνῡς ζεύγνῡσι, ἐζεύγνῡν ἐζεύγνῡς ἐζεύγνῡ, ἔδῡν ἔδῡς ἔδῡ. In perſonis vero dualibus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis breuis fit. ἵςᾰτον ἵςᾰμεν, ζεύγνῠτον ἐζεύγνῠμεν. ſic ἱςάναι ζευγνύναι infinitiua. quæ inde formentur. item φάναι à φημί. nam à φαίνω, φᾶναι producitur. Cæterū in aoriſt. β. vel ſi malis paratatiços vocare, verborū diſſyllaborū in. μι. lōgū pperuo reperitur. υ. vt ἰλ. ζ. et. κ. ἐδῡ́την. et. οδ. ω. ἔδῡτε. Præterea in horū quoq; præteritis actiuis penultima producitur, idq; opinor ppetuo in omnibus perſonis: quādoquidē id tēpus peculiare non eſt verborū in. μι. ἕςᾱκα ἕςᾱκας. &c. Poſtremo præſentis præteriti & aoriſti primi paſſiuorū, deinde etiam aoriſt. mediorū penultima corripitur. Quin & ſyllaba eadem in reliquis ab his formatis durat breuis. vt in ἵςᾰμαι ἱςᾰ́μην, ἕςᾰμαι ἑςᾰ́μην, ἐςᾰ́θην ςαθῆναι ςαθείην.

SCHOL. *Crementū in uerbis computandū eſt ab ea ſyllaba, quæ ſecundā perſonam ſingularē præſentis indicatiui actiui exæquat. Hic antē penultimā thematis, cremento coniunximus, q; ſæpe ea in alijs temporibus uariatur. Itaq;. υ. penultima huius thematis* μολύνω *inueſtiganda erit in regulis capitis de penultimis. Aliorum uero temporū, ſcilicet* μολυνῶ ἐμόλῡνα, *et reſpondentiū in reliquis modis, aſſumenda iuxta ea quæ in hoc capite, & quæ in formationibus libro ſuperiori dicta ſunt. Notandū uero, ſæpe accidere, ut penultima in futuro barytono æqualis ſit quantitatis cum præſenti, quandoq; ut maioris, nunquā tamen ut minoris. Futurū ad hæc fundamentum eſſe quantitatis penultimæ in uerbis, ſicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas fere ſeruatur in paracimenis & hyperſyntelicis actiuis & paſſiuis, & in aoriſt. paſſiuo. ut* κρίνω *thema. ι. habet longum,* κρῐνῶ *breue. unde* κέκρῐκα *quoq; breue, &* ἐκεκρίκειν. *Item* κέκρῐμαι ἐκεκρῐ́μην ἐκρίθην. *Et in ceteris modis* κρῐθῶ κεκρῐκέναι κρῐθῆναι. *Notantur uerba quædā habentia, in themate quidem penultimam mediā, in alijs uero temporibus ſubinde uariantia. ut* λύω θύω. *in quorū futuris* λῡ́σω θῡ́σω. *υ. producitur: in præteritis uero actiuis & paſſiuis corripitur.* λέλῠκα τέθῠκα, λέλῠμαι τέθῠμαι. *at in uerbalibus fit indifferens* λύμα θύμα. *Item in paratatico* λῦτο *longa eſt penultima, ſed in aoriſt. β.* λῠ́το *breuis. Nihil igitur mirum, ſi regulæ certæ exactæq; non tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda uero hic ſyllaba præcedens & ultima. quarū nōnunquā rationem habent poetæ. ſicuti ſuo loco notabitur, ubi de uerbis finitis in. υω. agetur, in cap. de quantitate penultimæ. υ. ante uocalem. Id autem non ſolū in his, ſed in uerbis quoq; in. ζω. et in. ω. præcedente qualibet ancipiti uerū comperietur. ut in* κάπνῑσαν κῦσε ἀνοχμᾱ́σας ἀκοντῑ́σας. *quæ producta penultima quandoq; legimus. Itidem* ἐϖᾱ́σατο *et* ἐρύσομεν, *antepenultima producta. Quanquā horū aliqua alijs rationibus excuſantur. nempe q; quædā à thematis indifferentibus ueniant, aut certe à temporibus nō ſequētibus ſuorū thematū quantitatem. alia q; duplici.* σ. *ſcribi oporteat. Siquidē uocalem aoriſtorū breuem ante.* σ. *ſic extēdunt poetæ. ut in* ἐτέλεσα ἐγέλασα. *et alijs. Præterea in alijs temporibus ob uariam ſignificationē quātitas uariatur. Sic ab Homero.* ϖᾱ́σασθαι *prima lōga uſurpatur,* ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι, *ideſt poſſidere: et cadē breui,* ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι *pro guſtare.* Ἵςαμαι ἐςάθην.) *Quæcūq; huiuſmodi poetica licentia producuntur, excuſanda erunt, aut adnotanda, potius quā imitanda.* Theoc. τίνος ὦ γαθὲ τόσσον ἔρᾱσαι. *qui locus fortaſſe gemino.* σσ. *ſcribendus eſt.* Callim. ι. ἐςᾱ́θη δ' ἄφθογγος. Sophoc. ἡμῖν μὲν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλῄμεθα.

De ancipitū quātitate ī antepenultimis ſyllabis. et primū de. A. Ca. 18.

A Ante vocalem in antepenultimis ſyllabis corripitur. vt ἀᾰται. ἀήτης. ἀΐω. ἄωτος σαώτερος. Producunt vero. ἀέναος. ἀέριος. ἀΐδιος. ἀϊθαλής. ἄονες. ἀΐσσω. ἀΐκη. ἀΐκες. ἀᾱ́ατος, vbi. α. medium producitur ἀκρᾱ́αντος. ἀχαϊκός. βουγάϊος. βιάζομαι. ἐλάϊνος. Ἐλαΐς. ἰάομαι. καταΐγδην. Λαέρτης.

Λαοδάμεια, et cætera à λαός compoſita. λάϊνος. τετράορος. ταΰγετον. Indifferens eſt ἀείδω.

A.ante.β.corripitur.vt ἄβυδος. ἀλάβαστρον. ἀραβέω.

A.ante.γ. corripitur.vt ἀγαθός λαγωός πάγουρος. Producunt. ἰθαγενής. σφραγίζω. τιμαγήτης.

A.ãte.δ.corripit.vt ἀδινός.γάδειρα.χερμάδιον. Producũt ἀδηκώς.ῥάδιος.

A.ante.θ. corripitur. vt καθαρός.ῥαθάμιγξ.Producũt. γαθυλλίς.ῥάθυμος.

A.ante.κ.corripitur.vt ἀκέομαι.ἀκούω. Producunt. ἀκούσιος.διάκονος.λακέω. μακεδανός. συρακόσιος. φαιακία. et numeralia finita in .ακόσιος. vt διακόσιος. τριακόσιος.

A.ante.λ.corripitur.vt ἀλήτης. δαιδάλεος. κεφαλῆνες. μαλακός. πηδάλιον. Produ. φαλαίνη. et apud Nicandrum. ἀλοσύνη.

A.ante.μ.corripitur.vt ἅμιλλα. ἀμείβομαι. Producunt. Ἀπαμαία. Δαμοίτας. Εὐδάμιππος. ἀμητός meſſis, et ἄμητος æſtas. Indifferẽs eſt. ἀμάω.

A. ante. ν. corripitur. vt ἄνεμος. θάνατος. Producunt. Δάνουβις fluui. κρανώνιος. κρανίον. κράνειον. μανικός. νεανίας. πανικός. et ex breuibus quædam ratione immutabilis. vt ἀνεψιός.

A.ãte.π.corripit.vt ἀπάτη. δαπανάω. Producũt. ἀπιδανός. ἀπεννῖνος. ἄπειρος pro ἤπειρος. δραπέτης. δραπετίδης. νάπεια. Indiffe. ἀπόλλων.

A. ante.ρ. corripitur.vt ἄριστος. ἱππάριον. κλάριος. χαράττω. Producunt ἀμαρακός. ἀράομαι. ἀρήτη. ἄρκτος. ἀρητήρ. ἀρήτειρα. Ἀρήνη vrbs. Καρίων. fluui. κάραβος. μαρύομαι.

A.ante.σ.corripitur.vt κασίγνητος. ἀσίη. Producunt. ἄσιος. ἀσιάδης. Ἀσωπός. ἐπαράσιμος. εὐκρασία. Γάσιος. κοράσιον. Πασιφάη. πασιφαής.

A. ante.τ.corripitur.vt ἀκράτιστον. ἀταρπός. κρατέω. Producunt. βατήριον apud Phocylidem, et διδυματόκος apud Orpheum, et θάτερον contractum, à τὸ et ἕτερον.

A.ante.φ. corripitur.vt γλαφυρός. σαφυλή. Producit. ἀπάφιος.

A.ante.χ.corripitur.vt ἀχιλλεύς. ἀχαιοί. Producit. τράχουρος piſcis.

SCHOL. *En tibi lector ſpeciales regulas de quãtitate ancipitũ ſecũdũ ſitũ. Quæ aut ultimæ ſunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc eſt penultimã antecedẽtes. Placuit autẽ hic antepenultimas uocare quaſcũq; penultimã antecedẽtes. Penultimas uero ultimæ adhærentes: ſiue primæ ſint ſiue mediæ. ut in* λαερτιάδης. α. ε. ι. *antepenultimas appellamus: ſed.* α. *ſequentem ante.* δης. *penultimam. ac ſimiliter in alÿs. Quo in loco nõnulla ſunt præmonenda. primũ in uocabulis quæ contrahuntur, ſyllabas incontractas hic numerari: in uerbis uero deponentibus, eas quas habet fictum thema uocis actiuæ. Itaq; huius uerbi* λυπῶ *quantitas. υ. quærenda eſt in antepenultimis: quia fit à* λυπέω *rurſus huius uerbi* ῥύομαι. *υ. quærẽda in penultimis. quia eſt à* ῥύω. *Porrò ex perſonis uerborũ ultimas ſyllabas hic eſſe quærendas: item antepenultimas, quæ non habeant crementũ. In thematis uero has utraſq; atq; inſuper penultimas. Nam in reliquis temporibus excepto themate, tam ſyllabæ penultimæ quã omnes creſcentes, explorandæ erunt iuxta regulas in præcedenti capite traditas. Ad hæc multa uocabula, quorum ſyllabæ regulis generalibus includuntur, in his ſpecialibus ideo repeti, ut memoriæ cõſulatur. ueluti* παός *pro* πηός, νικανδρος, ἰλυόεις. *et ſimilia.* Ἀΐδαλης.) α. *initÿ ſequentibus duabus breuibus producitur. ut in* ἀΐδιος ἀέναος, *et ſimilibus, alias* ἀεὶ *compoſitum & per ſe corripi ſolet.* Ἀδηκώς,) *ex contractione eſſe uidetur pro* ἀηδηκώς *feſſus, laborans.* Ῥάδιος.) *tradunt grãmatici. ι. ſubſcribendum in hoc: & in* ῥᾷον ῥᾷστος, *& in* ῥάθυμος. Διάκονος.) *per contractionem fieri putant: quaſi* διαέκονος. Μαλακός.) *Theocri.* β. χεῖρας ἐφαψαμένη, μᾶλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων. *Semel produci repperi in hymnis Homeri.* παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μᾶλακὰ ποίης. *nimirum occaſione immutabilis, inuitantibus etiã duabus breuibus.* Ἄριστος) *optimus.* ἄριστον. *quoq; idest prandium corripi uidetur.* ιλ. ω. ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. *Niſi legendum ſit* ἐντύνοντ' ἄριστον. *ut in quinto loco ſpondeus locetur. Certe autor Etymologici per contractionẽ fieri tradens, ut ſit quaſi* ἀόριστον, *produci uult* α. *cui ſuffragatur compoſitũ* ἀνάριστος *productũ apud Theocri.* εἰδ. ιε. ὥρα ὅμως κἠς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας. Ἱππάριον.) *in diminutiuis in.* αριον. *breue eſt.* α. Ἄσιος.) ιλ. β. ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καΰστρου ἀμφὶ ῥέεθρα. *Sũt tamẽ q deducant à recto* ὁ ἀσίας ἀσίου, *καὶ ἰωνικῶς* ἀσίεω, *et p ſyncopen* ἀσίω. Εὐκρασία.) *Moſchopulus ideo.* α. *producere autumat, q. ſit à* κεράω. ω. ἀκρασία *cõtra corripere, q. ſit à* κρατέω. ω.

De quantitate. I. in antepenultimis ſyllabis. Cap. 19.

I. Ante vocale in ãtepenultimis corripit. vt αἰγιαλός. διερός. ἰότης. μητιόω. ἐλλοπιεύω. Producũt vero. ἀνιάω. ἀνιαρός. ἰάομαι. ἰατρός. ἰάσιμος. ἰητήρ. Γαπετός. Γάσος. Γάσιος. Γαμβιος. ἰονίη. ἰύζω. ἰΰγή. ἰυγμός. ἰωχμός. et compoſita ab ἰός ideſt venenũ, vt ἰοβόλος ἰοχέαιρα. Itẽ κιάθω. μνιάδης. οἴομαι. ὀφιοπίδης. πανδιονίδης. παλίωξις. προΐωξις. πιαίνω. πίερος. πιέριος. φθιώτης. χιονόεις.

Indiffe. ſũt ἀνιάζω. ἰαίνω. ἱερός. ἵημι. eo. ἵεμαι. eo. ἵημι. mitto. ἵεμαι. cupio.

I. ante. β. corripitur. vt λιβύη. σιβαρός. Producunt. ἀλίβαντον apud Nicandrum, et τίβυρις, alias τίβουρ vrbs Italiæ. In vulgatis enim codicibus Stephani ſic quoq; legitur τίβουρ diſſyllabum per. ι.

I.ante.γ.producitur, vt ῥίγιον. ῥιγέω timeo. ῥιγόω algeo. σιγάω. ὀρίγανον.

I.ante.δ.corripitur.vt γνωμίδιον. ἐριδαίνω. κουρίδιος. σίδηρον. Producunt. ἀιδάλιος. ἰδαῖος. ἰδάλιον. ἰδομενεύς. πιδύω. πιδύτης. σιδόνιος. χελιδόνιον.

I.ante.θ.corripitur.vt κίθαρις. ψιθυρίζω. τιθηνός. Producunt. βιθυνία. ἰθύνω. ἰθύντωρ. σιθωνία. τιθωνός.

I.ante.κ.corripitur.vt ἱκέτης. σικελός. Producunt. ἀρικίνη. ἱκεσίη. ἱκέσιος. ἴκαρος. ἰκάριος. νίκαμα. νικάω. νικίας. νίκανδρος. σικανίη. σικελίη. φοίνικεος. φρικαλέος. φρικώδης. Indiffer. ἴκελος.

I.ante.λ.corripitur.vt λιλύβη. φιλέω. Producunt. ἰλεός. ἰλυόεις. ἰλιωτός. ἰλαδόν. ἴλιος. ἰλασμός. μίλητος. μελίλωτον. ὁμιλαδόν. ὁμιλέω. σιληνός. φιλητεύω. φίλομαι. χιλεύω. χίλια. χιλιάς. χίλιοι. ψίλωθρον. Indiffer. ἵλαος. ἵλαμαι.

I.ante.μ.corripitur.vt χίμαρος. ἱμάσθλη. σιμόεις. Producunt. βριμάω. βριμιδόν. δριμύλος. Ἱμέρα vrbs & fluui. ἵμερος. ἱμερόεις. ἱμείρω. μιμοῦμαι. μίμημα. μιμηλός. σιμαίθα. et compoſita ac deriuata à τιμή, vt τίμιος. τίμαιος. τιμαγήτης. φιμώδης.

I.ante.ν.corripitur.vt κοτίνουσα. κινύρομαι. μινύρομαι. Producunt. γίνομαι. γινώσκω. δίνησις. δινήεις. ἐρινεός. θρινακίη. Γναχός. Γνωτός. ἰνίον. κινέω. κίνυμι. κινύφιος fluui. λακίνιος. λακινιάς. μινώιος. πινύσκω. σίνομαι. φλαφίνιος. Indiffer. ἀγινέω. δινέω. δινεύω.

I.ante.π.corripitur.vt λιπαρός pinguis. Producunt. ἐνίπαπε. λιπαρέω ſupplico. διιπετής et πυριπόλος, apud Orphe. ῥιπίζω. ῥίπαιον mons.

I.ante.ρ.producitur.vt σεμίραμις. τιρύνθιος.

I.an̄.σ.corripit̄.vt κλισία. πισίδαι. Produ. βισάλτης. βισάλτια. βρισηΐς. Γσανδρος. ἰσοφαρίζω. ἰσαῖος. ἰσάζω. κονίσαλος. μισαρός. μισέω. νίσυρος. πισιδικός. πισιδής. σισύμβρα. σίσυφος. σισυφίδης. τισιφόνη. φθισήνωρ. χαρίσιος.

I.ante.τ.breue eſt, vt μιτυλήνη. λιτανεύω. ἴτυλος. Producunt. ἰτέα. τίτυρος. τριτωνίς. τριτογένεια. τριτογενής. ἰτιμονεύς.

I.an̄.φ.corripit̄.vt νιφετός. νιφόεις. Produ. δἰφάω. διφήτωρ. ἴφιτος. ἴφιος. ἰφιγένεια. ἰφιδάμας. ἰφίνοος. et alia ab ἶφι. τρίφυλλις. Indiffer. πιφαύσκω.

I.ante.χ.corripitur.vt κιχέω. Producunt. ἰχανῶ. κίχορα.

SCHOL. προΐωξις.) Heſio. ἀσπίδ. ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. in παλίωξις.ι. per cōtractionē fieri uidetur ex παλιίωξις. in altero, ſi nolis. ι. producι: poteris per ſynizeſin coniungere. ο. et. ι. ut προΐω ſit ſpondeus. Διάβολος.) Nōnus in hoc ob ſequentes breues primā producit, quod ſimiliter facit in τιβέριος: at in τιβεριάς τιβερινίς τιβερῖτις corripit. Idem ediuerſo primā in νικόδημος eadem

eadem neceſſitate facit breuem. Γνωμίδιον.) deriuatiua nomina finita in ιδιον. tres ſyllabas ultimas habent correptas. Ὀρίγανον.) ſæpe ὀρείγανον inuenio apud Nicandrum & eius interpretem per. ει. Σειληνός.) etiam per. ει. ſcribitur à multis. et σιληνός per. ι. nunc longum nunc breue apud Orpheū, & Homerū legitur. unde à latinis quoq; prima longa & breui uſurpatur. Φιλέω.) φιλοῦμαι. φιλομειδοῦσα & φίλος. ac ſimilia, quandoq; producuntur ab Homero. Κινέω.) omnia uerba deſinentia in. ινῶ. habent. ι. longum, ut κινῶ. δινῶ. Ἰτία.) quidam tradunt. ι. incœptiuū ante. τ. corripi, ut in ἴτυς. ἰτρύον. ἰτέα. atqui Home. non ſemel producit. ut ἰλ. φ. καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι. et. ὀδ. κ. iterum.

De quantitate. Υ. in antepenultimis ſyllabis. Cap. 20.

Υ. Ante vocalem in antepenultimis corripitur. vt γηρυονεύς. θυώδης. κυανός. κυανῶπις. μυοκτόνος. ὕαινα. Producunt vero αἰσυήτης. ἰλ. ν. ἐνυάλιος. κυρήνη. κυάνεος. μυελός. μύουρος. μυώδηκος. μυελός. πύελος. πυετίη. πλατυάσδω. apud Theocri. ὑετός.

Υ.ante. β. corripitur. vt παλύβιος. κυβιστάω.

Υ.ante. γ. corripitur. vt ὑγιής. συγερός. ὠγυγίη. Producunt. γυγαῖος. et θυγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη. πυγίζω.

Υ.ante. δ. corripitur. vt κυδοιμός. Producunt. κυδάλιμος. μυδαλέος. κυδιμος. κυδαίνω. κυδιόω. πυδάω.

Υ.ante. θ. corripitur. vt ἐρυθαίνω. κύθηρα. Producunt. ἐρυθιόω. πυθαγόρας. πυθεδών. πύθιος. μυθοῦμαι. et ab eo compoſita. vt παραμυθοῦμαι. παραμύθιον. ψιμμύθιον.

Υ.ante. κ. corripitur. vt πυκινός. μυκῆναι. γλυκερός. Producūt. ἐρυκακέω. ἐρυκανέω. μυκάομαι. μυκηθμός. φυκιόεις.

Υ.ante. λ. corripit̄. vt φυλάττω. ὑλακτέω. ὑλάω. latro. Producūt. θυλακίς. θύλακος. θυλακόεις. κογχύλιον. παμφυλία. σκύλομαι. συλάω. συλεύω. σφονδύλειον herba. ὑλαῖος. ὑλακόεις. ὑλακόμωρος. ὑλακίδης. φυλεΐδης. φύλοπις.

Υ.ante. μ. corripitur. vt κυμινδις. πύματος. Producūt caſus plurales pronominis ſecūdæ perſonæ: & ab eo deriuata poſſeſſiua. ὑμέες. ὑμέων. ὑμέας. ὑμέτερος. Item. Ἀμυμώνη. θυμοῦμαι. ἐνθυμοῦμαι. ἐνθύμημα. θυμώδης. θυμήρης. θυμαίνω. κυμαῖος. κυμαίνω. κρυμώδης. λυμαίνω.

Υ.ante. ν. corripitur. vt δύναμαι. κυνικός. κυνέη. Producunt. βιθυνία. γρύνιος. Et interdum quædam à. συν. vel. ξυν. compoſita ratione immutabilis. vt ξυνήιον. xenium. ξυνίημι. συνεχές. ξυνόω.

Υ.ante. π. corripitur. vt κύπελλον. κυπάρισσος. Producunt, λυπέομαι.

Υ. ãte. ρ. corrip. vt γυρῖνος. θύριον. μαρτυρία. ψιθύρισμα. Produ. γυρόω. γυραῖος κυρήνη. κύριος. κυρῖνος. μυρίος. μυρία. μύραινα. πλημμυρέω. πλημμυρία. πυρίτης. et quædam a πῦρ compoſita. vt πυραμίς. πύραμος. πυραίχμης. alia corripiunt, vt πυρά. πυράκμων. πυράγρα. alia etiam variant, vt πυρήνη. πυραυγής. Item συρίζω. σφύραινα. τυρόεις. φυράω.

Υ. ãte. σ. pducit̃. vt χρύσεος. λύσανδρος. μύσιος. φυσάω. corrip. ἠλύσιος. θύσανος. ἰηλύσιος. τηΰσιος. ex cõpoſitis vero a λύω ſiue λύσις q̃dã pducunt̃, vt λυσίπονος. λυσιμελής. λυσιμέριμνος. λυσίζωνος. alia corripiunt̃. vt λυσιπήμων.

Υ. ante. τ. corripitur. vt εὐρύτερος. σκυτάλη. φυταλεύω. Producunt. ἀτρυτώνη. αὐτέω. φυτάλμιος. φυταλιά.

Υ. ante. φ corripit̃. vt τρυφάλεια. τυφωεύς. Produ. ἐλυφάζω. κωλύφιον.

Υ. ante. χ. corripitur. vt νύχιος. ὑποβρύχιος. Producit. βρυχανάω.

SCHOL. Κυανός.) *Quum poſt. αν. ſequitur uocalis breuis: fit longum. υ. ut κυάνεος κυανοχαίτης. alias manet breue, ut in* κυανῶπις κυανόχροα. Σφονδύλειον.) *hic. υ. ob ambientes longas produci uidetur à Nicandro: quũ in* σφόνδυλος *ab eodem ſubinde corripiatur, ſicuti in* σφονδύλιον *quoq;* ἰλ. α.

De quãtitate ancipitũ in penultimis ſyllabis, et primũ de. A. Cap. 21.

A. Ante vocalẽ in penultimis corripit̃. vt ἀγλαός. ἀεί. κεραός. ναυσικάα. ἐλάω. ἱμάω. pdu. ἀθεραΐς. ἀμφιάραος. ἀχραής. ἄων. δαήρ. ἐάων. i. bonorũ. Ἐλαΐς. θαΐς. ἰάων. κεράας. λάας. λάϊγξ. ναΐς. παμφαής apud Orphe. πρᾶος. πραΰς. ῥάων. χάων. χαόν. Itẽ λυκάων. ἐλικάων. ἱκετάων. ποσειδάων. μαχάων. ἀρτάων. ἀλκμάων. ὑπάων. συνοπάων. τυφάων. διδυμάων. ἀμυθάων. προτιάων. et ſiĩa i. αων. mutãtia. ω. in. ο. in obliqs, vt τ̃ χάονος. λυκάονος. &c. Et noĩa ſubſtãtiua oxytona finita ĩ. αός. vt λαός. ναύς. ταώς. Itẽ cõpoſita ab ἄω ſpiro. vt ζαής ἁλιαής. εὐκραής. et ab ἀΐσσω. vt πολυάϊξ. Et verba finita in. αω. p̃cedẽte vocali aut. ρ. vt ἐάω, περάω. exceptis ἐψιάω ἀμφιάω. quũ vero p̃cedit cõſonãs, corripi tradũt. πεινάω tamẽ pducto. α. reperio, et κάω. κλάω. Indiffe. ἀήρ. ἆορ.

A. ante. β. corripitur. vt ἑκάβη.

A. ante. γ. corripitur. vt ἄγω. τράγος. Produ. ἀαγής. Ἆγις. δαγύς. πρᾶγμα.

A. ãte. δ. corri. vt βραδύς κλάδος. pdu. ἆδος. λάδων. ὀϊλάδης. ὀπαδός. σπάδιξ.

A. ãte. θ. corrip. vt βαθύς πάθος. pduc. κρᾶθις. et ἆθλον ex ἄεθλον pcõtractione.

A. ante. κ. corripitur. vt κακός πολλάκις. Producunt. ἆκις fluui. ἄκων inuitus. quia coaleſcit ex ἀέκων. δάκος. Θρᾴκη vero. i. habet ſubſcriptum.

A. ante. λ. corripitur. vt μάλα. ἁπαλός. Producunt. ἀμάλη. et ἆλες contractum ex ἀολέες. δαλός. σαρδαναπάλος. σύμφαλος. Item ἐμφάλη et

τρικέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A. ante. μ. corripitur. vt θάλαμος. πλοκαμίς. Producunt. ἁμός noſter pro ἡμέτερος. φρασίδαμος. et noĩa neutra verbalia finita ĩ. αμα. vt νᾶμα. θυμίαμα.

A. ante. ν. corripitur. vt ἀνδάνω. κανών. οὐρανός. Producũt. Βιάνωρ. ἐρανός. Γᾶνος. ἱκάνω. κιχάνω. νεᾶνις. φθάνω. et nomina diſſyllabis oxytona in. ανος. vt δανός τρανός. et gentilia in. ανος. vt βρεττανός καρμανός. et in. ανις. vt βρεττανίς. καρμανίς. Item finita in. ανος. ſupra tres ſyllabas, vt ἡρωδιανός ἰουλιανός. excepto ὠκεανός. Indiffer. ἑανός, et ἄνω verbum pro ἀνύω expedio.

A. ante. π. corripitur. vt ἀλλοδαπός ἅπας τάπης. Producunt. Ἆπις Ἄναπος fluui. ἰάπυξ. νᾶπυ. πρίαπος. Σάραπις.

A. ante. ρ. corripitur, vt καθαρός σίβαρος χάρις. Κλάρος vrbs. Produc. ἆρα nunqd. Αἴσαρος fluui. εὐμάρας. θυμαρής. καρίς piſcis. Νάρων fluui. πάραρος. φαρίς. τιάρα. Et nomina diſſyllaba maſculina in. αρος. vt ὁ ταρός λαρός. Itẽ polyſyllaba oxytona in. αρος. habentia antepenultimã longam, vt μυσαρός.

Indiffer. ἄρης. ἀρή. φᾶρος pro veſte.

A. ante. σ. corripitur. vt δασύς. θάσος. Producunt. ἀσίς. ἆσον. θᾶσσον. Γάσος. Γάσων. κρᾶσις. μάσης vrbs. πράσσω. πρᾶσις. φᾶσις.

A. ante. τ. corripit̃. vt θάνατος δέκατος. Producunt noĩa lapidũ & gẽtilia in. ατης. vt ἀχάτης. γαγάτης. νιφάτης. σπαρτιάτης. et in. ατις. fœmini. gentilia, vt σπαρτιᾶτις. μελεᾶτις. πισιᾶτις. Item ἆτος. ἄτη. contracta ex ἄατος ἀάτη. ἀθέατος. Ἄρατος. ἀπροσόρατος. ἀόρατος. δμάτωρ apud Orphe. Εὐφράτης flu. θᾶπον. θέατρον. θεατός. ἰατρός. Καίρατος. flu. ὁρατός. πράττω. φράτηρ.

A. ante. φ. corripitur. vt γράφω. σάφα.

A. ãte. χ. corrip. vt τάχα. ῥάχις. pduc. τραχύς cũ cõpoſitis. Indif. ἰαχή.

SCHOL. Κεραός.) *Adiectiua i. αός. penultimã hñt correptã: ſubſtãtiua uero diſſyllaba productã, ut* ναός. Ῥάων.) *diphthõgo ſcribit̃.* Γάων.) *Ex noĩb⁹ finitis in. ων. ãcipite p̃cedẽte: eã fere producũt q̃ in obliq; mutãt. ω. in. ο. q̃ uero ſeruãt. ω. corripiũt.* ποσειδάων *tñ retẽto in obliqs. ω. producit. α. apud Home. i hym.* ἀμφὶ ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν. Κάω κλάω.) *q; fiãt à* καίω κλαίω. *α. producũt q. α. ex diphthõgo relictũ producit̃: niſi aliud ĩpediat.* Ἆορ.) *indifferẽs reperit̃. i. λ. κ. et. λ. cõpoſitũ uero* χρυσάορ *ubiq; produci exiſtimo.* πρᾶγμα) *à* πράσσω *uel* πράττω. μ. πράξω. *hæc. α. hñt natura lõgũ. qđ ipſũ circũflex⁹ arguit in* πρᾶγμα πρᾶξις: *itẽ in* πρᾶσις *et* πεπρᾶσθαι, *à* πράττω. μ. πράσω. Ὀϊλάδης.) *patronymica i. αδης. et. ιδης. fere corripiũt penultimã, ut* μιλτιάδης. νεστορίδης. *q̃do aũt p̃cedit. η. poetæ. i. breue iterponũt, ſic* πηληϊάδης, νηληϊάδης. ὀϊλάδης *tamẽ producit̃ illic.* αἴας δὲ κλεο=

βουλον ὀϊλιάδης ἐπορούσας. Ὀμφάλη.) *in hoc.α. q ſit inter duas longas, producitur: ut locum habeat in heroico. Rurſus in* τρικέφαλον πεντηκοντοκέφαλον. *et ſimilibus.α. efficitur longũ ratione duarum breuiũ præcedentiũ. quibus tertia nõ cohæret in eodem genere uerſus.* ὀμφαλὸς *enim et* κεφαλὴ *penultimas corripiunt. Quæ cauſæ, ut ſæpe dictũ eſt, multas ſyllabas alioqui breues extendere ſolent.* Πλοκαμίς.) *anceps in penultima, quũ præcedit immutabilem, & in ultima eſt.σ. corripitur.* Νᾶμα.) *nomen enim neutrũ in.* μα. *purũ deſinens, longam fere habet in penultima: ut* βῆμα νᾶμα χεῖμα θῦμα. *excipiuntur deducta à uerbis* εἰς.μι. *ut* θέμα δόμα. *Item* σέμα. *et quæ nõ habẽt.μ. purũ ut* βρέγμα δόγμα. Ἀνδάνω.) *uerba polyſyllaba in.*ανω.α. *habent breue.* Ἰουλιανός.) *In epigrã. trimetro.* Ἰουλιανὸς οὗτος ἄρμα ῥουσίου.λια. *iambus eſt. Horũ tamen aliqua in carmine heroico neceſſitate corripiuntur. ut in altero.* τοῦτον Ἰουλιᾶνον τυρίης βλάστημα τιθήνης. *et in alio.* Τιτιάνε χρύσειε. &c. τιτια. *dactylus eſt.* Ἅπας.) *et* ἅπαν *cũ compoſitis ſecundũ Atticos producunt priores.* Κλάρος.) *Nicandri patria, ab eodẽ corripitur.* Ἆρα.) *interrogatiua trochæũ conſtituit: illatiua uero aliquando trochæũ: ſed frequentius pyrrhichiũ.* Μισαρός.) *generaliter nomina polyſyllaba in.* ρος. *oxytona ancipite præcedente, ſi antepenultimã habent longam, etiam penultimã producunt. ut* μισαρὸς ἰσχυρός. Ἆσον θᾶσσον πράσσω.)α. *habent natura longũ, ut iam dictum eſt.* Δέκατος.) *nomina barytona polyſyllaba in.*ατος. *uel.* ατον. *penultimã corripiunt. ut* θάνατος. ἀγράμματος. φίλτατος. ἔσχατον. πύματον.

De quantitate. I. in penultimis ſyllabis. Cap. 22.

I. Ante vocalẽ in penultimis corripitur. vt κοχλίας. πενία. φιλία. φίλιος. δῖος, in obliquis. θηρίον. γραμμάτιον. κυλίω. ἐσθίω. Producunt. ἀνίη. ἀκίη. κονίη. καλιή, ὀρμιή. ionica. quæ alias cõmuniter in.α. quoq; deſinunt. Item θρῖον. ἴυγξ. λίαν. aduerbium. μνῖον. πῖαρ. πῖαρ, ſiue πίειρ pinguis. πίων. πρίων. κίων. et plæraq; cõparatiua in.ιων. vt βελτίων. et alioqui poſitiua finita in.ιων. mutantia.ω. in.ο. vt ἀμφίων. Item. φθίη. φθῖος. χῖος. gentilia. Et illa propria. Θρῖος. Κῖος. Κρῖος. Πῖος. Τῖος. Φλίας. Itẽ. δῖος diuinus. δῖα diuina. ἔνδιος meridianus. Itẽ διογένης. et ſimilia ob ſequentes breues. Et nomina diſſyllaba oxytona finita in. ιός. vt κριός aries, ἰὸς venenũ. præterquã ἰὸς æqualis. Itẽ. μεθίω. πρίω. φθίω. χρίω. Indiffer. ἵει. ἴοι. ἱείς. ἵε. ἵει. ἴομεν. et ſimilia cum cõpoſitis. Item. οἴω. τίω. ἥια. ἔνδιος. ὑπεύδιος. ὥριον. κρονίων. et alia quæpiam eiuſmodi nomina ſimplicia finita in.ιων.

I. ante.β. corripitur. vt λιβάς. Producunt. ἀκριβής. ἐρυσίβη. θλίβω. ἶβις. σίβη. τίβουρ.

I. ante. γ. corripitur. vt λιγὺς ὀλίγος γίγας. Producunt. μίγω. πνῖγος. ῥῖγος. σιγή. Indiffer. πνίγω.

I. ante. δ. corripitur. vt ἰδὲ κομιδή. Producunt. ἴδη. κνίδη. πίδαξ. πολύϊδος. σίδη. χελιδών. χλίδη.

I. ante. θ. corripitur. vt λίθος. πίθος. Producunt. βρίθω. βρῖθος. βριθύς. ἔριθος. ἐριθεύς. ἰθύς. κριθή. Λῖθος proprium. ἰλ. β. Σιθών.

I. ante. κ. corripitur. vt δίκη. ὀρφανικός. Producunt. ἄκικυς. γενικὸς flu. νικυς. Καΐκος. νίκη. φοινίκη. φρίκη. Indiffer. μυρίκη.

I. ante. λ. corripitur. vt ποικίλος. Producunt. Αἴγιλος. ἄργιλος. ἶλος. ἰλύς. κονίλη. νεογιλός. ὅμιλος. ὀϊλεύς. πέδιλον. πῖλος. σμίλαξ. σμίλη. σμῖλος. πῖλος. χιλός. ψιλός. Indiffer. φίλος.

I. ante. μ. corripitur. vt ἄλκιμος. λιμήν. ὄψιμος. Producunt. βρίμη. βριμώ. δριμύς. κάμιρος vrbs. κλίμαξ. λιμός. μῖμος. σιμός. τιμή. φιμός. Et nomina compoſita finita in.ιμος. vt ἄτιμος. βούλιμος. ἴφθιμος. et verbalia finita in.ιμα. deducta à verbis penultimam producentibus. vt μήνιμα. χρῖμα. Indiffer. ἱμάς.

I. ante. ν. corripitur. vt ἀκλινὴς ἐαρινὸς πίναξ. Producunt. ἀπορινής. ἐρινάς. θαμινός. θρίναξ. θριδακῖνις. Ἰνώ. κλίνη. Μίνως. ῥινός. Φινεύς. χαλινός. Et nomina barytona deſinẽtia in.ινος. et.ινον. vt δῖνος. γυρῖνος. λατῖνος. παλαύρινος. κάμινος. σέλινον. Exceptis καρκίνος. κότινος. νίνος. πίνος. et ſignificantibus materiã. vt βύβλινος. δρύϊνος. κέδρινος. Producunt etiam nomina finita in.ινη. habentia pluſquã tres ſyllabas. vt ἀδρασίνη. ἐρυκίνη. ἡρωΐνη. μολυβδίνη. excepto εἰλαπίνη. quibus accedunt triſſyllaba, prima producta. vt ἀξίνη. δωτίνη. ἐλξίνη. ῥητίνη. ὑρμίνη. ὑσμίνη. et diſſyllaba duo. ῥίνη. δίνη. Itẽ propria locorũ. vt αἴγινα. ἐχινάς. et verba deſinentia in.ινω. ſiue.ινομαι. vt κλίνω. κρίνω. πίνω. γίνομαι. σίνομαι.

I. ãte. π. corripit. vt λίπος. Produ. γριπεύς. ἐνιπεύς. εὔριπος. ἐνίπω. παραθενοπίπης. ῥιπή. ῥιπεύς. ῥίπη vrbs, ἰλιά. β. σιπους. Indif. ἐνιπή. ἐρίπω.

I. ante. ρ. producitur. vt ἶρος. ἶρις. Νιρεύς. τίρυνς. ὄσιρις.

I. ante. σ. corripitur. vt ἥμισυ. ἴσως forte. κλίσις. κρίσις. μίσος piaculũ. σφίσιν in datiuo plurali pronominis tertiæ perſonę. Producũt. Ἀγχίσης. Ἀμφισός. Ἀμνισός. βρισεύς. θεμισώ. ἴσως æque. μῖσος odium. Νῖσος. πῖσα vrbs. ſunt tamẽ qui πίσσα ſcribant gemino.σσ. τὸ πῖσος vbertas. vnde πισήεις vber. Τελμισός. Indiffe. ἴσος æqualis, & ab eo cõpoſita pleraq;.

I. ante. τ. corripitur. vt ἄλφιτα. θεόκριτος. ἴτυς. Producũt. ἀκόντιον. Ἴτων

vrbs. Ἴφιτος. κλιτύς. λῖτον. λιτός. παλίντιτος. σῖτος. τιτάν. τῖφυς. τρί-των. φῖτυς. Et nomina finita in. ιτη. vt ἀφροδίτη. μελίτη. et in. ιτης. et. ιτις. vt ὁπλίτης. πολίτης. μακαρίτης. ὀνῖτις. exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam præteriti corripientibus, vt κρίτης à κέκριται. et compoſitis ab illis, vt δικαιοκρίτης. πρδικτίτης.

I. ante. χ. corripitur. vt σίχω. δολιχός. Producit. ἰχώρ.

I. āte. φ. corripi. vt. ξίφος. ἔριφος. Ἄντιφος. Producūt. γρῖφος. ἶφι cū deductis & cōpoſitis. vt Ἰφεὺς Ἶφις. Itē σίφος. στέριφος. σίφων. Indif. νίφω nigo.

SCHOL. Κοχλίας.) In maſculinis barytonis in. ιας. breue eſt. ι. Πενία φιλία.) quidā ſic præcipiunt: fœminina oxytona in. ια. breue habent. ι. et lōgū. α. prætcrquā ἴα et μία. quæ utraſq; habent breues. Alij ſic. nomina deſinētia in. ια. ultimā habentia lōgā, corripiūt. ι. ut ξενία πενία. excepto ἀνία. Φίλιος.) nomina finita in. ιος. ſiue proparoxytona ſint ſiue paroxytona, penultimū. ι. habent breue. ut ὄλβιος. ἄξιος. πύλιος. βίος. properiſpomena uero longū, iuxta regulam tonorū præcipientē, ut longa penultima ante breuem, ſi tonū receptura ſit, circūflectatur. ut χῖος. δῖος. φθῖος. et ſimilia. quæ quidem contracta ſunt. alias χίος et ἴος nomina inſularum primitiua acuūt priorem, ut pote breuē. Hic igitur tonus quātitatē docet: ſicut inuicē quātitas quandoq; tonū diſtinguit. Proinde non raro cōducet rationem toni cognoſcere, ad quātitatē deprehendendā. Neq; id ſperni ob circulū debet: quem in multis locis utilius & ad maiorē euidentiā admittes, quā ſi priuatim regulā abſq; ratione addiſcendā tibi proponas: Θηρίον.) nempe. ι. in neutris diminutiuis in. ιον. ſiue ea paroxytona ſint, ſiue proparoxytona, corripitur. Κυλίω.) uerba barytona polyſyllaba in. ιω. corripiūt. ι. excepto μεθίω. Πίων.) q̃a diſſyllaba appellatiua finita in. ιων. productū habēt. ι.

Βελτίων.) in horū tamen neutris breue eſt. ι. quia comparatiuorū in. ον. penultima anceps corripitur, ut τὸ ἥδιον βέλτιον. præter diſſyllaba. ut θᾶττον μᾶλλον. Etiā γλυκίων breue habet. ι. qđ itidē accidit in alijs habētibus præcedentē breuē. ut in κακίων. ταχίων. Similiter in finitis in. ιον. interdum. ι. producitur. ut in κάκιον apud Theognidē non ſemel. Eadē ratione. ι. quoq; corripitur in δευκαλίων ζωπυρίων, δευκαλίωνος ζωπυρίωνος. et in alijs. ω. ſeruantibus in obliquis. Contra in mutantibus ipſum in. ο. plærūq; producitur. ut in ἀμφίων. βραχίων. ὑπερίων. ἐχίων. δολίων. πανδίων. κίων. πρίων. πίων. του ἀμφίονος. βραχίονος. &c. In paucis cōpoſitis corripitur. ut in περικτίων. κρονίων uero et ὠρίων indifferenter uſurpātur. Τιβερίας.) apud Nōnum producit penultimum. ι. ob præcedentes breues.

Γίγας.) Orpheus in Argonau. ſemel producit ſic ſcribens, γιγάντων, οἳ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐνςάξοντο. Σίδη.) priorem huius & breuem & longā facit Nicāder. in theriacis. Ὀρφανικός.) nomina poſſeſſiua oxytona in. ικος. breue habent. ι. ut γραμματικός. Μυρίκη.) apud Homerū reperio indifferens, apud alios lōgū. Φίλος.) in nominib⁹ finitis in. ιλος. et in. ύλος. barytonis, breuis eſt anceps. Ἄλκιμος.) in nominibus deriuatiuis polyſyllabis ſimplicib⁹ finitis in. ιμος. breue eſt. ι. Κρίμα.) uerbalia in. ιμα. facta à prima perſona præteriti paſſiui. ι. habente correptū, ſuæ originis quantitatē obſeruant. ut κρίμα κλῖμα, à κέκριμαι κέκλιμαι. Βριμώ.) ideſt Proſerpina longū habet. ι. licet compoſitū dicatur à. βρι. particula. ι. corripiente. ut ſit quaſi βρίμηνις iracūda. Appollonius. βριμὼ νυκτιπόλον χθονίην ἐνέροισιν ἄνασσαν. Γυρῖνος.) ranula. alias etiā γέρυνες γερύνων. υ. correpto à Nicandro uſurpatur. Ἐαρινός.) uernus. In nominibus oxytonis polyſyllabis finitis in. ινος. quæ tēpus ſignificant. ι. corripitur. quanquā interdū etiā producitur. ἰλ. φ. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Aratus. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών. De quātitate nominū finitorū in. ινος. ieiune agunt grāmatici, quos mihi licuit conſulere. Quin & inter ipſos parū hac in re cōuenit: ſicuti & in alijs per quā multis. Αἴγινα.) penultimā habet productam, cum fœminam ſignificat. Orpheus. πηλέατ' αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν. Σίνομαι.) producitur. σίνος uero apud Nicandrū cōmune eſt.

Κρίσις.) apud Nōnum ſemel productum repperi, & iterum apud Moſchū. Ἀμνισὸς ἀμφισὸς.) hæc alias duplici. σ. ſcripta uiſuntur in multis codicibus: ſicuti ἀμφισεὺς quoq; et ηκφισὸς, in ſynceriſſimis quibuſq;. Ἴτυς.) ſuperius dictū eſt. ι. incœptiuū ante. τ. corripi. Παλίντιτος.) Homerus. οδ'. α. corripit penultimā. παλίντιτα ἔργα γενέσθαι. ἄτιτος tamē à Phocylide producitur. Θεόκριτος.) in epigrāmate. ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα, corripitur. in alio producitur: ſi tamen menda uacat. γνῶθι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν. Ἀφροδίτη.) Demetrius Moſchus non ſemel corripit. ι. quū Orpheus & Homerus ubiq; producant. Στίχω.) apud Homerum corripit. ι. Nōnus in paraphraſi non ſemel producit. niſi forte in hoc ſcribendum perpetuo ſit ςείχω: ſicuti in eodem opere crebro legitur.

De quantitate. Y. in penultimis ſyllabis. Cap. 25.

Y. Ante vocalem corripitur, vt ἀμφιτρύων. δίκτυον. κρύος. μεθύω. πτύω. Producunt. ἐνυώ. θυάς. κύαξ. μύω. μυών. μύωψ. πῦος. σύαξ. ὕω. et verba in. υω. ante. υ. habentia duas conſonantes, vnam ve duplicem, aut alioqui præcedentem ſyllabam longam, vt πλύω. ποιπνύω. ξύω. ἰδρύω. ἐξηκτύω. ἡμύω. μαρύομαι. ὀρύομαι. quanquam horum quædā indifferenter vſurpata reperies, præſertim quæ ſequūtur. θύω. λύω. ῥύομαι. δακρύω. κωκύω. δύω. φύω. ἐρύω. ἀρύω. βρύω. ἀνύω. μηνύω.

Υ.ante.β.corripitur.vt ἀλύβη.κύβος. Producit ὕβος.

Υ.ante.γ.corripitur.vt ζυγόν.μαρμαρυγή.φυγή. Producunt. ἀμαρυγή.γύγης.ἰΰγή.λαιστρύγων.ὀλολυγών.ὀλολυγή.πυγή.τρυγών.

Υ.ante.δ.corripitur.vt κλύδων ἄμυδις. Producunt. ἄβυδος.βοτρυδόν.ἐρικυδής.κῦδος.λυδός.τυδεύς.φερεκύδης. Indiffer. ὕδωρ.

Υ.ante.θ.corripitur.vt σκύθης.ἐγγύθι. Producunt. βυθός.μῦθος.ζῦθος.πύθω verbum. πυθώ nomen.

Υ.ante.κ.corripitur.vt γλυκὺς μύκης. Producunt. βρυκός.βρύκω.κέρκυρα.συκῆ.σῦκον.φυκὶς piſcis.φῦκος. Indiffer. ἐρύκω.

Υ.ante.λ.corripitur.vt σκύλαξ.πύλος.μορμύλος. Producunt. ἄσυλον.ἐριφύλη.μυλεύς.ὕλαξ.ὕλη.φύλας.φυλεύς.φυλώ.χυλός. et nomina diſſyllaba ſubſtantiua in.υλον. vt σκῦλον.φῦλον. excepto ξύλον.

Υ.ante.μ.corripitur.vt θύμος.πολυώνυμος.ὑμήν. et verbalia finita in.υμα. vt χύμα πλύμα. Producũt tamẽ θῦμα κῦμα. et aliquãdo. λύμα. Itẽ ἀμύμων.θυμών aceru⁹.ςρυμών.et diſſyllaba in.υμος.et ab ipſis cõpoſita.vt χυμὸς θυμὸς ῥυμὸς πρόθυμος. Itẽ caſus plurales pronominis ſecũdæ perſonę cũ poſſeſſiuis ab eo deriuatis. ὑμεῖς.ὑμῶν.ὑμῖν.ὑμᾶς. et ὑμός, ſicut ὑμέτερος. Itẽ verborũ in.μι. themata, ac perſonæ ſuperius indicatæ. Indiffer. νώνυμος.

Υ.ante.ν.corripitur.vt δικαιοσύνη.κορύνη. et κύων in obliquis κυνὸς κυνί. &c. Producunt. βιθυνός.γρυνεύς.γορτυνίς.δίκτυννα.μαρανδυνός.τύνη pro σύ tu, ſecundũ Dores. ὗνις.φορκυνίς. et nomina in.υνος. diſſyllaba, vt φρῦνος θῦνος. excepto πλυνός. quibus accedunt ἀνεύθυνος κίνδυνος.ὀρκῦνος παχύνος. Item diſſyllaba in.υνη.vt μύνη.φρύνη. excepto γυνὴ cum compoſitis, ἀνδρόγυνος. et aliis. Itẽ δύνω et verba polyſyllaba oxytona in.υνω.vt μολύνω ὀτρύνω. Itẽ ξυνὸς ἐπίξυνος. et ſimilia à ξυν cõpoſita. de qb⁹ ſupra dictũ eſt.

Υ.ante.π.corripitur.vt κτύπος, ῥύπος. Producũt. λύπη. et ταγαΰπους in Home. hymnis.

Υ.ante.ρ.corripitur.vt λύρα.μύρον.πορφύρα. Producunt. ἄγκυρα.ἀλιμυρής.γέφυρα.γυρή.γυρός.κινύρη.κορκύρα.μελίγυρις.νίσυρος.ὀλύρα.ὀνόγυρος.πάπυρος.πίτυρα.πλημμυρίς.πυρός.Σκῦρος inſula.σύριγξ.σφύρα.τυρός.τυρώ. Et nomina oxytona in.υρος. habentia antepenultimã poſitione ſiue natura longã, vt ὀϊζυρός.ἰσχυρός. et verba finita in.υρω.vel.υρομαι. vt φύρω.σύρω.μύρομαι.κύρομαι.

Υ.ante.σ.producitur.vt φῦσα.χρυσός.διώνυσος.καμβύσης. corripiũt λύσις.φύσις.χύσις. et eius modi verbalia finita in.υσις.

Υ.ante.τ.

Υ.ante.τ.corripitur, vt κλυτὸς φυτὸν ἤΰτε. Producunt nomina & verbalia in.υτης.υτηρ.υτις. à verbis imprimis penultimam producentibus. vt μηνυτής.μηνυτήρ.πρεσβύτης.πρεσβῦτις. Item ἀδάκρυτος.ἀλίτρυτος.αὐτή.βουλυτός.βηρυτός.γωρυτός.κωκυτός.ῥύτωρ.ῥυτή.ῥυτήρ.ῥυτός.σκῦτος.

Υ.ante.φ.corripitur.vt τρυφή.Κύφος vrbs.κορυφή. Producunt. ἔνσυφος.κυφὸς incuruus.κύφων.σύφω.σῦφος.

Υ.ante.χ.corripitur.vt τύχη.βρύχα et ὑπόβρυχα aduerbia. Producũt verba finita in.ύχω. vt τρύχω.ψύχω.βρύχω. Itẽ βρυχή.ψυχή.ἐριβρύχης.σαμψῦχος. Et nõia cõpoſita ab ὀρύττω. vt τυμβωρῦχος.τοιχωρῦχος.

SCHOL. Ἀμφιτρύων.) *Quia exit in .ονος. iuxta regulam ſupra poſitam de quantitate ancipitis penultimæ nominũ deſinentiũ in. ων. quanquã ea interdũ fallit. unde à quibuſdã aliter adducitur.* Μεθύω.) *uerba finita in. υω. plæraq; in præſenti habent indifferentem ancipitem: in futuro uero & temporibus inde natis, ut plurimum longã.* Πύλος.) *in nominibus finitis in. υλος. corripitur. υ. ſicuti. ι. quoq; in ιλος. ut* φίλος. Πολυώνυμος.) *apud Theocritũ. itidem cætera ab* ὄνομα *cõpoſita. ut* ὁμώνυμος *et* δυσώνυμος. ἰλ.μ. Θῦμα.κῦμα.) *corripitur tamen* ἔρυμα, *&* *fortaſſe id genus alia. Hic enim inter grãmaticos non conuenit. Quidã tradunt nomina diſſyllaba in. μα. præcedente. υ. ipſum corripere, ut* χύμα. πλύμα. θύμα. *exceptis* λῦμα *et* θῦμα. *quæ dialecto producũtur, & adhuc* κῦμα. *alij nomina neutra in* μα. *purũ deſinentia penultimã habere productam, ut* θῦμα. ῥῦμα. χῦμα. *exceptis quæ ueniunt à uerbis in.* μι. *ut* θέμα δόμα, *&* *quæ non habent.* μα. *purum. ꝫ ea fere penultimã natura breuem habeant. ut* βρέγμα. δόγμα. Χυμός.) *Nomina maſculina in.* μος. *quæ naſcũtur à prima pſona præteriti pfecti, penultimã omnino producere uolunt, aut natura, aut ſaltẽ poſitione. Ideoq; à* δέδμαι *fit* δεσμός. Κορύνη.) *in polyſyllabis in.* υνη. *breue eſt.* υ. *ſed in diſſyllabis longũ. Nicãder in Alexiph. ſemel produxit.* υ. *in* κορύνη. Κίνδυνος.) *Quod quidã tradunt polyſyllaba in.* υνος. υ. *producere, non eſt uniuerſaliter uerũ.* πίσυνος *certe et* γηθόσυνος, *et forte alia, corripiunt.* Σφῦρα.) *malleus. nam* σφυρὸν *pro planta corripitur cũ compoſitis. ut* καλλίσφυρος, Τυρός.) *Nomina diſſyllaba oxytona deſinentia in.* ρος. *ſi in priori ſyllaba habẽt.* υ. *ipſum producũt. ut* τυρὸς πυρός. Ἰσχυρός.) *nõ omnia eiuſmodi producũt penultimã. Nẽpe* ἁλμυρὸς *apud Orpheũ & Homerũ eandẽ corripit.* Διώνυσος.) *apud eoſdem alicubi ſcribitur per.* ω. *alicubi p.* ο. *ſed ſæpius geminato.* σ. διώνυσσος *uel* διόνυσσος. Φύσις.) *correptũ reperio apud Orpheũ, in opere de lapidibus, capite de curalio. In initio uero hymni* εἰς φύσιν, *ubi uulgati codices habẽt,* φύσι παμμήτειρα θεὰ πολυμήχανε μῆτερ, *deeſſe uidetur* ὦ *aduerbiũ. a quo incboant alij*

eiuſdem hymni εἰς αἰθέρα, τυφῶνα, νηρέα, δικαιοσύνην. ut ſit ἐ͂ φῦσι dactylus, non trochæus nec pyrrychius, quos heroicũ carmen neſcit. Idem Orpheus alias huius nominis priorem non ſemel corripit. At uero Demetrius Moſchus, Orphei, ut uidetur, ſtudioſus (nam in hoc ipſum opus de lapidibus præfatur) nomen φύσις priori quoq; producta uſurpat, in poemate de Helena & Alexandro.

De ancipitum quantitate in vltimis ſyllabis. Cap. 24.

A. Terminale corripitur, vt ἡ τράπεζα. μαῖα. μοῖρα. βαρεῖα. ἱππότης. ξύλα. σῶμα. τύψασα. δοῦσα. ἄιαντα. τέτυφα. ἔτυψα. ἵνα. σῖγα idest tacite aduerbium. Producitur autẽ in nominibus oxytonis & circũflexis. vt χαρά. πονηρά. ἀθηνᾶ. et in paroxytonis in. ια. vt φιλία. et in. εια. deductis à verbo in. ευω. vt βασιλεύω βασιλεία. πρεσβεύω πρεσβεία. Item in fœmininis adiectiuorũ. quorũ vltima genitiui maſculinæ terminationis lõga eſt. vt ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου, ἡ δικαία. Exceptis duobus breuibus, à δῖος δίου, ἡ δῖα: et à πέπειρος πεπείρου, ἡ πέπειρα. Itẽ in ſubſtãtiuis finitis in. δα. θα. vt λήδα. σιμαίθα. et in. ρα. nõ præcedente diphthõgo, vt πήρα. quorũ quantitatẽ ſequũtur φαίδρα λαύρα σαύρα αὔρα. et κάρα fœminini ſiue neutrũ. et quæ alterã habent conſonantẽ cũ. ρ. vt ἄγρα πέτρα. præter τάναγρα et σκολόπενδρα. Item ex habentibus diphthongũ, in polyſyllabis finitis in. αια. vt σεληναία. Itẽ in articulis fœmininis dualis. τὰ ἃ τιμά. Nam in neutris pluralis corripitur. τὰ ἃ ξύλα. ſecũdũ analogiã nominũ pariũ, genere & terminatione illis ſimiliũ. Itẽ in vocatiuis nominũ in. ας. primæ declinationis. et in dualibus primæ & ſecũdæ, vt ὦ αἰνεία, τὼ ὦ αἰνεία. τὼ ὦ μούσα. qb9 ſimiles ſunt vocatiui illi poetici ὦ λαοδάμα et πουλυδάμα apud Home. οδ. ϑ. et. ιλ. σ. et ſi qui ſunt eiuſmodi. Itẽ in genitiuis ſingularibus doricis eiuſdẽ declinationis, vt τοῦ αἰνεία. pro αἰνείου. Item in accuſatiuis in. α. à nominibus in. ευς. attice, vt ἀτρέα, πηλέα. In iiſdem tamen ionice corripitur. ἆ quoq; aduerbium percuſſionis producitur.

Αν. corripitur. vt τὴν τράπεζαν, ὦ αἶαν, ἔτυψαν, τὸ τύψαν. Producũtur recti & vocatiui nominum maſculinorum finitorum in. αν. vt ὁ ὦ ἀλκμάν. πάν. ſic ὦ τᾶν. et accuſatiui ſingulares nominum parium primæ declinationis, τὸν αἰνείαν. Item λίαν et τὸ πᾶν omne cum compoſitis.

Αρ. Producitur. vt ὁ κάρ, ψάρ. corripitur vero ὁ μάκαρ. ἡ ὄαρ. δάμαρ. et γὰρ αὐτὰρ coniunctiones. et nomina neutra, vt τὸ νέκταρ ἄλκαρ ἦμαρ.

Ας, corripitur, vt κέρας. ἀρκάς. ἄιαντας. τύπτοντας. ἡμέας. ἄγκας aduerbium. Producũt recti ſingulares maſculini nominũ barytonorũ, vt ὁ αἰνείας.

αἰνείας. præter μέγας, λᾶας. et nomina à κεραννύω deriuata, vt κρᾶς μελίκρας. cuiuſmodi ſunt ὁ ἱμὰς ἀνδριάς. Itẽ omnis genitiu9 & accuſatiu9 par, vt τῆς περιφερείας, τὰς περιφερείας, τὰς τραπέζας, τοὺς αἰνείας. Et articul9 accuſatiui. τάς. Item recti maſculini actiui participiorũ. vt τύψας. ποιήσας. ἱστάς. Itẽ ἡμᾶς. ὑμᾶς. σφᾶς. qa ſũt ex cõtractione, ſicuti et κρᾶς ἀπὸ τοῦ κρέας.

Ι. terminale corripitur. vt μέλι. ἄιαντι. ἄιασι. ξυνῆφι. τύπτουσι. τίθησι. τύπτοιμι. νῶϊ. σφῶϊ. σφίσι. ὅτι. διότι. νόσφι. ἀπονητί. Producunt κρῖ et nomina literarum, vt ξῖ. πῖ. circũflecti enim ſolẽt. Item κοὶ. νυνί. τουτί. δευρί. et vbicunq; ι. in fine additur ad demonſtrandum.

Ιν. corripitur. vt νὶν μὶν σφὶν pronomina. et ἥμιν, ὕμιν poetice. et ἄμμιν ὔμμιν æolice. Item πρίν. πάλιν. ξυνῆφιν. τὴν πόλιν. Producunt ἡμῖν. ὑμῖν. et δικατάληκτα, vt ἴν, ῥίν, λίν, δελφίν, ἀκτίν.

Ις. corripitur. vt ὁ πάρις. ἡ πόλις, λέξις, βρισηῒς, δίς, ἀμοιβαδίς. Producunt nomina monoſyllaba, vt κίς, excepto. τις. et dicatalecta, vt λίς. ἀκτίς. Item cõpoſita paroxytona genus ſuorũ ſimpliciũ variantia. vt ab ἡ κνήμη ὁ ξυκνήμις. ab ἡ ἀκτὶς ὁ χρυσάκτις. à κληῒς ὁ πολυκλήϊς. Illa vero κληῒς βαλβὶς κρηπὶς κνημὶς σφραγὶς ἀψὶς ἀκρὶς, et ſimilia, fœminina videlicet oxytona diſſyllaba penultimam natura longam habentia, quæ nõ ſunt propria nec diminutiua: quidam tradunt. ι. in recto ſicut in obliquis producere.

Υ. corripitur. vt σὺ δάκρυ. Producunt. τῦ tu. & aduerbia quæ inarticulate proferuntur. vt ὖ ὖ olfacientis. et γρῦ grunnientis. et ſimilia. Item ἀντικρύ. Et nomina literarum. vt μῦ. νῦ. et. υ. finale in obliquis huius nominis φόρκυς. Item tertiæ perſonæ à verbis in. μι. vt δαίνυ. ἔφυ. ἔδυ. κατέδυ.

Υν. corripitur. vt τὸ ζευγνύν, νὺν coniunctio completiua. τοίνυν ergo. τὸν βαρύν. Producũt. νῦν aduerbiũ. nũc. et δικατάληκτα, vt φόρκυς καὶ φόρκυν. et accuſatiui veniẽtes à rectis producẽtib9. vt μῦν. ἰλύν. et primæ pſonæ in verbis in. μι. vt ἐζεύγνυν. ἔφυν. ¶ Υρ. producitur. vt τὸ πῦρ. ὁ μάρτυρ.

Υς. corripit. vt ὁ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαθύς, ὀξύς. Producũt vero. ἄρκυς. ἀχλύς. et nõia monoſyllaba. vt μῦς. σῦς. Itẽ ſubſtãtiua, tã oxytona, q̃ circũflexa, q̃ p. ος. purũ declinant̃. vt ἰλὺς ἰχθὺς ὀφρῦς νηδύς. et diminutiua, vt διονῦς. et dicatalecta, vt φόρκυς, et participia actiua maſculina, vt ὁ ζευγνύς.

SCHOL. *De quãtitate ultimarũ regulas alias hic etiã cõpẽdio ſubijcere uiſũ eſt. Rectus ſingularis ĩpar uariã habet ultimã: par uero, in prima & quarta declinatione ſemp longã; in ſecũda nõ ſemp, in tertia ſemp breuẽ. Genitiu9 & datiu9 ſingularis impar ultimã habet breuẽ: par uero longã. Accuſatiuus ſingularis impar ſui geniti*

ui quantitatem ſequitur: par uero, ſui recti. Vocatiuus ſingularis fere ſuũ rectũ ſequitur: niſi ꝙ aliquando minor eſt, maior uero nunquã. Caſus duales & plurales pares quidem ultimã habent productã: impares uero correptã. exceptis genitiuis. qui ubiq; producũtur, ut τοῖν αἰάντοιν. τῶν αἰάντων. Hæc autẽ de incõtractis accipienda ſunt. contracta enim ubiq; producũtur. Τράπεζᾰ. μαῖᾰ.) Omnis dictio proparoxytona uel properiſpomena deſinens in. α. ipſum corripit. Etiam nomina diſſyllaba finita in. α. purũ præcedente. αι. corripiunt. α. in recto & uocatiuo. Μοῖρᾰ.) Nomina finita in. ρα. præcedente diphthongo ſimiliter corripiunt. α. illis quatuor exceptis.

Βαρεῖᾰ.) α. finale in adiectiuorũ fœmininis eiuſdem quãtitatis eſt cũ ultima genitiui ſuorum maſculinorũ. ut ἡ δικαία. α. producto, quia τοῦ δικαίου. contra ἡ βαρεῖα. α. breui, quia τοῦ βαρέος. Γ' ϖϖότᾰ.) Vocatiui in. α. primæ declinationis à rectis in. ης. corripiũt. α. Qui adhuc pro rectis eadẽ quãtitate à poetis græcis & latinis uſurpãtur: & ab oratoribus latinis, ut ὁ προφήτης ὦ προφῆτᾰ. ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρᾰ. Inde hic prophetă. æ. geometră. æ. Ξύλᾰ.) Omnis nominatiuꝰ accuſatiuꝰ & uocatiuꝰ pluralis deſinens in. α. nõ cõtractũ, corripit ipſum. α. ut τὰ ὦ σώματᾰ, ξύλᾰ. Alias anceps quoq; finalis in neutris corripitur. ut σῶμᾰ. &c. Τύψασᾰ.) Omne participiũ fœmininũ deſinens in. α, ipſum corripit. Αἴαντᾰ.) Accuſatiuus cõmunis incõtractus finitus in. α. ipſum habet breue. Τέτυφᾰ ἔτυψᾰ.) Omne præteritũ & indefinitũ in. α. deſinens, ipſum corripit. Ἵνᾰ.) Coniũctiones cauſales in breuẽ deſinunt, excepta ὅπως. Χαρά.) Attici in παιδιὰ corripiunt. α. Φιλίᾰ.) De oxytonis fœmininis finitis in. ια. paulo ſuperius dictũ eſt, ꝙ ultimã producunt, & corripiunt penultimam. exceptis ἴᾰ et μίᾰ. quæ ambas breues habent. quanquàm in genitiuo & datiuo tono mutato quãtitatẽ quoq; ultimæ mutarunt, τῆς ἰᾶς μιᾶς. τῇ ἰᾷ μιᾷ. Πηλεᾶ.) Euripi. καὶ μὴν δίδορκα τόνδε πηλέᾱ πέλας. λέα, iãbus eſt. Τράπεζᾰν.) Accuſatiuꝰ enim par ſuũ rectũ ſequitur. Orpheus. χεῖρας ἐπαντείνας ἀπεκέκλετο πότνιᾰν ἥρην. Ὦ αἶᾰν.) Quia uocatiuus ultimã habet æqualem tempore cum recto, aut minorẽ, ut hic: maiorem nuſquã. Τύψᾰν.) Omne participiũ neutrum non contractũ ultimã corripit, præterquã futuri ſecundi. ut τὸ τυποῦν. quod iam ſuperius eſt notatũ. Ἀλκμάν.) Dictũ eſt, nomina maſculina & fœminina in immutabilẽ deſinentia ultimã habere longã, & neutra breuem. quod de rectis tantũ eſt intelligendũ. Τὸν αἰνείᾱν.) Vltima longa. quia fit à recto, qui ſemꝑ producitur. σ. mutato in. ν. Κᾱ́ρ.) In monoſyllabis in. αρ. producitur. α. in reliquis corripitur: licet in immutabilẽ deſinant. Κέρᾰς.) Omne nomen neutrũ in. ας. deſinens corripitur. ut δέπᾰς οὖᾰς. Item omne fœmininũ & cõmune oxytonum. ut ἡ τριάς, ὁ καὶ ἡ ἀρκάς. Τύψοντᾰς.) Accuſatiuus enim pluralis impar

& incontractus in. ας. nominũ & participiorũ ultimã corripit: par uero producit. ut τοὺς αἰνείας, τὰς τραπέζας. Cæterũ dorice etiam pares correpti reperiuntur. ut apud Theocritũ. ἁ πίτυς ὄχνᾰς ἐνεῖκαι. et τὰς apud eundẽ. βόσκε τὰς αἶγας.

Ἀγκάς.) aduerbiũ. i. in ulnis, ſicut ἑκάς, ἀνδρακάς, ἀτρέμας, et ſimilia. Λᾶας.) cum urbem ſignificat, ſpondaicũ eſt: cũ lapidem trochaicũ. legitur etiã per cõtractionem. λᾶς. λᾶ. pro urbe & pro lapide. Itidem μέγας, cum uiri propriũ eſt, poſteriorem producit: cum uero adiectiuũ, hoc eſt magnus, corripit. Κρᾱ́ς.) pro capite in recto non memini me legiſſe, ſed tantũ in obliquis ſingularis, & in plurali producta priori. ἰλι. α. κρᾱτὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Et iterũ. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κράτα priori correpta, ſicut κάρα. Ὁ τύψᾰς.) participia in. ας. aliquando corripiunt. α. raro tamen, ueluti apud Heſiodum. δήσᾱς ἀλυκτοπέδῃσι προμηθέα. Αἴαντῐ.) Quia omnis datiuus ſingularis & pluralis impar in. ι. correptũ deſinit.

Εὐνῆφι.) ſyllabæ. φι. et. φιν. adiectæ finibus dictionũ corripiũtur. Τίθημι.) Vltimũ. ι. in uerbis ſemꝑ corripitur. Ὅτι.) Coniũctiones cauſales breui deſinunt, ut pauloante notatũ eſt. Ἀπονητί.) aduerbia eiuſmodi finita in. ι, ipſum fere corripiunt. ut πελοποννησιστῐ apud Theocritum, ἀμογητῐ apud Callimachũ, μεγαλωστῐ. ἰλ. σ. et μελεϊστῐ. ἰλ. ω. Quæ tamen aliquãdo producũtur. ut apud Callimachũ. ἀφρικτῑ et. ἰλ. κ. ἐγρηγορτῑ, et. ἰλ. ο. ἀνιδρωτῑ, et. ρ. ἀναιμωτί. Verũtamen in his locis. τι. cæſura eſt. Ἲν ρίν.) quia deſinunt immutabili, producuntur. Ὁ καὶ ἡ τίς.) hoc unũ nomen è monoſyllabis breui deſinit, cætera longa. Ἡ λέξις. βριστηίς.) Quidã tradunt barytona in. ις. habentia conſonantẽ futuri, & fœminina oxytona quælibet. ι. purũ habentia, ipſum corripere: ſed oxytona fœminina ſimplicia diſſyllaba, producere. ut κρηπίς. alijs placet nomina omnia finita in. ις. ſimplicia non circũflexa, finalẽ in recto corripere. Δίς.) aduerbia in. ις. breue habent. ι. mirũ quod Gaza notat. ι. in τρὶς produci, licet in tria corripiatur. Nam apud Theocritũ bis corripitur in duobus primis edyllijs. in primo ſic. ὡς τρὶς ἀμέλξαι. in ſecundo ſic. ἐς τρὶς ἀποσπένδω. Itidem apud Nicandrũ, & alios. Ἀντικρύ.) fit ex ἄντικρυς, quod. υς. ultimũ corripit. Ideoq; aliquando eadem quantitate eſt apud poetam. ueluti. ἰλ. ε. οὐ μὲν ἔτ' ἄρα μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. ſed producto υ. in eodem libro, & alias frequentiſſime. Quidam ſic tradunt: aduerbia finita in. υ. ipſum breue habere. ut μεταξύ, μεσηγύ, excepto ἀντικρύ. Φόρκυς.) De quantitate recti nominũ in. υν. uel. υς. deſinentiũ grãmatici certant. de obliquis dictũ eſt in cremento. Ἔφῡ, ἔδῡ.) abiecto augmento circũflectuntur. δῦ. φῦ. Producuntur autem, ꝙ ſint à uerbis. εις. μι. de quibus alias ſatis dictũ eſt. Πῆχυς. δάκρυς.) Barytona in. υς, ſiue unius, ſiue pluriũ generũ ultimã corripiunt. Itidem adiectiua

oxytona, ut βαθὺς ὀξὺς. *ſed* ἰχθὺς *apud Oppianũ modo corripit, modo producit.*

De variatione abuſuq; ſyllabarum apud poetas. Cap. 25.

EX hactenus dictis apparet, quæ ſyllabæ è cõmuni vſu ac certis receptiſſimiſq; regulis longæ, quæ item breues, quæ demũ mediæ ſiue indifferentes aſſumuntur. Nunc dicendum aliquid de licentia, qua ſyllabis quibuſdam poetæ abutũtur. Vocales igitur natura breues interdũ nulla metrica ratione à poetis extẽdũtur. vt ἰλ. ψ. Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Ad quem modum alii quoq; verſus ab ἐπειδὴ inchoant apud Homerum. Ad hæc. ἰλ. μ. ὄφις producit priorem. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. E diuerſo longæ aliquando corripiuntur. vt ἐδύπω. εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει. ἀλλὰ βούλεσθε. ἀλλὰ βου. dactylus eſt. Quin & vnius alicuius dictionis ancipitem in verſu eodem quandoq; productam & correptam inuenimus. vt, ἰλ. ε. Ἆρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα, et apud Theocritum πολλάκις ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. Item apud Callimachum τὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν, quem verſiculum ſubinde intercalat. Illud vero Theocriti. Αἳ αἲ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα. et Callimachi illud. οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον, ἑκὰς ἑκὰς ὅςις ἀλιτρός. excuſationem vtrumq; habet: alterum diphthongo, quæ finalis vocali ſequente eſt indifferens: alterum ob σ. quæ finalis vocalem præcedentem alioqui breuem producere ſolet. Præterea ſi regulæ quædam tanquàm generales & ſtatæ vbiq; aſſumantur: quicquid præter illas accidat, irregulare & licentioſum iudicari poterit. Sic exempli gratia in ἀνὴρ. ἄρης. ἀνεψιός. ἀπόλλων. φίλος. φιλέω, et reliquis inter indifferentia notatis: quia primæ ſyllabæ frequentius corripiũtur: quoties productæ obuiabunt, poetica libertate ſiue alioqui neceſſitate præter regulam id factum dicere licebit. Eadem conſideratione abuſum deprehendemus: quum quantitas variatur ex occaſione præcedentium, aut ſequentium ſyllabarum. Cuius rei ſæpicule admonuimus. Item variationem, ſi meminerimus deſinentiarum & cæſurarum, contractionum & ſyncoparum, ſynizeſeos, liqueſcentiæ, poſitionis & monoſyllaborum. Nam his propemodum locis ſyllabarum variatio apud Græcos, & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pene conſtare videtur. Tametſi illi à latinis, audaciores liberioreſq; iudicantur. Quæ quidem nota non tam in græcis hæret ob ſyllabarum tempora inuerſa, quàm ob literarum additiones, detractiones, tranſpoſitiones, immutationes, & peculiares ſiue

etiam à dialectis acceptas dictiones, ſimileſq; dictionum inuerſiones. quæ libro ſequenti bona ex parte indicabuntur. Poetæ præterea græci Lyrici Comici & Tragici dictiones frequentiſſime detruncantes, cum finibus præcedentium verſuum & initiis ſequentium partiuntur. Sicuti apud Ariſtophanem, Pindarum, Sophoclem, Aeſchylum, & Euripidem in hymnis & choris videre eſt. quod nuſquã latini audent. Deſiderabit poſt hæc aliquis pedum metrorumq; rationem. De qua tamen ſilendũ omnino iudicaui. Quandoquidẽ multi veterũ ac recentiorũ grãmaticorũ ea de re iuſti libri circũferuntur. Nam præter latinos præceptores, qui latinis græcanica metra explicãt: habemus editos Hephæſtionẽ & Ariſtophanis ac Pindari interpretes. A qbꝰ huiꝰ negocii difficillima quæq; diligẽter explicant.

SCHOL. *Hic poetica libertas & præcipuæ occaſiones inuertendarum ſyllabarum ueluti epilogo perſtringuntur. Interpres Homeri in locum adductum ex initio* ἰλ. ψ. *ita ſcribit.* ἀκέφαλον καλεῖται τοῦτο τὸ μέτρον. πέπονθε γὰρ κατ' ἀρχὰς ὁ ςίχος. *i. acephalũ uocatur hoc metrũ. afficitur enĩ uerſus circa principiũ. et iterũ in locũ alterũ.* ἰλ. μ. πέπονθε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ ςίχος ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυῤῥίχιον. καὶ καλεῖται μείουρος. *i. uerſus circa finẽ afficitur: quũ habeat pyrrhichiũ cõſtantẽ duabꝰ breuibꝰ. uocaturq; miurus. Huiuſmodi loca etiã apud latinos poetas inueniũtur. ut apud Vergil. exercet diana choros. et miſcuerũtq; herbas. & c. Itẽ alia, ubi eiuſdẽ dictionis uocalis in uno uerſu & lõga & breuis accipitur. ut apud eũdẽ. et lõgũ formoſe uale uale inqt Iola. quanq̃ hic ſequẽs uocalis excuſat: ſicuti in illo Theocriti.* αἲ αἲ ἔρως. *& c. Habẽt etiã latini ſuas ſyllabas indifferẽtes. Variãt quoq; quãtitatem ob præcedentes & ſequentes. ut Italiam fato. et egerimus noſti. Porrò diphthongos & uocales lõgas, ſequẽtibus uocalibꝰ corripiũt. ut inſulæ Ionio in magno. Itẽ. ſub Ilio alto. et ſudibuſue præuſtis. Vtũtur & ſynizeſi. ut laquearibꝰ aureis. et aluearia uimine texta. Itẽ poſitionibꝰ & liqueſcẽtiis ferme iiſdẽ. Ad hæc monoſyllabis breuibꝰ indifferẽter. Vergil. iii. æneі. Liminaq; lauruſq; dei. quo in loco id ipſũ Seruiꝰ notat. Diæreſes uero ſynæreſes ſynalœphas additiones detractiones, reliquaſq; id genus inuerſiones, qd referre modo pſequi: quũ ſingulorũ latina exẽpla præſto ſint apud Donatũ Diomedẽ, & alios. Verũ enimuero græcis modeſtiores iure optimo habẽtur latini poetæ. ut q parce admodũ ſepta poetica trãſiliant. Sæpe dicas eorũ carmẽ à ſoluta oratione modulatione tãtũ & ſyllabarũ cõcẽtu, differre. Queritur Martialis, ſibi i ſyllabis nõ licere, qđ græcis poetis. Nomẽ (inqt) nobile molle delicatũ, uerſu dicere nõ rudi uolebã. ſed tu ſyllaba cõtumax repugnas. Dicũt* Εἰαρινὸν *tñ poetæ, ſed græci: qbus eſt nihil negatũ. et quos* Ἆρες Ἄρες *decet ſonare. nobis nõ licet eſſe tam diſertis: q mu*

*ſas colimus ſeueriores. Et rurſus idipſum Earini nomen periphraſi deſignans, in-
quit. Nomine qui ſignat tempora uerna ſuo. Idem myrobalanum, quod multis bre-
uibus conſtat, ſemigræce expreſſit in diſtichis ad hunc modũ. Quod nec Vergilius
nec carmine dixit Homerus, Hoc ex unguento conſtat & ex balano. Horatius quoq;
oppidulũ repugnante ſyllaba nominare noluit. Sic enim ſcribit in epiſtolis. Quatuor
hinc rapimur uiginti & millia rhedis, mãſuri oppidulo, qđ uerſu dicere nõ eſt. Simi-
liter Ouidius Tuticani amici nomen, q; tres breues haberet cõtinuas, elegiaco efferre
contra legem metricã non eſt auſus. quod ad eundẽ ſcribens hoc modo cauſatur. Quo
minus in noſtris ponaris amice libellis, nominis efficitur conditione tui. In his ſicut
fãteor minꝰ religioſos futuros græcos poetas, inuitãte imprimis dialectorũ indulgẽ-
tia: ita lege ſolutos eſſe, & quiduis pro libidine audere, qđ quidã putãt, audacter per-
nego. Id qđ libro ſequẽti clare apparebit, & ipſorũ adhibita lectione multo euidẽtius
ac melius. Neq; enim audiendi ſunt græcarũ literarũ ignari, uenerandæq; antiqui-
tatis cõtemptores: qui uno aut altero poeticæ libertatis exemplo falſo perſuaſi, quid-
uis licere prædicant in græcarũ dictionũ ſyllabas, cum ad latinos ueniunt: & in no-
mina quæuis propria, ſiue ea græca ſint, ſiue barbara, ſiue etiam latina. Quũ tamẽ
præter modo notata, ingens eiuſmodi nominũ græcorũ latinorũq;, præſertim pro-
priorũ turba, in Marone, Ouidio, Papinio, & alijs, definita cconordiq; quãtitate oc-
currat: pauciſſimis exceptis: quæ nõ debent aliorũ ordinẽ labefactare. Nã licet ex ap-
pellatiuis quoq; quædã inueniãtur indifferentia: nemo tamẽ ſanus eorũ exemplo lice-
re putat, aliorũ deſtinatam certamq; quantitatẽ confundere. De regulis uero ſylla-
barum græcarum, quas latine multi latinis admixtas ediderunt, iuditium noſtrũ
ſi quis roget: non cunctabimur latinis quidem utiles ac neceſſarias pronuntiare. at ue-
ro græcis uerſibus uel cognoſcendis uel conficiendis, quiuis græce mediocriter do-
ctus me tacente non admodum aptas iudicabit. Confundunt fere uocales ac diphthon-
gos, coniungentes. η. ῃ. ε. αι. et. ο. ω. ῳ. et. υ. ι. ει. οι. item conſonantes aſpiratas
cum tenuibus. Græca uocabula tantũ ea complectuntur, quibus latini uſi ſunt. quæ
nimirum pars quota eſt dictionum græcis poetis familiarium. Non tamen in totum
abijciendæ erunt, quum idoneis exemplis confirmantur: præſertim ſi id quod quæri-
mus, citius in latinis autoribus quam in græcis occurrat.*

Liber. V.

Quid ſit Dialectus, & de linguarum proprietatibus. Cap. I.

DIalectus eſt linguæ character propriã habens loquendi figu-
ram. Tradunt ex autoritate Varronis latini grãmatici, fuiſ-
ſe in Italia quatuor linguarũ proprietates. Priſcã videlicet:
qua ſub Iano & Saturno regibus, populi Italiæ vſi ſunt. La-
tinam: iuxta quã Latii incolæ ſub Latino rege loquebãtur.
qua tabulę decẽuirales & ſacrę leges, ac publica q̃dã edicta ſcripta ſunt. Ro-
manã: q̃ poſt exactos reges populi Roma. geſta, & alia quędã complexa eſt.
qua Accius, Næuius, Plautus, Siſenna, Quadrigarius, Cato, aliiq; cum poe-
tæ, tum Oratores, vſq; ad Vergiliũ & Ciceronẽ vſi ſunt. Ac poſtremo Mix-
tam. quę gliſcente auctoq; iam imperio, cum externis nationibus cõmixta
eſt. Quin & ante mixtæ tempus, in Romanã linguã idiomata varia irrepſiſ-
ſe conſtat. Siquidẽ & Oſca & Sabina vocabula multi receperunt: atq; adeo
Punica Gallica & Perſica nõnulli. Græci porrò cum inſulis & coloniis cæ-
teriſq; populis, quicunq; olim græcã linguã receperunt, quatuor etiam dia-
lectis, præter cõmunem, vſi ſunt. Harũ præcipua fuit Attica, cõmuni pro-
xima: qua Athenienſes, et regionem Atticã incolentes loquebãtur. reliquis
excultior ac lepidior. Eam Thucydides Ariſtophanes, Plato, Iſocrates, Xe-
nophon & Demoſthenes præcipue coluerunt. Altera Ionica, eadem ferme
cũ Attica veteri. Sed quã deinceps aliquot ciuitates minoris Aſiæ inſulæq;
adiacẽtes, Athenienſiũ & Achæorũ colonię receperunt. in quibus Samos,
Miletus, Epheſus, Smyrna, & quædã aliæ numerantur. Ea ſcripſere Hippo-
crates & Herodotus. Tertia Dorica, qua vſi ſunt primũ Lacedęmonii & Ar-
giui: deinde qui Epirũ incolebant, & qui Libyã Siciliã Rhodum & Cre-
tam. Hac ſcripſere Archimedes & Theocritus Syracuſani. Quarta Aeolica,
qua Boeotii primũ & horũ vicini vtebantur. deinde Aeolis regio Aſiæ me-
dia inter Ioniã & Myſiã decem habens ciuitates, græcorũ & ipſas colonias.
Hac ſcripſiſſe feruntur Sappho & Alcæus. Fons vero & certa ratio loquẽ-
di, cõmunis eſt lingua. Cui vt propriũ tribuitur, quidqd quatuor dialectis
eſt cõmune, vt φίλος νὺξ. Hęc quo plus ex Attica haurit hoc habetur orna-
tior atq; elegãtior. Fuere adhuc in nõnullis regionibus, inſulis & ciuitatibꝰ
peculiares vocũ ſermoniſue ꝓprietates à ſua Dialecto diſcrepãtes. Nã μάδ-
δα pro μάζα ſoli Megarẽſes in agro Attico vſurpaſſe tradunt. Cretẽſiũ q̃q;
ac Siculorũ ꝓpria multa notãt grãmatici. à qbꝰ cęteri Dorice loquẽtes abſti-
nebant. Hoc ipſum apud nos deprehẽdere licet in idiomate Hiſpano, qui

magna ex parte latino conſtat,ſed multipliciter diuiſo. Cantabri minimū retinent Romanæ linguæ,plurimū barbaræ,& qđ veriſimile eſt,indigenę. Reliqui Tarraconēſes à Beticis & Luſitanis:& hi rurſum inter ſe,atqꝫ etiā à ſeipſis Dialecto ſecernūtur. Valētinis eñ cū Aragonēſibꝰ in multis nō cōuenit. Catalani ab vtriſqꝫ differūt. Calleci è Caſtellanorū & Portugalēſiū linguā ſuā habent cōmixtā. Caſtellani qui mediterranea Hiſpaniæ incolūt,ab his om̄ibꝰ,plus minuſue diſtinguntur. Quin & ipſi inter ſe nō vſqꝫquaqꝫ cōueniunt. Nā Toletani voces habēt non paucas Burgēſibus & Salmantinis ignotas:hi quoqꝫ rurſum alias Toletanis inſuetas. Literarū vero & ſyllabarū quarundā differētię decimo quoqꝫ miliari quaqua verſum nobis occurrunt. Tēpore præterea & materia nōnihil differētiæ ac mutationis acceperūt Græcanicę Dialecti. Et vt de Attica exēpla producātur: Demoſthenes Athenienſis ciuis & orator,ciuem ſuū Thucydidē veterem hiſtoriæ ſcriptorem,nō p omnia eſt æmulatus; licet eius monumētis in tantū delectatꝰ fuiſſe dicatur,vt ea octies manu propria deſcripſerit. Etiā Platonis & Xenophōtis Philoſophorū Athenienſiū phraſis,ab Ariſtophanis comici,& Tragicorū Aeſchyli Euripidis Sophocliſqꝫ idiomate,non parum diſtat. Nimirum ꝙ quædā tēpus immutarit: alia etiam ſcribendi ratio diuerſa nō ferat. Ionicā quoqꝫ Dialectum nō omnino ſecū conſenſiſſe grāmatici referunt. Ionas enim Aſiaticos & inſulanos locutione differentes ab antiquis illis Ionibus fuiſſe,qui intra græciæ continentē Ionice olim loquebātur:hoc eſt iuxta priſcā Atticorū Dialectū. De Dorica & Aeolica hoc ipſum propemodum traditur:loco videlicet ac tēpore nōnihil variaſſe. Poſtremo vſus cōmunis quędā à Dialectis accepta vſqꝫ adeo frequētauit,vt cōmunia in quorum locū illa fuerant aſcita,aut antiquata iam ſint,aut minus elegantia putentur. Talia occurrunt permulta ex Atticorū propriis. vt puta πέπομφα præteritū à πέμπω receptius eſt, quā cōmune πέπεμφα: quod nuſquā reperiri arbitror. Item ἐλήλυθα quā ἤλευθα aut ἤλυθα, εἴληφα quā λέληφα. βούλει quoqꝫ, οἴει, ὄψει, ideſt vis exiſtimas videbis, in ει more Attico deſinētia, à cōmunibus ita recepta ſunt,vt iam nō liceat pro eis dicere βούλῃ οἴῃ ὄψῃ. Idē accidit in ζῆν, πεινῆν, διψῆν, infinitiuis. nēpe inuſitata ſūt ζᾶν διψᾶν πεινᾶν. λέξεως quoqꝫ, πόλεως, πρέσβεως, βασιλέως, et ſimilia in cōmuni vſu verſant̄, relictis illis λέξιος πόλιος πρέσβυος βασιλῆος, quātūuis cōmunibꝰ. Itē παίζει τὰ παιδία. τυγχάνει ὢν καλός. pro qbꝰ inaudita ſūt, q̄ cōmunia videtur, παίζουσι τὰ παιδία, et τυγχάνει καλός. Ab Ionicis

etiā q̄dā vſurpant cōmunes, vt δέδια timeo pro δέδοικα. ἑστώς pro ἑστηκώς.

A Doricis vero declinationē illā accipiūt ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβα, ὁ κοσμᾶς κοσμᾶ, θωμᾶς θωμᾶ. Ab Aeolicis aoriſtū imperatiui finitū in. εια. vt τύψεια pro τύψαιμι, γράψεια pro γράψαιμι. Ex vſu quoqꝫ Bœotiorum τέθεικα ſeruant pro τέθηκα.

De quatuor Dialectorum figuris. Cap. 2.

SI Dialectorū Atticæ, Ionicæ, Doricæ & Aeolicæ proprietates à cōmuni regula differētes ī certas ſpecies ſūmatim colligamꝰ: totidē deprehēdemꝰ, quot barbariſmi & ſoloeciſmi vulgo cōnumerātur. Qđ eñ ad vnā dictionē attinet, familiaris illis eſt Pleonaſmus. i. redūdātia tēporis tēporūue, aut lr̄æ lr̄arūue. et Ἔνδεια. i. defectꝰ tp̄is tp̄orūue, lr̄ę lr̄arūue. Itē Μετάθεσις. i. trāſpoſitio lr̄æ vel ſyllabæ è ꝓprio ordine in aliū locū. quā etiā ἐναλλαξιν et ὑπέρθεσιν vocāt. i. inuerſionē: et vltra poſitionē. vt κραδία. et Μετάληψις trāſſūptio. hoc eſt lr̄æ vel ſyllabæ in alterā mutatio, vt ἀδύ pro ἡδύ. Itē Τμῆσις. i. vniꝰ cōpoſitę dictionis in duas reſolutio. vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις. Pleonaſmi vero ſpecies ſunt Proſtheſis. i. additio lr̄æ circa principiū, vt ἀσταφίς. Anadiploſis. i. geminatio primę ſyllabæ, aut ſecūdæ p eaſdem, ſiue p oppoſitas cōſonātes, vt κεκάμω ἐτήτυμον. Ectaſis hoc eſt productio vocalis ancipitis alioq correptæ: aut mutatio breuiū. ε. ο. in proprias lōgas. η. ω. Epectaſis, hoc eſt adiectio ſyllabæ in medio ſeruato eodē tono, vt ἀδελφειός. Diæreſis. i. reſolutio vel diuiſio ſyllabæ, vt ὁ πάϊς τοῦ αἰνείεω. Parentheſis. i. interpoſitio vocalis nō facientis ſyllabam, vt πνοιή. Diplaſiaſmos. i. vniꝰ cōſonātis circa mediū adiectio, vt πτόλις. Proſchematiſmos. i. adiectio literæ vel ſyllabæ in fine, vt ἐγών, λόγοισιν. Quibus op ponūtur defectus ſpecies hæ. Endia ideſt ablatio literæ ex initio, vt κεῖνος. Arſis. i. abiectio geminationis initialis, vt βλῆσθαι, δέχθαι. Syſtole ideſt correptio ancipitum longarū, aut mutatio longarū. η. vel. ω. in breues. ε. vel. ο. Syncope ideſt decurtatio è medio, vt κάμμορος pro κακόμμορος. Synalœpha ideſt vnio duarū ſyllabarū per conglutinationē vocalium. De qua ſatis dictū eſt lib. ſuperiore. Ellipſis, hoc eſt vocalis nō faciētis ſyllabā è medio remotio, vt ἕταρος. Parellipſis. i. alterius cōſonātis quæ geminatur omiſſio, vt κάλιον. Ecthlipſis. i. conſonantis nō facientis ſyllabam è medio eliſio, vt σκῆπτον. Apocope. i. abſciſſio literæ vel ſyllabæ è fine, vt πολλάκι, τὸν ποσειδῶ. Metatheſis & Metalepſis adhuc in proſodiā incidūt. vt ἀχίλλευς pro ἀχιλλεύς, ἑτάρος media correpta pro ἑταῖρος. Tmeſis etiam fit dictione interſecante alias compoſitas, vt κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδὼς ταῦρον. In

orationis quoq; ſyntaxi ordinem formamq; inuertentes dialecti, quadrupliciter cōmunem ſermonem transfigurant: nunc addendo per pleonaſmum, nunc detrahendo ellipſi, nunc debito ordine partium variato κατὰ μετάθεσιν, nunc aliud pro alio ponendo κατὰ μετάληψιν, ſiue ἐναλλαγὴν, ideſt inuerſionem: quæ latiſſime omniū patet. Nam aut dictio ſimpliciter pro dictione locatur: aut in accidentibus fit inuerſio, vt quū caſus pro caſu ponitur, genus pro genere, numerus pro numero. Item quū ſimplex pro compoſito, vel ediuerſo: et quū primitiuū pro deriuatiuo, aut ediuerſo. vt puta poſitiuū pro comparatiuo aut ſuperlatiuo. Item quū genus ſiue vox in verbis, modus tempus & perſona ad eundem modū variatur. Quorum omnium in ſequentibus capitibus exempla identidem repetuntur.

De Atticorum proprietatibus. Cap. 3.

AD Atticorum proprietates quas libris ſuperioribus expoſuimus, et hoc in loco repetere nō pigebit: multo plures nūc adiiciemus. Nomina ναὸς λαὸς, ſic Attici efferunt νεὼς λεὼς, eaq; propria inflexione variant, τοῦ νεὼ λεὼ, acuta poſteriore. Quod itidem in eorum compoſitis & aliis quibuſdā faciunt. Simili forma inflectunt compoſita à γῆρας, vt εὔγηρως εὔγηρω. et à κέρας et γέλως. vt μονόκερως μονόκερω. χρυσόκερως χρυσόκερω. φιλόγελως φιλόγελω. cōmunes per. τος. μονοκέρωτος χρυσοκέρωτος φιλογέλωτος. et ſimiliter alia. Accuſatiuos huius declinationis Attici priſci in. ω. finiebāt τὸν μενέλεω, τὴν ἅλω. Iidem τῆς νεὼς dicunt pro ναὸς à recto ναῦς: et in plurali τῶν νεῶν. in nominatiuo vero plurali quidā autumant ſemper apud Atticos legi αἱ νῆες non ναῦς, contra in accuſatiuo τὰς ναῦς non νῆας. Ad hæc à rectis maſculinorū nominū in. ευς. genitiuos ſingulares finiunt in. ως. ὁ βασιλεὺς βασιλέως, ὁ πηλεὺς πηλέως. Cōtrahunt quoq; horum accuſatiuū in. α. et deſinentiū in. ης. quū rectus. ſ. pure deſinit, vt τὸν πειραιέα καὶ πειραιᾶ, εὐφυέα καὶ εὐφυᾶ, ὑγιέα καὶ ὑγιᾶ. et genitiuū ſingularē finitū in. ως. τοῦ πειραιέως πειραιῶς. Rectos quoq; & accuſatiuos plurales nominū ἐν. ευς. appellatiuorū finiūt in. ης. vt ἱππῆς pro ἱππεῖς. In nominib⁹ propriis in. ης. declinatis per. εος. ους. accuſatiuū finiūt in. ν. τὸν δημοσθένην σωκράτην: et vocatiuū in. η. ὦ δημόσθενη ὦ σώκρατη. Accuſatiuos quoq; ſingulares nominū in. ων. abſcindunt. vt τὸν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, κυκεῶνα κυκεῶ. Τὸν ἥρω et τοὺς ἥρως dicere malunt quā ἥρωα καὶ ἥρωας: et οἱ ἥρως quam ἥρωες. eorum eſt ὁ σῶς τὸν σῶν, οἱ σῶοι τοὺς σῶς. Malunt quoq; τὴν κλεῖν quam κλεῖδα, et θαλῆς θαλοῦ, quam θάλης θάλητος, et λαγὼς λαγὼ

quam λαγωὸς λαγωοῦ. Compoſita à ποῦς abiecto. σ. inflectunt. vt ὁ οἰδίπους τοῦ οἰδίπου, τρίπους τρίπου. Ὁ υἱεὺς τοῦ υἱέος malunt, quā υἱοῦ. In datiuo vero τῷ υἱεῖ dicunt καὶ υἱῷ. in plurali οἱ υἱεῖς υἱέων υἱέσι υἱέας καὶ υἱεῖς. Item τὸ χρέως quandoq; per. ω. μέγα declinant τοῦ χρέω. Nominum appellatiuorū in. ις. pure inflexorū per. ιος. genitiuos ſingulares faciūt in. εως. ὄφις ὄφεως, et plurales in. εων. ὄφεων. Porro nomina quæ cōmunes in. ω. ipſi in. ις. finiunt. vt δελφὶς ἀκτὶς ῥίς. Cōparatiuorū terminationes cōmunes in nominatiuis & vocatiuis pluralibus finitas in. ες. et in accuſatiuis in. ας. cōtrahētes ipſi in. ους. μείζους dicunt pro οἱ μείζονες et pro τοὺς μείζονας. Item neutras finitas in. α. cōtrahunt in iiſdem caſibus in. ω. τὰ μείζονα καὶ μείζω. quod ſimiliter faciunt in accuſatiuis ſingularibus maſculinarum, τὸν μείζονα καὶ μείζω. Comparatiua multa formant in. αίτερος. et ſuperlatiua in. αίτατος. vt παλαίτερος παλαίτατος, pro παλαιότερος παλαιότατος. ſic φιλαίτερος φιλαίτατος, ἰδιαίτερος ἰδιαίτατος, ἡσυχαίτερος ἡσυχαίτατος. Alia quoq; in. ίστερος. et ίστατος. vt πτωχίστερος. λαλίστερος. ψευδίστατος. ἀρπαγίστατος. κλεπτίστατος. et aliter, vt ὑβριστότερος ὑβριστότατος, pro ὑβριστικώτερος ὑβριστικώτατος, μακαριστότερος μακαριστότατος, pro μακαριώτερος μακαριώτατος. Item θάττων ἥττων, hoc eſt celerior minor, pro cōmunibus θάσσων ἥσσων, à poſitiuis ταχὺς μικρός.

Auferunt iidem præteritorū augmenta, vt in ἀνάλωσα, ἀνάλωκα, τιθέμην, πριάμην. Sed plærumq; ea geminant, vt ἠμέλλον ἠβουλόμην ἠδυνήθην πεπαρῴνηκα. In quibuſdam etiam præſertim inchoantibus ab. ο. vel. ω. adduntur. ε. ſeruato proprio verbi ſpiritu. vt ὁρῶ ἑώρων ἑώρακα, ὠνοῦμαι ἐωνούμην, ὠθῶ ὦσμαι ἔωσμαι, ἄγω ἦγα ἔαγα: vnde ἀνέωγα. Quod itidem faciunt in quibuſdā aliis, vt in οἶκα ἔοικα, ab εἴκω: vnde ἐῴκειν hyperſyntel. et in ἧκα εἷκα ab ἵημι. Porro in verbis incipiētib⁹ ab. α. ε. et. ο. propria præterita pſecta facere ſolent: prępoſitis præterito cōmuni actiuo paſſiuo aut medio duab⁹ literis inceptiuis thematis, & correpta penultima: quādo euadit tetraſyllabum. vt ab ἀκούω ἤκουα, ἀκήκοα. ab ἀγείρω ἤγερκα, ἀγήγερκα et ἀγήγερμαι. ab ἀλείφω ἤλειφα, ἀλήλιφα. ab ἐρίζω ἤρικα, vnde ἐρήρικα et ἐρήρισμαι. ab ἐλεύθω ἤλυθα ἐλήλυθα. ab ὀρύττω ὤρυχα, ὀρώρυχα. In quibuſdā adhuc literam ſyllabāue interponunt. Nam ab ἔδω ἦκα non ἐδήκα, ſed ἐδήδοκα formant: et ab ἄγω ἦχα non ἄγηχα, ſed ἀγήοχα. In triſyllabis vero penultimā longā dimittunt, vt αἴρω ἦρα, ἄρηρα. ὄλω ὦλα, ὄλωλα. ὄπω ὦπα, ὄπωπα. In quibuſdā etiam verbis à. λ. et aliis à. μ. incipiē

tibus, præteritũ propriũ formant: remota cõſonante prima præteriti cõmunis, & addito .ι. poſt augmentũ .ε. vt λαμβάνω λέληφα, καὶ εἴληφα. λαγχάνω λέληχα, καὶ εἴληχα. μείρομαι μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. Ad hæc in verbis diſſyllabis primæ & ſecundæ cõiugationis barytonorũ habentib9 ε. in penultima, ipſum in .ω. mutant in paracimeno. vt πέμπω πέπομφα, βρέχω βέβροχα. Futura verborũ barytonorũ polyſyllaborũ finitorũ ĩ ιζω. remoto .σ. in .ω. circũflexũ finiunt. vt à βαδίζω βαδίσω, βαδιῶ. ab ὀνειδίζω ὀνειδίσω, ὀνειδιῶ. Genitiuis pluralibus participiorũ pro tertiis pſonis pluralib9 imperatiuorũ vti ſolent: vbi participiũ nõ habet .μ. κλιτικόν. vt τυπτόντων pro τυπτέτωσαν, ποιούντων pro ποιείτωσαν. quia participiũ eſt ὁ ποιῶν. vbi vero habet .μ. tertiam pluralẽ faciunt ſimilẽ tertiæ dualis. vt τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν. quia participiũ eſt τυπτόμενος. Secũdas perſonas ſingulares præſentis & futurorũ indicatiui vocis paſſiuæ per .ει. efferunt, τύπτει τύψει τυφθήσει, pro τύπτῃ τύψῃ τυφθήσῃ. vnde ὄψει βούλει et οἴει in vſu cõmuniũ remãſerunt. In tertiis pluralibus hyperſyntel. tollũt .ι. è penultima. vt ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν. qđ ĩ aliis quoq; pſonis faciũt Bœotii. ἐτετύφεμεν ἐτετύφετε. &c. Optatiuorũ pręſentia à verbis circũflexis primæ quidẽ & tertiæ cõiugationis in .οίην. finiũt: ſecũdæ vero in .ῴην. ποιοίην χρυσοίην βοῴην. Itẽ in pluralib9 optatiui auferũt .η. vbi eſt in penultima. vt τυφθείημεν καὶ τυφθεῖμεν, τιθείημεν καὶ τιθεῖμεν. ſic τυφθεῖτε τιθεῖτε. In tertiis vero pſonis, τυφθεῖεν et τιθεῖεν dicunt, pro τυφθείησαν τιθείησαν. Ζῆν πεινῆν διψῆν ĩfinitiua faciũt, à ζάω πεινάω διψάω. ζῇς quoq; πεινῇς διψῇς ſecũdas pſonas pſentis ĩdicatiui, et ſilr tertias in .η. cõtrahũt .ι. ſubſcripto. Præſentia imperatiui in verbis in .μι. quãdoq; à thematis formãt abiecto .μι. vt πίμπλη ἵστη τίθη, à πίμπλημι ἵστημι τίθημι. Verbis quartę in .μι. libẽti9 vtunt̃, quàm barytonis ſextæ in .υω. δείκνυμι. ſ. ζεύγνυμι ῥήγνυμι. &c. ĩ qb9 tertias pſonas plurales formãt in .ασι. vt δεικνύασι ζευγνύασι ῥηγνύασι. ſicuti et in aliis, vt διδόασι τιθέασι. Iidẽ dicere malũt κάθησο quàm κάθου, καθήμενος quã καθεζόμενος, καθῆστο et καθῆντο quã ἐκάθητο ἐκάθηντο, καθεδεῖται καὶ καθιεῖται quã καθίσει, καθῆσθαι quã καθέζεσθαι. Ipſorũ ſunt ἔδομαι comedã futurum, τυπτήσεις pro τύψεις, θέλω et βούλομαι pro δύναμαι, ἤγαγον ab ἄγω ago. Ἤνεγκον æque ac ἤνεγκα vſurpãt. ἀπειπάμην malunt quã ἀπεῖπον, et ἀρύτεσθαι quã ἀρύεσθαι, ἀνύτειν quã ἀνύειν, ἁρμόττειν quã ἁρμόζειν. Iidẽ ab ἄγνυμι frango, formant ἔαξα fregi, et ἔαγα et ἐάγην, vnde κατέαγα et κατεάγην fractus ſum. Item ab ἀνοίγω in parata

tico ἀνέῳγον aperiebam, & in meſo paracimeno ἀνέῳγα apertus ſum: et in aoriſto ἀνέῳξα aperui. ἤνοιγον vero aperiebam, et ἀνέῳγμαι ἀνεῴχθην apertus ſum, cõmunia eſſe dicuntur. Ab ἁλίσκομαι in præterito ἑάλωκε et in aoriſto ἑάλω formant, non ἥλωκε nec ἧλω. Ἀνάστα quoq; ideſt ſurge et κατάβα deſcende, ex ἀνάστηθι et κατάβηθι Attica eſſe aiunt. Item ἀνίστω ſurgat, ἐπίστω ſciat. et ἀποκρίνασθαι pro reſpõdere, ἀποκριθῆναι pro diſcerni. λοῦμαι quoq; ἐλούμην, λοῦσθαι, pro λούομαι. &c. ἔγρομαι pro ἐγείρομαι. δεῖν pro δέον. δοκεῖν pro δοκοῦν. Item ἦσθα pro ἦς fuiſti. οἶσθα pro οἶδας noſti. ἦ pro ἦν eram. Item ἦν δ᾽ ἐγὼ inquã ego, ἦ δ᾽ ὅς inquit ille. Interdũ etiam καὶ ὅς καὶ ἥ verbo ſuppreſſo, ideſt & ille, & illa. ſ. dixit. Porrò verborum actiuas voces pro paſſiuis vel deponẽtibus vſurpant. vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, et καταστρέφειν pro καταστρέφεσθαι: ac vice verſa paſſiuas pro actiuis. vt ποιοῦμαι pro ποιῶ, εὕρημαι pro εὕρηκα. Futuris mediis, vbi ſunt, libentius quam actiuis vtũtur. vt puta ἀπολαύσομαι ἀγνοήσομαι ἄξομαι ἀποφοιτήσομαι ἀκούσομαι βαδιοῦμαι ἐπαινέσομαι οἰμώξομαι σπουδάσομαι pro ἀπολαύσω. &c. Præterita quãdoq; ponunt pro præſentib9, vt πεποίημαι pro ποιῶ et pro ἐποιησάμην: item primas perſonas hyperſyntelicorũ actiuorũ pro tertiis ᾔδειν pro ᾔδει, ἐτετύφειν pro ἐτετύφει.

Imperatiuũ aſſumunt pro ſubiunctiuo prohibitiue. vt μὴ ψεῦσον, ne mẽtire, pro μὴ ψεύσῃς. et pro indicatiuo. vt οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσον apud Ariſtopha. pro ὃ δράσεις. et optatiuũ pro indicatiuo. Thucy. τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν. pro κατέδυον.

Iidem participiis nominatiui caſus vtũtur pro genitiuis, ſiue pro ablatiuis latinorum abſolutis. vt ἀκουσθέν. auditum, ἐνδεχόμενον contingens, προστεταγμένον iuſſum, εἰρημένον dictum, ἀγγελθὲν nuntiatum. pro ἀκουσθέντος ἐνδεχομένου προστεταγμένου εἰρημένου ἀγγελθέντος, ideſt audito contingente iuſſo dicto nuntiato. Tale eſt quod legimus apud Thucydidem καταπλευσάντες Ἀθηναῖοι, ideſt nauigãtibus Athenieſibus. Et εἴ τις πτερώσας Λεώκριτον Κινησίᾳ, pro τινὸς πτερώσαντος, apud Ariſtophanem. In qua forma interdum etiam accuſatiuus apud Thucydidem reperitur.

Ad hæc participia pro nominibus adiectiuis vſurpant, vt εἰωθὼς pro ἔθιμος: et pro verbis, ac vice verſa verba pro participiis. Thucydides. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ἀφῆκε χρηματισάμενος. Poſſeſſiua nomina pro primitiuis ſubſtituunt: et è diuerſo primitiua pro poſſeſſiuis. vt παρθενικὴ pro παρθένος, et γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Item compa-

ratiua pro poſitiuis & ſuperlatiuis, ac ſuperlatiua pro cōparatiuis. Plurale quoq; vſurpant pro ſingulari. vt πότερα pro πότερον vtrum. οὐκ ἀνεκτὰ ἐφαίνετο, non viſum eſt tolerabile. ſic πολεμητέα βαδιστέα ἀκουστέα. et ſimilia, pro πολεμητέον pugnandū, βαδιστέον eundū, ἀκουστέον, audiendū eſt. Et e diuerſo ſingulare ꝑ plurali. Demoſth. καὶ μὴν τόνγε παίονα, pro τοὺς παίονας. Quod ſemper faciunt in verbis, quādo ſuppoſitū eſt plurale neutrius generis. vt παίζει τὰ παιδία, ludūt pueri, ὑψηλὰ τὰ τείχη ἐστίν. excelſi ſunt muri. Eorundē eſt nomini collectiuo ſingularis numeri tribuere verbū aut participiū pluralis. vt ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκνενευρισμένοι: et ἡ βουλὴ συναχθῶσι apud Demoſth. et ὡς φάσαν ἡ πληθύς apud Home. Itidē genus inuertunt ad ſignificatū reſpicientes. Sic Aeſchines contra Cteſiph. nomini θῆβαι fœminino, participia infert maſculina βουλευσάμενοι et κτησάμενοι. His nominibus χεῖρε γυναῖκε πόλιε κασιγνήτα ὁδώ. et aliis nōnullis, articulum maſculinū præponunt in rectis dualibus τώ, at in genitiuis frequētius fœmininū, ταῖν χεροῖν. &c. Etiam declinationē vnà cū genere variant. vt quū pro ἡ πέτρα dicunt ὁ πέτρος, pro τὸ σκότος ὁ σκότος.

Nominibus fœmininis adiectiua tribuūt maſculina. vt φαῦλος et ἀργὸς γυνή, pro φαύλη ἀργή. Interdū etiam poſito fœminino neutrū referunt. Home. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. hic τὸ retulit non ad antecedens νεφέλην, ſed ad νέφος neutrū. Rectos vſurpant pro vocatiuis, ὦ φίλος pro ὦ φίλε. Nempe in omnibus nominibus vocatiuos habent rectis voce ſimiles. Alias etiam diſſimilib⁹ vocatiuis pro rectis aliquādo vtuntur. vt νεφεληγερέτα pro νεφεληγερέτης, ἱππότα pro ἱππότης. qđ Aeoles quoq; faciūt. Accuſatiuū ponūt pro datiuo, quū dicunt, ἀρέσκει με pro μοι: et ἐποίησεν, ἢ ἔδρασεν, ἢ εἰργάσατο αὐτὸν καλά, pro αὐτῷ. Et pro recto. Ariſtopha. δεινόνγε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει: pro ὁ κῆρυξ οἰχόμενος. Et pro genitiuo. vt ἀφαιροῦμαί σε τόδε, pro σοῦ. et λέγε τόνδε, pro περὶ τοῦδε. Item genitiuū pro accuſatiuo. Ariſtoph. μύρου ὄζει, pro μύρον. Idem ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν. Lucia. κατέαγα τοῦ κρανίου, pro τὸ κρανίον. ſic ἔπινε τοῦ ὕδατος, bibit ex aqua. πνεῖ δίκης, ſpirat vltionem.

Negationē addūt ſupuacaneā. vt οὐ μὰ δία. μή νυ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. ἀπαγορεύω σοι, μὴ ποιεῖν. οὐ γὰρ dicunt pro καὶ γάρ. Ariſtoph. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ ἕλκει. Eorundē eſt per geminam abnegationē contrariū indicare. Home. οὐκ ἀφαυρότατος, ideſt ἀνδρεῖος. Thucyd. οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει, ideſt ἐπὶ

ἐπὶ ἐλευθερίᾳ: Demoſt. οὐκ ἐγγύς, et οὐ μάλα ἐγγύς. i. μακρὰν ſiue πόῤῥωθεν.

Atticorum Dorienſiū & Ionū ſunt ſyntaxes defectiuæ: ſed Atticorum propriæ illæ, vbi deeſt præpoſitio, pręſertim κατὰ διὰ ὑπέρ. Item vbi prępoſitionis caſus ſupprimit. vt ἐν ᾅδου, εἰς διδασκάλου. pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in domo Plutonis: et εἰς οἶκον τοῦ διδασκάλου, in domū magiſtri. Item vbi poſito adiectiuo ſiue articulo, ſupprimitur ſubſtantiuū. vt ἐν βραχεῖ breui. ſ. tēpore vel ſermone. καθ' ἑκάστην vel ἐς τρίτην, ſcilicet ἡμέραν. μὰ τόν, ſcilicet θεόν. et ſimilia. Iiſdē alioqui familiaris eſt orationis vel dictionis ellipſis, ſiue ἀνανταπόδοτον. vt ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε. deeſt ὅρα vide. Home. εἰδ' ἤδη τεθνᾶσιν κ' ἐν ἀΐδαο δόμοισι. ſuppletur εἰσί. Ariſtoph. τὸ δὲ μὴ κυνὴν οἴκοθεν ἐλθεῖν τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. ſubauditur οὐ σκαιόν; Home. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. deeſt παύσομαι. Huc pertinent illa τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ſubintellecto ὦ vel φεῦ. Vtuntur & pleonaſmo frequēter. vt λῆρον ληρεῖς, ὕβριν ὑβρίζεις. παίζεις ἔχων, pro παίζεις. τυγχάνει ὤν pro ἐστί. Geminant enim quæ idem ſignificant. vt πάνυ σφόδρα, αὖ πάλιν, ἴσως τυχόν. et ſimilia. Ἄν quoq; cōiunctionē in eadē oratione idētidē repetunt. vt paſſim videre eſt apud Ariſtoph. Itē particulas ὡς ἢ πρὸς καὶ ſupuacaneas ponunt. Articulos quoq;. vt apud eundem in initio Pluti, τὰ βέλτιστα et τῶν κακῶν. vbi τὰ et τῶν abundant. et alias τὸ τί, τὸ ποῖον, pro τί et pro ποῖον. Quādoq; rurſus neceſſarios omittūt. Plato. παρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις, aderas & ipſe iis quæ dicebantur. deeſt τοῖς. Illa vero τὸ πάντων δεινότατον, qđ omniū grauiſſimū eſt. τὸ μέγιστον ἁπάντων, quod omniū maximū habetur, aut putandū eſt. τοὐλάχιστον, ad minimum. τὸ παραδοξότατον, quod maxime mirandū eſt: defectiua eſſe videntur, ſubaudito ὄν, aut τόδε ἐστί. Nam abſolute orationibus ea interponunt.

Verba reſoluunt in præpoſitiones & eorum nomina. vt φροντίζω, in διὰ φροντίδος ἔχω. et ſimilia. de quibus libro. 3. dictū eſt. In ambigendo, ſubiūctiuo vti ſolent. vt τί πάθω; quid agam? τίς γένωμαι; quid de me fiet? πῆ τράπωμαι; quo me vertam? πότερα τἀληθὲς εἴπω; verum ne dicam?

Eorundem ſunt locutiones illæ αἰχμάλωτον ποιῶ, captiuū facio. αἰχμάλωτος γίνομαι, captiuus fio, pro quibus alii fortaſſe dicerent, αἰχμαλωτίζω et αἰχμαλωτίζομαι. Item ἑκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω, ideſt vltro non fecero. vbi citra negationē non dicunt ἑκὼν εἶναι ποιήσω. Item ὄναρ εἶδε ταῦτα, in ſomniis hæc vidit: non κατ' ὄναρ. ἐς νέωτα ideſt in annū ſequentē. μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα, ab illis dicitur meridies: à

cōmunibus vero μέση ἡμέρα. Item μέσης ἢ μεσούσης νυκτός, et μέσαι νυκτῶν: quod à poetis dicitur μεσονύκτιον. Item νυκτὸς noctu, ἡμέρας et μεθ᾽ ἡμέρας interdiu: cōmuniter νύκτωρ et καθ᾽ ἡμέραν. Ὑπὲρ γῆς et ὑπὸ γῆς per genitiuum efferunt. Item ὡς τὸν θεόν, pro πρὸς τὸν θεόν.

Ad quarundā dictionū finem addunt. ι. acutum, vt clarius ac veluti geſtu quodā rem indicent. vt οὑτοσὶ αὑτηὶ τουτοὶ vel τουτί, ideſt hicce hæcce hocce. et in obliquis τουτουὶ τουτωὶ. &c. ſic τηλικουτοσί. Itē νυνὶ nunc nunc, δευρὶ hucce. Acutū relinquunt in antepenultima, licet vltima ſit longa, vt μενέλεως. Κακοήθων et συνήθων acuta penultima efferūt. Itē τῶν τριήρεων acuta antepenultima & citra contractionē. & in ſingulari τριήρεος non τριήρους. Item τρόπαιον ὅμοιος ἥμιν circūflexa penultima. λαβὲ et σπογγιά, vltima acuta. ἔγωγε et ἔμοιγε, antepenultima acuta. Itē αὔξω ἀλέξω ἕψω pro αὐξῶ ἀλεξῶ ἑψῶ. à quibus futura ſunt αὐξήσω ἀλεξήσω ἑψήσω. Interdum vnà cū tono ſignificationē variant. vt quū ἄγροικος vſurpant pro imperito & priuato: quū cōmunibus ἀγροῖκος ſit ruri habitans. Item πόνηρος pro ruſtico, μόχθηρος pro erumnoſo. et γέλοιος pro riſum mouente.

Synaloepha & ſynæreſi crebro vtuntur. dicunt enim ὦναξ ὤνθρωπος θοἰμάτιον ἡρῷναι ἥθεος, pro ὦ ἄναξ ὁ ἄνθρωπος τὸ ἱμάτιον ἡρωΐναι ἠΐθεος. Ad hæc. ο. et. ε. cōcurrentes in. ου. contrahunt. ſic τοὔμπαλιν pro τὸ ἔμπαλιν, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα, προὔβαλεν pro προέβαλεν: ſuppoſito ſemper apoſtropho. Alias etiā elidūt. ι. ſiue. υ. vt οὐ γάρ μοὖστι, pro οὐ γάρ μοί ἐστι. et ποὖστι pro ποῦ ἐστι. Ex ὁ ἕτερος faciūt ἅτερος. qd̄ ſic inflectūt. Ἅτερος θατέρου θατέρῳ, τὸν ἕτερον. Δ. ἀτέρω τοῖν ἑτέροιν. Π. ἅτεροι τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις τοὺς ἑτέρους. et ſimilr̄ in fœminino ἁτέρα, et neutro θάτερον. Vbi enī p̄cedit. τ. locū habet. θ. vt τὸ ἕτερον, et cōtracte θάτερον. alias initiū eſt à vocali, vt ἅτερος ideſt ὁ ἕτερος. vbi vero articul⁹ deſinit in cōſonātē, fieri neq̄t cōtractio. Ideoq; τὸν ἕτερον in accuſatiuo dicūt nō θάτερον. et pari forma in aliis. Producūt aliquādo ancipites alioqui breues. vt puta. α. extremū in accuſatiuis noīm in. ευς. vt πηλεᾶ. ἀτρεᾶ. et penultimū in ἀνδριᾶντα. ἱμᾶντα.

Habent autem propria vocabula præter iam indicata non pauca, eaq; aut omnino à cōmunibus diuerſa, aut paulo aliter inclinata. vt πρέσβευσις pro πρεσβεία. καταβόησις pro καταβοή. ἀγάπησις pro ἀγάπη. ἄσταχυς, ἀσταφίς, pro στάχυς σταφίς. θριδακίνη pro ea q̄ Ionib⁹ eſt θρίδαξ. Itē βόλιτον pro βόλβιτον. κορέμβη pro κράμβη. βλήχων pro γλήχων. βλέπος pro βλέμμα. δένδρος δένδρεος pro δένδρον. κναφεὺς et κναφεῖον pro γναφεὺς γναφεῖον.

κεφαλαργία pro κεφαλαλγία. ῥάφανον vocant braſſicā, radiculā vero ῥαφανίδα. Itē καταντες dicunt decliue. λίτρον pro νίτρον. et θαρραλέον ἄρρεν μυρρίνη, pro θαρσαλέον ἄρσεν μυρσίνη. συρίττειν pro συρίζειν. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια. κολοκύντη non κολόκυνθα. κρίβανον pro κλίβανον. Mutant. σ. in ξ. in præpoſitione σὺν tam appoſita quā cōpoſita. ξὺν θεῷ. ξύμβουλος. Alicubi etiam in. τ. vt τήμερον pro σήμερον. τεῦτλον pro σεῦτλον. Quin & pro σσ. duplici geminū. ττ. ſubſtituunt, vt in θάλαττα κρείττων. Ἑπτέτης δεκέτης, et ſimilia malūt, quā ἑπταέτης δεκαέτης. Ἀκέστης eſt illis ſarcinator, pro ῥάπτης. ταμίας quæſtor & œconomus. θλάσις fractio. νουμηνία nouiluniū. οἱ ἅλες et τοὺς ἅλας dicūt, potiuſquā τὸ ἅλας. Itē ἐλάα olea pro ἐλαία. ἠιὼν καὶ θὶν littus, pro αἰγιαλός. ἅττα pro ἅτινα. et ἄττα pro τινά. σφέες tui pro σοί, et σφέας tuos pro σούς. οὐδὲ ἓν pro οὐδέν. et οὐδὲ εἷς pro οὐδείς. Item ὅσαι ἡμέραι et ὁσημέραι, quotidie. κατὰ κόρρης pro ἐπὶ κεφαλήν. ἐπὶ κόρρης πατάξαι, pro colaphum impingere. δέον, πρέπον, pro δεόντως et πρεπόντως. E diphthongo auferunt. ι. vt quum dicunt ἕταρος pro ἑταῖρος, κλάω pro κλαίω, κάω pro καίω, ποεῖν et ποίημα pro ποιεῖν ποίημα. item quū ἐς pro εἰς, qd̄ Dores quoq; & Aeoles faciūt. Χαμᾶθεν malunt quā χαμόθεν è terra. Item ἀθήνησιν ἀθήνηθεν ἀθήναζε, quam ἐν ἀθήναις ἐξ ἀθηνῶν εἰς ἀθήνας: et οἴκαδε οἴκοι οἴκοθεν, quam εἰς οἶκον ἐν οἴκῳ ἐξ οἴκου. μόγις quoq; dicunt pro μόλις, δὲ pro δή, ἀμηγέπη pro τινὶ τρόπῳ.

Sunt & poetis Atticis ſuæ quædā voces ac dicendi formæ, videlicet ex ſuperiorib⁹ nōnullæ. Item ἀπέδρα ἀπέδραμεν et ἀπέδραν, ideſt aufugi aufugimus aufugerūt. et πεπνυμένος pro πινυτός. διακεκναισμένος pro διεφθαρμένος. ἐξελῶ ἀπολῶ καλῶ, pro ἐξελάσω ἀπολέσω καλέσω. χρῆν pro χρῆναι. πώμαλα pro οὐδαμῶς, nequaquā. μῶν nūquid. ἀρχῆθεν ab initio, pro ἐξ ἀρχῆς. ἀληθές pro ὄντως vere. βαβαιάξ papæ, pro βαβαί. πλεῖν plus, pro πλέον. μᾶλλον ὀλβιώτερον, καὶ κάλλιον μᾶλλον pro μᾶλλον ὄλβιον καλόν. ἐμέθεν et ἐμέθεν pro ἐμοῦ, σέθεν καὶ σέθεν pro σοῦ, ἕθεν καὶ ἕθεν pro οὗ. ὀπτὴρ ſpeculator pro κατάσκοπος. Itē ἔπηδα ἐθέληδα. et ſi qua ſunt alia. Horum tamē nōnulla quandoq; etiam in oratoribus legimus.

De Ionum proprietatibus. Cap. 4.

Rectos cōmuniter in. ας. deſinentes Iones finiunt in. ης. vt ἀρχίης pro ἀρχίας. Item genitiuos ſingulares primæ declinationis, in. εω. τοῦ ἀρχίεω ἀτρείδεω. Genitiuos vero plurales deſinentes in. ων. à nominibus fœmininis nūc in. εων. terminant, quod etiā Doricorū eſt, vt πυλέων ὡρέων:

nunc in.αων.πυλάων ὡράων, pro πυλῶν ὡρῶν. Itidem à maſculinis in.ης.vt περσέων, pro περσῶν. Accuſatiuos maſculinos primæ declinationis parîs finiunt in.εα.vt τὸν ξέρξεα, τὸν ἀμύντεα. ſic τὸν αἰνέεα. Eorundē ſunt caſus incōtracti.vt τοῦ τείχεος, τῷ τείχεϊ, τὸν σωκράτεα. et νόος pro νοῦς, χρόα pro χροῦν. Item χρύσεος ἀργύρεος. et ſimilia. quæ Attici contracte efferunt. Genitiuos in.ου. à rectis in.ος. per.οιο.efferunt. λόγοιο καλοῖο.qđ Theſſalorū propriū eſſe dicitur. Genitiuos in.εος. à rectis in.ευς. finiunt in ηος.βασιλῆος, πηλῆος. rectos quoqꝫ plurales in.ηες.βασιλῆες ἱππῆες.et accuſatiuos in.ηας.βασιλῆας ἱππῆας. Genitiuos cōmunes in.ιος.à rectis in ις.vſurpāt, vt ὄφιος πόλιος.quos alias proprios faciunt in.εος.ὄφεος πόλεος. quādoqꝫ in.ηος.πόληος. Genitiuos quoqꝫ cōmunes in.τος.à neutris nominibus in.ας.abiecto.τ.faciunt in.αος.vt τὸ κέρας τοῦ κέρατος κέραος. Accuſatiuos fœmininos in.ω.deſinentes terminant in.ουν.vt τὴν λητώ, λητοῦν. Item è genitiuis in.δος.δ.remouent.vt πάριος ἀδώνιος.&c.vnde accuſatiui πάριν ἄδωνιν eorundem ſunt. Rectos plurales in.εις.à nominibus in ης.et.υς.terminant in.εες.vt ἀληθέες πολέες. A rectis pluralibus in.ες.datiuos formant addito.σι.τοῖς αἰάντεσι ἡρώεσι. In neutris vero à genitiuis ſingularibus.ο.in.ε.vt ἀπὸ τοῦ σώματος, τοῖς σωμάτεσι, ἔπεος ἐπέεσι. quod Aeolū quoqꝫ propriū eſt. Datiuis finitis in.οις.addūt.ι.vt τοῖσι σαμίοισι λόγοισι. Item finitis in.αις.vt ταῖς μούσαισι. quin et.α.horum mutantes in.η.et ſubſcribentes.ι.dicunt τῇσι μούσῃσι. Datiuis dualibus finitis in.οιν.addunt.ι.ante.ν.finale. λόγοιιν, ὤμοιιν. Pro ὁ υἱὸς dicunt ὁ υἷς.υἷος.υἷι. υἷα.et contracte.υἷος.υἷϊ.υἷα. Itidem in plurali υἷες καὶ υἷες.&c. Item νηῦς νηὸς νηῒ νῆα καὶ νέα καὶ νηῦν. αἱ νέες pro νῆες, τὰς νέας et νῆας pro ναῦς. Eorundem ſunt illa οὐδαμοὶ μηδαμοὶ, pro οὐδένες μηδένες, πολλὸς pro πολύς, ὀδμὴ pro ὀσμή. Notatur Xenophon vt patrię linguę deſertor.qui cū Athenienſis eſſet, ὀδμὴ dicere maluerit quā ὀσμή. In patronymicis in.δης.interponūt.α.vt λαερτιάδης pro λαερτίδης, πηλειάδης pro πηλείδης. Cōparatiua & ſuplatiua ꝑpria forma etiā ipſi efferunt. vt αἰδοιέστερος ἀφθονέστερος δικαιέστερος ἀρχέστερος. et αἰδοιέστατος ἀφθονέστατος δικαιέστατος ἀρχέστατος.

Articulorum poſtpoſitiuorū aſpirationes cōuertentes in.τ.τοῦ dicunt pro οὗ, τῷ pro ᾧ.&c. Præterea pro ἐμοῦ dicere malunt ἐμέο ἐμεῖο.et pro σοῦ, σέο σεῖο.et ꝓ οὗ, ἕο εἷο. Ἡμέες quoqꝫ ἡμέων.ἡμῖν.ἡμέας.et ὑμέες.ὑμέων. ὑμέας.et interpoſito.ι.ἡμείων, ὑμείων.ī genitiuis.et σφέες.σφέων καὶ σφείων. σφέας Ionica ſunt.

Præterita inchoant ſublatis augmentis. vt τύπτον pro ἔτυπτον.πάθε pro ἔπαθε. βλήμενος pro βεβλημένος. rurſus geminationes alicubi præponunt.vt λελάχωσι κέκλυθι. quod ſimiliter faciunt dores. Vocibus integris vtūtur à verbis & participiis cōtractis.vt ποιέω, ποιέομαι, ποιέων. Tertias pſonas paratáticorū et Aoriſt. ſecūd.in verbis barytonis, & in circūflexis & in.μι.in primis quidem cōiugationibus formant in.εσκε.vt τύπτεσκε, τύπτεσκε. ποίεσκε, ἐτίθεσκε. in ſecūdis vero in.ασκε.vt μύκασκε στάσκε. in tertiis in.οσκε.χρύσοσκε δίδοσκε. in quarta εἰς.μι.in.υσκε. ζεύγνυσκε.

Tertiis perſonis finitis in.η.apponunt.σι.vt ἔλθῃσι λάβῃσι, pro ἔλθῃ λάβῃ. Τιθέασι ἱστάασι διδόασι ζευγνύασι dicunt, ſicut Attici. Quæ pſonæ cōmuniter effingi ſolent ſimiles datiuis pluralibus participiorū, τιθεῖσι ἱστᾶσι διδοῦσι ζευγνῦσι, alias ζευγνύουσι. A præteritis in.κα.deſinentibus ſublato.κ.et vocali præcedente correpta, propria præterita effingunt.vt à δέδοικα δέδια, à βέβηκα βέβαα. ab ἕστηκα ἕσταα. vnde ὁ ἑσαὼς, et ꝑ cōtractionem ἑστώς.à quo ἐνεστὼς ideſt præſens. Iidē & Bœotii pro τέτυφα τέτυφας.τετύφεα τετύφεας dicūt.& ꝓ ἐτετύφειν.εις.ει, ἐτετύφεα.ἐτετύφεες. ἐτετύφεε. quę cōtrahentes Attici faciunt ἐτετύφη.&c. Sic pro ᾔδειν ᾔδεις ᾔδει, fiunt Ionica ᾔδεα ᾔδεες ᾔδεε.et Attica ᾔδη ᾔδης ᾔδη. Ἀφέωκα, vero dimiſi, et ἀφέωμαι dimiſſus ſum, pro ἀφεῖκα ἀφεῖμαι, Ionū & Dorienſium eſſe dicuntur. ſunt & qui Atticis aſſerant. Ad hæc ὁρέω dicunt pro ὁράω, ἐχρέοντο pro ἐχράοντο, ἐνείκω pro ἐνέγκω, εἴπας pro εἰπὼν, ἔω pro ὑπάρχω, ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας, εἴρομαι pro ἔρομαι, εἰρώτα pro ἐρώτα, καυχᾶσαι pro καυχᾷ gloriaris, φάγεσαι καὶ πίεσαι, pro φάγῃ πίῃ, ideſt comedes & bibes. Ad hæc ἔψαλα, ἔφανα, ἔχανα. et ſimilia per.α. magis quā per.η. efferunt. ἤλθοσαν vero ἐμάθοσαν, et ſimilia Chalcidenſiū eſſe aiunt. Ab infinitiuo Dorico τύπτεν, Iones formāt τυπτέμεν, et rurſus τυπτέμεναι. atqꝫ itidē ab aliis, quod etiā Dorici faciunt. Item ἔτυφθεν ab ἐτύφθησαν, à prima plurali abſciſo.μ.vnà cū præcedente vocali. ἐτύφθημεν ἔτυφθεν. Secūdas pſonas ſingulares temporū vocis paſſiuæ à tertiis formant ablato.τ.vt à τύπτεται τύπτεαι, ab ἐτύπτετο ἐτύπτεο.ſic ἐτύπτεο ἐτύψαο.&c. Tertiā perſonā pluralem præteriti paſſiui formant à tertia ſingulari poſito.α.ante.τ.et tenui (ſi ea præceſſit) mutata in ſuā aſpiratā.vt ab ἔσπαρται ἐσπάραται, à τέτυπται τετύφαται. à λέλεκται λελέχαται.quum autem præcedit.σ.loco eius aſſumpta deſignatiua præteriti medii, vt à φράζω præteritū mediū πέφραδα, paſſiuū πέφρασμαι πέφρασαι πέφρασται.

vnde tertia pluralis πεφράδαται. Quãdo autẽ verbũ eſt ſextę cõiugationis
barytonoꝝ, aut circũflexũ, vel in.μι. antepenultimã corripiũt. vt κέκλειται
κεκλίαται, à κλείω. πεποίηται πεποιέαται, à ποιῶ. τέθειται τεθέαται, à τίθη-
μι. Hypſyntelici quoq; tertiã pluralẽ ad eundẽ modũ formãt. ἐτετύφατο
ἐπεφράδατο. et in optatiui præſenti, τυπτοίατο pro τύπτοιντο, τυψαίατο
pro τύψαιντο. Infinitiuo pro ĩperatiuo vtunt̃. vt ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε.
Verba compoſita diuidunt interponentes nomina. vt κατὰ ταῦρον ἐδη-
δώς. et αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, pro κατεδηδὼς,
διέβησαν. Sic alias quoq; compoſitas dictiones interdũ diſtincte enũtiant,
vt quũ pro πελοπόννησος dicunt πέλοπος νῆσος. Genera nominũ inuer-
tunt, vt quum maſculina μαραθὼν κίων λίθος, fœminina faciunt. Nominati-
uis interdum vtuntur pro genitiuis. Home. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν
εὐρὺν ἱκάνει. pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων. Ξενίων συνεθήκατο dicere ſolent
pro ξενίην ἐδωρήσατο. Dictiones poſtponunt. vt ὄρνιθες ὥς. ᾧ ἔπι. Ὢν
ſyllabam ponunt inter præpoſitionem & verbum, quicum componitur.
vt ἐξ ὧν εἷλον, ἀπ' ὧν ἔδοντο. quandoq; pro οὖν. Τὲ quoq; ſuperuacaneã
accipere ſolent. Item μὰ pro μὴν. ἕως ὃ dicunt pro ἕως οὗ.
Aduerbia facta à genitiuis pluralibus contractis terminant in.εως. vt
ἀληθέως pro ἀληθῶς, εὐσεβέως pro εὐσεβῶς.
Ad hæc aliquãdo mutant.η. in.α. breue. vt ἄλαστος, μεμακυῖα. pro ἄλη-
στος, μεμηκυῖα. aliquãdo in.ε. vt quũ dicunt ξερὸν pro ξηρόν. Rurſus.α. breue
conuertunt aliquando in.η. vt ἀληθείη pro ἀλήθεια. quod tamen ſæpius fa-
ciunt, quũ longũ eſt. vt πρῆξις πρῆγμα, pro πρᾶξις πρᾶγμα: maxime in re-
ctis nominũ finitis in.α. vt ἥρη χώρη, pro ἥρα χώρα. Subtrahunt quoq;.ι.
præſertim è diphthongo.ει. vt ἀπόδεξις ἐκπέρεος ἀργύρεος. Item ex.αι. vt
ἀμύξαι pro αἰμύξαι. addunt quoq;.ι. poſt.ε. in diphthõgũ. vt ξεῖνος pro ξέ-
νος, εἰαρινὸς pro ἐαρινὸς, εἵως pro ἕως. Item.υ. poſt.ο. vt νοῦσος οὔνομα, pro νό-
σος ὄνομα. Ι. et.ε. ſiue.α. cõtrahunt in.ι. vt ὄφιες ὄφις, ὄφιας ὄφις, ἱερὸς ἱρός.
ἱέραξ ἵραξ. et rurſus ἵρηξ.α. mutato in.η. Aliquando pro.α. ponunt.ω. vt ὥρι-
στος ὤνθρωπος. niſi id potius p cõtractionẽ fieri dicẽdũ eſt, ex ὁ ἄριστος ὁ ἄνθρω-
πος. quẽadmodũ Attice quoq; fit. E diphthõgo.ει. vertũt.ε. in.η. vt κλη-
ϊσθέντες pro κλεισθέντες. πηληϊάδεω p πηλειάδεω. Quãdoq; etiã.ι. ſoluũt
è diphthõgo. vt τείχεϊ ὑπερώϊον πατρώϊος χρηΐζω. α. quoq; mutãt aliquã-
do in.ω. præſertim ex diphthõgo.αυ. ὠυτὸς pro αὐτὸς, θωυμάσας pro θαυ-
μάσας. Item.ε. in.α. vt μέγαθος pro μέγεθος. Etiã τέρπευ dicunt pro τερ-

που.ου. mutato in.ευ. Item πλεῦνας pro πλείονας. ε. et.ο. quãdoq; in.ευ.
cõtrahunt. qđ ſimiliter faciunt Dores. vt τοῦ πηλεῦς pro πηλέος. οι. finalẽ
in nominibus aliquãdo mutant in.ες. vt ἐρίνεες pro ἐρίνεοι. π. in.κ. mutãtes
præſertim in interrogatiuis & redditiuis, dicunt κόσα ὁκόσα ὅκως, pro πό-
σα ὁπόσα ὅπως. Geminũ.σσ. cõuertunt in.ξ. vt τριξὰ pro τρισσά. Conſo-
nantes geminant. vt ἄδδην ὅππότε μέσσον ὅσσον ὅττι. quod Dores quoq;
faciunt & Aeoles. Literas trãſponentes, κραδίη dicunt pro καρδία, τέτρα-
τον pro τέταρτον, κρατερὸν pro καρτερὸν, et ſimilia. Item in alterã ſyllabã,
vt γουνὸς pro γόνυος, ὀθνεῖος pro νοθεῖος. Tollunt cõſonantes dictionũ in-
choatiuas. vt εἴβειν pro λείβειν. Item vocales, κεῖνος pro ἐκεῖνος. ὀρτὴ pro
ἑορτή. Rurſus quãdoq; interponunt.σ. in primis pſonis paſſiuis. vt λεγόμε-
σθα ἀρχώμεσθα, pro λεγόμεθα ἀρχώμεθα. item vocalẽ quę faciat ſyllabã. vt
ἐπεάν, pro ἐπάν. Admittunt ſæpe ſyncopẽ, vt κάμμορος pro κακόμμορος.
δευκαλίδης pro δευκαλιωνίδης. qđ Aeolũ quoq; propriũ eſt. Tenues pro
aſpiratis, & aſpiratas pro tenuibus vſurpant. vt quũ dicunt ἀπίκοντο, ἀπιγ-
μένοι, κιτὼν, et οὐκ οἷοί τε ἦσαν: pro ἀφίκοντο, ἀφιγμένοι χιτὼν, οὐχ οἷοί τε
ἦσαν. Item ἀχάντιον βάθρακος, pro ἀκάνθιον βάτραχος. et ἐνθαῦτα pro ἐν-
ταῦθα. Quanquã Iones in genere tenuitatem magis quã aſpirationem, &
breues magis quam longas amant.
Voces Ionũ propriæ præter annotatas recẽſentur hæ. βάρεις hoc eſt na-
ues. ὄσειρις Dionyſius. ἀφιδέαι catenæ. λύσις iter, viaticũ. συρνέη olus apio
ſimile, & eduliũ melle atq; adipe conditũ. σινύπη ſordidũ vellus. τριφάσιοι
triplices. ἶξις rectitudo. ἀποτιμότερος vilis, ideſt ἀτιμότερος. ἀφηλικέστερος
ſenior. ἐπαΐστος manifeſtus. φρενήρης tẽperãs & ĩmodeſtus. ἐπίλαμπος illu-
ſtris. λάξις diuiſio ſors. μέζεα pudẽda. ἐνναρίες armati. ζωὴ viua. διασφάγες
rupes ſiue petrę ſiſſę. φερέγγυοι vades. τετραπτελυρὶς locuſta. πλὶξ greſſus.
πλίγματα ſaltus. ἀμφιπλὶξ in circuitu. κόλλιξ genus panis orbicularis. ἰθαγε-
νὴς filius legitimus. πρόξενοι prȩſides. κορδίνημα et σκορδίνημα capitis vertigo.
σαπρὸς putridus. ποταίνιον recens. βλακὸς delicatus. μαριληνοὶ carbones.
μαρίλη cinis. μάλη calor. μισύλλη panis cauus. δημόσιος publicus. ἐλατή-
ρια medicamenta aluũ purgantia. ἐπισοχώτερον leue. ζώπειον piſtrinum.
θερμωλὴ febris. θάλαμος ſpelunca, luſtrum. λίνος lyræ chorda, & cantile-
næ genus. φύστακος vrceus. ἐπέστιος domeſticus. δεῖπνα manipulus ſiue
cohors triginta hominũ. φάρμακα tincturę. τέλη ſumptus. λαύρα vicus, bi-
uiũ. σάγαρις ſecuris. ἄρδεις pharetrę. ῥέπανον radicula. μῦθος ſermo. μετέ-

τεροι alteri. φάλαρα faciei ornamenta. ζῆνες culices ficarii. χοινοτεὴς procce
rus. αἱμασιὰ ſepe è lapidibus abſq; luto. φάρσος fragmentũ & extremitas.
ἔμβολον aeneum proræ munimentũ. πρόχυσις libatio. ἑοικὸς καὶ ἑοιβὸς in=
curuus. λεύκη morbus quidã totũ corpus afficiens. γεωπείνης egenus. ἐπι
εικέςατος modeſtus. κορύνη inflexum lignũ. εὐμαρὴ cloaca. Item ὑβρίζειν
laſciuire. νεωχμῶσαι nuper mouiſſe. ἐγκατεύειν pſequi. ἀνέγνωσε docuit.
ἐναγίζειν parentare. ἀποματαΐζειν infatuare. ἀντιάζειν pugnare. γνωσιμα=
χεῖν cognoſcere vires proprias & hoſtium. ἀπουπαλίξατο effugit. παργᾶ
appetit. παλλύνειν inſpergere. μελεδαίνειν curare. βλιμάζειν extercere. ἔμυ
ξε gemuit. ἐνεκρίκωσε alligauit. ἐδικαιώθη in duo diuiſum eſt. ἐγχρίμπτειν
inſilire. θρίασειν inſanire. καταπροΐζεσθαι libenter agere. ἐμυλάθη occalluit.
οὐλεῖν ſanum eſſe. ἀνελεῖν vaticinari. περχθεὶς turbatus. ἡμικτίων ægre fe
rens. εἰλινύων quieſcens. ἐννώσας cogitans. συμψήσας cõterens. ἱκανάσας
expellens. πεσόμενα viſa. τετρυγημένος labore confectus. διαβεβλημένος ir
riſus. ἀσκήσας comens. ψῶσα fouens. μυδῶσα effluens. διαφιώμενος ad ſi
militudinem factus. κάμπτοντες annuentes. ἀνακῶς et ἐπιςρεφέως ſedulo
atq; doloſe. ἐκτοπίως abſurde. κάρτα admodum. οὐκ ἱκνεομένως decenter.
ψῶ ruſticana compellatio eſt apud illos.

De Doricorum proprietatibus. Cap. 5.

DOres à rectis paribus in. ας. genitiuos formant in. α. vt τοῦ αἰνεία λυ
σία. Etiam. ου. extremum genitiuorũ à nominibus in. ος. mutant in
ω. Theocri. ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω. pro πηνειοῦ πίν
δου. Accuſatiuos plurales in. ους. à noibus maſculinis finiũt in. ως. vt τὼς
ἵππως καλώς. pro τοὺς ἵππους καλούς. Accuſatiuos ſingulares à noib9
in. ευς cõtrahunt in. η. ὁ τυδεὺς τὸν τυδέα τυδῆ. Datiuos plurales cõmuni=
ter deſinẽtes in. ευσι. terminant in. εσι. vt δωριέσι βασιλέσι. Addunt quoq;
ι. datiuis deſinentibus in. οις. vt τοῖσι θεοῖσι, καλοῖσι λόγοισι. quod itidẽ fa=
ciunt Aeoles. Doricorũ quoq; eſt vocatiuus ὦ ποσειδᾶον, pro ὦ πόσειδον.

Patronymica formant in. ων. vt ἀτρείων pro ἀτρείδης. Genera nõnun
quã mutant, vt quũ ἡ λιμὶς fœmininum efferunt pro ὁ λιμὸς maſculino.
Τοὶ θεοὶ dicunt et ταὶ μῶσαι, pro οἱ αἱ. Item ὃ pro ὃς et pro ὅτι. et ἐγών
ἐγώνη pro ἐγώ. ἐμεῦ pro ἐμοῦ. et μευ pro μου. ἐμὶν pro ἐμοί. ἁμὲς pro ἡμεῖς,
ἁμῶν pro ἡμῶν, ἡμὶν ἁμὶν et ἁμῖν pro ἡμῖν. ἁμᾶς pro ἡμᾶς. τὺ καὶ τύνη
pro σὺ, σεῦ et τοῦ pro σοῦ, τοὶ pro σοί. ὔμμε pro σφῶ, ὔμες pro ὑμεῖς.
εὗ pro οὗ, νὶν καὶ μὶν pro αὐτὸν, σφὲς pro σφεῖς, ψὲ pro σφᾶς. Item τεὸς

τεὴ τεὸν, tuus tua tuum. ſic ἁμὸς noſter, ὑμὸς veſter, σφὸς ſuus. et τῆνος τῆ
νη τῆνο. ille illa illud.

Verborum primas perſonas plurales actiuas deſinẽtes in. ν. finiunt in. ς.
vt τύπτομες ἐτύπτομες pro τύπτομεν ἐτύπτομεν. et paſſiuas in. θα. vt τυ
πτόμεσθα, ἐτυπτόμεσθα. et tertias ſingulares hyperſyntelicorũ actiuorũ, in
η. vt ὀπώπη viderat, pro ὀπώπει. Duali pro plurali vtuntur, vt γαρύετον
pro γαρύουσιν apud Pindarũ. Pro tertia plurali actiuę vocis aſſumũt datiuũ
ſingularẽ. vt βοῶντι γελῶντι, pro βοῶσι γελῶσι. ſic δωσοῦντι pro δώσου=
σι, λεξοῦντι pro λέξουσι, ἴσαντι pro ἴσασι, ἑςήκαντι pro ἑςήκασι, ἐντὶ
pro εἰσὶ, φαντὶ pro φασί. Iidẽ τίθητι ὑφίητι dicunt, pro τίθησι ὑφίη=
σι. Futura fere circũflectunt. vt οἰσῶ pro οἴσω feram. λαψῆ pro λήψη ca
pies. κεισοῦμαι et κεισεῦμαι pro κείσομαι iacebo. Ad hęc à verbis in. ζω.
ea per. ξ. efferunt. vt à λυγίζω λυγιξῶ, pro λυγίσω, et à παίζω παιξῶ pro
παίσω. Imperatiua finita in. ε. terminant in. ον. vt λάβον θίγον, pro λάβε
θίγε. Subiunctiua vſurpant pro indicatiuis. vt δεδοίκω pro δέδοικα. Sub
iunctiua quoq; circũflectunt, ſicuti futura indicatiua, mutantes præterea
η. in. ει. Theocri. μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους, pro λωβήσησθε. Ex
infinitiuis deſinentibus in. ειν. tollunt. ι. vt λαβὲν ἐλθὲν, pro λαβεῖν ἐλθεῖν.
Rurſus deſinentibus in. ναι. præponunt. με. vt βήμεναι, pro βῆναι. Parti
cipia maſculina finita in. ας. terminant in. αις. vt ὁ τύψαις pro τύψας. Itẽ
circũflexa terminata in. ων. ipſi finiunt in. αν. vt γελᾶν pro γελῶν, βοᾶν pro
βοῶν. Themata barytona tranſfigurant in circũflexa, producta etiã præce
dente ſyllaba, vt ςρωφῶ νωμῶ πωτῶμαι, pro ςρέφω νέμω πέτομαι. Ao=
riſtorum paſſiuorũ penultimam efficiunt breuem. vt quũ ἐγαμέθην dicunt
pro ἐγαμήθην. Eorundem ſunt illa ἔγεντο pro ἐγένετο. ἔδεκτο pro ἐδέδε=
κτο. θᾶσαι pro θέασαι. δίδοι pro δίδου. λῆς pro θέλεις. ἐλθῆν pro ἐλθεῖν.
σιγῆν pro σιγᾶν. χρῆσθα pro χρή. ἀπόκλαξον pro ἀπόκλεισον. εἴμεναι et
ἔμμεναι pro εἶναι.

Ἀνὰ vſurpant pro σὺν. vt χρύσεω ἀνὰ σκήπτρῳ. quam etiam abſcin=
dunt quũ efferunt ἀντείνω pro ἀνατείνω. et ἀντὰν ἀγορὰν pro ἀνὰ τὴν ἀγο=
ράν. et ſimilia. Μὰ aduerbiũ ſupplere ſolent. Theocri. οὐ γᾶν, pro οὐ μὰ
τὴν γῆν. Eorundẽ ſunt τὼς pro ὡς, πρὰν pro πρώην, ἂψ pro ὀπίσω, πλα
τίον pro πλησίον, εἴκατι pro εἴκοσι.

Sæpe mutant. η. in. α. longum. vt σελάνα φάμα, pro σελήνη φήμη. Item
ου. in. ω. vt μῶσαι ὦν, pro μοῦσαι οὖν. et. ω. in. α. vt πρᾶτος πράτιςος, pro

πρῶτος πρώτιϛος, et νυμφᾶν pro νυμφῶν. Item. ε. in. α. vt ἄρταμις, pro ἄρτεμις. ζ. ſoluūt in. σδ. φράσδειν pro φράζειν, συρίσδειν, pro συρίζειν. Syncopis frequenter vtuntur. vt ὄτριχες pro ὁμότριχες, μώνυχες pro μωνόνυχες, τρεῖν pro τρέμειν. Item Apocopis. vt πὰρ pro παρὰ, δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κρίμνον. Syllabas in medio adiiciunt. vt κενεὸς pro κενὸς, ἀεργὸς pro ἀργός. Eorundem ſunt ἄλλοκα et ἄλλο pro ἄλλοτε. αἴκα pro εἴκεν. ὅκκα pro ὁπηνίκα. πόκα pro πότε. ὄπιθεν pro ὄπισθεν, ἔμποθεν pro ἔμπροσθεν.

Articulos ὁ et οἱ, ſequēte. ε. vel. α. contrahunt in. ω. vt ὦξ ab ὁ ἐξ. ὥτερος ab ὁ ἕτερος. ᾠπόλοι ab οἱ αἰπόλοι. ὤδωνις ex ὁ ἄδωνις. Item. α. et. ε. in. η. vt κῆφα pro καὶ εἶπα, extrito. ι. et. π. verſa in ſuam aſpiratam. item κἠκ pro καὶ ἐκ. Eo. quoq; et. ου. tam genitiuorū, quā ſecundarū perſonarū verborū cōtrahunt in. ευ. vt πηλεῦς διονύσευς à πηλέος διονύσεος. Item ἐτύπτευ ab ἐτύπτου ſiue ἐτύπτεο. Idē efferunt μῆσι pro μὴ ἐσι. Itē παιδῶν τρωῶν παντῶν, finali circumflexa. et ἥνιδε pro ἰδού. ἁμᾶ pro ὁμοῦ. παντᾶ pro πάντη. In tertiis perſonis verborum finitis in. αν. antepenultima acuta, tonum demittunt ad penultimam. ſic ἐϛάσαν pro ἔϛασαν, ἐφάσαν pro ἔφασαν. Quod ſimiliter faciunt in perſonis finitis in. ον. ἐλάβον ἐφέρον, pro ἔλαβον ἔφερον. Aduerbia qualitatis cōmuniter finita in. ῶς. circūflexum, παροξύνουσι. κάλως σόφως, pro καλῶς σοφῶς. è diuerſo barytona circūflectunt, ſic οὐτῶς παντῶς, pro οὕτως πάντως. Rectos nominum & participiorum deſinentes in. οι. antepenultima acuta παροξύνοντες, dicunt φιλοσόφοι ποθουμένοι, pro φιλόσοφοι ποθούμενοι. Caſus quoq; plurales fœmininorum nominum deſinentes in. ες. παροξύνουσιν. vt γυναίκες χεῖρες. Ancipites breues quandoq; producunt, vt ἶσος καλὸς: quandoq; corripiunt longas, vt puta. ας. finale in rectis participiorum, aut etiam nominum imparium: et in accuſatiuis nominum parium. vt δήσας ligans, apud Heſiodum. et αἴας Aiax, quod citatur ex Alcmane. et ὄχνας in accuſatiuo apud Theocritum.

Αἱμακουρίας vocant Dores mortuorum inferias. Item θάημα miraculum, δᾶν terram, αἶτος delubrum, κρῆς carnem pro κρέας, πάσακα palum, ἀγλῖθας alliorum capita et agreſtia mala, πρῶκα rorem, ὕβον gibbum, βαίταν renonem ſiue διφθέραν, ὄλπιν piſcatorem, πέλαν ouem fuſcam, et πελίαν eum in oue colorem, πύῤῥιχον ruffum, κακοχράσμονα male moratum, ἄπφυν patrem, κυνάδας tonſuram, ἀδὴς copioſum,

ἀσώματον abſq; corpore. Iidem δαμάλη dicunt pro δάμαλις, κλᾶδες pro κλεῖδες, σεὸς pro θεὸς, φυὴ pro φύσις, ἐσλὸν pro ἐσθλὸν, τετράενες pro τετραετὲς, μικκὸς pro μικρὸς, ὁσίχον pro ὅσον, τὰ pro τί, βάρδιϛος pro βράδιϛος, σκᾶπτον pro σκῆπτρον. Δωρύπτομαι pro δωροῦμαι. et φριμοῦμαι pro βρενθύομαι, ideſt inſolenter ago. καθαίρειν illis eſt flagellare, κεγκλίζειν mouere, et βωσρεῖν vocare.

Ad hæc voces Cretenſium peculiares traduntur hæ. ἀγριμαλὶς pro agreſti pomo, μύχων pro palearum aceruo, ὄρνιχες pro ὄρνιθες, βέντιον pro βέλτιον, ἐνχορὸν pro ἐς χορὸν, ἔβα pro ἔα, ἔβασον pro ἔασον, ἄκρητον pro ἄκρατον, χῆρες pro χεῖρες, κίρκον pro κρίκον, σεὸς pro θεὸς, βωλὰ pro βουλὴ, κρῆ pro κρέα, θευκυδίδης pro θουκυδίδης, θεύφραϛος pro θεόφραϛος, σπάδιον pro ϛάδιον, κρᾶνον pro κρανίον, αὐτοῖ pro αὐτοῦ, τῆνος pro ἐκεῖνος, τοῦτας pro ταύτας, τὺ pro σὺ et σέ. ἠθῶ ideſt conſueſco, εὐῶ epulor. κέλομαι iubeo. πλέκοντι quoq; pro πλέκουσι, λέγοντι pro λέγουσι, et ſimilia. Item ἦν pro ἦς, ἦνθον pro ἦλθον, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, ποτὶ pro πρός. vnde πόταγε πότεχε pro πρόσαγε πρόσεχε. Item ποτὸν et ποτὰν, pro πρὸς τὸν πρὸς τὴν, τόκα pro τότε, οἴκαδες pro οἴκαδε, ἔνδοι pro ἔνδον intus, αἰὲς pro ἀεὶ ſemper, ἧμος pro τῆμος, μὲς pro μέν. Horum tamen quædam quum apud Theocritum Syracuſanum, & apud Demoſthenem pro Cteſiphonte in Byzantinorum decreto, legantur, apparet non ſolis Cretenſibus in vſu fuiſſe.

Porrò Siculi, vt grammatici aſſerunt, κύτραν et κιτῶνα dicere maluerunt, quam χύτραν et χιτῶνα, item δαλφίαν quam μητέρα, et γύνην quā γυναῖκα. inter quos Syracuſani ſecundam perſonam ſingularem Aoriſti. 1. medii in. α. finiebant. ſic ἐτύψα ἐποιήσα, pro ἐτύψω ἐποιήσω.

De Aeolum proprietatibus. Cap. 6.

AEoles rectos nominum imparium deſinentium in. ας. addito. ι. in αις. finiunt, vt ὁ θόας θόαις, μέλας μέλαις. αἴαις tamen non faciunt vitantes cacophoniam. Porrò. ου. diphthōgum finalem in genitiuis mutant in. ευ. vt αἰακίδευ pro αἰακίδου. Genitiuos plurales à rectis in. αι. per αων. efferunt. vt νυμφάων pro νυμφῶν. Item ſingulares à rectis in. ευς. per ηος acuta antepenultima. vt ὁ ἀχιλλεὺς τοῦ ἀχίλληος. et adhuc τοῦ ἀχίλλεως ſecundū iuniores. Nomina fœminina in. ις. declinata per. δος. remoto. δ. inflectūt pure. vt θέτιος ἀρτέμιος. τὴν ἄψιν et σφρᾶγιν dicunt pro ἁψῖδα σφραγίδα. Accuſatiuos finitos in. ω. oxytonū à nominibus cōtractis fœ

mininis grauare ſolent, vt τὴν λήτω ἐράτω pro λητῶ ἐρατῶ. Vocatiuos à rectis in.ων. finiunt in.ον. ὦ χελιδὸν σαπφηδόν. E finitis quoque in.ες. abſcindunt.σ. ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες. quod ipſum faciunt in horum genitiuis, σωκράτου pro σωκράτους. Eorum eſt pro τρωσὶ γυναιξὶ, τρώεσσι et γυναίκεσσι dicere, addito.ι. recto plurali, et.σ.vt plurimum geminato.

Datiuis pluralibus in.οις.vtuntur pro accuſatiuis in.ους. φ.ι. ſoleant mutare in.υ. vt τοῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Accuſatiuos in.ους. per.ως. etiam ipſi efferre traduntur, ſicut Iones.vt τὼς ἀνθρώπως λόγως, pro τοὺς ἀνθρώπους λόγους. Adiectiua quandoque patronymicorum forma effingũt. vt σπουδαρχίδης. ideſt σπουδάζων περὶ ἀρχῆς. Eorum peculiaris eſt patronymica forma in.αδιος.vt ὑῤῥάδιος. Genitiuis pro rectis vtũtur.vt quum ἐκ τοῦ μάρτυρος faciunt ὁ μάρτυρος μαρτύρου. Maſculina quædam fœminino genere efferunt.vt ἡ ἀὴρ, αἰθὴρ, αἰών.

Aeoles dualẽ numerũ repudiarunt.quos in hoc, ſicuti & in aliis multis, latini Priſciano teſte imitati ſunt. Porrò pro ἐγὼ dicunt ἐγῶν, pro ἐμοῦ ἐμεῦ.pro μου.μευ, pro νῶ, ἄμμε, ſicuti Dores.Itẽ τὺ τὲ, pro σὺ σὲ. et ἄμμες, ἀμμων καὶ ἀμμέων, ἄμμιν καὶ ἄμμι, ἄμμε καὶ ἄμμας, pro ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς. Item σεῦ et τοῦ pro σοῦ, ὔμμε pro σφῷ, ὔμμες ὐμμέων ὔμμιν ὔμμας. pro ὑμεῖς ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς. et εὖ pro οὗ.

Verba finita in.ω.terminant in.μι.vt νόημι φίλημι, pro νοῶ φιλῶ. ι. ſubſcripto penultimæ. Tertias pſonas verborũ apud alios in.ει.deſinentes, finiunt in.η.vt δίδη pro ἔδει ligauit. Futura circũflexa grauãtes.ρ.præponunt ſyllabæ finali.vt κέρσω pro κερῶ, φθέρσω pro φθερῶ. Aoriſtũ priorẽ actiuũ optatiui terminant in.εια.vt τύψεια pro τύψαιμι. cuius ſecũdã & tertiã pſonã ſingularis ac tertiã pluralis Attici quoque vſurpant. Infinitiua in ειν.quãdoque in.εις.barytonũ finiunt.vt νόεις φρόνεις, pro νοεῖν φρονεῖν.Itẽ in.ην.vt λαβῆν ἐλθῆν, pro λαβεῖν ἐλθεῖν. vbi tono adhuc tranſlato, λάβην ἔλθην dicere audent.Quæ autẽ cõmuniter in.αν. apud eos in.αις.deſinunt. γελᾶν γελαῖς, βοᾶν βοαῖς. Itẽ quæ cõmuniter in.οῦν.apud ipſos in.οις. χρυσοῦν χρυσοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς. Τίθαιμι quoque dicunt, et ἵσαιμι, pro τίθημι ἵστημι. Eorundem ſunt participia illa τεθνηὼς τεθνηυῖα, ideſt mortuus mortua. Porrò participia vſurpant pro verbis.vt. ἰλ.θ. ἦ τ᾽ ἐνὶ κήπῳ βριθομένη, pro βρίθεται. Participia deſinentia in.ως. oxytonum, ipſi in.ων.barytonum finientes per.ντ. inflectunt.vt νενόηκων εἰρήκων. οντος. pro νενοηκὼς, εἰρηκὼς ότος. ſic κεκλήγοντες legimus apud Homerum pro κεκληγότες. Gemi-

nant & ipſi conſonantes. π. σ. τ. ſicuti fere reliqui. et adhuc alias præcedente breui, ad eam producendã, vt ἔννεπε, κάββαλε, κάδδε, κάππεσε. pro κατέβαλε, κατὰ δὲ, κατέπεσε. Præterea literæ.ρ. præponere ſolent. β.quum.κ. ſequitur aut. τ. aut.δ. vt βράκος βρυτὴρ βρόδον, pro ῥάκος ῥυτὴρ ῥόδον. vbi.β. ſucceſſiſſe dicitur in locum literæ digãma appellatæ, hac figura. F. qua antiquiſſimi Aeoles vtebantur pro denſo ſpiritu, et quandoque pro tenui, ſic Fελένη Fανὴρ pro ἑλένη ἀνὴρ. Qua de re Priſcianus exacte ſcribit libro.1. Etiam.π. ponunt pro.τ. vt πολὴ pro στολή. literas quoque alias pro aliis multipliciter. vt quum παλὶς πέλλιον dicunt pro ψαλὶς ψέλλιον, φλᾶσαι pro θλᾶσαι, κοῖον pro ποῖον, αὐφένα pro αὐχένα. Item ὄππατα et μετ᾽ ἔπου, pro ὄμματα μετ᾽ ἐμοῦ. et ἐμπίπτειν pro ἐμπίσειν. Conſonantes duplices reſoluunt.vt σδεὺς pro ζεὺς, κσένος pro ξένος, πέλοπς pro πέλοψ. Ζα. vſurpant pro.δια.vt ζαβάλλειν pro διαβάλλειν. Eorundem eſt ἴδμεν pro ἴσμεν. ὀδμὴ quoque pro ὀσμὴ Aeolibus & Ionibus tribuitur. Aſpirata tenuiter efferunt.vt ὄσιος οὗτος, pro ὅσιος οὗτος, ἀμπὶ pro ἀμφὶ. ἀπῆκε pro ἀφῆκε, κατήκει pro καθήκει. Ex ει. faciunt.ε.geminata immutabili ibi forte occurrente.vt ἱμέῤῥων pro ἱμείρων, ὠτελλαὶ pro ὠτειλαί. E diphthõgo.αι.tollunt.ι.quum non ſequitur conſonans.vt ἀρχάος pro ἀρχαῖος. Rurſus interdum.υ. addunt in diphthongum.vt εὔκηλος αὐτὰρ, pro ἕκηλος ἀτάρ. Item εὔως αὐὴρ, pro ἕως ἀήρ. Diphthongorũ diuiſione gaudent. ἀργέϊοι enim dicunt pro ἀργεῖοι, κόϊλον pro κοῖλον et γελάϊς γελάϊ, pro γελᾷς γελᾷ. Monoſyllaba nomina in.αις.ſoluta diphthongo efferunt.vt παῖς δαῖς, pro παῖς δαίς. Pro.ει. aliquando ponunt.οι.vt ὄνοιρος pro ὄνειρος. Item.ω.pro.ου.vt μῶσαι λείπωσαι, pro μοῦσαι λείπουσαι. et.ι.pro.υ. vt ἴψηλὸν ἴπαρ, pro ὑψηλὸν ὕπαρ. Item pro.ο. ponũt.υ. vt ὄνυμα pro ὄνομα, ὕμοιον pro ὅμοιον. Et ε. vt πρὲσ σὲ pro πρὸς σὲ, ἐδοὺς pro ὀδοὺς, ἐδύνη pro ὀδύνη. Et.ο.pro.α. vt στροτὸς ὀνέλησαι pro στρατὸς ἀνέλησαι. et rurſus.α.pro.ο. vt ἄσα pro ὄσα. Item.ο.pro.ω.vt ὄρα pro ὥρα. ο. et.α.cõtrahunt nunc in.ω.vt ὦλλος pro ὁ ἄλλος, nũc in.ου.vt τοὖλλο pro τὸ ἄλλο.Pro.η.quandoque accipiunt.α.vt μίλατος pro μίλητος, παλεὺς pro πηλεύς, ἑκάβα et ἀὼς, pro ἑκάβη ἠώς. Item.ε. vt ἄρες pro ἄρης. ἀδικέσαι pro ἀδικῆσαι. quandoque etiam.ε.pro α. vt κρέτος πρίεμος, pro κράτος πρίαμος.

Vtuntur ſæpe ſyncopa.vt quum dicunt ὦρσεν pro ὥρμησεν, κάππεσεν pro κατέπεσεν. Addũt quoque ſyllabã.θα.in verbis ſicut Attici.vt ἔπηθα.

Acutum tonum in articulos tranſferentes dicunt ὅσος pro ὁ σὸς tuus, ἥση pro ἡ σὴ tua. quod faciunt etiam in nominibus diſſyllabis oxytonis. vt κάλος pro καλὸς, βῶμος pro βωμὸς, βάρυς pro βαρύς. Monoſyllaba finita in. ωξ. fere circumflectunt. vt ῥῶξ. et finita in. ους. ην. ευς. vt βοῦς χῆν ζεῦς. Grauant quoq; oxytona in. ευς. vt βασίλευς ἀχίλλευς. Eorũ deniq; propria vocabula traduntur hæc, ἴα pro μία, ψάφαξ pro ψῆφος, ἐσόρωται pro ἔσρωται, χρύσιον pro χρυσίον, πέζα pes, ἔρος ἔρου amor, πτορμὸς ſternutamentum, ἐδάπεδον pauimentum, δρέκων vir. ἀκίρα debilis, μεὶς menſis, ἄλλοσε aliorſum. Bœotiorũ vero peculiaria hæc, ἵκον pro ἧκον ſiue ἵκοντο, τέθεικα pro τέθηκα, γελοῖος pro γελώϊος, πατρῷος pro πατρώϊος. Item genitiui in. αο. à nominibus finitis in. ας. et. ης. primę declinationis αἰνείαο ἀτρείδαο, et alia quędam. quorum aliqua habent cum Ionibus cõmunia.

De Poetarum proprietatibus. Cap. 7.

POetæ, quia fere Dialectos cõmiſcent, ſubobſcuri fiunt, et cæteris ſcriptoribus difficiliores. Nẽpe Homerus (Plutarcho indicante) Ionicę, qua magna ex parte vtitur, reliquas admiſcet. Pindarus quoq; Lyricus in plæriſq; Doricus, alia ſubinde idiomata vſurpat. Comicus etiam Ariſtophanes cætera imprimis Atticus, in choris & cantilenis repente fit Doricus, quod ipſum in tragicis Euripide Sophocle & Aeſchylo Athenienſibus animaduertimus. Eſt igitur imprimis neceſſarium ad poetas percipiẽdos Dialectorũ idiomata tenere. deinde proprias illorũ voces cognoſcere. quibus vtiq; ſepoſitis, minimũ eſſe deprehẽdetur quodcũq; priuatim ſuo iure tranſgrediuntur. Profecto ſi poetę cuiuſlibet Heroici vel vnam aliquã paginã diligenter excutias: cõpareſq; ad ea quæ de Dialectis atq; vſu poetico ab aliis tradita ſunt, & per totum hunc librũ perſtringuntur, verũ eſſe quod dico facile intelliges. Verũ hæc abunde id efficiunt, vt poetarũ phraſis ab oratoria plurimum diſſideat. Ex dictionum igitur figuris & ex vocabulis quæ poeticæ incudis eſſe putantur, præter adnotata in primo libro, & in cæteris, alia quædam modo indicabimus. Plutarchus eiuſmodi plura oſtendet in Homeri vita, vbi non minus diligenter quã docte arcana Homericæ poeſeos ſenſa dictionũq; tropos & ſyntaxeos ac ſententiarũ figuras explicat. Poetæ ergo caſus quorundã nominũ variis modis transfigurant. vt vocatiuũ in. η. contra cõmunem regulam in his. αἰήτης. καλλιπέτης. αἰναρέτης. φιλοθερσίτης. ὦ αἰήτη. &c. E diuerſo in. α. in aliis finitis in. πης. vt κυνώπης ἐχθοδόπης. ὦ κυνῶπα ἐχθοδόπα. Genitiuos etiam in. αντος.

quandoq; formant in. α. vt τοῦ αἴα, pro αἴαντος. qua forma vocatiuos quoq; enuntiant ab eiuſmodi nominibus. vt ὦ λαοδάμα πουλυδάμα.

E genitiuo Attico nominum in. ως. addito. ο. proprium faciunt. vt κάλως κάλω καὶ κάλωο, πετεώς πετεῶ καὶ πετεῶο. Nomina circumflexa in ων. præpoſito. ο. efficiunt barytona. vt δημοφόων δημοκόων. Idem faciunt in finitis in. ης. à κλέος compoſitis, ε. interpoſito. vt ἡρακλέης ἡρακλέεος ἡρακλέους, pro ἡρακλῆς ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Aliquot nomina multipliciter declinant. vt ἄρης ἄρου καὶ ἄρητος, καὶ ἄρεος ἄρους, καὶ ἄρεως Attice. Itẽ ἄρευς Dorice. καὶ ἄρηος Ionice, καὶ ἄρειος Aeolice. Quibus poetæ imprimis vtuntur. Ἡ κρὰς κρατὸς, et κάρα κάρας, τὸ κάρα τοῦ κρατὸς, τὸ κάρηνον καρήνου, τὸ κάρηαρ τοῦ καρήατος καὶ κάρητος, τὸ κράας κράατος. Item ὁ τυφὼν τυφῶνος, τυφεὼν τυφεῶνος. τυφωεὺς τυφωέως. τυφάων τυφάωνος. et Attice. τυφὼς τυφῶ. τὸ δόρυ δόρυος καὶ δουρὸς καὶ δορός. et δόρας δόρατος, δούρας δούρατος, δόρος δόρεος δόρους. τὸ γόνυ γόνυος καὶ γουνός. et γοῦνας γούνατος. et in plurali γούνατα, καὶ γοῦνα. Simili modo δούρατα καὶ δοῦρα. Item ἡ χάρις χάριτος χάριδος χάρισος. θέμις θέμιτος θέμιδος θέμισος. τὸ ὕδος ὕδεος, pro ὕδωρ ὕδατος. οὖς ὠτὸς et οἶας οὔατος. ζεὺς ζεός et ζὴν ζηνός. ſic φόρκυς μάκαρς, et alia quæpiam quorum nonnulla alias indicauimus. Eorundem ſunt illa ὁ νοῦς τοῦ νοός, πλοῦς πλοός. et ſimilia. Item ὁ βοῦς τοῦ βοῦ. ὦ ἄνα pro ἄναξ. τὴν μάστιν pro μάστιγα. Item illa quæ Attici quoq; & Iones vſurpant, τὸ κῆρ et ἦρ, pro κέαρ ἔαρ.

Declinant præterea indeclinabilia. vt Home. χρυσέοις δεπάεσσι. Pro irregularibus vſitatis regularia inuſitata ex ꝓportione effingunt. vt τὴν βόα δρῦα pro βοῦν δρῦν, εὐρέα pro εὐρύν. πολέος πολέα, pro πολλοῦ πολύν. rurſumq; πολλὸς pro πολύς. quod etiam Dialecti ꝓprium eſt. Numeris inuſitatis aliquando vti audent. vt ἔλαια in plurali, quod Callimachus dixit pro ἔλαιον oleum. Genus quandoq; iuxta vocem tribuunt nominibus, ſpreta ſignificatione. Home. ἐκ πύλου ἠμαθόεντος. è Pylo arenoſo. Idem tamen alias ſcribit, ἐς πύλον ἠγαθέην, ad Pylũ diuinã. Quãdoq; è diuerſo ſpreta voce ad ſignificationẽ reſpiciunt. Idem τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. et alibi. ἦλθε δ᾽ ἐπὶ ψυχὴ θηβαίου τειρεσίαο σκῆπτρον ἔχων. Illa vero κλυτὸς ἱπποδάμεια pro κλυτὴ, et θῆλυς ἐέρση pro θήλεια, ab Atticis proceſſerunt. quibus mos eſt dicere, γυνὴ ἀργὸς καὶ μάγος, et ſimilia, etiam in oratione ſoluta. Ad hæc genus quoq; inuertunt cum declinatione, vt quum dicunt χῶρος pro χώρα, δίκτος pro δίκτη.

Comparatiuorum & ſuperlatiuorum formis cōſtructioneq́ꝫ abutuntur. Nempe ipſorum imprimis illa ſunt ἀρείων pro ἀμείνων. χερείων pro χείρων. ϖλάσων pro ϖαχίων. βράσσων et βράδιον, pro βραδύτερος et βραδύτερον. φέρτερος φέρτιςος, pro καρτερικώτερος καρτερικώτατος, ϖρώτιςος pro ϖρῶτος, τρίτατος pro τρίτος, βασιλεύτατος pro βασιλικώτατος. Item ἀμεινότερον καλλιώτερον κρεισσότερον, et ſimilia. et illa μέγ' ἄριςος pro ὡς ἄριςος, δῖα γυναικῶν pro διοτάτη. Itē ἔξοχος πάντων, et μέγα ἔξοχος.

Articulis præpoſitiuis varie abutuntur. Nam exempli gratia ὁ multipliciter apud eos reperitur, nimirū pro articulo præpoſitiuo maſculino abſq́ꝫ tono: et pro neutro cum tono, ſicut apud cōmunes. Item pro ὅς poſtpoſitiuo. vt ὅσφιν εὖ φρονέων. et pro οὗτος vel αὐτός. vt ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. et pro αὐτὸ ſiue τοῦτο. vt ὁ μὲν οὔτε τόσον τελέθει κακόν. et pro ὅτι. vt λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. et pro διότι. vt τοίου γὰρ πατρός, ὁ καὶ πεπνυμένα βάζεις. Genitiui τοῦ et οὗ iiſdem ferme modis. τῷ quoq́ꝫ multifariam. pro τινὶ abſq́ꝫ tono. οὔτέ τῳ ἄλλῳ. et pro τούτῳ huic. vt τῷ μιν ἐεισάμενος. et pro οὗτοι vel τούτους, cum tono acuto. Item τῷ pro διότι. vt τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. et pro ſic. vt τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις. et pro αὐτόθι, ideſt ibidē vel indidē. Præterea ἐμὶν ſumunt pro ἐμοί, τὶν καὶ τεΐν pro σοί, ἁμῖν, καὶ ὑμῖν pro ἡμῖν καὶ ὑμῖν. σφὲ pro αὐτόν. μιν, νιν, pro αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. et pro αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά.

In verbis typum coniugationum variant. vt quū ab ἀλέγω effingunt ἀλεγίζω, à νεμεσῶ νεμεσίζω, à προκαλῶ προκαλίζομαι, à πολεμῶ πολεμίζω. et quum pro ὁράω βοάω dicunt βοόω ὁρόω. Item βοάα ὁράα. pro βοᾷ ὁρᾷ. et ſimilia. Obſoleta themata ſæpe vſurpant. vt πεύθομαι pro πυνθάνομαι. οἴω, ὀΐω. et ὀΐομαι pro οἶμαι. Significationes verborum mutant. vt κατεπλῆγη φίλον ἦτορ, percuſſus eſt amicum cor. pro κατεπλάγη, ideſt percul ſus eſt. nam ἐπλάγην ad animum affectumq́ꝫ pertinet, ἐπλήγην ad corpus. Porrò ἐφίημι apud eos eſt mando, ἵεμαι impetum facio, κομίζω curo, φράζομαι cogito. Item genera ſiue διαθέσεις. vt πόλις εὖ ναιετάουσα, ciuitas bene habitans, pro habitata. πεπληγὼς paſſiue pro percuſſo. ὁρῶμαι pro ὁρῶ video. συνήντετο et ἀπήντετο, pro συνήντησε ἀπήντησε occurrit. et ἕλκεται pro ἕλκει trahit. Participia nominaliter cōſtruūt. vt μάχης εὖ εἰδότε ϖάσης apud Homerū. Eorūdē ſunt ἐρυπωμένος ἐριμμένος ἐρίφθαι, et ſimilia, pro ἐρρυπωμένος ἐρριμμένος ἐρρίφθαι. Item ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν. ἐκλίνθη διακρινθέντες. et κάθη δύνη ἐπίςη μέμνη in ſecundis per

ſonis

ſonis, pro κάθησαι δύνασαι ἐπίςασαι μέμνησαι. Item primæ & ſecundæ perſonæ ſingulares & tertiæ plurales in. σκον. σκες. ad Ionum imitationem, vt τύπτεσκον τύπτεσκες. &c.

Præpoſitionibus abutuntur, nunc alias pro aliis ſumentes, nunc earum ſignificata immutantes, vt. Ιλ. α. βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων, pro ἀπὸ. Itē κατὰ πόλιν, pro ἐν πόλει. et Ιλ. β. μετὰ πληθὺν, pro ἐν πλήθει. et ὀδυ. α. μετ' ἀμύμονας αἰθιοπῆας, pro πρὸς. Item, Ιλ. α. μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, pro μεταξὺ τρίτων, inter tertios, vel ἐν τρίτοις. Vnde in cōpoſitione quoq́ꝫ ſic iungitur. μετάγγελος internuncius. Item, Ιλ. γ. τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, pro περὶ τοιῆσδε. et alias ἔδδειςε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, pro περὶ ξανθοῦ Μενελάου. et Ιλ. α. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σύν. Item. Ιλ. ε. ὃν περὶ πάσης τίεν ὁμηλικίης, ideſt πρό. Poſtponunt etiā prępoſitiones caſibus, tono ſimul per Anaſtrophen retroacto. quod oratores faciunt in περὶ tantum, vt νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. παρνασὸν κάτα, ἀνθρώπων μέτα, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Et inter duo nomina: quorum alterum ſit proprium, alterum appellatiuū ſiue adiectiuū, vt ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος. ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. In monoſyllabis grauem erigunt in acutum in fine carminum, vt Ἀρτέμιδι ξύν. οὐδὲ κακῶν ἔξ. Cæterum in ἀνὰ non mutant tonum, ne coincidat cum ἄνα vocatiuo poetico à recto ἄναξ, ideſt ὦ rex. neq́ꝫ in διὰ, ne coincidat cum accuſatiuo δία, ideſt Iouem, à recto ζεύς. quanquam aliquoties ἄνα vſurpant pro ἀνάςηθι ſurge. Neq́ꝫ in trochaicis ἀντὶ ἀμφὶ, nempe ἄντι et ἄμφι nuſquam legūtur. Sed neq́ꝫ in iambicis: quas iidē poetæ. ι. addito vſurpant, ſic παραὶ καταὶ ὑπεὶρ. ἐν vero adiecto ι. efferunt εἰν, et ἐνὶ, ac ruſſus per Anaſtrophen ἔνι. vt ἡμετέρῳ ἔνι οἴκῳ. et ᾧ ἔνι κούρῃ κοιμᾶται. Punctum quoq́ꝫ præpoſitionibus ſubiungunt, vt πάντων δ' ἔπλυσε πολὺ κάτα. Solutas è cōpoſitione quandoq́ꝫ poſtponunt, vt πέμψαι ἐπ' ἀτρείδῃ pro ἐπιπέμψαι. Quandoq́ꝫ relinquūt præpoſitas, ſed aliis dictionibus intermediis. Ιλ. α. οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐςὲ μάχεσθαι, pro περίεςε.

Aduerbia quædam habent propria, vt τῆμος, ἦμος. tunc quum. τόφρα, ὄφρα. tamdiu quādiu. ἄλλῃ alibi aliorſum, pro ἀλλαχοῦ ἀλλαχόσε. ἄντα contra, pro ἐναντίον. ἄντην coram, pro ἐνώπιον. πάρος ante, pro ἔμπροσθεν. τάχα pro τάχιςα celeriter. ἀντικρὺ è regione, pro ἀπαντικρὺ καὶ καταντικρὺ oratoriis. τίη et τίπτε pro τί quid? cur? Ad hæc δὲ particulam: quā oratores nominibus pluralibus ad finem apponunt in ſignificatione mo-

g

tus ad locum, vt μεγάραδε ad Megara, ἀθήναζε ideſt ἀθήναςδε ad Athenas: poetæ accuſatiuis quoq; ſingularibus adiicientes dicunt, οἶκονδε domum, ἅλαδε ad mare. θανάτοιο τέλοσδε, ad mortis terminū. Aduerbia in.θεν. interdum pro genitiuis aſſumunt, vt ἐξ ἐμέθεν, ἐξ οὐρανόθεν, οὐρανόθι πρό. ἴδηθεν μεδέων. Ad hæc ſicuti. ἀ. inuenitur compoſita in quāplurimis dictionibus oratoriis: ita particulæ quoq; ſubiectæ. νη.νε.νω. ἐρι. ἀρι. βρι. βου. δα. ζα. λα. in multis vt plurimū poeticis. Ex his igitur. ἀ.νη.νε.νω. plærūq; priuant, vt ἄδικος iniuſtus, νήνεμος abſq; vēto et trāquill⁹, νέποδες ſine pedib⁹, νωδὸς edentulus. ἀ. tamen et.νη. nōnunquā augent, vt ἄσπετος nimius, νήδυμος perquam ſuauis. Reliquæ ferè augent. ἐρίγδουπος valde ſonans, ἀρίγνωτος admodum notus, βριήπυος late ſonans, βουφάγος vorax, δαφοινὸς cruentus, ζάθεος admirādus, λάγυνος nimium capax. Habent & proprias coniunctiones, vt ἡμὲν ἠδὲ, ideſt cū et tum. ὄφρα pro ὅπως vt. ἠὲ pro ἢ ſiue. et ἤτοι in orationis exordio pro μὲν quidem, vt ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπών. αὐτὰρ vero, ideſt cæterum, quidem, Aeolum propria eſſe videtur. Item completiuas. ἄρ. ρα. κεν. κε. νυ. θην. αὖ. τοι. πω.

Metaplaſmus, ideſt tranſformatio declinationis ac deſinentiæ, frequens eſt poetis, vt τῇ ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, τῇ ἀλκὶ pro ἀλκῇ, τῷ μελίκρατι διχόμηνι pro μελικράτῳ διχομήνῳ, τοῖς πρόβασιν ἄστρασιν pro προβάτοις ἄστροις, et λῖτα pro λιτόν. Detractio quoq; additio trāſpoſitio et inuerſio literarū & ſyllabarum, atq; etiam dictionum, vt αἶα pro γαῖα. Item χρέα κρέα δυσκλέα ὄατε, pro χρέεα κρέαα δυσκλέεα ὄατεε. et θύγατρα pro θυγατέρα. Itē ἄλφι, pro ἄλφιτον, ἔρι τρόφι, pro ἔριον τρόφιμον. Item πηδὰ et κέρα, pro πηδάλια κέρατα apud Aratum. Sic λῖπα pro λιπαρῷ, νίφα pro νιφάδα, σκέπα pro σκέπασμα, ὗφα pro ὕφασμα, ἄλειφα pro ἄλειφαρ, γλάφυ pro γλαφυρὸν, κάρη pro κάρηνα, τῷ ἱδρῷ et τὸν ἱδρῶ, pro τῷ ἱδρῶτι et τὸν ἱδρῶτα. Itē θέτι pro θέτιδι, μάστι pro μάστιγι, δαῒ pro δαΐδι, γλῆν pro γλήνη. Itē ἀείδω pro ἄδω, μετάγνοια pro μετάνοια. Porrò.φι. ſyllabā finibus dictionum crebro adiiciunt. vt quū ſcribunt ἐξ εὐνῆφιν pro ἐξ εὐνῆς, φρήτρηφιν pro τῇ φρήτρῃ, ἐς εὔνηφιν pro ἐς εὔνην, οὐρανίαφι pro ὦ οὐρανία, ἐκ ποντόφιν ἐκ στρατόφιν pro ἐκ πόντου ἐκ στρατοῦ, ἐπ᾽ ἰκριόφιν pro ἐπὶ ἰκρίῳ, ἀπ᾽ ὀστεόφιν pro ἀπὸ τῶν ὀστέων, ὄχεσφι pro ὄχεσι, στήθεσφι pro στήθεσι, αὐτόφιν pro αὐτοῦ, et ſimilia. Addūt et.ν. tertiis pſonis verborū finitis in.ι. vel.ε. et datiuis pluralibus finitis in.ι. nō tantū vocali ſequente: qđ eſt cōmuniū: ſed etiā conſonāte. ἔτυπτεν τοῦτον. δίδωσιν πολλά. τοῖς σώμασιν μαχόμενοι. quod Attice quoq; fieri tradunt. Sicuti alia etiam nōnulla poetis vſitatiſſima, ſunt qui Dialectis vendicent. Patronymicis multoties addunt ac detrahunt literas, vt ἰαπετιονίδης, δευκαλίδης. Syllabarum vero quantitas quibus rationibus à Poetis inuertatur, abunde opinor libro præcedenti expoſitum.

Habent & vocabula propria pene innumera. Eorū enim ſunt illa. ἀλεύω caueo pro φυλάττομαι. κτῆμι occido, pro κτείνω. κλύω audio, pro ἀκούω. ἔραμαι amo, pro ἐρῶ. ἐρύω traho, pro ἑλκύω. Item πάλλειν vibrare, pro κινεῖν. ἀμαλδύνειν, ideſt conſumere. ἀολλίζειν congregare. ἀγορεύω pro δημηγορῶ, ideſt verba facio, et orationē habeo. αἰάζω plango, pro θρηνῶ. ἐννέπω dico cano. αὐδὴ vox. αὐδάω loquor. ἀοιδὴ cātus, pro ᾠδή. et ἐπαοιδὴ pro ἐπῳδή. ἄποινα pretiū redemptionis, pro λύτρα. τηλύγετος pro ἀγαπητός. ἄκοιτις ἄλοχος ὁμόλεκτρος εὖνις, pro vxore: ideſt ὁμόκοιτος vel σύνευνος. ἀγὸς dux, pro ἡγεμών. ἁρπακτὴρ rapax, pro ἅρπαξ. Sic πρηκτὴρ φυλακτὴρ θηρητὴρ ῥητήρ. Item γραῖα γαῖα, pro γραῦς γῆ. κοῦρος pro παιδίον. μῆλον pro πρόβατον. δαὶς et δαίτη cōuiuiū, pro εὐωχία. ἔσθησις et ἔσθημα veſtis, pro ἐσθής. νυὸς ſpōſa, pro νύμφη. θρεπτὴρ alūnus, pro τροφεύς. χρειὼ vtilitas, pro χρεία. ὕσπληξ carceres, pro ἀφετηρία. μνία algæ, pro βρύα. στόλος nauigatio, pro πλοῦς. οἶτμα καὶ λαῖτμα fluctus. ὄϊς ὄϊος ouis. οἶμος via. ἄελλα procella, pro θύελλα. ἠπητὴς pro ſarcinatore. ἀήτης ventus, pro ἄνεμος. ἄκων iaculum, pro ἀκόντιον, correpto.α. ἠχὴ ſonus, pro ἦχος. θῶκος ſedes, pro θρόνος. ἱπποσύνη equitandi peritia, pro ἱππασία. κρυφάλεια pro redimiculo ſiue galero. ὦχρος pallor, pro ὠχρίασις. ἄμμαθος et ψάμμαθος arena, pro ἄμμος ψάμμος. ἠνορέη ſtrenuitas & virile robur, pro ἀνδρεία. vnde ἀγήνωρ ſtrenu⁹ inſolens. ὁπλότερος et ὁπλότατος iuuenis, pro νέος. ἀγήραος qui non ſeneſcit, pro ἀγήρατος, ſiue pro Attico ἀγήρως. χαυλιόδους χλούνης et μόνιος aper, pro σῦς ἢ κάπρος. μέροπες homines, pro ἄνθρωποι. εὐρύνωτος amplus humeris, ἀντὶ τοῦ εὐρὺς κατὰ τοὺς ὤμους. ἀργύφεος candidus, pro λευκός. οὔτις μήτις, pro οὐδεὶς μηδείς. ὅτων pro ὧντινων. et ὅτεοις pro οἷστισι. Sed ſint hæc ſatis. Neq; enim omnia pſequi decreuimus.

FINIS.

✠. A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z. a b c d e f g. omnes duerni, præter ✠ ternum.

¶ Compluti apud Michaelem de Eguia. Anno Domini. M. D. XXXVII.

Errata reſtituta. Et loca quædam per Autorem recognita.

IN præfatione ad lectorem de ordine operis, primæ paginæ uerſu.6.lege imitatus ſum. Deinde libri primi pagina.2.uerſu ultimo. τὰ καὶ ὧ ἄλω. Pagina.4.uerſu.19.συνήπτε. σύνηπτη.uer.22.addc. ει.ι.|εας.εις.| uer.30.delc.εα.η.| Pa.5.ue.10.adde. αοι.ω.| uer.30. lege. τῶν ἡδέων. Pa.8. uer.23.lege. Γ.τυπτοῦμαι. Pa.10.uer.22.τυφθείημαι. Pa.11.uer.29. ἐρείδω.ἀείδω, uer.33.ὤρυσσον. Pa.13.ue.4.ποιοῦμαι. uer.16. ποιοῖτο. uer.17.18. πεποιήμην.πεποίηο. πεποίητο.uer.30.ποιηθησόμενον. Pa.14.uer.28. βοώμην. uer.31. βοηθείην. Pa.15.uer.6.ſcribe.αη.α.|αη.α.| et dele.η.alicubi.α. Pa.17.uer.31. ἵσατον.uer.35.σᾶθι. Pa.18.uer.29.Παρατατ.ἐδίδων. Pa.19.uer.9.δοῦσα.δούσης.uer.10.δίδοσαι.ue.15.ἔδοσον. Pa.20.ue.2. ἔζευχε.deeſt.ue.6.ζευγνῦσα. Pa.22.ue.30.ἵστατε.ue.31.ἵστασιν, oratoria.ue.33.ἵστωσαν, oratoria. Pa.26.ue.4.ſcribe.φάθι. Pa.26.ue.26. τῷ ᾧ. Pa.26.ue.15.ante paria, adde.nomina & participia.ue.30.lege. μωῦσῆς.ue.32. Multa nomina. Pa.30.ue.4. ὀτέχτων.ue.8.μελεδών.ῶνος.ἡ τυφεδών.ῶνος.ue.9.πλευρών.ῶνος.σιδών.ῶνος.ue.19.participialia. Pa.31.ue.7.ſexcupliciter. Pa.32.ue.7.lege. ἡ αὖλαξ αὔλακος.excipiuntur ὁ ἄναξ ἄνακτος, et ab eo compoſita.Item derinata. &c. ue.10.dele.compoſita.uer.29.lege.ὁ φάρυγξ φάρυγγος.ἡ λύγξ. Pa.33.ue.22.in. ἦντος.ue.32.ante.genitiuo, adde.aliqua communia.ue.33.ante.habētia, adde. τὶς τινός, et τίς τίνος. item. Pa.34.ue.27.lege.fere ſunt. Pa.37.ue.30.ἄρχων.ἱέρων.φαέθων. Pa.39.ue.5.nomina tertiæ.ue.6.7.lege.Omnia nomina huius declinationis acuunt ultimam. Finita in. ω.fere ſunt propria.ut.ue.21.22.dialectis. Pa.40.ue.1.pluralibus in.ει. Pa.43.ue.25.adde. τὸ γόνυ γόνατος.δόρυ δόρατος.ue.ultimo, dele. ἡ λαῖφη.λαίφης, et τὸ λέφος λέφεος. Pa.44.ue.2.ſcribe.pro τρόφιμον.ue.18.magiſquā dualis.ue.34.Itidē δεύτερος. Pa.45.ue.21.lege.illic fiūt.ue.23.poſt ἀληθέστατος, adde.hic uero additis.ἔστερος, et.ἔστατος.ut. Pa.46.ue.17.lege in.ινη. Pa.47.uer.6.in.σ.per quintam.ue.7.ſunt porrò nomina propria quæ.ue.11.adde. ἀνθρωπωπίσκος.ἀνθρωπωπάριον. Pa.49.ue.20.lege in.ω.uel.μι.ue.23.uerberor. Pa.50.ue.7.per quas.ue.24.deriuatum. Pa.53.ue.3.4.lege.uero conſonante aut uocali immutabili, ſimplicium.ue.7.8.ſcribe ſic.à uocali.ut παρέχω, à παρὰ et ἔχω. quod ſimiliter faciunt in præteritis incipientium à conſonante auctis per.ε.Nam ἀναβλέπω compoſitum ex.ue.28.Thema deſinens in.ω. Pa.55.ue.22.τέθυκα. Pa.56.uer.3.Quando tamen.ue.22.uocis.ue.30.et ducebar.uer.32.poſt ἐτυπτόμην, adde.uerberaui. Pa.59.ue.7.lege.ſimili fere modo.ue.17.Futura.uer.29.Fœmininæ omnes etiā uocis paſſiuæ. Pa.60.ue.22.præcedit.μαι.in uerbis quidem primæ.ue.31.in alijs uero, quum.μ.eſt pro.υ. Pa.62.ue.2. ἠρέθην.ue.ultimo.ante.et tono, adde.uel à ſecunda ſui medij. ω.in.αι. Pa.63.ue.1.lege ab ἔτυψα uel ab ἐτύψω, τύψαι. ab ἐποίησα uel ἐποιήσω, ποιῆσαι. uer.14. ſunt fere à ſuis.uer.28.in penultimam. Pa.64.ue.9.à τέτυμμαι, τετῶμμαι. Pa.69.uer.19.conſonans geminata.ue.26.δέδωκα.ue.34. in.μι.et in.υω. Pa.70.ue.17.lege deeſt fere in.ue.26.σῶ σῆς σῆ. Pa.71.ue.6.tono in penultima. Pa.73.ue.3.πεποιήμην.uer.6.τυπτοίμην τυποιο.uer.27.quo Iones & poetæ utuntur. Pag.74.uer.7.ante.et ἵημι. adde, ſicuti ab ἔω quoq; ἱέω. Pa.77.ue.26.ſcribe ὄιει. Pa.78.ue.21.22.cuius tertia perſona eſt ἐνεγκάτω à ſecunda. Pa.79.ue.31.βήσομαι. Pa.81.ue.33.ησι. ηθεν. αζε.ut ἀήβησι.uer.34.ἀθήνησιν. Pa.83.ue.7.ἴδια. Pa.87.uer.21.in μος.et.ρος. Pa.88.ue.3.ξύλα, καὶ τὰ.ue.12.participium. Pa.91.ue.32.deſinentiā duorum generum ſecundum cōmunes. Pa.93.ue.4.ergo raro.ue.17. τὸ μηδὲν παράγαν.et mox.quod enim dicitur. Pag.94.tota & dimidia ſequens gracilioribus literis erant cudēdæ. Pa.95.ue.28.lege.in pſeudoſophiſta.ue.29.in Timone admitti tur ſic ſcribenti. δὸς ἅπασι τοῖς φιλοσόφοις, ὦ μὲν πέντε. Pa.97.ue.2.ὅσιοσοῦν &c. Pa.98.ue.2.lege.Sic adag.ue.4.dele.adag.ue.13.ſcribe ἀνιῶ εὐφραίνω.ue.19.ὀνδένα. Pa.103.ue.4.ſunt actiua neutra. Pa.104.ue.17.Parmeno.uer.30.doctrinam. Pa.105.uer.14. διὰ πέσου, et δι᾽ αἵματος. Pa.106.ue.24.et quando. Pa.112.uerſus.20.21.locādi in.pag.114.ante Ἐποίησεν. Pa.119.ue.24.lege.pietatē colere oportet.ue.31.dele. ὡς. Pa.124.ue.15.poſt ſupplicium.adde, item exceptionē & tranſgreſſionem.ue.32.lege deſignat. Pa.125.ue.19.dele.et. Pa.127.ue.11.12.lege. ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ᾽ ἡμῶν; Pa.129.uer.21.δύναμαι. Pa.130.uer.7.et ἐκποδὼν procul, aduerbialiter utrūq;.adag.ue.21.poſt κατὰ γνώμην, adde. ἢ κατὰ νοῦν ἔβαινε. ex ſententia ſucceſſit. παρὰ γνώμην δὲ, ideſt. Pa.133.ue.12. μέχρι πότε. quouſq;.ue.32.quandoq; per ſe. Pa.139.uer.14.ἀλ.γ.αἰδὸ φελές τ᾽ ἄγονος τ᾽ ἔμμεναι ἄγαμος τ᾽.ue.22.ὡς οἱ.ue.29. Coniunctiones copulatiuæ. Pa.140.ue.17.ἢ οὐ.ue.23.paratatico. Pa.143.ue.28.ἥτις.ὅ,τι. Pa.144.ue.15. ταῦτ᾽ ἄρα.uer.20.ſimulac.alias.ue.28.εἰ μὴ, ὅτι μὴ niſi. Pa.147.ue.28.deriſu. Pa.149.ue.32.ultimū.ut αὖος auos.Hic quoq; ex diphthōgis omnibus delendus ſpiritus tenuis. Pa.150.ue.12.lege.collocatur alia præter.κ.ue.17.poſt inter ſe, adde. & cum uocalibus.

Pa.153.ue.15.lege.ſequente altero.σ. Pa.158.ue.19.δῖος. Pa.160.ue.18.πούς.ue.34.toni prima ratio. Pa.161.ue.5.θεολόγος πόλεμος.ue.12.proferetur.ue.32.nomina ionica materiam.uer.33.circumflexus attice χρυσοῦς. Pa.163.ue.2.ſcribe in.α.ſæpe occupat antepenultimā.ut δέσποινα θάλασσα.ſed plærumq; penultimam: quū ea eſt natura longa.ut. Pa.164.uer.5.ἶφι.uer.32. μήτηρ.δημήτηρ. Pa.165.ue.3. ἀφίς.ue.8.in.ευς.maſculina.uer.18.et propria.ue.21. χάριεν attice. Pa.166.ue.6.quidquid in re. Pa.168.uer.32.properiſpomena. Pag.169.uer.6. τύπτω τύψω.uer.19.πεποίητο. Pa.171.uer.17.18.et ſi qua ſunt alia abſq;.uer.19.quędā

ut.Pa.175.poſt uer.15.adde.Υ.ubiq; ſm cōmunes aſpirat. Pa.176.ue.5.adde τρέφω θρέψω. Pa.178.ue.ulti.lege.oīs ſyllaba). Pa.180.ue.32.δ᾽ ἂν.ue.ulti.aliq̄ rōne. Pa. 181.ue.34.ορε. Pa.183.ue.19.πυρὶ πόλος. Pa.184.ue.16. ãte in ultimis, adde corripiũtur.ue.30.lege ληίσατο.ue.ulti.poſt excipiũtur, adde.finita in.υρ.ut μάρτυρ. Pa.185.ue.1.adde.μάρτυρος.ue.4.ſcribe σκύλαξ.ue.8.adde.ῥάξ. Pa.186.ue.27. poſt efficit, adde.niſi ſcribẽdũ ſit πόληες et πόληος p.η.ſecũdũ Ionas. Pa.187.uer. 16.ſcribe uel.π.ue.17.breuẽ fere retinet. Pa.188.ue.1.finiti in.θι.ue.2.dele.φάθι.ue. 30.ante corripitur, adde.in trib9 primis cōiugationib9 fere.uer.34.lege.penultimã poſt thema. Pa.189.uer.3.lege libro ſecũdo.uer.ultimo.dele.Ἐλαΐς. Pa.190.ue. 5.adde. ναυαγέω. ναυάγιον. et uer.16.παιανιεύς. et uer.27. Itidem ἄτερος ab ὁ et ἕτερος. et cōpoſita à λᾶς hoc eſt lapis.ut λατομία.λατύπος. Pa.191.è uerſu.28. dele.ἀνιάω ἀνιαρός. et trãſfer in uerſũ.32.iter indifferẽtia.ue.33.adde.Ἴβυκος. Pa. 192.uer.10.adde.πιλέω.et.18.ἀκροθίνια τρινακρία.et.21.Εὐριπίδης. Pa.193. uer.7.adde.Μισαρός.) alias ſcribitur μυσαρὸς p.υ.uer.13.dele.κυρήνη.et ſcribe κυανοχαίτης.uer.24.adde φυκίον.uer.ultimo.poſt.λυπέομαι, adde τρυπάω.τρύπανον. Pa.194.poſt κωλύφιον, adde τύφομαι.et uer.20.Λαΐς.Πτολεμαΐς.uer. 21.ſcribe χαόν.χάων.ue.29.poſt πρᾶγμα, adde.σφραγίς, ταγός.ue.30.poſt ᾆδος, adde.Λάδας. Pa.195.ue.3.adde. Δᾶμις.Δάμων.ue.4.ante Βιάνωρ, adde. Ἀγάναξ.Ἀγαθάνωρ.uer.5.lege.Νικάνωρ.φθάνω. et nomina diſſyllaba. uer.21.adde. Βάρις.κατάρα.et.22.κρατὴρ, φράτωρ. Pa.196.è uerſu.25.trãſfer.λίαν.in uerſũ.32. inter indifferẽtia. Pa.197.uer.3.ante ἴδη, adde. Διδώ, εἰλιδόν.uer.11.poſt χιλός, adde.Χίλων.uer.12.dele.ὄψιμος. et ſcribe.κρίμα.uer.18.adde.Αἰσχίνης.ue.20.poſt κότινος, adde.κόφινος.κρίνον.λίνον.λίνος.ue.25.lege.in.ινα.uel.ινας.propria præſertim locorũ.ut αἴγινα καμάρινα.ue.28.poſt σιπούς, adde.κνιπός.σκίπων.ue.32.adde.Ἶσις.ue.ulti.ſcribe ἀκόνιτον. Pa.198.ue.2.poſt φῖτυς, adde.φρίπτω, unde πέφρικα.ue.ulti.lege.ἐνσάξαντο. Pa.199.ue.8.ſcribe Apollom9.ue.15.etiã quũ fœminã.ue.21.Θεόκριτος. Pa.200.ue.9.dele piſcis.ue.11.adde.κένδυλα.στύλος.τύλη.φυλή.uer.15.adde.Κύμη.et.22.λάγυνος.et.26.γρυπὸς, ante λύπη.et.29.Κῦρος.λάφυρα. Pa.201.ue.4.dele ῥυτήρ.et ſcribe λύτωρ.μηνύτωρ. et ſiſtia.ue.6.adde κέλυφος τῦφος.uer.8.adde τρῦφος.ue.28.lege.Σφῦρα.) Pa.202.ue.ulti.lege.noīm circũflexorũ et barytonorũ.ut θωμᾶς.αἴας. Pa.204.ue.13.lege ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα. Pa.206.ue.23.24.lege.et aliis iter. Pa.208.ue.18.cōcordiq;. Pa.214.ue.3.εἵμαρται.ue.5.in.ο.mutãt.ue.11.ãte ὁ ποιῶν, adde ὁ τύπτων et. Pa.219.uer.29.dele.ſi qua ſũt. Pa.220.ue.26.lege.Notat9 eſt Xenophon. Pa.222.ue.5.poſt pſẽti.adde et aoriſt. Pa.223.ue.33.ſcribe θύσανος. Pa.224.uer.7.ἀπεματώισε infatuauit.ue.8.ἀπεπλίξατο. Pa.227.uer.10.σιώς. Pa.231.uer.15.poſt γουνός, adde.καὶ γόνατος.

Platonis Apophthegmata.

Πλάτων ὀργισθεὶς ποτέ τινι τῶν δούλων, χάριν ἔχειν τοῖς θεοῖς ἔλεγεν αὐτὸν, ὅτι ὀργίζεται. κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως, εἰ μὴ ὠργίζετο. Ὁ αὐτὸς ἄλλοτε ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκράτους, λαβὼν ἔφη τοῦτον, μαστίγωσον. ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον τὴν χεῖρα τῷ παιδὶ, ἑστάναι χρόνον πολὺν μετέωρον ταύτην ἔχοντα. καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτώμενον, φῆσαι, κολάζειν τὸν ἐξ αὐτοῦ προθερμήσαντα θυμόν. Λοιδορούμενος δὲ ὑπό τινος, λέγε ἔφη κακῶς. ἐπεὶ καλῶς οὐκ ἔμαθες. Ἀντισθένους δὲ ἐν τῇ διατριβῇ ποτὲ μακρολογήσαντος, ἀγνοεῖς εἶπεν, ὅτι τοῦ λόγου μέτρον ἐστὶν οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ᾽ ὁ ἀκούων. Ὁ αὐτὸς ταῦτα εἶπεν. Ἅπας ὁ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. Ἐσχάτη ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. Πενίαν ἡγητέον, μὴ τὸ τὴν οὐσίαν ἐλάττω ποιεῖν. ἀλλὰ τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω. Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία ἀλλ᾽ οὐ σοφία φαίνεται. Μεθύων κυβερνήτης, καὶ πᾶς πάντος ἄρχων, ἀνατρέπει πάντα, εἴτε πλοῖον, εἴτε ἅρμα, εἴτε στρατόπεδον. εἴτε ὅτι ποτ᾽ εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ἐπιστήμῃ δεῖ κρίνεσθαι, ἀλλ᾽ οὐ πλήθει, τὸ μέλλον καλῶς κριθήσεσθαι.

Pythagoræ Apophthegmata.

Πυθαγόρας ἔλεγε. Δεῖ φυγαδεύειν πάντα τρόπον καὶ ἐκκόπτειν τὴν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος, τὴν ἀπαιδευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀσέλγειαν ἀπὸ τῆς γαστρὸς, τὴν στάσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, τὴν διαφωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές. Ἐρωτώμενος δὲ, τί ἐστι φίλος, ἔλεγεν. ἄλλος ἐγώ. Εἶπε δὲ εἰσιέναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν. παρὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον. Τῶν πόλεων ἐκείνην εἶπεν ἀρίστην τὴν ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔχουσαν. τούτους δὲ καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παίδων καλῶς ἤχθησαν, καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλθόντες μὴ γεγόνασι προδόται τῆς αὐτῶν ἡλικίας, λημμάτων χάριν. Ἔλεγε καὶ ταῦτα. τὴν μέθην μανίας εἶναι μελέτην. Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα, καὶ τέκνα, καὶ φίλους, τοὺς κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμένοντας. Ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μὴ δὲ ὑπονόει ποιεῖν. Ξένος ἀνὴρ δίκαιος, οὐ μόνον πολίτου, ἀλλὰ καὶ συγγενοῦς διαφέρει. Μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι᾽ ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν. Οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς, βούλονται ἀδικεῖσθαι τοὺς ἀγαθούς. Ἢ σιγὴν καίριον ἔχε, ἢ λόγον ὠφέλιμον. Καλόν ἐστι συζῆν γυναικὶ θυμώδει, χάριν ἀσκήσεως. καὶ γὰρ τοὺς ἱππέας ἐθίζεσθαι δεῖ τραχέσιν ἵπποις κεχρῆσθαι. τούτων γὰρ κρατήσαντες, καὶ τῶν ἄλλων ῥαδίως κρατήσουσιν. Ἐρωτηθεὶς δὲ, τί ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι θεῷ ὅμοιον. ἔφη. ἐὰν ἀληθεύωσι. Οἱ δὲ μάγοι ἀποφαίνονται τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν, ὃν Ὠρομάγδην καλοῦσιν, ἐοικέναι, τὸ μὲν σῶμα φωτὶ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀληθείᾳ. Ὁ αὐτὸς εἶπεν. ἀείσω συνετοῖς. θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι.